LUANNE RICE

UN ÎNGER PENTRU FIECARE

Cunoscuta scriitoare Luanne Rice oferă, de data aceasta cititorilor seria surorilor Cavan, cu un profund caracter autentic.

Relatată prin vocea celei mai mari, Una, actriță celebră de telenovele, povestea înfățișează legătura cu totul specială, indestructibilă pe care o împărtășește aceasta cu Lily și Margo. Lucrurile par a se complica în momentul în care, în viața acestora din urmă, relațiile serioase iau locul idilelor pasagere de la țărmul oceanului.

Vor reuși cele trei surori să păstreze nealterat inefabilul legăturii lor, descoperind totodată fericirea personală?

Un roman de dragoste, care se constituie într-un clarobscur al vieții, conținând straturi multiple de realitate și plăsmuiri, în care familia, dorințele, visele, rănile oricărui cămin formează un labirint de valori care dau sens existenței.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-202-6

5 948390 004824

37 LEI (33,29 + 3,05 TVA + 0,66 T.L.)

Tipărit la S.C. DON-STAR 3.R.L. Galați,
Str. 1 Decembrie 23 Tel./Fax: 0236-492587

LUANNE RICE

UN ÎNGER PENTRU FIECARE

Traducere: **MIHNEA COLUMBEANU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Un înger pentru fiecare / Luanne Rice ; trad.: Mihnea Columbeanu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-202-6

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Tehnoredactare: MARCELA RADU

ANGELS ALL OVER TOWN
Copyright © 1985 by Luanne Rice
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Pentru Thomas Farrell

1

Problema nu era aceea că credeam în fantome. Nu credeam în fantome, dar eram vizitată de una. N-aş putea s-o neg. Când mă aşteptam mai puţin, îl vedeam pe tatăl meu, cu trupul lui solid, părul cârlionţat, în toată splendoarea lui fizică, deşi murise cu luni în urmă. Odată, l-am văzut în latura opusă a sălii de mese, în Rose Room, la hotelul Algonquin. L-am zărit din spate. Lua cina cu alţi doi oameni, iar părul lui şaten-auriu, încărunţit, arăta la fel de sârmos ca întotdeauna. N-am făcut nicio încercare de a-i vorbi. Am rămas pe scaunul meu, fără să mă mai ating de salată, privindu-i mişcările familiare: felul cum îşi bea martiniul, cum îşi fuma ţigara, cum gesticula expansiv. Am bănuit că încerca să le vândă nişte terenuri comesenilor lui. Nu mă îndoiam că avea să achite el nota.

Altă dată l-am văzut în apartamentul pe care-l împărţeam cu surorile mele, în Newport. Era o locuinţă mică şi răpănoasă, cu scară exterioară, la etajul întâi, unde tremuram cu toţii de frig de la briza din port. Într-o dimineaţă înnorată de august, Lily şi Margaret plecaseră spre şantierul naval,

unde lucrau, iar eu tocmai terminasem de băut încă o ceaşcă de cafea. Am pus mâna pe un număr vechi din *Redbook* şi am pornit spre baie. Acolo l-am găsit pe tatăl meu, aşezat pe toaletă şi citind ediţia din New York a ziarului *Daily News.*

– O, iartă-mă! m-am scuzat, retrăgându-mă şi trântind uşa în urma mea.

– Stai doar o secundă, sunt aproape gata! mi-a strigat el.

Inima-mi bubuia în piept, dar mai degrabă de jenă decât din cauza şocului. Nu m-am întrebat cum se putea ca tatăl meu, un om care murise purtând asupra lui două pungi de colostomie, să-şi facă nevoile normal. Nu m-am întrebat nici de ce citea *Daily News,* un tabloid pe care în timpul vieţii îl considerase vulgar, şi care, în plus, nici nu se găsea uşor în Newport. Aşa că m-am aşezat pur şi simplu la masa din bucătărie şi am aşteptat.

După un timp, a tras apa !a toaletă şi a deschis uşa. Purta o cămaşă albă, de costum, cu mânecile suflecate, şi o pereche de pantaloni scurţi de madras, decoloraţi. Şi acest detaliu m-a şocat: avea nişte picioare albe, osoase şi pistruiate, acoperite cu un păr cârlionţat şi roşcovan, şi mi-am dat seama că nu-l văzusem *niciodată* în pantaloni scurţi.

– Iubito, a spus el, desfăcându-şi braţele ca să mă îmbrăţişeze.

Am alergat spre el şi l-am cuprins strâns.

– Tată, eşti adevărat? l-am întrebat, cu un sentiment cam straniu: îi simţeam corpul masiv transpirat.

– Da, iubito, sunt cât se poate de adevărat. Din păcate, nu pot sta prea mult...

Se uită la ceas, un Bulova ieftin, pe care-l purta de când mă ştiam.

– Spune-mi totul, l-am rugat. Cum a fost?

Ne-am aşezat faţă-n faţă, la masa din bucătărie. Flaconul de plastic cu anticoncepţionalele Pilpac ale lui Lily stătea deschis lângă piperniţă, şi am încercat pe furiş să-l ascund sub un şervet. Tatăl meu mă opri cu un gest.

– Nu te deranja, a spus el. L-am văzut deja. Nici nu ştii ce exasperant e – pot să le văd pe toate, pe cele bune ca şi pe cele rele, şi nu vă pot spune nicicum ce să faceţi şi ce nu.

Cât ai clipi, mintea-mi fu inundată cu imagini ale multor fapte, bune şi rele, pe care le săvârşisem de la moartea lui încoace. În planul întâi îmi apărea chipul lui Alastair „Boom-Boom" Brady, iar eu clipeam mereu din ochi, încercând să-l alung.

– Uite, puşlamaua aia nepricopsită, la care de gândeşti acum, de pildă. Ce e, australian?

– Da, e marinar. Cârmaci pe un vas de curse celebru.

– Nu mi-ar păsa nici dac-ar câştiga Cupa Americii, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i bun de nimic. Tu eşti o actriţă excelentă, fie şi doar de telenovele – dar, dacă nu te respecţi singură...

Se bătu peste buzunarul de la piept şi scoase un pachet de L&M-uri. Aruncă o privire în jur, iar eu i-am întins o cutie de chibrituri de la Candy Store. Examinându-i sigla, o sirenă aurită cu două

cozi grațioase, își aprinse țigara și-mi înapoie chibriturile.

– Și n-ar trebui nici să te mai duci acolo, la magazinul ăla. Candy Store. O adunătură de hoți care și-au vârât mâna pân-la cot în borcanul cu fursecuri.

Am făcut un efort să-mi mențin mintea golită de orice gânduri.

– Mama o duce foarte bine, am spus eu.

– Știu. Îmi place cum a aranjat livingul. Totuși, spune-i că grinda aia se cam lasă. Ar fi bine să-i pună o proptea. Sau, și mai bine, să-l cheme pe Creighton Ablemarle – că tot îmi datora niște bani. O să facă o treabă bună.

– Cum adică, se lasă grinda? l-am întrebat. Suntem în pericol?

Chiar înainte să moară, tata începuse să renoveze împreună cu mama vila noastră de vară de pe Long Island Sound, transformând vechea verandă închisă într-o parte din living și înlocuind plasele contra țânțarilor cu niște geamuri enorme de termopan, eliminând peretele care despărțise veranda de living, și lăsând o grindă să susțină în întregime greutatea întregii case. Mama mea locuia singură acolo, tot anul, pictând acuarele. Cuvintele tatei m-au speriat; mi se părea și mie că observasem o ușoară arcuire a grinzii.

– Nu e niciun pericol imediat, îngeraşul meu. Dar spune-i să se ocupe de ea înainte de a veni iarna. N-am liniște, la gândul că acoperișul va fi îngreunat de zăpadă.

– Tată, pot să-i spun c-am vorbit cu tine?

Îmi răspunse cu un zâmbet larg, dezinvolt, care-i ridica ochii şi-i săpa riduri în obrajii palizi. Avea un chip slab şi un nas lung şi drept. Nasul familiei Cavan. Şi eu îl moştenisem. Odată, când eram mică, uitându-mă în oglindă, remarcasem ce nas lung aveam. „Aristocratic", mă corectase tatăl meu, doar parţial prefăcându-se supărat.

– S-ar putea ivi probleme, dacă le spui oamenilor, nu-i aşa? a replicat el într-un târziu. Au să se întrebe de ce nu rămân aici.

– Şi de ce nu rămâi? l-am întrebat.

Expresia feţei i se întristă. Ştiam că avea un chip care putea parcurge game întregi de expresii, la fel de uşor ca un flautist care solfegiază.

– Nu pot, şi gata, Una.

– Dar ai să mai revii?

– Dacă e posibil, da.

L-am privit lung, spunându-mi că ar cam fi fost cazul să se tundă. Cu o zi înainte de a muri, îl tunsesem eu, destul de prost. Zăcea în patul său de spital, slăbit şi scofâlcit din cauza cancerului, iar părul său des şi cârlionţat îi provoca mâncărimi pe pielea capului. „Nu vor să-mi aducă un frizer", spusese el. Aşa că luasem o pereche de foarfeci, din acelea îndoite, pe care le folosesc surorile medicale ca să taie bandajele, şi-i ciopârţisem tot părul. Smocurile rămase îi stăteau zburlite în toate părţile, ceea ce, în combinaţie cu ochii lui mari şi rotunzi, care săgetau care-ncotro, îl făcea să arate ca o bufniţă.

– Hu-huuu! mi-a spus el acum.

Şi se ridică, îmbrăţişându-mă strâns, după care ieşi pe uşa din faţă.

Am luat-o la fugă pe Brewer Street, până la şantier. Lily lega strâns un keci lung şi alb de un doc plutitor. Boom-Boom stătea la prova ambarcaţiunii, ţinând o parâmă cu mâinile lui mari şi grele. Mă strigă pe nume, făcându-l să sune „Ina", cu accentul lui australian, dar nu i-am dat atenţie.

– Trebuie să vii cu mine, i-am spus lui Lily. Margo unde-i?

Se uită la mine de parcă n-aş fi fost în toate minţile.

– Tu nu vezi că am treabă?

– Trebuie să vii în clipa asta.

Lily cântări situaţia. Ştia că nu veneam adesea cu pretenţii, dacă nu era ceva urgent. Aruncându-i lui Boom-Boom parâma care mai rămăsese nelegată, porni împreună cu mine pe marginea docului. Am găsit-o pe Margaret conducând Traveliftul, un aparat imens care se folosea la deplasarea celor mai mari nave.

– Margo! strigă Lily. Vino jos!

Lily era sora noastră mijlocie, cu doi ani mai tânără decât mine, dar căreia Margaret îi recunoştea autoritatea, atât în familie cât şi la şantierul naval. Margaret veni grăbită, păşind peste asfaltul fierbinte al parcării, şi toate trei am intrat într-o baracă dărăpănată din capătul îndepărtat al şantierului.

– Una are nişte veşti importante, îi explică Lily.

– N-o să vă vină să credeţi, am spus eu.

Ţin minte că-mi frângeam mâinile, încercând să găsesc un mod cât mai clar de a le spune ce se întâmplase. Până la urmă, am ales calea cea mai directă.

– L-am văzut pe tata.

– Când? întrebă Lily, pe un ton inexpresiv.

– Azi... acum zece minute. Arată extraordinar. Îi e dor de noi, de toate.

Mi-am privit ambele surori în faţă. Sprâncenele lui Lily se arcuiseră, iar gura-i stătea strânsă, cu buzele subţiate. Margo îşi aplecase capul, bătându-se peste buzunarele şortului kaki, în căutarea ţigărilor. Amândouă aveau părul de un blond orbitor, spre deosebire de al meu, care era roşcat. Soarele intra pe ferestrele deschise din spatele lor, aureolându-le capetele. Am încercat să respir mai normal.

– Era în baie, citind ziarul. Eu n-am cumpărat *Daily News,* şi ştiu că nici voi două n-aţi făcut-o, deci cum altfel ar fi putut să apară acolo? Zace pe jos, ud leoarcă, fiindcă l-a lăsat să cadă pe preşul din baie.

M-am uitat urât la Margaret, care obişnuia să uite să-şi întindă la uscat articolele de toaletă ude.

– Tata nu poate suferi ziarele de scandal, spuse Margo.

– Pe vremuri, da, însă acum se pare că-i plac.

– Şi ce-a spus? mă întrebă Lily.

– Okay. A zis...

M-am întrerupt o clipă, râzând.

– De-ale lui. Tipice. Ia ghiciţi ce-a zis despre Boom-Boom!

– „Să nu te-apropii de urâtul ăla bun de nimic," ghici Lily.

– A zis: „puşlamaua aia nepricopsită"

– *Tipic* pentru el, fu Margo de acord.

– A mai spus şi că e rău la Candy Store, iar mama ar trebui să dreagă bârna.

– Pe bune! cofirmă Lily. Casa aia-i gata să se dărâme.

– Şi altceva? se interesă Margo.

– Mai nimic. Am vorbit despre fleacuri.

Am observat, desigur, privirile pe care le schimbau surorile mele. Nu le puteam condamna pentru că nu mă credeau cu adevărat, oricât de mult aş fi dorit-o; tocmai din acest motiv nu le spusesem despre perioada petrecută la Algonquin. De data asta, însă, totul părea mai convingător. Tata îmi apăruse în apartamentul lor.

– Ascultă, zise Lily. Mai bine ne întoarcem la muncă. Poţi termina de povestit mai târziu.

Am pornit în susul scurtei pante care urca spre Brewer Street, dezamăgită că nu simţiseră nevoia de a mă crede. N-aveam nimic de făcut în ziua aceea, până la ora cinci după-amiaza, când aveau să vină acasă. Toate trei eram, într-un fel sau altul, în vacanţă – ele de la Universitatea Brown, unde studiau pentru a obţine diploma de licenţă la

Departamentul de Istorie a Artei, iar eu ca interpretă a rolului lui Dalilah Grant din *Dincolo de pod,* un serial de televiziune la care filmam câte cinci zile pe săptămână. Ocazional aveam câte o săptămână liberă în timpul căreia ar fi trebuit să ne întâlnim cu publicul în malluri şi să apărem ca invitaţi speciali la jocurile şi concursurile televizate. Dar personajul meu dispăruse pe timpul verii. Avea să reapară în septembrie, şi să fugă la Lake Huron, într-o cabană izolată, unde putea să uite un episod dureros trăit alături de amantul ei pe termen lung, şi unde avea s-o încolţească în cele din urmă un vânător psihopat.

Păruse o ocazie ideală ca să mă reîntâlnesc cu Lily şi Margo. Tatăl nostru murise în ianuarie; cu excepţia celor două săptămâni din preajma morţii lui, când ne adunaserăm în casa mamei noastre din Connecticut, nu mai stătuserăm împreună de opt ani. Prezenţa contează cel mai mult.

Obişnuiam să spun că textura e totul, în timp ce pentru Lily şi Margo culoarea reprezenta totul. Aveam nişte dezbateri fantastice. În timp ce mergeam cu maşina pe lângă bălţile din Black Hall, spuneam că textura păpurişului şi a trestiilor de acolo, tubulare şi ascuţite, era cea mai frumoasă din toate. Margo şi Lily pledau pentru culoare: nuanţele de albastru, verde şi auriu (deşi preferau tonuri mai neobişnuite, cu nume sugestive: corai, vermillon, turcoaz, azuriu, smarald, violaceu, rozaceu...). Inventam denumiri pentru preferinţele noastre: culoarea şcolii era Karsky (după numele

unui băiat pe care Margo îl cunoscuse în liceu), iar textura aceleiași cădiri era Schlumberger (pronunțat *șlum-bieăr-jeee*).

Pe urmă, l-am inventat pe Vuarnet. Odată, când m-am dus să le fac o vizită în Providence, ne plimbam pe strada Angell, în direcția Școlii de Desen Rhode Island. Elevii de acolo se îmbrăcau ca anarhiștii, în piele neagră, cu șorturi strâmte de bumbac peste colanții negri, cămăși albe purtate ca niște rochii încinse cu centuri de piele bătute în ținte, și împingătoare strâmte de pedale, peste șlapii de plastic. Erau tunși cu briciul, și voiau să-și mențină pielea albă ca zăpada, așa că-și dădeau cu loțiuni contra soarelui și circulau numai pe partea umbrită a străzilor. Margo și Lily mi-au spus că ochelarii de soare pe care-i preferau erau Vuarnet și Ray-Ban, așa că am început să numim moda aceea nouă și frapantă „Vuarnet"

Îmi aminteam perfect acea zi. M-au dus la expoziția absolvenților, care se deschisese la muzeul RISD. Pe un perete erau niște picturi geometrice gigantice, care semănau cu niște pumnale; redări de tip arhitectural înguste, desenate meticulos, care reprezentau bărbați în poziții reciproclascive; un segment video în care un ecran de televizor era amplasat într-o cușcă de câine și, când privitorul apăsa pe buton, apărea imaginea unor picioare umblând printr-o cameră, în timp ce din difuzoare urla glasul smiorcăit al cuiva care-și acuza tatăl că-l neglijează și-l maltratează. Un student închiriase o macara ca să ridice un

Lincoln Continental alb, nou-nouț, într-o curte interioară – acesta fiind proiectul lui de diplomă. Mai erau vaze de ceramică, bijuterii smălțuite, mobilă care includea și un pat din lemn de tec agățat de tavan în mijlocul unei garnituri complete de sufragerie. Titlul lucrării era: „Cinând cu invalidul."

Un student vizita expoziția împreună cu părinții săi. Margo ne șopti, lui Lily și mie, că tatăl îi amintea de un miner din West Virginia: era pământiu și zbârcit, asemenea celor care petrec mult timp în subteran, și purta o cămașă de nailon verde subțire, cu mânecă scurtă, într-al cărei buzunar se vedea un pachet de Camel. Avea spatele încovoiat, și mergea prin galerie încruntat, în timp ce nevastă-sa, o femeie grasă și foarte mândră de sine, pășea înainte, împreună cu fiul.

– Cum îți place, Willard? l-a întrebat ea pe bărbat, iar acesta i-a răspuns:

– Prea multe bâzdâcuri.

Atâta i-a trebuit lui Margo! Se gândea la o școală pe care s-o putem numi „Bâzdâc". Am încercat să facem o asociere cu „Bâz", dar nu ne-a venit nimic în minte. Părea să se suprapună prea mult cu Vuarnet. În drum spre apartamentul lor, am călcat pe o gumă aruncată. Până am observat, de ea se mai lipiseră pietricele, fire de păr și de iarbă.

– Teza mea de la RISD, am spus. Foarte bâzdâc.

– Vuarnet, replicară într-un glas Lily și Margo.

În timp ce traversam Brown Green-ul, studenții m-au recunoscut ca eroină din filmul *Dincolo de pod.*

– Ce faci, Delilah? îmi strigă unul dintre ei.

Alții nu făceau decât să se holbeze, dar câțiva m-au întrebat dacă aveam de gând să mă mărit cu Beck Vandeweghe, amantul meu din film, redactor al ziarului *Tribune* din Mooreland. O fată mi-a cerut un autograf și mi-a spus că-și planificase tot semestrul de primăvară în funcție de programul de difuzare a serialului. Eram obișnuită să mi se acorde o asemenea atenție. I-am dat autograful, mulțumită în secret că surorile mele puteau să vadă cât eram de adulată, dar un gând continua să mă sâcâie. Ca Delilah, aveam o altă familie: tatăl meu, Paul Grant, și intriganta lui soție de-a doua, Selena, surorile mele Nicola, Stephanie și Bianca, fratele după tată, Scott, și mica mea fiică nelegitimă, Jennifer. Dar în ziua aceea, în timp ce mergeam prin scuarul înverzit, ascultând oamenii care mă întrebau despre familia Grant, m-am gândit la propriul meu tată care murise cu două luni mai înainte, și a cărui fantomă o văzusem săptămâna trecută, la Algonquin. Mergeam încadrată de cele două surori ale mele din realitate, dar pentru fanii mei asta nu însemna nimic.

La cinci și jumătate, Lily și Margo au intrat fără zgomot în apartament. Păreau obosite, după ce munciseră toată ziua în docuri, pentru niște

salarii de care trăgeau ca să le acopere cheltuielile din timpul verii. Soarele, un glob portocaliu peste portul Newport, lumina prin ferestrele noastre dinspre vest. Eu zăceam pe canapea, cu un cearşaf fin de bumbac între mine şi tapiţerie. Tapiţeria de lână îmi provoca mâncărimi.

– Bună, le-am salutat.

Ambele surori se aşezară lângă mine, pe jos.

– Ştii că ai accese de somnambulism? mă întrebă Lily.

Margo ieşi din cameră, pentru a reveni imediat cu un număr mototolit din *Daily News*.

– Ai mers prin somn până pe Bellevue Avenue, ai cumpărat ziarul, ai venit acasă şi l-ai citit pe toaletă, apoi ai ieşit iar şi ai mers, tot prin somn, până la şantier.

– Unie, Unie, Unahhh, adăugă Lily, aruncându-şi lanţul cu chei la picioarele mele. N-aveai cum să-l vezi pe tata. A fost incinerat, iar acum cenuşa lui e în ocean. N-ai făcut nicio baie în ocean, nu-i aşa?

– Te rog, nu glumi în legătură cu asta. Ştia despre Boom-Boom. Mai ştia şi despre anticoncepţionalele tale, şi sunt destul de sigură că ştie şi despre Sălbaticul.

O clipă, Lily făcu o mutră îngrozită, dar în scurt timp se relaxă. Sălbaticul era un marinar francez extrem de chipeş, misterios, înnebunit după sex. Avea bucle negre şi ochi cu pleoapele lăsate. Era cunoscut în Newport pentru reticenţa şi aerul lui distant. În prezent, se întâlnea numai cu Lily, lucru

care nu trecea neobservat în docuri. Margo şi cu mine, şi chiar şi Lily într-o oarecare măsură, priveam situaţia cu un dezgust moderat – faptul că un om cunoscut pentru îngâmfarea lui în relaţie cu femeile putea s-o atragă pe Lily atât de mult.

– De ce crezi că ştie despre Sălbaticul? mă întrebă ea, accentuând cuvântul „ştie", ca şi cum ar fi vrut să transmită un scepticism clar, dar mi-am putut da seama fără niciun dubiu că era neliniştită.

– Fiindcă pare să le ştie pe toate. E înfricoşător, dacă stai să te gândeşti. La un moment dat, chiar mi-a citit gândurile.

– Şi la ce te gândeai?

– La Boom-Boom.

– Dumnezeule, e oare posibil ca tata să ne citească gândurile? comentă Margo, cutremurându-se. După ce a murit, am sperat în taină să ne mai viziteze. Mi se părea anormal să nu ştie ce vom mai face, în tot restul vieţii. Vreau să zic, când Lily şi cu mine o să ne luăm masteratul, şi când Una va trece de la telenovele la filme de cinema... Când o să ne căsătorim... Într-un fel, îmi place să cred că putea să ştie despre toate astea.

– Şi mie-mi place să cred asta, interveni Lily. Dar e o nebunie. N-are cum să fie real.

– Dacă asta era tot, n-ar fi fost nicio problemă, am spus eu – şi deodată am auzit că vocea-mi suna ca şi cum ar fi reverberat printr-un tunel. Dar ne poate citi şi gândurile. Va trebui să trăim efectiv ca nişte călugăriţe.

– Călugărițele n-au voie să facă nimic, așa că lor le trec prin minte cele mai necurate gânduri, spuse Lily.

– Una, ești dez, sau așa ceva? mă întrebă Margo, privindu-mă lung.

„Dez" era un cuvânt creat de noi cu ani în urmă, semnificând dezamăgită, deznădăjduită, dezgustată, dezabuzată, dezinteresată, dezolată, și așa mai departe.

– Cred că da, am răspuns, simțind furnicături în jurul buzelor și al nasului.

– Crezi că ar trebui s-o sunăm pe mama? am auzit-o pe Margo întrebând-o pe Lily.

– Nu, răspunse Lily, o s-o ținem aici.

În clipa următoare am adormit, și m-am trezit două zile mai târziu.

Tatăl meu făcea tranzacții imobiliare. În cărțile despre succesul în afaceri scrie că acestea se numără printre cele mai rapide căi de îmbogățire, dar în cazul tatălui meu ele reprezentau mai degrabă o scuză ca să se îmbrace cu costume scumpe și să ia masa în locuri ca Algonquin. Era un bărbat înalt și chipeș și avea un farmec plin de dezinvoltură care-i făcea pe ceilalți să se simtă recunoscători că le dădea atenție. Se numea James Francis Xavier Cavan și nimeni nu-i spunea niciodată altfel decât James. Mama lui hotărâse clar acest lucru, încă din ziua când îl născuse, într-o familie cu șapte fete. „Jim, Jimmy și Jamey –

nume de fătălăi", se spune că le răspundea ea tuturor celor care întrebau dacă băieţelul nu avea şi un nume de alint. Una dintre surorile lui îl poreclise „Urechi de Radio" – dar nu îndrăznea să i se adreseze astfel de faţă cu mama lor.

Urechile clăpăuge ale tatălui meu erau singurul defect care-i umbrea frumuseţea. Nu era frumos în sensul de telegenie; avea pistrui, cicatrice şi un nas cam coroiat. Dar toate se armonizau perfect, iar fotografiile dovedesc că era un bărbat foarte atrăgător. Şi mama mea era frumoasă, în stilul studentelor de colegiu tipic americane. Picta acuarele şi scria poezii. Era alter-egoul sfios şi liniştit al tatei. Cât de des auziserăm, surorile mele şi cu mine, povestea despre felul cum se întâlniseră? Era vară, anul întoarcerii lui din Anglia, unde servise în Eighth Air Force, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ploua. Tatăl meu vindea îngheţată, ca să câştige uşor nişte bani. Mama, îmbrăcată în impermeabilul ei roşu şi lucios, a cumpărat un Creamsicle. Tata s-a uitat după ea cum se tot ducea (cu cuvintele astea descria mereu momentul: „M-am uitat după Grace cum se tot ducea"), apoi a pornit cu camionul de îngheţată pe urmele ei, a ajuns-o şi s-a oferit s-o ducă până acasă. Numai că, în loc s-o ia spre casă, au mers de-a lungul coastei din Connecticut până li s-a terminat benzina.

Din păcate, tatăl meu obişnuia să bea. Spunea că nu ştia de ce, dar în anumite nopţi nu se mai întorcea acasă. Trecea prin perioade de proastă dispoziţie, accese pe care surorile mele şi cu mine

le numeam „Negre-n Fund". Când am mai crescut, mama mă lua cu ea să-l căutăm, şi-l găseam în cârciumi ca „Dunărea Albastră" sau „Barul Minune", dând de băut la toată lumea, fermecând ospătăriţele şi îndrugând tot soiul de poveşti. Odată, mama a rămas în maşină, cu motorul pornit, pe când eu m-am dus înăuntru să-l iau pe tata. L-am găsit aşezat la bar, unde povestea ceva unui auditoriu receptiv format din barman şi doi clienţi. M-am ascuns într-un colţ întunecos, după cuierul de haine, şi am ascultat.

– Stă pe o adevărată avere imobiliară, spunea el, şi nimeni nu poate face nimic. E un tip extraordinar, un adevărat domn, însă habar n-are ce-aş putea face eu să iasă din toată treaba asta. Vreau să zic, proprietatea e pe faleză, pe toţi sfinţii că-i pe faleză. Se vede de-acolo tocmai până-n Orient Point. New London e o escală la jumătatea drumului între... care oraşe? Boston şi New York? Providence şi New Haven? Hartford şi Riverhead, pentru numele lui Dumnezeu. Pe calea ferată, cu feriboturi şi un aeroport important în apropiere. Da' el să vândă? Nicidecum!

Chicoti şi trase o duşcă din martini. Apoi îşi învârti degetul în aer, făcându-i semn barmanului să-i mai toarne un rând.

– Vrea să stea popândău pe loc, numai fiindcă acolo s-a născut el. Într-un fel, pot să-l înţeleg. E un om sentimental, un adevărat familist. Vrea să-şi păstreze proprietatea pentru copiii lui. Da' vă spun clar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă pui acolo

un hotel, sau un debarcader aşa, mai mare, ori chiar un *heliport,* pân-la cer nu te mai opreşti! Nenorocitul ar putea pe urmă să cumpere douăzeci de parcele pe malul apei şi să le dea copiilor şi tuturor afurisiţilor lor de prieteni.

Nu voiam să-l întrerup. Prietenii lui se cam plictiseau, dar dădeau din cap cu simpatie şi chiar puţină admiraţie – că nu oricine putea să arunce cu cuvântul „heliport" când stătea de vorbă la un pahar de martini.

– Tată, am spus eu, trebuie să plecăm.

– Ce naib...

Se răsuci pe scaun şi, la vederea mea, zâmbi. Ochii-i deveniră mai luminoşi pentru o clipă, iar pe chip i se citea mândria.

– Băieţi, ia uitaţi-vă cine-i aici! Mai adineauri v-am povestit despre ea.

Cei doi prieteni ridicară privirile din pahare, iar barmanul dădu din cap.

– Asta-i fiică-mea, Una. Tocmai a absolvit liceul şi la anul se duce la facultatea de teatru din New York. O să iasă din ea o actriţă pe cinste! Aţi văzut vreodată piesa *Un oraş minunat?*

Nu-i răspunse nimeni.

– Eu cu voi vorbesc! Tu, Fred? Ai văzut vreodată *Un oraş minunat?*

– A, sigur că da, replică Farley. Foarte bună piesă.

– Mănânci rahat – scuză-mă, Una, îngeraşule. Cine n-a văzut-o pe Una în *Un oraş minunat* n-are cum să spună c-a vizionat o piesă bună. A ridicat

sala-n picioare. Nu v-am spus eu acum, adineauri, cum a ridicat sala-n picioare?

– Iar acum o ia spre marele oraş, completă barmanul. Unde o să studiezi, scumpo?

– La Juilliard, am răspuns. Tată, trebuie să mergem.

– Unde-l duci pe bătrânul tău tată? mă întrebă el, continuând să zâmbească.

– Acasă. Eşti chemat la o teleconferinţă.

– I-auzi, chemat la o *teleconferinţă,* repetă Fred, dând din cap şi încruntându-se teatral. Mare barosan de tătic mai ai şi tu.

– Mai bine să mergem până nu închid, am adăugat eu.

Imediat ce-am ajuns afară, tatăl meu grăbi pasul, lăsându-mă în urmă.

– Ce naiba te-a apucat, să intri aşa peste mine şi să mă faci de râs? Copil afurisit ce eşti. Să te duci singură acasă!

Încercă să deschidă portiera maşinii, dar era încuiată. Nu observă maşina mamei, care staţiona pe locul de parcare alăturat.

– Cu aia mergem, am spus eu, arătând spre ea. Nu poţi conduce – ai ajunge direct la cimitir.

– Bine că faci pe deşteapta cu mine! În ce situaţie m-ai pus...

– Aia era o bombă, am mai spus eu, chiar înainte de a-i deschide portiera din faţă, ca să intre.

Se răsuci spre mine.

– Ce vorbeşti? Doar ai fost şi tu înăuntru.

– E o cocină.

– Da, sigur, lambriurile alea-s cocină, la tine. Nu ştii nimic despre proprietăţile imobiliare, Una. Tatăl tău se duce numai în localuri de clasa întâi – sau nu se duce deloc.

– A, ştiu *asta,* am răspuns.

După care, m-am urcat în maşina lui şi am scos-o din parcare, pe urmele maşinii în care se aflau el şi mama, lăsând în urma noastră firma cu cuvintele „Dunărea Albastră" şi paharul de şampanie în care balonaşele de neon albastru se aprindeau şi se stingeau alternativ.

Acasă, nu mă îndoiesc că mama l-a aruncat în pat, adresându-i câteva cuvinte de parcă ar fi fost un cazan căruia putea într-adevăr să-i afecteze conţinutul, şi s-a aşezat la şevaletul ei de pictură, cu o ceaşcă de ceai cu lapte alături. Eu m-am dus să le caut pe surorile mele. De ani de zile aveam impresia că nu-şi dădeau seama ce se întâmpla. În vremurile acelea, ne aşezam pe paturile noastre, în camera pe care o împărţeam toate trei, şi jucam Hubbabub sau Magazinul de antichităţi (jocuri inventate de noi), ori vorbeam despre locuri ca Los Angeles, Africa de Sud, New Orleans – locuri ce păreau prea bizare ca să poată fi şi adevărate.

Peste ani şi ani, când au înţeles adevărul despre nopţile pierdute ale tatălui nostru şi şi-au dat seama ce tristă eram când trebuia să-l scot afară din spelunci ca „Dunărea Albastră", au adoptat o atitudine protector-violentă faţă de mine. A devenit Mafia mea emoţională.

– Uite ce-ţi face nemernicul ăsta! exclama furioasă Lily, scrâşnind din dantura ei perfectă, în timp ce eu intram în casă suspinând, în urma tatei care se clătina pe picioare, susţinut de mama, în tăcere. De ce te laşi copleşită? Trece printr-o fază Neagră-n Fund rea de tot – ar trebui s-o laşi pe mama să se ducă singură după el. Vaca aia scârboasă.

Circula cu un microbuz Volvo, care pentru noi avea contururile lipsite de graţie ale unei vaci.

– Nu pot, suspinam eu. Au nevoie de mine.

– De asta are el nevoie, replica Margo, ridicând la gură o sticlă imaginară şi prefăcându-se că bea din ea.

– Da, numai de asta are nevoie, îi dădea dreptate şi Lily.

Apoi intra în dormitorul lui şi se oprea la picioarele patului, privindu-l încruntată, în timp ce el îi făcea cu mâna, zâmbitor, punându-i întrebări gen:

– Ei, iubito, care-i treaba?

Într-un Ajun de Crăciun, în timpul unui viscol, mama, Lily, Margo şi cu mine ne-am dus să cumpărăm nuci, smochine, curmale, curcan şi ceapă albă. La întoarcerea acasă, de la piaţă, am observat-o pe Margo înghiontind-o pe Lily, şi amândouă întoarseră brusc capetele, ca să vadă ceva pe fereastră. Apoi se uitară la mine, în tăcere.

– Ce-i? am articulat mut, însă surorile mele nu făcură decât să clatine din capete. Mama noastră se concentra asupra volanului, ca să nu

derapeze. Lumina farurilor făcea ca asfaltul acoperit cu polei să lucească precum un râu negru. Când am ajuns acasă, am descărcat maşina, iar mama şi cu mine am început să preparăm budinca.

– Unde-s fetele? mă întrebă ea.

– Mă duc să le caut.

Am alergat la etaj, dar nu erau în camera noastră. Atunci m-am uitat în living şi în odaia cu televizorul, şi până la urmă am luat la rând toate încăperile din faţă. *Expresia aceea...* Dintr-odată, schimbul lor secret de priviri dobândi sens. Avea ceva de-a face cu Andrew Wilson sau Aldo Fabbiano, ori vreun alt iubit actual. M-am întors la bucătărie.

– Îşi fac lecţiile, i-am spus mamei.

– În Ajunul Crăciunului? N-au toată vacanţa la dispoziţie?

– Mai împachetează şi nişte cadouri.

Am amestecat budinca şi i-am adăugat o mică doză de rom. După un timp, fiindcă ascultam cu atenţie, am auzit uşa din faţă închizându-se încet, şi pe surorile mele urcând scara la etaj.

Peste alte patruzeci de minute, când era trecut de ora şase şi devenea tot mai clar că tata avea să-şi petreacă noaptea în oraş, uşa din faţă se deschise din nou.

– Nenorociţii ăia borâţi mi-au tăiat cauciucurile, se auzi croncănind glasul lui.

– James, ce s-a întâmplat? îl întrebă mama, în timp ce ieşea grăbită în antreu, unde se opri

să-şi privească iritată, cu buzele subţiate, soţul reîntors acasă cu hainele în neorânduială.

– Nişte nenorociţi mi-au tăiat cauciucurile la maşină. Patru Michelin-uri de şaizeci de dolari, *kaput.*

– Unde s-a întâmplat asta?

– Alături, la Frank's. După colţ.

Se referea la Taverna lui Frank, aflată cam la o milă distanţă de casa noastră. Rareori bea atât de aproape de casă, dar probabil se gândise să facă prima dintre cele câteva vizite de curtoazie din seara de Crăciun la: Ebenezer Scrooge înveselind pe toată lumea. Îşi freca şoldul cu mâna, şi am observat că vestonul Chesterfield îi era rupt.

– Ce-ai păţit la şold? l-am întrebat.

– Am alunecat pe afurisita aia de gheaţă. Am căzut grămadă!

– Şi ţi-ai rupt *haina?* îl întrebă mama. Altceva ţi-ai mai rupt?

– Nu ştiu, răspunse el, bătându-se peste buzunare, după ţigări.

Intră în living şi se aşeză greoi pe un scaun verde, din păr de cal.

– Am făcut tot drumul pân-acasă pe jos, printr-o afurisită de viforniţă.

Pentru prima oară de când intrase, ne privi în ochi, pe mama şi pe mine.

– Ştiaţi? Viscoleşte cu gheaţă, dar o să se transforme în zăpadă. Moş Crăciun are nevoie de-o ninsoare frumoasă pentru la noapte, scumpelor. În noaptea asta vom auzi îngerii cântând.

La etaj, le-am găsit pe Lily şi Margo.

– Vă vine să credeţi? Cineva i-a tăiat cauciucurile.

– Fă cunoştinţă cu Vigil, replică Lily.

– Şi cu Ante, adăugă Margo, chicotind.

– Voi două i-aţi tăiat pneurile Michelin de patruzeci de dolari?

– Ba bine că nu! răspunse Vigil, cuprinzându-mă pe după umeri cu braţul ei puternic. Nu puteam trimite potera să-l caute tocmai în seara de Crăciun.

– Michelin de *şaizeci* de dolari, mă corectă şi Ante.

– Amândouă veţi găsi cărbuni în ciorapi, le-am spus.

Dar, a doua zi dimineaţa, tatăl nostru ne-a trezit pe toate trei din somn la răsăritul soarelui, aducându-ne căni de ciocolată fierbinte la pat.

– Hohoho! exclamă el vesel, intrând cu tava. Ce s-a întâmplat cu fetele mele care, pe vremuri, nu puteau dormi decât până la trei dimineaţa, de nerăbdare să se uite ce le-a adus Moşul?

Surorile mele şi cu mine ne-am ghemuit sub plăpumi, sorbind din ciocolata aburindă. Am simţit-o opărindu-mi cerul gurii. Tatăl nostru se aşează pe biroul meu.

– Hadeţi, haideţi. Beţi-vă alea, şi hopa sus din pat! Mama voastră vă aşteaptă.

Geamurile erau acoperite pe dinăuntru cu gheaţă, formând modele de pene prin care străluceа lumina trandafirie a zorilor. Căscam toate

trei. Jos sfârâia şunca în tigaie, iar mirosul de fum plutea până la noi. Tatăl nostru se duse la o fereastră şi făcu cercuri în gheaţă, cu o monedă de cinci cenţi. M-am uitat prin cameră la Lily şi Margo, care stăteau ghemuite în paturile lor. Ridicară din umeri, iar Lily făcu ceea ce voiam să facem toate trei: suflă spre tata nişte bezele, pe la spate, în chip de scuză.

Când m-am trezit din somnul meu lung de două zile, în Newport, Lily şi Margo erau lângă mine. Am deschis ochii şi am cerut suc.

– Isuse, dacă până diseară nu te trezeai, aş fi sunat la salvare, spuse Lily.

– Ne-a fost teamă c-ai intrat în comă, adăugă şi Margo. Te tot trezeai, dar de *zis,* nu ziceai nimic.

– Cred că mi-e bine.

– Ba nu ţi-e bine. Nu ţi-e bine deloc, declară Lily. Ia spune: „Am visat că l-am văzut pe tata."

– Chiar l-am văzut.

Clătină din cap.

– Atunci, ceva e-n neregulă. Vrei să-ţi găsim vreun psihoterapeut?

M-am gândit o clipă, apoi am clătinat din cap.

– Avem nişte borş rece pentru cină, spuse Lily. L-am dres cu smântână.

– Vine Sălbaticul la masă, adăugă Margo.

Am închis ochii.

– Lily, trebuie să scapi de el. Îl iubeşti?

– S-ar putea.

– Se foloseşte de tine. Trebuie să...

– Tata ţi-a băgat tot felul de prostii în cap. Şi nu doar acum două zile – toată viaţa ţi-a otrăvit gândurile! Că sexu-i rău, e o mizerie, o porcărie... Că dacă nu te-ndrepţi, ai s-ajungi o Holy Roller.

– Să mă-ndrept! am repetat, amuzată de ironia situaţiei.

– Nu-i de râs, Una, insistă Margo, cu tristeţe. Te iubim, dar ceea ce faci acum nu-ţi stă deloc în fire.

M-am uitat la surorile mele, cu părul lor mătăsos, de un galben monocrom. Fusese blond pai încă de la naştere, ca şi cum ar fi avut amândouă cine ştie ce ascendenţi scandinavi secreţi, fără nicio legătură cu noi, ceilalţi – Cavanii irlandezi. Dar Lily avea o faţă moale şi voluptuoasă, ca o madonă de Rafaello, în timp ce a lui Margo era ascuţită ca a unei păsări.

– Vrei borş la pat? întrebă Lily.

Am clătinat din cap.

– Nişte pâine prăjită, atunci. Am să-ţi aduc puţină, cu miere.

Margo se aşeză lângă mine, pe marginea patului.

– Vrei să te uiţi prin ultimul număr din *Vogue?* mă întrebă ea.

Revista stătea pe cuvertură, deschisă, şi m-am întrebat dacă vreuna dintre ele o citise la căpătâiul meu, în timp ce dormeam. Îmi plăcea ideea. Atâta

doar că un somn de două zile, neîntrerupt, mi se părea prea asemănător cu moartea.

– Ultima oară când am fost în comă, eram în rol, le-am spus.

– Îmi amintesc. Beck te înşela cu reportera aia începătoare, care ţi-a dat în cap c-un suport de cărţi. Ai să te măriţi cu ratatul ăla?

– Ei, sper că nu. Aproape c-aş prefera să-l concedieze pe actorul care-l joacă – are tot felul de necazuri în viaţa personală şi încurcă mereu textul. Când joc câte o secvenţă cu el, trebuie să improvizăm încontinuu. Dar e băiat bun.

– Totuşi, trebuie să fie amuzant. Mereu spui că-ţi plac la nebunie improvizaţiile.

– Da, dar nu de genul ăla.

Îmi venea să adorm din nou, şi mă chinuiam să-mi ţin ochii deschişi.

– Când începeţi din nou filmările?

– În toamnă. În jurul zilei mele de naştere.

– La sfârşitul lui septembrie, deci – foarte bine. Lily şi cu mine o să te vindecăm înainte de a împlini douăzeci şi nouă de ani.

– De ce anume să mă vindecaţi? am întrebat-o, dar imediat am auzit vocea lui Lily, care vorbea cu cineva la bucătărie. Din când în când, i se răspundea cu un mormăit. Cu cine vorbeşte? am întrebat, în timp ce ne opream ca să ascultăm.

– Cu Sălbaticul, răspunse imediat Margo.

În Newport erau multe iahturi de curse, majoritatea cu echipaje compuse în întregime din

bărbați, gata să părăsească Noua Anglie imediat ce începeau să sufle primele brize de toamnă. Acesta era semnalul marelui exod spre sud, începutul Southern Ocean Racing Circuit, cunoscut marinarilor și celor ce-i însoțeau ca SORC.* Celor de pe iahturi le plăceau la nebunie poreclele. Își spuneau între ei: Boom-Boom, Sălbaticul, Păsăroiu, iar iahturilor „Fata" (pentru *„Yankee Girl"*), „Dollface" *(„China Doll")*, „Ringo" *(„Different Drummer")*, „Tempo" *(„Tempest")*, și așa mai departe. Diminutivele constituiau o metodă vicleană de a-i deosebi pe participanții la SORC de prefăcuți. Oamenii care credeau că se pricepeau la iahting spuneau „catarg", „punte", „matelot" – dar adevărații profesioniști numeau catargul „băț", puntea „scândură" și pe membrii începători ai echipajelor, „cioroi de bord". Mi se părea o atitudine puerilă și rasistă, dar în Newport era mai bine să renunți la judecăți de valoare.

Sălbaticul deschise ușa dormitorului meu și se rezemă de ușorul ei. Părul negru și zburlit îi cădea peste ochii întunecoși; își întinse în sus, pe perete, un braț lung și musculos. Mă salută cu o înclinare a capului, iar eu i-am răspuns la fel. La atâta se limita comunicarea noastră. Lily și Margo, ca două cercetătoare ale istoriei artei, vorbeau fluent franceza, iar Margo începu o conversație prelungită cu el. Răspunsurile lui erau scurte.

---

* *Circuitul Sudic de Curse Oceanice.*

– Ce-a spus? am întrebat, după ce discuția luă sfârșit. Sălbaticul rămăsese la locul lui, sfredelindu-mă cu privirea.

– Speră să-ți revii cât mai curând. I-am zis că ai o viroză.

– Poate-ar fi mai bine să-i spunem că se ia, am replicat eu, întorcându-mă cu fața la perete.

– Nu, nu, să știi că e într-adevăr foarte îngrijorat. Zice că speră să fii mai fericită.

M-am uitat din nou la el. Purta o bluză albă de corp, cu mânecile tăiate, și un șort bleumarin. Pe pielea aurie îi luceau firele de păr decolorate de soare, iar în văile dintre mușchi se zăreau umbre. Gura încordată i se arcui într-o jumătate de zâmbet. Mă simțeam la fel ca tatăl meu: aveam senzația că-i puteam citi gândurile.

– Pariez că știu ce consideră că m-ar putea face mai fericită.

Margo bătu cu palma în cuvertura de pe pat.

– Una, vorbești ca o Vibbertă.

Vibbertele erau niște surori nemăritate care-și spuneau „distinsele domnișoare" și locuiau lângă mama mea, plângându-se în fiecare noapte de insomnia pe care le-o cauza gălăgia de pe plajă; pentru ele, orice fel de zgomot nu putea fi provocat decât de zbenguielile sexuale.

– Vorbesc serios, continuă ea. Mai bine fii atentă. Mama zice că amândurora le-au plăcut bărbații până pe la vreo treizeci de ani, când au devenit frigide. Iar tu ai douăzeci și opt.

– Nu sunt frigidă. Numai că nu-mi place ca Sălbaticul să se uite aşa la mine, atâta vreme cât e prietenul lui Lily. Şi-n plus, urăsc de *moarte* cuvântul „frigidă". A fost inventat de bărbaţi pentru a le face pe femei să se simtă vinovate numai fiindcă în unele nopţi n-au chef de amor.

– Nu asta am vrut să spun. M-am referit la faptul că deteşti sexul.

– Nu-i adevărat.

Mi se părea extraordinar că purtam acea discuţie de faţă cu Sălbaticul – un monument al seducţiei – care nu înţelegea o vorbă.

– Nu, dar te simţi vinovată. Nu despre asta e vorba? Îţi imaginezi că tata-ţi citeşte gândurile, şi că te vede în pat cu Boom-Boom, nu? Şi cu John cum rămâne?

Am încercat să nu mă gândesc la John Luddington. Şi datorită lui mă hotărâsem să vin la Newport. Era custodele Casei Achilles, un mic muzeu de pe strada East Eighty-third dedicat artei antice. Cândva, fusese reşedinţa privată a unui baron obscur al furtişagurilor. Timp de un an, crezusem că-l iubeam pe John. Îmi petrecusem aproape fiecare noapte în blocul lui de gresie din Brooklyn Heights, pe când propriul meu apartament din Chelsea aduna praful şi atrăgea hoţii. În perioada cât am stat cu John, mi-a fost prădat de două ori.

John, înalt şi impecabil îmbrăcat, îşi ţinea gulerul prins cu o agrafă de aur, pe sub cravatele înguste, de mătase deschisă la culoare. Stătea cu

mâinile împreunate pe birou, ca şi cum ar fi pozat pentru un sculptor. Costumele lui negre nu-şi pierdeau niciodată dunga de la călcat, şi nici scamele nu se prindeau de ele. Mă ducea la toate restaurantele de patru stele din oraş, apoi am început să le frecventăm pe cele de trei stele. Acolo a tras linie: cu excepţia incursiunilor nebuneşti în Chinatown sau în Little Italy, aventuri pe care el le numea „mahalageli", nu simţea nicio dorinţă de a testa localurile de două stele sau pe cele cu una singură. Făceau excepţie de la această regulă braseriile pe care le frecventau cu precădere artiştii, ca Empire Diner sau Café Brillat. Adeseori, habar n-aveam de rangul câte unui restaurant decât când eram în taxi, trecând peste Brooklyn Bridge, iar John spunea: „Numai de i-ar da *cinci* stele, l-ar arunca drept în stratosferă!", sau: „Ce caccalma! *Trei* stele? Localul ăsta era doar *acceptabil* şi nimic mai mult."

Dar, în pofida rafinamentului său de suprafaţă, John mă iubise în felul său. Îmi aducea cornuri la pat şi mă lăsa să le mănânc printre cearşafurile lui albe, călcate (menajera, negăsind nimic de spălat în apartamentul lui Luddington, îi lua cearşafurile şi le călca, apoi le punea în scrinul din lemn de cedru, legate cu panglici galbene). În timpul weekendurilor noastre la ţară, John mergea prin noroaie ca să-mi arate cea mai mare pereche de papuci femeieşti din New England. Mă urma printre cele mai prăfuite rafturi ale bibliotecii mele favorite. Mă îmbrăţişa strâns, fără teama vizibilă

că fardul meu i s-ar fi luat pe cămaşă, ori de câte ori îi spuneam că mi-era teamă ca tatăl meu să nu moară de cancer. Îi plăcea foarte mult să mă strângă în braţe.

Mama lui văduvă era bogată şi locuia permanent pe Monhegan Island, în Maine. John închiria adesea câte un avion, cu care aterizam la Brunswick, de unde mergeam cu maşina până la Port Clyde şi luam feribotul ca să facem o vizită pe insulă. Acolo, într-un weekend de primăvară din aprilie, am descoperit straniile tensiuni sexuale din casa Luddington, care m-au făcut s-o iau la goană, de una singură, pentru a lua feribotul peste Muscongus Bay, până la prima staţie de autobuz Bonanza care să mă ducă înapoi la New York, printre oameni normali.

– John Luddington era un om foarte bolnav, i-am spus eu lui Margo.

– În ce sens?

– Păi, avea... anumite dereglări. Îl mânau înainte succesul şi nevoia de a le plăcea celorlalţi. Cele două scopuri nu sunt întotdeauna compatibile.

– Nu mai vorbi ca o directoare de şcoală şi spune-mi pe şleau, Una.

Venise, oare, momentul să dau lucrurile în vileag? M-am lăsat pe spate, simţind o adiere caldă care sufla prin fereastra deschisă, şi am privit tavanul cu pete de umezeală. Sora mea cea mai mică stătea aşezată lângă mine, răsucindu-mi degetul mare de la picior şi îndemnându-mă să-i

vorbesc. Sălbaticul, rezemat de tocul uşii, ne privea pe amândoă.

Ceea ce ştiam eu despre acea situaţie părea nevinovat – dar propriile mele concluzii, suspiciunile şi suma tuturor elementelor alcătuiau o realitate sordidă.

– Între John şi mama lui exista un soi de flirt foarte anormal, am spus.

– Anormal, în ce sens?

– Păi, destul de ciudat... John e o pasăre de noapte, iar pe Monhegan mă duceam la culcare şi mai devreme ca de obicei. Probabil eram obosită după cutreieratul insulei pe jos şi înotatul prin apă rece ca gheaţa. Din când în când, mă trezeam din somn şi mă întrebam unde-o fi John. Porneam să-l caut, şi-l găseam stând de vorbă cu maică-sa, aşezat pe marginea patului ei.

– Făceaţi baie-n ocean în luna lui aprilie, în *Maine?* Cred că eraţi nebuni.

– Păi...

– Deci, stăteau de vorbă.

– La început, nu mi s-a părut nimic suspect. Găseam că era foarte frumos, ca un bărbat să ţină aşa de mult la mama sa. Ştii vorba aia, că omul îşi va iubi nevasta la fel cum îşi iubeşte mama.

Margo dădu din cap.

– Avea un dormitor plin de *frou-frou*-uri, cu tot felul de flecuşteţe parfumate peste tot şi o mulţime de farafastâcuri roz, deşi hainele ei erau croite foarte sobru. Mi se părea nefiresc s-o văd aşezată între vreo cincizeci de perne, într-un

negligée roz, cu John ghemuit la picioarele ei, de parc-ar fi fost un băiețel mic.

– Pare destul de straniu, Una. Și altceva?

Îi eram recunoscătoare pentru că înțelegea ce voiam să insinuez, deși n-ar fi trebuit să mă mir. Toate trei surorile aveam o intuiție foarte puternică.

– A început să-l împingă spre alt bărbat.

– Îți arde de glumă.

– Ba nu glumesc deloc. Între mine și John, lucrurile începuseră să devină serioase. Jemmie vedea și ea treaba asta; vreau să zic, ori de câte ori se ducea acolo, John mă lua și pe mine.

Amintirea acelor vremuri mă făcea să plâng. Imediat ce-mi dădură lacrimile, Sălbaticul ieși din cameră.

– În aprilie, m-am dus din nou acolo, și aveam presimțirea stranie că urma să mă ceară în căsătorie. Discutaserăm de un milion de ori despre asta, dar el rămânea foarte convențional. Era genul de om capabil să se ducă la Tiffany singur și să cumpere de-acolo inelul de logodnă – dacă înțelegi ce vreau să spun. Și, în acel weekend din aprilie, simțeam că se pregătea să-mi ceară mâna.

– Pe faleza aia înaltă, nu? întrebă Margo.

Desigur, le ținusem la curent pe Margo și Lily cu evoluția relației mele cu John Luddington. Le spusesem despre locul nostru favorit, pe țărmul sudic al insulei: un perete enorm care se înalță deasupra Atlanticului, de unde se vedeau stânci,

valuri spărgându-se, balene în trecere şi foci. Era cel mai romantic loc din lume. Ne duceam acolo dimineaţa, cu o pătură, cărţi şi un coş plin cu de-ale gurii, şi nu ne mai întorceam la Jemmie până la ora cocktailului. Era locul unde-mi imaginasem că John avea să mă ceară de soţie.

– Ei bine, iubirea plutea în aer şi era clar că Jemmie o simţea. În seara aia, a dat o petrecere şi a invitat un vechi prieten al lui John. Acesta a venit de la Boston şi, neavând unde să stea, a rămas peste noapte la noi. În fine, ca să n-o mai lungesc, mai târziu m-am dus în camera lui Jemmie şi i-am găsit acolo pe *toţi trei* – Jemmie sub pătură, iar John şi prietenul lui la picioarele patului.

– Ce perversă scenă...!

– Nu i-am văzut făcând nimic *concret*...

– Cui naiba-i pasă? explodă Margo. Ce nevoie ai putea să ai de-o familie care face chestii de-astea? Parcă ar fi o scenă dintr-un roman gotic. Jemmie Luddington se simţea ameninţată de tine, aşa că a chemat pe cineva în ajutor. Dar de ce tocmai pe *ăla?*

Mă întrebasem şi eu asta, în toată săptămâna următoare, până când John apăruse în sfârşit în Ton-studioul 3, ca să-mi explice cum stăteau lucrurile.

– John şi cu mine obişnuiam să ne distrăm pe la Hotchkiss. Se pare că el se îmbătase sau avusese o criză de remuşcări într-o seară, şi-i povestise maică-sii totul.

– Probabil că lui Jemmie i-a plăcut la nebunie – John şi micul lui prieten, întocmai ca pe vremuri. Ai fugit din casă?

– Nu. Am rămas până-n după-amiaza următoare. Însă nici chiar atunci nu ştiam nimic, aveam doar un presentiment îngrozitor. La care se mai adăuga şi felul cum se tot uita Jemmie la mine – de parcă m-ar fi exclus deja din combinaţie.

– Ciudat. Eu am avut mereu impresia că tu şi mama lui John ţineaţi una la alta.

– Şi eu.

Iar îmi venea să plâng; nu voiam să-i spun lui Margo partea cea mai rea – în săptămâna următoare, când John mă vizitase, eu urlasem la el întruna, reproşându-i tot felul de trădări. Calm, John negase fiecare acuzaţie, cu excepţia uneia singure. La sfârşitul tiradei mele, când îmi adunasem deja destulă adrenalină şi energie ca să zbier ceva despre fascinaţia lui nefirească faţă de maică-sa, John a tăcut. S-a înroşit ca focul şi n-a scos o vorbă.

– Nici nu e de mirare că te-ai ambalat atât de tare, comentă Margo, luându-mă de mână. Trebuie să mă laşi să-i povestesc şi lui Lily toate astea.

– Sigur, e normal să ştie şi ea. I-aş fi spus chiar eu, dacă nu era aici Sălbaticul.

– Ei, da' cu pâinea ta prăjită ce s-o fi întâmplat?

Am ascultat. Din camera alăturată, care era a lui Lily se auzeau gemete.

– O, Iisuse! exclamă Margo. Ți-e foame? Pot să-ți aduc pâinea prăjită acum.

– De fapt, da, mi-e cam foame.

Mă întrebam ce gândea tatăl meu despre John. Nu suporta să-şi vadă fiicele suferind. Toată viața ne numise „Fetele lui cuminți". Odată, mergând pe plajă, ne văzuse, pe mine şi pe Lily, stând lângă linia fluxului, alături de doi băieți care se aşezaseră pe nisip. Se ştia despre unul dintre ei că fusese exmatriculat din internat, fiindcă avea la el bere. Tata s-a dus direct la el, l-a amenințat cu degetul său lung şi i-a şuierat în față: „Să nu te prind că te mai apropii de Fetele mele cuminți!"

Când m-am trezit din somnul meu cel de două zile, în ciuda mărturisirilor pe care le făcusem lui Lily şi Margo, mă simțeam mai puțin convinsă de prezența tatei printre noi. Dar, în caz că *putea,* totuşi, să-mi citească gândurile, am încercat să-mi induc o atitudine binevoitoare față de John. De ce iubisem un bărbat care era atât de snob în privința restaurantelor şi îndrăgostit de propria lui mamă? Fiindcă amândurora ne plăceau bibliotecile şi petreceam multe zile libere împrenă, hoinărind prin ele, luând cărți de pe rafturi şi citindu-le pe mesele acelea mari, de lemn lăcuit, la lumina lămpilor imobile, cu abajururi verzi. Niciodată nu mai cunoscusem un bărbat care să-mi împărtăşească pasiunea pentru biblioteci. Fiindcă avea un mic televizor alb-negru în biroul lui clasic şi auster, unde se încuia şi se uita la *Dincolo de pod* în fiecare zi, între orele două şi trei. Fiindcă renunța

la petrecerile de anvergură pentru că eu nu puteam să le sufăr. Fiindcă mă consolase înainte şi după moartea tatălui meu. Şi fiindcă, timp de un an, de la o primăvară la următoarea, îmi dăruise toată dragostea pe care crezusem că mi-o doream.

2

Imediat ce-am început să mă simt mai bine după „Deşteptare", cum ajunseseră s-o numească Lily şi Margaret, mi-am luat o carte s-o citesc pe unul dintre docuri. Era o zi frumoasă şi senină cu soare strălucitor şi o briză tăioasă care sufla dinspre larg. Eu purtam ochelari de soare şi o pălărie de pai cu boruri late, legată cu o eşarfă de mătase albastră. Poate că arătam ca o stea de cinema izolată de restul lumii, dar urmăream un scop mult mai presant: familia Cavan e bântuită de cancer, mai ales membrii ei blonzi şi cei care fac uşor pistrui. Iar eu am părul roşcat.

– Delilah, pot să primesc şi eu un autograf? întrebă o fată dintr-un grup de liceence adunate în jurul intrării.

În timp ce le dădeam autografe pe copertele cărţilor, cu dermatograful uneia dintre ele – niciuna nu avea hârtie sau pix – am observat că fremătau nervoase. Oare de ce această atitudine avea darul de a-mi ridica atât de mult moralul? Fiindcă îmi spunea că eram iubită. Nu conta că bărbatul pe

care-l iubisem era un pervers, că văzusem de două ori fantoma tatălui meu, că le consideram vrăjitoare pe femeile din familia Cavan. Elevele de liceu drăguțe mă simpatizau, și asta era de ajuns.

– Una!

M-am întors, pentru a-l vedea pe Boom-Boom venind grăbit către mine, dinspre „Manaloa" Într-o clipă, m-am hotărât să-l numesc Alastair. Niciodată nu i-aș fi atribuit cuiva, nici chiar unui marinar, vreo poreclă idioată. Aveam să aflu și prenumele Sălbaticului, ca să-l abordez folosindu-l.

– Salut, spuse el, îmbățișându-mă strâns.

Avea un trup solid și musculos, pe care și-l lipi de al meu. În părul scurt și cârlionțat, șaten, începuseră să-i apară fire albe. Zâmbea în trei colțuri, ca Elvis.

– Surorile tale îmi tot spun că ești bolnavă. Acum te simți mai bine?

– Da. Mult mai bine. Îți mulțumesc pentru margarete.

Ne-am sărutat, și i-am atins părul. Era cald, și am simțit că avea pielea capului fierbinte. Stăteam după o magazie de scule, adăpostiți de vânt, iar soarele ardea neînduplecat din cerul de august fără nori.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el, cu gura lipită de urechea mea.

Am pornit spre *Manaloa.* Mă simțeam plină de curaj, ca și cum aș fi căzut de pe un cal, iar

acum mă încumetam să mă salt iarăşi în şa. Eram dominată de spiritul de aventură: dorinţă pe care o tempera spaima.

Manaloa era o şalupă de curse lungă de douăzeci şi cinci de metri, a unui bogătaş din Florida, cu un echipaj de douăzeci şi cinci de oameni. Câştiga mereu cele mai multe trofee SORC. Boom-Boom – ba nu, Alastair – şi cu mine am coborât schela spre salonul principal, o cameră fabuloasă cu pereţi din lemn de tec, o canapea enormă de piele, o masă tot de tec, pe balansiere, unde douăzeci de oameni ar fi putut mânca şi bea fără să verse o picătură, în timp ce valuri de trei metri izbeau bordajul, şi o uşă care dădea într-o cală de vinuri bine garnisită. Alastair o deschise şi reveni cu o sticlă de şampanie Cristal Louis Roederer.

– Trebuie să sărbătorim reîntoarcerea ta printre cei vii, spuse el.

Îmi plăcea la nebunie modul australienilor de a vorbi, cu un accent care făcea ca „sărbătorim reîntoarcerea" să sune cam ca „sărbătoraym reîntoarcereya".

Am intrat în zona cabinelor, unde Alastair, ca membru de rang superior al echipajului, avea propriul lui compartiment. M-a dezbrăcat cu mişcări delicate, ca şi cum absenţa m-ar fi făcut să devin mai fragilă. După ce-mi descheie clema din faţă a sutienului, zăbovi să-mi mângâie sfârcurile cu buzele şi dinţii, încercuindu-le cu limba lui trandafirie, apoi îmi cuprinse sânii

rotunzi în căuşurile mâinilor sale brune şi bătătorite. Ne-am cățărat în patul lui, cu sticla de şampanie şi două pahare cu cupele plate ca două vase pentru clătitul mâinilor. Îmi aminteau de firma vechii cârciumi „Dunărea Albastră"

Alastair destupă sticla aşa cum mă aşteptam: dintr-o răsucire puternică a încheieturii mâinii, care făcu dopul să sară, ricoşând din pereții de tec şi lăsând băutura să se reverse ca o cascadă înspumată peste trupurile noastre goale.

– Nu trebuie să se piardă niciun strop! declară el, aplecându-se să-mi soarbă şampania din buric.

Apoi turnă în cele două pahare şi am ciocnit în sănătatea mea.

Aveam nevoie de şampania aia. Îmi pişca limba ca nişte artificii ce sfârâiau înainte de a cădea pe suprafața apei dintr-un golf. Mi se urca drept la cap şi mă transporta în altă lume. Nici chiar dacă Alastair ar fi ridicat pânzele, cârmind spre est, nu m-aş fi putut simți mai departe de Newport.

– Ar cam fi cazul să te bronzezi, spuse Alastair, urmărindu-mi cu degetul lui mare conturul unui umăr. Mirosea slab a pudra medicinală pe care o folosea ca să alunge umezeala de la bord.

– Urăsc soarele.

– Nu poți urî soarele, Una.

– Ba eu pot.

Banalitatea conversației mă liniştea întru câtva. Nu se compara nici pe departe cu ceea ce

se petrecuse între mine şi John. Relaţia cu Alastair se rezuma exclusiv la sex, conversaţia nefiind decât o umplutură.

– Eşti sigură că te simţi mai bine? mă întrebă el.

– A, da. Mult mai bine.

– Ei, de-acum ai să te simţi mult, mult, *mult* mai bine, îmi spuse el, cu un rânjet diavolesc pe faţa sa chipeşă şi bronzată.

Când zâmbea, micile riduri albe din jurul ochilor albaştri dispăreau. Îmi plăcea efectul. Însemna că-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la soare, cu un zâmbet cât toate zilele pe buze.

Ne-am sărutat, după care Alastair deveni serios. De fiecare dată când făceam dragoste, se comporta de parcă ar fi concurat pentru premiul Anaïs Nin. Fără să-şi ia o clipă ochii de pe faţa mea, îmi mângâia trupul, abia zâmbind când eu mă foiam şi chicoteam, fiindcă ajunsese la pântec. Se mişca încet, cu ochii mereu aţintiţi asupra feţei mele. După ce se uita? După semne de pasiune? O simţeam, aşa că le vedea. Când termină, mă sărută şi adormi. Ştiam că avea să se trezească în zece minute. Aşa că timp de zece minute am rămas culcată, cu privirea în tavanul de tec, întrebându-mă ce avea să urmeze.

Asta era viaţa în Newport: sex cu marinari chipeşi. Toată lumea o făcea. Când am debarcat de pe *Manaloa,* ne-am întâlnit cu Ian, alt membru al echipajului, cu o femeie pe care am recunoscut-o

de la magazinul de dulciuri. Ne-am zâmbit în trecere. Pe chei, n-am putut să nu mă uit în jur nervoasă, căci mă aşteptam să-l văd pe James Cavan stând lângă staţia electrică, barându-mi drumul. Dar înţelesese greşit lucrurile. Nu marinarii erau prinşi cu mâna-n borcanul cu fursecuri – ci fiicele lui.

În seara aceea, Margo avea de lucru la birourile şantierului, aşa că Lily, protectoarea mea, mă duse să luăm cina în oraş, la Christie's.

– Mie nici acum nu-mi vine să cred că şobolanul ăla a putut să-ţi facă una ca asta.

– John?

– Da, John. Dacă l-aş întâlni vreodată, i-aş frânge toate oscioarele din trup.

– Partea cea mai proastă e că mă gândisem c-ar putea fi o relaţie destul de bună pentru tine şi Margo, pentru a pătrunde în lumea muzeelor.

– Da, e cam neplăcut, dar nu-i cea mai mare nenorocire. O să ne găsim noi de lucru.

Ospătarul ne aduse stridiile, pe câte o valvă a cochiliei. Le-am privit fix câteva secunde. Tuturor ne plăceau stridiile şi scoicile nepreparate, dar aveam nevoie de un minut, două, ca să ne obişnuim cu ideea de a da pe gât ceva crud şi alunecos.

– Stridioară moartă, de pe fundul mării, comentă Lily, ţinând-o între două degete; mereu simţea nevoia să spună asta înainte de a mânca

stridii, la fel cum alți oameni fac o rugăciune ori le urează tuturor comesenilor poftă bună.

– Nu știu cum stă treaba la Brown, am spus, dar nu se prea găsesc posturi pentru specialiștii în istoria artei.

– Cred că până la urmă Margo o să se stabilească în Providence, ca ți-o spun pe-a dreaptă. Se înțelege bine cu profesorul Allen, și probabil o să predea și-o să se perfecționeze și mai mult în Rodin.

– Și tu, tot mai vrei să te muți la New York?

– Mai am de terminat un semestru.

– Știu – dar după asta...? Poți să stai cu mine.

– Ascultă, gagico, când erai tu cu boul ăla, îmi tot spuneai că pot sta *de tot* la tine. Ce mi-ar mai plăcea să-l omor!

– Nu te deranja.

Ori de câte ori venea vorba de John, începeam să mă enervez.

– Încă mai vrei să te faci muzeograf?

– Da. Nu te agita, am o pilă la Tate Gallery.

– Să nu te duci la Londra – trebuie să vii la New York, am insistat eu. Ce pilă ai?

– Un tip pe care l-am cunoscut la un bairam. Știu, știu cum sună... Da' zău că-i drăguț. Face parte din consiliul de administrație de la Tate. Zice că departamentul de la Brown se bucură de aprecierea celor de la Tate.

– Iartă-mă că te-ntreb...

Știa la ce mă gândeam, așa că-mi răspunse imediat:

– Dacă m-am culcat cu el? Da. Şi ce-i cu asta?

– Iar el e căsătorit, şi are patru copii şi o casă la ţară în Hampstead?

La auzul acestor cuvinte, în ochii ei verzi, care mă priveau fix, am deslușit o furie violentă. Avea o inteligență sclipitoare, chiar şi fără toate diplomele ei, dar era foarte naivă.

– Şi, apropo, Sălbaticul cum se potriveşte în toată schema asta?

– De ce-ar trebui să se potrivească în vreun fel?

– Parcă spuseseşi că-l iubeşti.

– Familia lui locuieşte la Marsilia, iar Marsilia e la doi paşi de Londra, cu avionul. Dar cine poate şti ce-o să se mai întâmple? N-am de gând să-l leg de mine cu forţa, declară ea, cu o detaşare neconvingătoare; mai mult decât Margo sau mine, Lily îşi tot făcea iluzii matrimoniale.

„Să-l legi cu forţa, Lily?" îmi venea s-o întreb. „Ai putea fi vela lui umflată-n vânt."

– Cum îl cheamă de fapt? m-am interesat, în schimb.

– Bruno, răspunse ea, chicotind.

– Nici nu-i de mirare că preferă să i se spună „Sălbaticul" Tot aşa-i zici şi-n pat?

– Nu. În pat îi zic „Sălbi".

În acel moment, ne întrerupse Sherry Adamson, regina neîncoronată a sexului marinăresc. Colecţiona marinarii la fel cum alte femei fac colecţii de

timbre sau plăci comemorative. Era scundă, bronzată, cu păr lung şi blond şi sâni enormi. Cel mai adesea, purta tricouri sau maiouri, cu câte-un şort strâmt, dar în seara aceea avea pe ea o rochie de vară fără spate. Din cine ştie ce motiv, o amuza pe sora mea, aşa că Lily îi tolera compania. Pe mine, Sherry mă disprețuia. Înaintea sosirii mele la Newport, Alastair fusese primul pe lista ei de noi achiziții. Când Lily ne făcuse cunoştință, spunându-i că eu eram Delilah, din *Dincolo de pod,* Sherry răspunsese pe un ton veninos: „A, dar eu mă uit numai la «Toți copiii mei».„

– Hai, salut, Lil! făcu ea, după care ochii îi săgetară o clipă şi spre mine. Bună, Una. Mă aşteptam să te fi întors în oraş, la ora asta.

– Abia peste două săptămâni, i-am răspuns.

Scârba pe care i-o inspiram era estompată de dorința de a răzbate în televiziune. Juca într-o trupă care prezenta farse într-un bar de pe Long Wharf. Se dădea în vânt după termenii de jargon profesional, ca „a trage" sau „s-o ardem", şi cultiva orice persoană care-i putea pune pile.

– Care-i treaba, Sherry? o întrebă Lily.

– Bairam pe *Vamp,* la noapte.

– Ce-i ăla, *Vamp?* Nu-i la Yard, nu?

– Nu, e un Swan 48 la Treadway. Al lui Bill Grumbacher – nu-ți spune nimic?

Lily clătină din cap.

Sherry expiră nervoasă şi se aşează la masa noastră, fără să mai aştepte o invitație.

– Grumbacher, de la *Precision?* Unde se fac *instrumente?*

– Cum ar fi, tromboane? am întrebat-o.

– Nu, high-tech. Tipul ăsta a fost unul dintre pionierii din Silicon Valley. La noapte, la Treadway, o să fie-o droaie de martalogi, fetelor.

Mă simţeam ca şi cum aş fi făcut parte dintr-un trio de curve care plănuiesc să se pună pe agăţat, la o convenţie a dealerilor de autoturisme, la hotelul Hyatt.

– N-aş crede, Sherry, răspunse Lily. Am întâlnire cu Bruno, mai târziu.

Am zâmbit, remarcând că spunea „Bruno"

– Tu pierzi, dar trebuie să recunosc că *nici eu* nu l-aş scăpa din ochi pe Sălbaticul. Te superi dacă o să comand ceva de băut?

Ospătarul ne aduse trei pahare de rom cu apă tonică, apoi farfuriile cu mâncare.

„Îmi pare rău", spuneau ochii lui Lily aţintiţi asupra mea, în timp ce Sherry culegea cu unghiile ei ascuţite felii de escalop din farfuria mea şi bucăţi de peşte-spadă dintr-a lui Lily. Soarele apusese dincolo de Jamestown, şi o pretinsă formaţie de Dixieland falsă începuse să cânte *Won't You Come Home, Bill Bailey?,* pe unul dintre diguri. Vântul şuiera printre navele amarate, care se înşirau în lungul cheiurilor. Mi-am mâncat escalopul cu lămâie, ascultându-mi sora-protectoare cum îi povestea lui Sherry despre premiul Emmy pe care „Dincolo de pod" îl câştigase pentru cel mai bun serial de zi, de când făceam şi eu

parte din distribuție. Cu toate acestea, mă simțeam geloasă că Lily o lăsase pe Sherry să se aşeze cu noi la masă.

După Ziua Muncii, Newportul s-a golit. Copiii s-au întors la şcoală, turiştii au revenit la serviciu, iar marinarii au pornit spre sud. În fiecare zi, pe cheiurile din port se înşirau femei şi fete, unele plângând, dar toate făcând cu mâna în urma vaselor.

– De ce nu se duc şi ele? l-am întrebat pe Alastair într-o după-amiază.

Stăteam amândoi la prova lui *Manaloa,* pe jumătate acoperiți de umbra navei, privind două femei care se țineau una pe alta în brațe, suspinând, pe când *Twister* pornea spre ieşirea din port.

– Cine, fetele? replică el.

– Da, femeile astea. De ce nu sunt cooptate şi ele-n echipaj, ca să navigheze prin SORC? Atunci, n-ar mai trebui să suporte toate despărțirile astea dureroase.

Alastair mă privi drept în față şi izbucni în râs. Voia să vadă dacă vorbeam serios sau îmi ardea de glumă. Privind totul retrospectiv, îmi dau seama acum că-i căutam nod în papură, dar în acele momente mă simțeam nevinovată, ba chiar binevoitoare.

– Fete în SORC? întrebă el.

– Astea două nu sunt fete, Alastair. Au cel puțin câte douăzeci şi cinci de ani.

Se uită la cele două femei, care încă mai făceau cu mâna spre pata albă ce se îndepărta cu repeziciune.

– Unei doamne nu-i place să acorzi atenție vârstei pe care o are. Le numesc „fete" ca să pară mai tinere. Și mătușilor mele, tot „fete" le spun.

– Să nu mai faci asta! Ție ți-ar plăcea dacă ți-aș spune „băiatule"?

– Sigur, uneori... N-ar fi nicio problemă.

Nu reacționa așa cum sperasem. Am adoptat o altă tactică.

– Bine, și de ce nu s-ar putea să se angajeze și femei în SORC?

Râse din nou, de astă dată nervos.

– Una, știu că pledezi pentru emanciparea femeilor, și n-am nicio obiecție. Dar tu nu te pricepi la curse. O fată... o femeie... n-ar putea duce viața pe care și-o dorește. Majoritatea navelor nu au... condițiile potrivite. Înțelegi ce vreau să spun?

– Te referi la băi, nu-i așa?

– Păi, sigur... Vreau să zic, să spunem că stai agățată de o școtă, în afara bordului, la distanță maximă, și trebuie să... să te ușurezi. Ce-ar putea să facă o femeie în situația asta? Nu-și poate da drumul peste bord, la fel ca un bărbat. Și nici n-ar vrea cineva s-o facă. Iar șeful de echipaj în niciun caz n-ar lăsa-o să se ducă sub punte, ca să folosească toaleta.

Ridică din umerii săi lați.

– Și vreau să-ți mai zic că asta nu-i totul. Nu e cel mai important lucru. Sigur, există și unele

femei în curse, dar nu-s deloc genul cu care să vrei să dormi în acelaşi pat. Ca să navighezi, ai nevoie de muşchi, Una. Nu-i ca şi cum te-ai bălăci cu-o bărcuţă pneumatică, să ştii.

– Ştiu asta, am răspuns eu cu gravitate.

Era clar că Alastair considera folosirea termenului „doamnă" în loc de „fată" o concesie la adresa sensibilităţilor mele feministe. Cum spuneam, înainte îmi găsisem o consolare în conversaţiile banale dintre mine şi Alastair, dar în acest moment aveam senzaţia că mă foloseam de el. La fel cum şi tata mă acuzase că mă lăsam folosită de Alastair, la fel cum şi eu îi reproşam lui Lily că se lăsa manipulată de Bruno. Era o revelaţie tristă. Şedeam la umbră, iar Alastair stătea la treizeci de centimetri distanţă de mine, la soare. Mâinile ni se atingeau. Mi-era drag de el, şi chiar şi în acel moment de intuiţie tulburătoare, îl doream tot mai intens. Dar m-am pomenit uitându-mă pe furiş în jur, prin şantierul naval, în eventualitatea că tatăl meu s-ar fi putut întoarce. Ca persoană care se folosea de altcineva mă simţeam mai murdară decât în orice moment de sex interzis. Nimic nu disprețuiam mai mult decât manipularea.

În timp ce stăteam astfel adâncită în gândurile acestea sumbre, cele două femei care plânseseră îl observară pe Alastair.

– Când o iei şi *tu* spre sud? întrebă una dintre ele.

Alastair zâmbi.

– Abia săptămâna viitoare. Mai avem de lucrat la băț.

– La băț? repetă femeia cea mai înaltă și mai negricioasă.

– La catarg. E ăla mare de tot, de-acolo, arătă el spre catargul masiv, argintiu, care stătea culcat în poziție orizontală pe asfaltul șantierului, lucind în soare. Apoi, îmi făcu cu ochiul. Gagurile favorite ale lui Alastair erau mersul caraghios și replicile cu dublu înțeles. M-am retras și mai mult în umbră, dar femeia cea înaltă mă văzu.

– Dumnezeule mare! Nu cumva ești Delilah Grant?

– Ba da.

– *Înnebunesc* după serialul ăla!

Veni mai aproape de *Manaloa* și se agăță de corzile de salvare.

– Nu te-am mai văzut de vreo două săptămâni. Ai fugit de tot?

– Nu, doar pe timpul verii. O să mă întorc.

– Și-ai să te măriți cu Beck Vandeweghe?

– Nu-s sigură.

M-am rezemat de sacul unei vele, zâmbind. Alastair se umfla în pene, mândru, cu bărbia înfiptă în piept, zâmbindu-mi. În hainele mele albe, umflate de vânt, și cu ochelarii de soare, mă simțeam ca o vedetă, așa cum la New York nu mi se întâmplase aproape niciodată. Colegii mei de clasă de la Juilliard și actorii pe care-i cunoșteam de la cursurile de dans jucau pe onorarii de nimic, în teatrele Off-Off-Broadway, crezând că făceau

artă adevărată. În ziua când am plecat de la Juilliard ca să preiau rolul lui Delilah, am ştiut ce norocoasă eram, însă chiar şi atunci am avut vaga senzaţie că m-aş fi vândut.

– Mă rog, nu vrem să vă deranjăm, adăugă femeia cea înaltă, continuând să se ţină de coarda de salvare. Transmite-i salutările mele malacului ăluia sexy de tată al dumitale.

O secundă, mi se opri inima în piept, dar apoi mi-am dat seama că se referea la Paul Grant, tatăl meu din serial, nu la James Cavan. Femeile plecară de pe dig, spre strada Thames, aruncând din mers câte o privire spre promontoriul ce se repezea înainte în Golful Newport, împiedicându-le să-l mai vadă pe *Twister,* care acum tocmai cotea la dreapta, fără îndoială, spre largul Oceanului Atlantic.

O săptămână mai târziu, mă aflam în acelaşi loc unde stătuseră cele două femei, făcând cu mâna după *Twister,* în timp ce Alastair se ocupa de ultimele pregătiri dinainte de a ridica ancora. Ceilalţi oameni din echipaj alergau încoace şi-ncolo pe puntea albă din fibre de sticlă, depozitând proviziile, verificând vinciurile, palancurile, scripeţii şi tacheţii de inox lucitor, şi făcându-le semne de rămas-bun femeilor care se adunaseră pe chei. Mă simţeam ca şi cum ar fi trebuit să stăm toate sub nişte cupole sau pe terasele cu balustrade albe de pe casele ce se

înşirau pe strada Spring, fluturându-ne batistele tivite cu dantelă după bărbaţii noştri care plecau.

– Regret, iubito, sezonul s-a terminat, îmi spuse Alastair, aplecându-se peste copastia navei ca să mă îmbrăţişeze pentru ultima oară.

I-am strâns în braţe trupul solid, simţindu-i muşchii de pe spate, denivelaţi ca nişte coaste. Buzele lui aveau gust de sare şi oxid de zinc.

– Ai să-mi trimiţi o scrisoare la Lauderdale?

– Sigur că da. Ai adresa mea din New York?

– Bineînţeles.

– Hai, Boom-Boom, pup-o de rămas-bun şi s-o-ntindem o dată! îi ordonă Kanga, şeful de echipaj, zâmbindu-mi trist pe sub mustaţa castanie şi umedă. Mai văzuse asemenea despărţiri sentimentale, şi ştia multe despre durerile din inimile femeilor.

Oamenii de pe *Manaloa* ridicară pânzele, care se umflară imediat, pocnind în vânt ca nişte împuşcături, iar nava porni cu viteză de la chei. Alastair stătea în picioare la prova, ascuns de trincă vederii mele. Surorile mele mă aşteptau la capătul cheiului. Purtau haine identice: şorturi kaki şi tricouri bleumarin – uniforma şantierului naval. Lily o umplea pe-a ei în mai mare măsură decât Margo.

– Mă doare prea mult să spun *au revoir,* aşa că hai doar să spunem *hors d'oeuvre,* îmi zise Margo.

– Este trist, am confirmat, spre propria mea surprindere. Cât mă durea! Ce pustiită mă

simțeam! Lipsită de o mare întreagă de dragoste, singură și izolată. Dar poate că sentimentele mele aveau mai mult de-a face cu simplul fapt de a fi părăsită decât cu bărbatul care mă părăsea.

– Sălbi pleacă mâine, spuse Lily. Mă gândesc să-mi strâng și eu toate bagajele și s-o iau spre Fort Lauderdale.

– Nu se poate, i-am răspuns eu. Peste două săptămâni trebuie să fii în Providence.

– Doar pentru încă un semestru. Poate am să mă duc în Florida la timp ca să nu prind zăpada.

– Ție-ți place zăpada, spuse Margo.

– Sălbi îmi place și mai mult. Vorbesc foarte serios.

– Cât de serios poți vorbi? am întrebat-o. Ți-a mai rămas un semestru din cursurile postuniversitare. Cum rămâne cu Tate Gallery? Și cu New Yorkul?

– Știu, știu...

Ochii lui Lily scrutau docul 2, în căutarea Sălbaticului. Vasul cu care naviga el, *Dauntless*, părea părăsit.

– Lily, e marinar. Marinarii nu se însoară – sau, dacă totuși o fac, oricum nu stau acasă, spuse Margo.

– La fel ca tata, replică Lily, cu un zâmbet afectat.

Am râs toate trei. Tatăl nostru și obiceiurile lui de vagabond ne puteau face oricând să chicotim.

– Apropo de asta, continuă Lily, uitându-se la mine, şi-a mai făcut apariţia?

– Nu. De-atunci, în apartament, niciuna.

Vorbeam cu voce fermă, fără să şovăi. Am recapitulat în minte toate faptele. Fantoma tatei venise să-mi facă o vizită. Mai fusese şi la Algonquin. În orice moment s-ar fi putut să-l văd din nou. Dar, în aceeaşi clipă, o senzaţie de nebunie îmi începeşă creierul. Ştiam cum suna. Nu avea niciun sens. Înainte de a-l fi văzut, nu crezusem în stafii, reîncarnare sau paradis. Poate că nici chiar acum nu credeam. Poate că nu fusese decât un vis tulbure, după un an greu, cu moarte, John Luddington şi nopţi vinovate, fără dragoste. O invidiam pe Lily pentru violenţa cu care îl iubea pe Bruno, dar mai voiam şi s-o previn: bărbaţii mor sau trădează, dar într-un fel sau altul, tot te părăsesc.

Următoarele săptămâni s-au scurs prin pâcla sfârşitului de vară. Zorii erau mai reci, dar marea păstra căldura şi împiedica şi aerul să se răcească prea repede. Curenţii agitaţi aduceau toamna în jos din Canada şi, în timpul ultimei noastre săptămâni la Newport, frunzele copacilor de pe Ocean Drive începuseră deja să ruginească.

– Haideţi să facem o croazieră pe mare! propuse Margo într-o dimineaţă, când anxietatea mea în legătură cu reîntoarcerea la New York ajunsese la paroxism, iar dorul lui Lily de a-l vedea pe Bruno o aruncase drept în nadir. Ne-am îngrămădit toate trei pe bancheta din faţă a vechiului

microbuz Volvo al tatălui nostru şi, cu Lily la volan, eu înghesuită lângă cutia de viteze, iar Margo fumând o ţigară la fereastra deschisă, am pornit înainte, şase sâni pieptiş, spre Ocean Drive.

Aleea şerpuieşte cale de aproximativ şase mile pe coasta sudică a Newportului, începând la Hammersmith Farm, unde-şi petrecea Jacqueline Bouvier verile în copilărie, şi terminându-se la Bellevue Avenue, unde palatele sclipitoare ale baronilor spargerilor, înălţate pe parcursul ultimului secol, încă mai dăinuiesc, fiecare „vilişoară" fiind acum fie un muzeu, fie un pachet de vreo douăzeci de condominii. Între ele se întindea minunata Ocean Drive. Mărginea cea mai sălbatică întindere a litoralului oceanic din sudul statului Maine. Se puteau vedea: valuri spărgându-se, stânci colţuroase, golfuri liniştite, lebede, fazani, arici, arbuşti de trandafiri sălbatici şi crini portocalii, bufniţe vânând peste câmpii cu iarbă uscată, mlaştini, pescari prinzând bibani, nave întorcându-se acasă de la Liverpool-Genova-Tangier, stoluri de pescăruşi urmărind bancuri de delfini, traulere cu plasele întinse, cupluri sărutându-se pe stânci, brazi piperniciţi, ruine de piatră, oi, gâşte canadiene. Casele erau uriaşe, dar frumoase, spre deosebire de castelele vulgare de pe Bellevue Avenue. Una arăta ca un refugiu din Normandia, alta ca o casă bântuită cu şaisprezece hornuri. Am mai văzut o fermă, unde la fiecare Crăciun proprietarii ofereau ouă, lapte şi miel săracilor din Newport.

Lily, Margo şi cu mine mergeam cu maşina pe-acolo ori de câte ori aveam puţin timp liber. În ziua aceea, am împărţit un bax de bere. Aveam radioul maşinii pornit. Ne simţeam ca de fiecare dată când ne plimbaserăm împreună, mai demult, pe vremea când locuiam în aceeaşi casă, când părinţii noştri erau preocupaţi de problemele lor şi ne lăsau de capul nostru. Nu ştiam, în ziua aceea, că Lily începuse deja să se îndepărteze de mine, şi că aveam să parcurgem împreună ultimul nostru drum aşezate pe bancheta din faţă a acelui Volvo – ultimul drum cu orice maşină, pentru multă, multă vreme.

Ţin minte că n-am prea vorbit în ziua aceea. Toate trei priveam peisajele care ni se perindau prin faţa ochilor şi stăteam cufundate în gânduri. Din când în când, Margo muta radioul pe câte un alt post. Ne pregăteam să ne despărţim. Fusese prima noastră lună de august petrecută împreună, în... cât timp? Am încercat să calculez. Cinci ani? Şase? Eram femei în toată firea. Plăteam chiria pentru propriile noastre apartamente, deşi Lily şi Margo îl foloseau în comun pe al lor. Tatăl nostru, patriarhul nostru, murise. Ne îndrăgosteam de diverşi bărbaţi şi pe urmă ne trecea, şi ne dădeam sfaturi în legătură cu modul de întrebuinţare a mijloacelor contraceptive. Margo şi cu mine preferam diafragmele (metoda cea mai sigură), câtă vreme Lily folosea pastila (considerând-o mai comodă). Revăzând în minte acea vară petrecută la Newport, am impresia că toate trei regresaserăm. Fiecare dintre noi se distanţase de lumea reală şi se închisese într-un

cocon, la Newport, cel mai la modă port de curse din Noua Anglie. Găseam siguranță în promiscuitate, în prezența pasageră a marinarilor, în dragostea de genul Azi Aici, Mâine Plecat. Dacă știai la ce să te aștepți, nu aveai de ce să suferi. Te puteai culca fără probleme seara în brațele unui bărbat despre care știai că până-n septembrie avea să plece. Nu era niciun mister la mijloc. Îți luai rămas-bun conform programului, într-un loc stabilit dinainte. Nu trebuia să spui „la revedere" datorită revelației cu privire la sexualitatea unui bărbat; nu era nevoie să plăsmuiești o vedenie a fantomei tatălui tău în scopul de a-i spune un „cu bine" civilizat, în locul celui pe care i-l adresaseși trupului său zăcând în comă. Era de-ajuns doar să-ți cobori nivelul pretențiilor.

Dar toate astea nu puteau să dureze. Fuseserăm crescute de niște părinți ale căror convingeri catolice dăinuiseră până când pe tatăl nostru îl răvășise cancerul, iar părinții cu convingeri catolice cresc și fiice tot cu convingeri catolice. Așa că, ce dacă noi Nu Credeam? Vinovăția era la locul ei. Nu te zbenguiești mult timp fără a iubi, înainte să te copleșească. Se îngrămădea deasupra, așteptându-te să ajungi în momentul de maximă vulnerabilitate, iar atunci îți trimitea halucinații cu chipul propriului tău tată ca să țipe la tine, să te facă de rușine, să-ți spună să-ți vii în fire. În timp ce mergeam vesele pe Ocean Drive, cu vântul de septembrie suflând în rafale calde prin mașină, cu iz de sare marină, brad și fum de

țigară de la Margo, nu vorbeam, dar toate ne gândeam la același lucru. Iar gândul nostru era o a patra persoană, așezată pe bancheta din spate. Una, Lily și Margaret Cavan erau, fiecare, trecute de douăzeci și patru de ani. Timpul se scurgea inexorabil, împingându-ne, depășindu-ne. Trebuia să ne adunăm laolaltă viețile, să strângem cioburile, să culegem peștii sau bucățile de momeală. *Era timpul să ne căsătorim.*

3

Curs de dans. La etajul trei al unei clădiri de fabrică dezafectate, pe Tenth Avenue, în New York. Ferestre negre enorme, de-a lungul a doi pereți unde se reflectă în tonuri sepia treisprezece trupuri în mișcare. Pe jos, linoleum de culoarea ficatului. Tuburi fluorescente scaldă sala uriașă într-o lumină crudă. Mă uit în jur, și ce văd? Pe instructoarea noastră, o femeie care ultima oară a dansat pe scenă în rolul unei silfide; patru femei care și-au luat liber de la companiile de avangardă, de genul lui Lulie McLeod Ballet, Nancy Kramer Dancefest și STRUT! ca să aibă copii; opt bărbați și femei, actori și actrițe (dintre care pe trei îi cunosc de la Juilliard) care joacă, sau fac regie, sau joacă și fac regie experimentală, în niște trupe de teatru sărace lipite; și eu. Una Rose Cavan. Actriță Extraordinară de Telenovelă.

Sunt singura persoană din sală care poartă un dres de balet nou şi scump, cu jambiere asortate. Jambierele sunt ţesute cu fir de aur. În decolteul maioului, broboanele de sudoare dintre sânii mei plini şi albi sclipesc în lumina nemiloasă.

Camera de televiziune e necruţătoare. Dacă pun pe mine o jumătate de kilogram în realitate, pe ecran arăt de parcă m-aş fi îngrăşat cu unu. Trebuie să mă mişc cu cea mai mare graţie, să adopt o postură perfectă, ca şi cum aş ţine în echilibru pe cap un bol cu zmeură. Exact în creştet. Nu trebuie să las să cadă niciun bob. Îmi imaginez vasul: e de porţelan albastru cu alb de Canton, datând de pe vreme unei dinastii atât de veche încât oasele olarului s-au făcut praf şi pulbere şi s-au scufundat până-n centrul Pământului. Dacă încerci să sapi un tunel până-n China, asta vei găsi.

Ora de dans mă ajută să-mi pun în valoare graţia, postura şi suplеţea. În plus, îmi umple timpul între şase şi opt, când ar trebui să stau aşezată la o masă luminată de o veioză romantică, privind în ochii cuiva drag.

Una dintre fostele mele colege de la Juilliard îmi mai e prietenă şi acum: Susan Russell. Nici ceilalţi oameni pe care i-am cunoscut acolo nu m-au uitat. Totuşi, răspunsurile lor când îi întreb despre sănătate, carieră, familie etc. ar putea fi descrise ca „succinte". Susan a şomat o mare parte din ultimul an şi jumătate, dar în primăvara viitoare va juca în rolul principal dintr-o piesă nouă, foarte bună, la Charles Place Theater: sora unei femei acuzate de vrăjitorie în Salem.

Susan Russell: înaltă, slabă (mereu obsedată că e prea grasă); păr castaniu, uşor încreţit; ochi căprui, a căror miopie o corectează purtând lentile de contact incolore; îi place ideea de a locui pe Nova Scotia; îşi iubeşte soţul, părinţii, pe Prinţesa Diana şi pe mine. În afară de surorile mele, Susan Russell mi-e cea mai bună prietenă. Ne spunem una alteia totul, şi fiecare e invidioasă când cealaltă are rezultate profesionale mai bune sau ia masa cu altă femeie. Susan dansează lângă mine. E mai înaltă cu zece centimetri şi ceva, poartă un dres negru acoperit cu biluţe de buret gri, şi o aud când expiră, dar nu şi când inspiră.

Cine-aţi spune *dumneavoastră* că se descurcă mai bine? *S,* care se luptă zi de zi, care aşteaptă şi speră să obţină un rol mare, sau chiar şi un rol groaznic, care o dată la fiecare douăsprezece luni, sau cam atâta, primeşte câte un rol, numai pentru ca spectacolul să nu se mai joace după doar câteva reprezentaţii, dar nu înainte ca ea să fi beneficiat de câteva comentarii favorabile şi să-i fi dat soţului ei ocazia de a-i spune că e cea mai bună? Sau *U,* care a fost luată cu arcanul din şcoala de actorie de către producătorul uneia dintre cele mai tari telenovele de la televiziune, numai fiindcă avea fizionomia irlandeză potrivită, palidă, roşcovană şi vulnerabilă, care trebuie să rostească în esenţă aceleaşi replici melodramatice în fiecare episod, care câştigă pentru asta o adevărată avere, care e recunoscută de câte cel puţin două ori, indiferent

la ce oră din zi ar ieşi pe stradă, şi care se duce acasă singură? *Gândiţi-vă bine înainte de a răspunde.*

Susan şi cu mine făceam duş una lângă alta, în vestiarul urât mirositor. Priveam cu o invidie nedisimulată la cutia ei toracică slabă şi alungită.

– Nu te mai uita aşa la mine, îmi spuse, întorcându-se cu spatele. Sunt o grăsană.

– Nu eşti grăsană deloc. Încetează cu prostiile astea. Mai verşi?

– Nu prea des. Hai să nu vorbim despre asta.

– OK Cum te descurci cu rolul?

– Excelent.

Îşi stoarse apa din păr, care începu să se încreţească la loc în secunda când ieşi de sub duş. Ne-am şters cu prosoapele roz şi roase din dotarea studioului de dans.

– Femeia pe care o interpretez nu e nici ea foarte sigură dacă sora ei e vrăjitoare sau nu. Dar trebuie să afle – nu că asta o s-o facă să se simtă altfel, sau c-o să schimbe relaţia dntre ele pe termen lung.

– Vrăjitoare... am spus.

– Ştiu. Louis şi cu mine vom merge în Salem în octombrie, doar ca să facem o plimbare prin oraş şi să ne deprindem cu atmosfera. Îmi amintesc că am fost odată acolo într-o vacanţă şcolară, cu familia. În următorii trei ani, am tot scris compuneri despre excursia aia.

– Locurile de genul ăsta sunt bântuite.

– Ştiu. Doar când mă gândesc ce le-au făcut acelor femei... Atrocităţi. Asemenea locuri îmi dau senzaţia că s-ar putea repeta acelaşi lucru, sau că încă se mai întâmplă. Ca şi cum în Salem ar exista o societate secretă, care se întruneşte de fiecare Sabbath ca să treacă în revistă lista vrăjitoarelor – care-s bune şi care-s rele.

– Eu n-aş putea să mă duc niciodată în Germania, am spus.

– Ştiu. Şi în Germania ar fi la fel. Trădări şi tortură.

– Ca şi în Monhegan. Numai că, acolo, Jemmie Luddington era *şi* vrăjitoarea, *şi* tribunalul.

Susan se uită la mine, neştiind dacă să vorbească sau nu, apoi se hotărî.

– Apropo, l-am văzut pe John. Louis şi cu mine am dus-o pe mama mea la Achilles House, în weekendul trecut.

– Nu vreau să ştiu nimic de el, dar cred că ar fi mai bine să-mi spui.

Mi-am tras pe mine blugii şi am început să-mi închei nasturii bluzei galbene de bumbac. Mă mişcam încet, cu gesturi tacticoase, dar la auzul numelui lui John mi s-a tăiat respiraţia. Aveam senzaţia că niciodată n-aveam să mi-o mai recapăt.

– E tot cum îl ştii. Costum închis, mocasini Gucci, manichiură perfectă. Se mută în Manhattan.

Am pufnit.

– Asta-i bună! Mereu vorbea despre „valorile terenurilor" şi calitatea loturilor pe care le-ai putea cumpăra în Brooklyn Heights la jumătate de preţ.

Apoi m-am gândit la tatăl meu şi la tranzacţiile lui imobiliare, la felul cum bărbaţii din viaţa mea păreau mereu să fie exagerat de preocupaţi de preţul proprietăţilor.

– În Manhattan, unde?

– În TriBeCa.

– Dumnezeule, în *TriBeCa*... A rămas în urmă cam cu zece ani. Ce bou! Nici măcar imaginaţie n-are. Am auzit de *rândurile* alea de case din *Harlem* cu nişte modele incredibil de originale, pe care poţi să le achiziţionezi pe-o *nimica toată* – de ce nu-şi cumpără una din alea? Atunci, ar putea fi în *top*.

– Una, s-a simţit *foarte prost* când ne-a văzut. Şi a pus multe întrebări despre tine.

– Şi tu ce i-ai spus? Că am boala lui Hodgkin, sper.

– Nu, i-am zis că o duci excelent. OK pe toate planurile. Nu-i aşa?

– Nu.

Am început să-mi leg şireturile. Mă simţeam mizerabil. Trei minute de conversaţie despre John Luddington puteau face din mine o stafie furioasă şi răzbunătoare, care tremura de nervi. Îmi venea să-mi desfac aripile negre de liliac şi să-mi iau zborul spre Brooklyn Heights, înainte ca John să apuce să se ascundă în TriBeCa. Voiam să-l înşfac cu dinţii, să zbor cu el departe, departe peste Atlantic, şi să-i dau drumul în adâncurile tenebroase ale oceanului.

– Apropo, e singur.

– Cum adică, „e singur"?

– Adică, nu se vede cu nicio femeie. Mi-a spus-o foarte clar. De trei ori a repetat-o.

– Sigur că nu se vede cu nicio femeie. Tocmai asta-i problema – Jemmie voia să mă facă să cred că în trei săptămâni John va începe să bântuie prin toate barurile de pe strada West, dar eu ştiam ce se-ntâmpla. Nu suporta să-l vadă nici cu mine, nici cu altă femeie.

– Ei, oricum, e neschimbat, spuse repede Susan. Ce părere ai de noua pieptănătură a lui Lady Di?

– Îmi place.

Referirea la Lady Di îmi mai înmuie puţin inima. Încă mai ţineam minte ce tânără şi inocentă fusese când se măritase cu Charles. Îmi amintise de Lily şi de Margaret.

– Cum merge serialul? mă întrebă ea apoi.

Am ridicat din umeri. De obicei, îmi făcea bine să stau de vorbă cu Susan, dar o invidiam pentru rolul ei cel nou din *Sora lui Hester.* Aveam viziuni cu ea ajungând pe Broadway, unde devenea peste noapte o mare senzaţie şi începea să joace roluri ca Lady Macbeth, Mary Tyrone, Hedda Gabler, Amanda Wingfield, Ioana d'Arc, ba chiar şi Lady Di, când avea să-i vină vremea.

– Serialul merge bine.

Mă privi pătrunzător. Avea nişte trăsături delicate, care se modelau după orice personaj pe care încerca să-l joace.

– Eşti într-un impas. Dar s-ar putea să am o soluţie pentru tine: Louis şi cu mine dăm o petrecere – una mică, preciză ea, zărindu-mi expresia, sâmbătă seară. Vii şi tu.

– Vin?

– Vii.

Şi-aşa a rămas.

Şedeam pe un scaun în cabina mea de lângă Studioul 3 şi mă pregăteam să apar în faţa camerelor de filmat. Aveam faţa machiată cu pudră albă ca zăpada, care-mi acoperea obrajii, şi semilune violete sub ochi. Purtam un mantou de nurcă, o jachetă din alea de nailon verde sticlos cu căptuşeală portocalie, şi o glugă tivită cu blană, cam scărmănată, cum purtau în liceu băieţii care făceau parte din clubul audiovizual sau cântau în vreo formaţie. Azi, un viscol avea s-o blocheze pe Delilah într-o cabană din adâncul pădurii, în Michigan, şi urma să fie „salvată" de un vânător cu intenţii ucigaşe.

– Mai palidă, scumpo, îi spuse regizorul, Art Panella, lui Abby Schwartz, machieusa. A îngheţat patruzeci şi opt de ore, pentru numele lui Dumnezeu. I-a pierit toată culoarea din obraji.

– Art, n-ar fi mai normal să fiu îmbujorată la faţă, în loc de albă? l-am întrebat, amintindu-mi cum mi se înroşise nasul ultima oară când fusesem la schi.

– Una, încearcă să-ţi imaginezi efectul: vei fi înconjurată de cea mai albă zăpadă pe care o putem

avea în studio, şi se înnoptează. O să aprindem luminile albastre.

– Cum crezi...

Mi-am privit ochii albaştri, în oglindă, şi n-am tuşit când un nor de pudră albă îmi intră pe gât. Art ieşi din cabină. Pe platou, îi strigă nişte instrucţiuni lui Leonard, omul care regla luminile:

– Vreau o tentă albăstruie pe zăpadă, îi ceru el. Gândeşte-te cum arată iarna în pădurile din nord.

Luminile din studio ne încălzeau deja. Un firicel de transpiraţie mi se prelingea pe după ureche. Mi-am îndreptat spatele, în scaunul capitonat, m-am uitat în propriii mei ochi, şi m-am întors cu şapte ani în urmă.

Eram în ultimul an la Juilliard. O interpretam pe Gina, în *Raţa sălbatică,* a lui Ibsen. Părinţii mei, împreună cu Lily şi Margo, veniseră din Connecticut ca să mă vadă jucând. Părul meu arămiu era împletit într-o coadă franţuzească, şi purtam o rochie lungă de epocă, din mătase verde-deschis. Era pensată în talie, apoi se lărgea uşor, iar când umblam mi se freca de picioare, foşnind. Îmi amintesc cum stăteam în culise, cu gândul îndrăzneţ şi naiv: „M-am născut pentru asta." Deasupra, reflectoarele ardeau şi, cu toate că spectatorii nu se distingeau în întunericul din sală, le simţeam interesul cu care mă aşteptau. La semnalul meu, m-am repezit pe scenă.

După spectacol, mai mulţi oameni au venit în culise să sărute actorii şi să ne felicite pentru felul

cum jucaserăm. Tatăl meu mi-a dat un buchet de trandafiri roşii cu coadă lungă, cam ofiliţi, pe care-l ţinuse pe genunchi în tot timpul reprezentaţiei. Mama mi-a dăruit o ediţie legată în piele a *Raţei sălbatice.* Lily şi Margo m-au implorat să le spun tot ce ştiam despre actorul care-l juca pe Gregers. Această scenă a familiei Cavan a fost întreruptă de Chance Schutz, un metru nouăzeci de voinţă şi atitudine prusacă. Purta un costum croit pe măsură, atât de închis la culoare şi atât de vizibil plin de fire de mătase, încât, deşi nu mai văzusem niciodată un costum de comandă, nici nu mai fusesem la Londra, mi-am spus imediat: „Savile Row". Părul lui argintiu arăta impecabil, ochii cenuşii luceau ca ai unui lup în orbitele adânci şi întunecoase, iar chipul fără vârstă putea aparţine unui bărbat având între treizeci şi şaizeci de ani. Stătea în mijlocul nostru şi se uita fix la mine. Mai târziu, Margo mi-a spus: „Te sorbea din ochi." Mi-a strâns mâna dureros de tare.

– Te vreau în Delilah, spuse el.

– Poftim? am întrebat.

– Produc *Dincolo de pod,* şi voi crea un personaj pentru tine. O fată foarte vulnerabilă, tocmai potrivită ca s-o joci tu. Haide, să stăm de vorbă.

Cu un chicotit, tatăl meu păşi înainte. Costumul lui, deşi nu fusese croit la comandă, era confecţionat din cea mai fină lână şi îi venea perfect. Părul cârlionţat, şaten-deschis, îi era doar

mărginit cu argintiu, şi considera că asta-l avantaja. Îi strânse lui Chance Schutz mâna.

– Îmi pare rău, dar în seara asta nu se poate. Unei i-a venit familia în oraş.

Mi se urcă tot sângele la cap şi am crezut că aveam să explodez sau să leşin, de jenă. Era atât de tipic pentru tatăl meu să-şi asume responsabilitatea pentru fiicele lui, chiar şi când una dintre ele se afla la o răspântie a carierei.

Chance mă privi în ochi şi spuse:

– Am să te sun.

Îmi dădu cartea lui de vizită şi plecă.

Fierbând de mânie, tatăl meu îşi scoase ţigările.

– Da' ce-şi închipuie nemernicul ăsta?

– Mă scuzaţi, domnule, dar nu e permis să fumaţi în teatru, spuse un maşinist.

Tatăl meu ne urcă pe toate într-un taxi şi-i spuse şoferului să ne ducă la Le Perigord. Lily, Margo şi cu mine ne-am aşezat pe bancheta roz, în timp ce părinţii au ocupat scaunele din faţă. Tatăl meu nu putea să-l uite pe Chance Schutz.

– Când mă gândesc la individul ăla, ce tupeu e-n stare să aibă – să-i zică Unei c-o s-o sune! Marţafoiu' naibii. Ştii ce şi-a pus în cap, nu?

– James, vrea să-i ofere un rol, răspunse mama mea, uitându-se pe lângă mine în timp ce vorbea; de când o ştiam, îi era greu să-şi concentreze atenţia asupra cuiva.

– Un rol, da – dar într-un serial de *televiziune?* Ce mizerie de două parale! Una a studiat actoria

scenică. Ar putea ajunge o nouă Katharine Cornell. Să nu te-apropii de încurcă-lume ăla, Una.

– Televiziunea e un mediu viabil, am răspuns sigură pe mine, aşa cum le spuneam apoape pe toate în anul acela.

– Sigur, televiziunea e OK Televiziunea e *excelentă.* Dar nu într-un serial. Mi-ar fi ruşine că le spun oamenilor că fiica mea joacă într-un serial la televizor. Asta chiar că m-ar da peste cap.

Sorbi din paharul cu apă minerală. Nu bea aproape niciodată, când se aduna toată familia la un loc.

– Una ar fi *grozavă* în seriale, zise Lily.

– Sper să fie ultima oară când spui aşa ceva, o preveni sever tatăl nostru.

Fiindcă era o sărbătorire, comandă pentru toată lumea costiţă de miel cu fasole verde şi Pommard. Îmi amintesc fiecare îmbucătură pe care am luat-o. Lily şi Margo îşi beau apa pe nerăsuflate, fiindă le plăcea cum arăta picoloul care venea să le umple din nou paharele.

Mai târziu, ne-am dus toţi cu un taxi până înapoi în Westbury. În hol, tatăl meu şi cu mine ne-am luat rămas-bun. Mă îmbrăţişă, iar eu i-am simţit mirosul caracteristic de lână, sudoare şi ţigări stătute.

– Iubito, ştii că nu vreau altceva decât să fii fericită, spuse el. Ştii asta, nu?

– Sigur că da.

– De aceea e important să nu stai de vorbă cu escrocul ăla. Doar nu vrei cu adevărat să joci în seriale ieftine de televiziune, nu-i aşa?

– Nu, nu cu adevărat.

– Vreau să zic, n-ai studiat la cea mai bună şcoală de teatru din ţară ca să-ţi petreci tot restul vieţii plângând după una sau după alta. Eşti cea mai bună afurisită de actriţă pe care am văzut-o în viaţa mea.

– Mulţumesc, tată, i-am spus cu sinceritate.

Mă sărută şi-mi dădu bani de taxi. Când am ajuns la apartamentul meu de pe strada West Seventy-fourth, n-am aşteptat să mă caute Chance Schutz. I-am găsit cartea de vizită şi l-am sunat eu.

– A, bună seara, domnişoară Cavan, spuse el, imediat ce-mi auzi vocea. Gata, aţi terminat cu obligaţiile de familie?

Promptitudinea cu care mă recunoscuse mă flată.

– De unde-aţi ştiut că sunt eu?

– Vocea dumneavoastră are o muzicalitate aparte, dacă pot spune aşa. Foarte agreabilă. Este o voce extrem de plăcută.

– Vă mulţumesc.

– M-aţi sunat în legătură cu oferta pe care v-am făcut-o, nu-i aşa?

– Da.

– Minunat. Sunt pregătit să vă ofer un rol în *Dincolo de pod.* Un rol care va face din dumneavoastră o vedetă.

Ţineam în mână receptorul negru şi neted, ascultându-l pe omul acela care promitea să-mi schimbe viaţa. Avea să facă din mine o stea. Adrenalina îmi ardea venele.

– Un rol de vedetă? am repetat eu, cu voce surdă.

Chance Schutz râse.

– Gândiți-vă pe îndelete. Știu că e un șoc cam mare, ca să vă hotărâți imediat. Treceți pe la biroul meu și-am să vă dau mai multe detalii. Credeți că ați putea veni în cursul zilei de mâine?

A doua zi aveam cursuri de dans, canto și dramaturgie – dar i-am spus, evident, că o să vin. M-a invitat să luăm prânzul la Ceainăria Rusească. Am mâncat blini cu caviar Malassol și i-am ascultat ideile. Mă văzuse jucând și în alte spectacole de la Juilliard, și se strecurase și la câteva repetiții. Pentru rolul lui Delilah Grant, voia o actriță nouă, una care să aibă „trăsături dăltuite" ca ale mele și o înfățișare blândă. Delilah urma să fie o victimă; avea să fie o fată neînțeleasă de mama și surorile ei vitrege, una de care bărbații din viața ei profitau și pe care o puneau adesea în pericole de moarte. Dar, pe măsură ce personalitatea ei se dezvolta, urma să-și descopere noi resurse de forță interioară. Avea să întoarcă jocul în favoarea ei și, peste cinci ani, Chance Schutz o vedea pe Delilah devenind unul dintre cele două personaje principale ale serialului.

Nu era nevoie să-mi spună că Rachel Moore, Kurtz Drago, Corey Lewvinson și Cecile Van Vliet promovaseră, de la *Dincolo de pod,* spre niște mari roluri pe scenă și pe ecran. Da, era o telenovelă, dar avea o anvergură mai mare decât majoritatea serialelor.

– La drept vorbind, *Dincolo...* se remarcă prin mai mare integritate artistică comparativ cu toate celelalte telenovele din zilele noastre, mi-a spus Chance în acea după-amiază. Năzuim spre ceva ce de obicei se găseşte în filmele de cinema sau chiar în piesele de teatru. Facem magie, nu vrăjeală!

Stăteam lângă el, pe bancheta comodă cu tapiţerie de culoarea trandafirilor roşii, şi spărgeam icrele cu limba pe cerul gurii. Mâna îngrijită a lui Chance stătea pe faţa de masă, lângă a mea. Avea unghile tăiate drept şi purta pe degetul mic un inel masiv de aur cu blazon. Din când în când, întorcea capul spre mine, cu zâmbetul pe buze şi o anumită blândeţe în ochii lui de lup. M-am surprins aplecându-mă înainte, ca să văd dacă purta verighetă la mâna stângă. Nu avea, dar ştiam că asta nu însemna nimic. Mulţi profesori de la Juilliard erau căsătoriţi şi nu purtau verighete. La desert, ni s-a adus ceai rusesc în pahar, şi în acel moment mintea mea a început să fabuleze. Chance Schutz avea să mă ducă până la el acasă, cu limuzina lui, şi să mă invite în apartament ca să continuăm discuţia despre ofertă. Aveam să ne tolănim pe o canapea tapiţată cu piele moale ca untul. Îmi imaginam metri întregi de draperii grele din brocart la ferestrele mari cât peretele, o lumină blândă de lampadare, o muzică clasică amplificată de boxele stereo. Chance urma să spună: „Dacă vrei rolul, nu trebuie să faci decât un singur lucru...“

În loc de asta, mi-a dat bani de taxi şi mi-a zis să mă gândesc. Apoi a plecat grăbit să-şi întâlnească soţia, care preda un curs de olărit la New School, iar eu am vârât banii în buzunar şi m-am întors acasă cu metroul. În timp ce străbăteam tunelul de sub Seventh Avenue, am încercat să nu mă mai gândesc la fantezia mea. Numai o fiică a lui James Cavan s-ar fi aşteptat ca fiecare bărbat pe care-l întâlnea să emită pretenţii sexuale. Mi-era ruşine de mine. Pe Chance Schutz îl interesau considerentele artistice, nu să se culce cu actriţele. Îmi descrisese cu o mare pasiune pentru detaliu genul de ulcioare pe care le crea soţia lui: vase enorme, evazate la gură, care arătau ca nişte suporturi de umbrele sau scuipători. Am plăsmuit o nouă fantezie, în care toţi actorii din *Dincolo...* erau ca o familie, sub aripa ocrotitoare a lui Chance Schutz şi a soţiei lui. Înainte de a ajunge la staţia mea, în intersecţia dintre Seventy-second şi Broadway, mă hotărâsem deja: aveam să dau o probă pentru *Dincolo de pod* imediat ce Chance Schutz va stabili data la care urma să aibă loc.

A programat-o pentru marţea următoare. Am mers pe jos de la apartamentul meu până la studioul aflat pe strada West Fifty-sixth, devenind tot mai nervoasă cu fiecare stradă pe care o traversam. Urma să citesc o scenă împreună cu Stuart MacDuff, actorul care-l juca pe Paul Grant, tatăl din serial al lui Delilah. Paul Grant era un fost preşedinte de bancă, precum şi primar în

Mooreland. Delilah, fiica lui mijlocie şi favorită, fugise de-acasă cu cinci ani în urmă. În timpul absenţei, căzuse victimă comerţului cu sclave albe în Singapore, de unde o salvase un căpitan de vas care se dovedise a fi primul rhodesian transsexual, şi în cele din urmă se întorsese la Mooreland. Scena pe care am citit-o pentru proba filmată ilustra prima întâlnire dintre Paul şi Delilah Grant, după cinci ani de despărţire.

DELILAH *(chinuită):* – Tată, nu mă recunoşti?

PAUL *(ezitând):* – Nu... Delilah?

DELILAH: – Da, m-am întors... acasă.

PAUL *(îmbrăţişând-o):* – O, Delilah, Delilah. Nici nu ştii cât ne-ai lipsit, mie şi mamei tale... Iar acum, mama ta a murit. Eu m-am recăsătorit. *(Se plesneşte peste frunte, uitându-se în adâncul ochilor ei):* – Dar despre asta o să vorbim altă dată. Ai să rămâi aici, *da?*

DELILAH *(sfioasă, cu privirea în jos):* – Dacă mă primeşti... Dacă ai să mă ierţi.

PAUL: – Să te iert, Delilah? Anii ăştia au fost un infern pentru noi, fără nicio veste de la tine... Spune-mi tot ce s-a-ntâmplat!

DELILAH: – O, tată, şi pentru *mine* a fost un infern. Ştii, n-am vrut cu adevărat să fug. Aveam doar nevoie de puţin timp de gândire, de câteva zile în care să fiu singură... *(Începe să se agite):* Omul acela, omul acela... n-am să uit niciodată...

PAUL *(îmbrățișând-o din nou, de astă dată mai brutal):* – Nu vorbi, nu te mai gândi. Avem tot timpul pentru asta.

Art Panella, regizorul, mi-a spus că jucasem scena mai puțin expansiv decât ar fi vrut el – dar, în mare, era mulțumit. Chance, îmbrăcat în pantaloni kaki, cămașă de mătase de culoarea piersicii și o geacă din piele aurie, stătea rezemat de una dintre enormele camere de pe platou.

– Dă-mi voie să te contrazic, Arthur, spuse el. E perfectă. Discretă, timidă. Și a ajuns la noi via Juilliard. Avem toate motivele să ne mândrim cu ea.

Am zâmbit radios, încântată. Stuart MacDuff rămase lângă mine până când Chance mi-a dat contractele. În clipa aceea, mă sărută pe obraz și plecă. Salariul oferit pentru început mi se părea imens. Chance mi-a promis că urma să facă rost de scenarii mai bune, imediat ce reușeau să ademenească un anumit autor, de la un serial concurent. M-am gândit să-mi angajez mai întâi un avocat, să-i arăt și tatălui meu contractele, dar emoția m-a copleșit. Am semnat pe loc. Aveam să încep lucrul peste două săptămâni, ceea ce-mi mai lăsa doar atâta timp cât să mă retrag de la Juilliard și să-mi informez familia.

Au trecut de-atunci șapte ani. Acum, stăteam în fața oglinzii din cabină, machiată discret, ca pentru ținuturile sălbatice din jurul Lacului Huron,

şi pregătită să filmez secvenţa cu vânătorul care punea capcane, pentru blănuri. În ceea ce-o privea pe Delilah, nu observam nicio diferenţă enormă între un vânător psihopat şi un negustor de sclave albe; caracterul personajului meu nu se schimbase atât de mult pe cât mi-aş fi dorit. Chance angajase câţiva scenarişti noi, care erau înlocuiţi periodic de alţi scenarişti noi. Adevărul, pe care nu voisem să-l accept în vremurile tinereţii mele naive, când sperasem să revoluţionez actoria, era că telenovelele nu puteau fi altfel decât lacrimogene. Aşa le plăcea telespectatorilor. Lacrimi, iubire şi suspans. „Fă-i să râdă, fă-i să plângă şi fă-i să aştepte", decretase cel mai celebru scenarist din domeniu.

Lui Art îi era cam greu să fixeze lumina exact aşa cum dorea. Unul dintre maşinişti îmi spuse că urma o pauza de cincisprezece minute. Am făcut ceea ce făceam întotdeauna în timpii morţi: le-am sunat pe Lily şi Margo, în Providence.

Răspunse Margo. Imediat ce-mi auzi vocea, o strigă pe Lily să ridice şi ea receptorul celuilalt telefon.

– Am nişte veşti grozave pentru tine! începu Lily.

– E îndrăgostită, spuse Margo pe un ton mucalit.

– A, ţi-e dor de Bruno? am întrebat eu.

– Nu, s-a dus şi nu se mai întoarce. M-am împăcat cu soarta. Ăsta-i unul nou – un *newyorkez!*

– Serios! Hai, zi mai repede!

– E specializat în medicină, spuse Margo. Lily a noastră se va mărita cu un doctor.

– Nimeni n-a pomenit despre *măritiş!* protestă Lily.

– Dar te vezi cu el destul de des! îi aminti Margo.

– Zi-mi odată, că n-am decât cinci minute! am insistat. Îl auzeam pe Art scoţând nişte mormăieli încântate şi satisfăcute, pe platou, şi ştiam că avea să mă cheme în curând.

– OK. Are patruzeci de ani. E chirurg cardiolog la New York Hospital, şi ţine un seminar aici, în Providence.

– Chirurg cardiolog! repetă Margo, pe un ton grav.

– Şi-i pasionat de pictură, mai ales de cinquecento! L-am cunoscut în cabinetul profesorului Machman – sunt prieteni apropiaţi!

– Cum îl cheamă?

– Henk Voorhees. E olandez.

– Ar trebui să-l auzi! interveni iar Margo. Mereu strâmbă din nas la toate. Se uită la prosoapele noastre albe de hârtie şi zice: „Hmm, ar trebui să v-alegeţi şi voi o culoare..."

– Patruzeci zici că are? am întrebat.

– Da, dar arată foarte bine pentru vârsta asta, preciză Lily.

– Căsătorit?

– Nu, divorţat.

– Fosta lui nevastă locuieşte la Haga, adăugă Margo.

– Ei, sună interesant... Când l-ai cunoscut?

– Abia joia trecută. Mai stă în Rhode Island încă o săptămână, şi pe urmă se întoarce la New York.

– Crezi c-ai să-l vizitezi la un moment dat? Mi-ar plăcea să-l cunosc şi eu.

– Neapărat!

– L-a dus la Newport, şi au luat gustarea la Candy Store, continuă Margo.

Am râs toate trei, cu gândul la secretele pe care le ştiau ospătarii de la Candy Store despre Lily, şi la lucrurile pe care Henk le-ar fi putut afla, dacă ar fi ştiut pe cine să întrebe.

– Deci, Lily a noastră a optat pentru un stil de viaţă periculos, am spus, chiar înainte ca Art să apese pe butonul soneriei din cabina mea, pentru a-mi da de veste că avea nevoie de mine pe platou. Ne-am luat rămas-bun şi am închis telefonul cu un zâmbet pe buze. Poate că Lily tot n-avea să se ducă la Londra, în cele din urmă. Dorinţa mea secretă era ca toate trei să putem locui în acelaşi oraş, dacă nu chiar sub acelaşi acoperiş.

Sâmbătă seara m-am dus la petrecerea dată de Susan şi Louis în apartamentrul lor mansardat, înghesuit sub Brooklyn Bridge. Împărţeau cu încă două cupluri ultimul etaj al unui vechi antrepozit. Toţi erau actori, cu excepţia a doi pictori. Apartamentul, împărţit în trei camere separate, cu bucătărie şi băi comune, avea ferestre doar pe un

perete îngust, aşa că cea mai mare parte din el era cufundată în întuneric. Susan şi Louis contracarau acest neajuns zugrăvindu-şi camerele în alb, dar unul dintre celelalte cupluri spunea că tocmai acel aspect de cavernă îi atrăsese acolo, aşa că-şi decoraseră tot interiorul în negru. De deasupra se auzea încontinuu zgomotul traficului de pe pod, zgâlţâind fundaţiile vechii clădiri. Dar chiria era mică, motiv pentru care Susan şi Louis preferau în continuare să locuiască acolo.

Eu purtam o pereche de jeanşi negri strâmţi, ghete negre scâlciate şi o bluză largă de catifea reiată albastră. Îmi dădusem împrejurul ochilor cu mai mult rimel decât de obicei, iar în urechi purtam o pereche de cercei enormi de argint, care se bălăngăneau la fiecare pas. Ori de câte ori mă duc la petrecerile lui Susan, sunt foarte atentă la ţinuta mea vestimentară. Câştig de cel puţin trei ori mai mulţi bani decât oricine de-acolo, aşa că nu-mi place să dau impresia că aş face paradă de hainele mele; de asemenea, e cea mai artistică adunătură pe care o cunosc, iar îmbrăcămintea lor constituie o modalitate de a se autoexprima la fel de reprezentativă ca hârtia, pânza sau scena. În seara aceea, stăteam în casa scării, ascultând piesele Talking Heads care se auzeau dinăuntru, bătându-mă peste şolduri şi întrebându-mă dacă nu cumva arătam prea sport, insuficient de trăsnit, sau prea elaborat.

Louis Pease, soţul lui Susan, îmi deschise uşa. Mă îmbrăţişă strâns, iar eu l-am sărutat pe buze,

prin barba şatenă şi moale. Louis, compozitor de muzică avangardistă de coarde, precum şi actor, arată mai mult ca un cowboy uscăţiv şi vânjos. Poartă blugi evazaţi, cămăşi de flanelă şi cravate subţiri. Nu i-ar strica să mai piardă puţin în greutate.

– Ura, Una, mă salută el. Ai sosit.

M-am uitat în cameră, în spatele lui, şi am văzut o mulţime de dansatori.

– Ăăă, păi, Susan mi-a spus că e o mică petrecere...

– Le-ai văzut pe alea mari ale noastre – totul e relativ.

Aşa era; niciodată nu găsisem în casa lor mai puţin de şaptezeci şi cinci de musafiri, iar pe cei mai mulţi dintre aceştia Susan şi Louis nici măcar nu-i cunoşteau. Se dusese vestea despre petrecerile lor; pentru oamenii cărora le plăceau petrecerile, ale lor aveau chimia potrivită, sau cam aşa ceva. Susan, Louis şi vecinii lor de mansardă lăsau peste tot, prin cameră, boluri cu popcorn proaspăt, covrigei, cireşe (în timpul sezonului), M&M-uri, *Fritos* cu sos fierbinte şi aripi de pui. Băutura ţi-o aduceai singur. De la gazde nu primeai nici măcar un *ginger ale*.

Am recunoscut imediat câţiva colegi de clasă de la Juilliard. Susan, mlădioasă într-un pulover pe gât turcoaz şi o pereche de colanţi negri care-i făceau picioarele să pară interminabile, se apropie să mă întâmpine, strecurându-se printre oaspeţii care dansau. Se opri cu spatele la Louis şi începu să se frece de trupul lui, în ritmul muzicii.

– Mă bucur că ai venit, îmi spuse ea, desprinzându-se de Louis doar atât cât să mă sărute.

– Una zice că ai ademenit-o aici printr-o dezinformare, spuse Louis.

– Inițial a început ca o petrecere micuță – așa, ca o cină pentru vreo treișpe oameni. Mă pregăteam să fac paella. Da' pe urmă, am început să mă gândesc: hors d'oeuvres, scoici, *șofran* – care costă o adevărată avere, doar un vârf de cuțit! – vin, desert... Aș fi cheltuit tot atâta și-aș fi muncit de șase ori mai mult decât pentru petrecerea asta.

– E OK, am răspuns.

Știam că într-o oră aveam să mă distrez de minune, dar ideea de a intra într-o încăpere plină de lume mă îngrozea. Uneori, mă întrebam dacă nu cumva așa se explica decizia mea de a juca în fața camerelor în loc să mă confrunt cu publicul; reacțiile mulțimilor erau imediate și brutale. Când stăteai în mijlocul lor, puteai să vezi ce părere aveau despre tine, după expresiile de pe fețele lor. Întotdeauna căutam să mă arăt cât mai încrezătoare în mine însămi, ca și cum *eu* aș fi știut că eram minunată și, prin urmare, puțin mi-ar fi păsat ce credea lumea despre mine – dar în sinea mea scrutam încontinuu fețele, în căutarea unor indicii: mă considerau oare prea stridentă, prea încrezută, prea rezervată, prea liniștită, prea agitată? Adevărul era că habar n-aveam. Așa că mă purtam ca și cum nici nu mi-ar fi păsat. Numai Susan știa.

După ce m-au condus la provizia lor de scotch, pentru că nu fusesem anunțată dinainte și, prin urmare, nu știusem că trebuia să mi-l aduc singură, Susan și Louis m-au lăsat în plata Domnului. Micile lămpi de pe mese răspândeau o lumină portocalie intimă. M-am rezemat de vechiul frigider, cu smalțul său gălbui și marginile rotunjite, și i-am privit pe dansatori.

– Bună, Una, mă salută o voce feminină răgușită; îi aparținea lui Jane Valera, o femeie pe care n-o mai văzusem de la Juilliard. Care mai e viața ta, acolo la televiziune?

– Extraordinară. Și a ta, pe scândură?

Întâmplător, știam că Jane nu mai primise niciun rol plătit de la absolvire. Încă din școală avusese un complex de superioritate; pe toți profesorii, precum și pe unii actori ca Al Pacino și Glenda Jackson, îi numea „colegi", și considera că orice formă de artă creată fără luptă era lipsită de valoare. Spunea „televiziune", niciodată „telenovelă", fiindcă nu voia să recunoască faptul că știa ce-i aia o telenovelă. Afirma că niciodată nu se uitase la televizor. La un moment dat, a spus că nu auzise în viața ei de Mary Tyler Moore.

– În momentul de față nu joc, mi-a răspuns ea. Ted și cu mine am înființat o companie teatrală, la noi, în Vermont.

– Serios? Aveți o companie?

– O companie *minunată*. Mă simt așa de norocoasă! Onoarea de a lucra cu acei oameni... nici nu știu dac-o merit. Îl avem alături de noi pe Robert Hincks... îi cunoști opera?

Am dat din cap. Robert Hincks era un regizor cunoscut pentru interpretările sale neortodoxe, adeseori violente, ale unor piese clasice ca *Trei surori, Constructorul Solness* sau *Furtuna.* Jane vorbea întruna, scuturându-şi părul negru, foarte lung, în stilul său caracteristic, nervos – o afectare menită să sugereze că era o artistă nevrotică. Vorbea cu o voce joasă şi gâjâită, punctându-şi cuvintele cu ridicări din umeri şi zvâcnituri ale capului. Tactica ei favorită era să se autodeconsidere, obligându-şi interlocutorul s-o contrazică.

– Ted şi cu mine deţinem o casă la ţară, iar râul Battenkill curge chiar pe proprietatea noastră... de jur împrejur se văd munţii. Avem un hambar vechi, unul vechi şi masiv, pe care l-am transformat în teatru... Am început deja repetiţiile la *Livada cu vişini.* E aşa de frumos acolo... Aşa de... senin... Trebuie neapărat să vii pe la noi. Pare să... influenţeze spiritele artistice ale oamenilor.

Ştiam prea bine ce putea gândi o persoană ca Jane despre spiritul artistic al unei actriţe de telenovelă.

– Îţi mulţumesc pentru invitaţie, i-am răspuns.

– Ted şi cu mine suntem bucuroşi că avem asemenea colegi excelenţi, continuă ea, pe un ton precipitat. E de-ajuns să-i amintesc pe Trent Lieber, care a studiat la Yale, pe Sligo Mallory, care a venit la noi de la Trinity, din Providence, pe Hoya Armstrong, care a lucrat la atelierul O'Neill şase veri la rând – mare noroc am avut să

punem mâna pe el! – şi pe Julius Kramer, de la Guthrie. El a jucat în Pinterul ăla de la New York, în stagiunea trecută. L-ai văzut?

– Nu, nu l-am văzut.

Am remarcat că toţi cei menţionaţi de Jane erau bărbaţi. La Juilliard, avusese întotdeauna o suită de curtezani; părea să-i atragă cu vocea sa răguşită şi aerele sale de falsă modestie. Aş zice că gravitau în jurul ei ca „fluturii spre lampă", dar şi ea semăna nespus de mult cu un fluture, sărind de la un subiect la altul şi încercând să convingă lumea că era mai mult spirituală decât telurică.

Susan îmi veni în ajutor.

– Una, vreau să vezi noul tablou al lui Stan. Te rog să ne scuzi, Jane.

Mă conduse afară din bucătărie, în acea parte a podului care le aparţinea lui Stan şi Dariei.

– Îţi povestea despre colonia ei de artişti din Vermont?

– Da, cică poţi să vezi munţii direct de pe scenă.

– Louis şi cu mine am fost acolo în iulie trecut. A dat o mare petrecere, unde aştepta ca toată lumea să pună umărul la ridicarea scenei. Nu glumesc! S-a ofticat rău de tot, fiindcă uitaserăm să aducem ciocane – ea n-avea destule ca să ne ajungă tuturor. Aşa că prietenul ei m-a învăţat cum să folosesc un fierăstrău electric, şi mi-am petrecut toată după-amiaza tăind lemne pentru banchete. Spectatorii stau pe nişte bănci. „Bănci simple de lemn", conform broşurii.

– Spectacolele sunt atât de fascinante, încât nu mai e niciun risc să bagi de seamă că ai o criză de hemoroizi.

– Şi, ascultă. A trebuit să intru în casă, ca să dau un telefon sau nu mai ştiu ce – şi-n veci n-o să-ţi vină să crezi: Jane are un Betamax. *Şi* un Atari.

– Nu-mi vine să cred.

– Jur! E cablat la un televizor color enorm, de treizeci şi şase de inci, din dormitorul ei. Acolo era şi telefonul.

– A, da, sunt sigură.

Am zâmbit văzând-o cum roşea. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că-i plăcea să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

– Dar partea cea mai tare e că... toţi actorii locuiesc la ea în casă. Se întâmplă acolo ceva foarte pervers. Ted se poartă de parcă nu l-ar interesa, dar în aer se simţea *electricitatea.* Vreau să zic, Jane se mişca în stilul ei tipic, unduitor, iar actorii se tot frecau de ea, încercând s-o prindă singură. Era de-a dreptul anima... *lic!* Şi era clar că avea o relaţie cu unul dintre ei – Sligo, cred.

– Am observat că Ted nu-i cu ea în seara asta, am spus eu.

Susan şi cu mine stăteam în studioul lui Stan, care era zugrăvit în negru şi mirosea a diluant de vopsea. Pânzele lui erau enorme, acoperite cu imagini de coşmar ale unor schelete urlând.

– Iisuse, Susie – cum puteţi să ţineţi aşa ceva în casă?

Mie-mi dădeau fiori, ca şi cum ar fi fost posibil ca scheletele să se trezească la viaţă.

– Se referă la Auschwitz, îmi explică Susan. De luni de zile numai la asta se gândeşte; a ajuns să aibă coşmaruri. Ne trezim din somn şi-l auzim urlând...

M-am cutremurat.

– Nu înţeleg cum acceptaţi – tu şi Louis – să locuiţi în acelaşi apartament cu încă patru persoane.

– Atâta ne putem permite, răspunse ea scurt, făcându-mă într-o clipă să mă simt îngrozitor de prost.

– Ştiu, am răspuns, încercând să-mi atenuez întru câtva gafa. Voiam doar să spun că trebuie să vă fie foarte greu. Dacă eu sunt obligată să dau ochi cu cineva înainte de a fi băut trei ceşti de cafea şi să fi aruncat un ochi peste *Times*... nici nu vreau să mă gândesc cum aş reacţiona.

– Norocul tău că-ţi dă mâna să locuieşti singură.

– Mă rog...

– Asta e.

– Iar tu ai noroc că joci în *Sora lui Hester*. Cum merge spectacolul? A început să prindă contur?

– Merge bine, răspunse ea, redevenind mai caldă, cu ochii căprui scânteindu-i de emoţie. Vreau să *zic, foarte* bine. Ţine-ne pumnii, Una. Cred că s-ar putea să dăm lovitura.

– Excelent, am răspuns – dar de ce mi se strângea inima? Susan era cea mai bună prietenă a mea. Îi doream să reuşească. „Toate astea sunt numai din cauza lui Jane", mi-am spus. Jane mă făcea întotdeauna să mă simt ca o actriţă care se vinde jucând pe bani, în timp ce toţi ceilalţi se lasă mânaţi doar de pasiune. Dar eu ştiam că nu era numai vina lui Jane; pentru ca ea să mă poată face să mă simt aşa, trebuia să fie adevărat, nu?

Susan şi cu mine ne-am întors în sala unde avea loc petrecerea. Mi-a spus să trec în revistă bărbaţii; invitase câţiva despre care se gândea că s-ar fi putut să-mi placă. Am şi dansat cu vreo doi, trei. Din când în când, Louis venea la mine să-mi umple din nou paharul de scotch. M-am pomenit că mă gândeam la Lily şi la Margo. Ele mă înţelegeau. Întotdeauna eram în cea mai bună formă atunci când mă aflam în compania lor, fiindcă ştiau după ce să se uite. Stând la marginea cercului de dansatori, m-am surprins gândindu-mă cât de minunat ar fi fost dacă Lily se mărita cu chirurgul cardiolog olandez şi se muta la New York; am fi putut să ne sprijinim reciproc.

Am dansat de câteva ori cu David Hammarslough, un bărbat cu care mă întâlnisem de câteva ori la Juilliard. David e înalt şi brunet. Se tunde singur şi mereu umblă îmbrăcat la fel: în blugi şi un pulover negru pe gât, cam jerpelit. Uneori, îmi spun că arată ca un puşcăriaş, dar are nişte ochi negri şi catifelaţi în care se citeşte bunătatea şi înţelepciunea. A apărut în două

spectacole de succes de pe Broadway şi un film canadian. La Juilliard, am urmat amândoi cursurile de dans şi am petrecut multe ore uitându-ne unul la trupul celuilalt, înainte de a ne culca în sfârşit împreună, în aceeaşi seară în care am jucat în *Duşmanii* de Gorki.

În seara petrecerii de la Susan l-am văzut pentru prima oară după patru ani. Băusem prea mult scotch, atunci când l-am zărit în cele din urmă, şi mi-am lipit strâns trupul de al lui, în timp ce dansam.

– Una, chiar arăţi extraordinar, îmi spuse el.

– Mă gândesc mult la tine. Tot citesc cronici ale spectacolelor tale, şi văd că progresezi încontinuu.

– Le-ai văzut?

– Pe câteva doar. Filmul, şi una dintre piese.

Mă bucurasem nespus când văzusem cât de bine juca în fiecare dintre ele; nu mă simţisem deloc invidioasă, decât în seara următoare – de fiecare dată.

Faptul că dansam cu el pe o versiune a *Moon River* la sintetizator, cu nasul vârât la subsuoara lui, simţindu-i mirosul, mă ducea cu gândul la sex. Am coborât pe furiş în strada Pearl şi am găsit un taxi care mergea spre nord. David îi spuse şoferului să ne ducă în Village. Locuia într-un bloc de gresie îngust care cândva îi aparţinuse lui Edgar Allan Poe.

– Trebuie să vii până la mine, spuse el. Am o ladă de coniac, se zice că are peste o sută de ani vechime.

Era la fel de beat ca mine. Uitându-se drept înainte, fără nicio țintă anume, își căută pe bâjbâite banii pentru a plăti cursa.

– Se zice că Poe a scris „Corbul" în camera unde dorm eu acum, continuă el, sărutându-mă pe o sprânceană. Nu crezi în stafii, nu-i așa? mă întrebă.

– Nu, am răspuns.

Imaginea tatălui meu în pantalonii bermude apărea și dispărea prin labirintul ce mi se formase în minte. „E OK," mi-am spus. „Îl cunosc pe David de ani de zile – *l-am și iubit cândva.* Asta le rezolvă pe toate."

M-am așezat pe o canapea voluminoasă, în livingul lui aglomerat, pe când David aducea cupele, o lumânare și lădița cu sticle.

– Și acum, să-l desfacem... spuse el.

– Poate-ar fi mai bine să renunțăm la coniac, am replicat, simțindu-mă amețită și cu un început de greață.

– Ba nu, e excelent, se zice că are peste o sută de ani vechime, repetă David, după care întoarse dintr-odată capul spre mine, să mă privească. Stătea îngenuncheat lângă măsuța de cafea, încercând să descopere cum se deschidea lădița. Zâmbind, străbătu camera în genunchi și mă sărută apăsat. Cât mă bucur că te văd, Una! spuse el.

– Eu mă bucur că te văd pe *tine.*

– Nu, vorbesc foarte serios.

Mă sărută din nou, și începu să-mi tragă în jos fermoarul pantalonilor.

Țin minte că am dat buzna în baie și am vărsat în toaletă. Când m-am întors în living, David nu mai era acolo. L-am găsit prăvălit pe patul său de dimensiuni regești. Timp de vreo zece secunde m-am gândit să mă duc pe jos până acasă în Chelsea, dar eram convinsă că cineva avea să profite de mine, în halu-n care mă aflam. Așa că am scos totul de pe mine, în afară de cămașă, și m-am culcat lângă David, pe pat.

Ne-am trezit din somn îmbrățișați. Amândoi aveam gura uscată și o mahmureală îngrozitoare, iar eu m-am jenat să-l sărut înainte de a mă duce la baie ca să-mi clătesc gura cu apă rece. David trebuia să prindă avionul de Los Angeles, unde urma să înceapă repetițiile pentru un rol în noul film al lui Robert Altman.

– Meritățm să ne simțim așa, spuse el, acoperindu-și ochii cu brațul. Îmi pare rău pentru azi-noapte.

– De ce? l-am întrebat râzând.

– Că mi s-a rupt filmul.

I-am spus că trebuia să mă duc acasă ca să-mi spăl rufele. Afară ploua mărunt. David și cu mine ne-am sărutat de rămas-bun, promițându-ne să ținem legătura. Era tandru, dar aveam sentimentul că se bucura să scape de mine la fel de mult pe cât mă bucuram eu că plecam. Am mers pe jos cale de unsprezece cvartale, prin ploaia rece de noiembrie. Mi-am cumpărat ediția de duminică din *Times* de la un chioșc de pe Ninth Avenue.

În apartament, mi-am aruncat hainele murdare în maşina de spălat. Am aprins focul în micul meu şemineu. În timp ce maşina de spălat zumzăia, am desfăcut ziarul pe frumosul meu covor chinezesc zdrenţuit. La WQXR cânta Prokofiev. Prin ferestre pătrundea o lumină cenuşie şi curată. Duminicile ploioase erau cele mai plăcute. În timp ce citeam articolul despre Bill Forsythe, în suplimentul despre Arte şi Timp Liber, m-am gândit ce minunat ar fi fost să am pe cineva drag cu care să vorbesc despre articol, despre recenziile cărţilor pe care voiam să le citesc, despre rubrica lui Russell Maker. M-am gândit la Susan şi Louis, şi am simţit un junghi de invidie, până mi-am amintit petrecerea. Nu se puteau aşeza să citească împreună până nu făceau curat şi strângeau toată mizeria – sticlele goale, resturile de mâncare, toate scrumierele alea... Propria mea viaţă nu era tocmai de lepădat, aşa cum se prezenta ea. M-am uitat în jur, prin cameră. Era mobilată sumar, cu piese vechi, rămase de la alţii, şi avea plafonul înalt şi ferestrele prelungi. Scaune de răchită care se legănaseră cândva pe veranda casei părinţilor mei din Connecticut, mese joase de mahon care aparţinuseră bunicii mele, corpuri de bibliotecă pline cu cărţi pe care le aveam încă din copilărie.

Îmi plăcea viaţa în Chelsea, dar în dimineaţa aceea cenuşie de noiembrie mi-am dat seama că locuiam în acel apartament de când începusem să joc în *Dincolo de pod.* Mi-aş fi putut permite o locuinţă mult mai bună, dacă aş fi vrut. Bolovanul schimbării, dizlocat în ziua aceea în Newport, se

rostogolea tot mai repede. Îl simțeam huruind în spatele meu. Aveam nevoie de un nou apartament. Când am ajuns la rubrica de tranzacții imobiliare a ziarului am început să citesc.

4

Decizia mea de a mă muta scotea în evidență condiția mea de femeie singuratică. Mi-am petrecut luna noiembrie și primele săptămâni din decembrie întâlnindu-mă cu mai mulți oameni decât o făcusem în ani de zile. Cu agenți imobiliari, consilii de administrație și prieteni care aveau apartamente proprietate personală. Timpul liber mi se umplea din clipa când ieșeam de la studio până în momentul când soseam acasă, epuizată, adeseori după ora unsprezece seara. În fiecare dimineață, ignoram ziarul *Times* și-mi beam cafeaua privind hărți ale orașului și învățând pe unde treceau hotarele unor cartiere despre care nici măcar nu știusem că existau. Îmi puneam singură întrebări: vreau să mă duc pe jos la serviciu? E important să aibă o vedere plăcută? Mi-ar conveni să stau la un etaj superior, sau mi-ar fi prea frică de incendii noaptea? Într-un bloc de gresie sau într-un zgârienori? Cu un dormitor sau cu două? Cu portar sau nu? Apartament de patru camere, sau mai mic? Aș fi vrut să-l am alături pe tatăl meu, vraciul imobiliarelor, ca să-mi dea niște sfaturi.

La început, am eliminat cartierele Upper East şi West, dar într-o duminică m-am hotărât să le explorez şi pe ele. În dimineaţa aceea ninsese. M-am îmbrăcat călduros, cu nişte pantaloni groşi de flanelă gri, un pulover en-coeur bleumarin peste unul mai subţire, galben, pe gât, şi mantoul meu lung, negru. Mi-am înfăşurat toată faţa, cu excepţia ochilor, într-o enormă eşarfă de mătase, iar deasupra mi-am pus o căciuliţă albastră de schi. Taxiul mă duse până pe East End Avenue, de unde am pornit pe jos de-a lungul promenadei de lângă East River. Jos, bucăţi de gheaţă se rostogoleau prin curentul rapid. Păşeam cu grijă peste pietrele de caldarâm acoperite de zăpadă îngheţată, în drum spre Carl Schurtz Park. Părinţii îşi trăgeau copiii mici pe săniuţe, alergători înfofoliţi în treninguri viu colorate mă depăşeau în fugă, câinii se zbenguiau cu stăpânii lor prin pâlcuri de mesteceni, arţari şi pini. Eram fascinată. Aceea nu era o privelişte din New York, ci o ilustrată de Crăciun. Aveam senzaţia că descoperisem o anexă a Noii Anglii.

Aşezată pe o bancă, singură, am început să mă gândesc la lucrurile pe care aveam să le cumpăr de Crăciun pentru familia mea. Urma să petrecem sărbătorile în casa mamei mele. Voiam să fie unul dintre acele minunate Crăciunuri în stil victorian, despre care citim în Dickens şi în revistele pentru femei, dar care nu există în realitate: fetru, beteală, aurării, castane coapte, stafide, sănii cu zurgălăi, gâscă friptă, brazi, *Spărgătorul de nuci,* zăpadă pe jos şi numai sentimente bune. Privind spre est,

în acea frumoasă duminică înzăpezită, toate acestea mi se păreau posibile.

Goana mea după case a fost întreruptă de cumpărăturile pentru Crăciun. În studio filmaserăm episoade din serial care acopereau intervalul de timp până la sfârşitul lui ianuarie, şi aveam o vacanţă de şase zile în care eram scutită de orice apariţie în public. Pentru mama am cumpărat un capot extravagant, din mătase de culoarea piersicii, de la Saks, un set de patru discuri cu triluri de păsări şi o trusă de pensule din păr de sobol, pentru acuarele. Pentru Margo am cumpărat un album enorm cu Rodin, o pereche de cercei din aur în formă de frunze de ginkgo, şi o scurtă de vulpe argintie. Pentru Lily am cumpărat o mică madonă originală de Tomassi, un artist din a doua treime a cinquecento-ului.

Madona era superbă. Am găsit-o într-o galerie de pe Madison Avenue, şi am avut senzaţia că-mi vorbeşte. Rotundă la faţă, cu gropiţe în obraji, înfăşurată într-o mantie ivorie şi zâmbindu-i pruncului cu păr auriu, era nespus de frumoasă. Mi-o doream pe acea femeie ca mamă, ca soră, ca fiică a mea şi ca mine însămi. Lily îndrăgea artele plastice italieneşti din secolul al XVI-lea; era domeniul ei de specialitate. Pe lângă faptul că se potrivea întru totul ca o combinaţie între un dar de Crăciun şi un cadou pentru absolvire (în decembrie îşi termina ultimul semestru al şcolii postuniversitare), reprezenta cel mai frumos lucru pe care i-l puteam dărui.

*

Lily, Margo şi cu mine stabiliserăm să sosim acasă la mama noastră în Ajunul Crăciunului. Privindu-mi imaginea reflectată în tonuri maronii în fereastra trenului, în timp ce treceam pe lângă Guilford, mă gândeam că acela era primul nostru Crăciun fără tata. Aveam să găsim diverse căi de a ocoli orice discuţie despre acest subiect. Nu mă îndoiam de asta. Ori de câte ori venea vorba de „tata", urma să schimbăm subiectul. Căci, toate femeile din familia Cavan aveam aceeaşi imagine a unui Crăciun victorian, iar discuţiile despre moarte ar fi alungat-o.

Trenul meu se opri în staţia Old Saybrook, cu mica ei clădire albastră. Cu valiza şi genţile de cumpărături în mâini, am străbătut anevoie culoarul şi am coborât din vagon. Surorile mele stăteau la celălalt capăt al peronului. Margo o luă la fugă spre mine, strigând:

– Eşti din nou *acasă!*

Ne-am îmbrăţişat cu putere. Margo zâmbi, ridicând capul. Lily venea şi ea spre noi, agăţată de braţul unui bărbat foarte înalt.

– Una, spuse ea cu o voce rafinată, pe care abia dacă i-o recunoşteam, el este Henk Voorhees.

Am ridicat privirea spre el. Era blond şi sever. Felul cum îi stătea paltonul negru pe trupul înalt şi slab îl făcea să arate ca un burlan. Ne-am strâns mâinile, după care, ca şi cum n-ar fi fost de la început hotărât s-o facă, Henk se aplecă să mă sărute pe obraz.

Lily tot chicotea, îngropându-şi faţa rotundă în paltonul lui negru.

– Ce zici, să-i spunem acum? Trebuie să afle şi ea...

– Spuneţi-i, o îndemnă Margo, efectiv sărind într-un picior.

Gara era scăldată în lumina gălbuie, parcă ireală, a felinarelor amplasate de-a lungul peronului. Aburii respiraţiei noastre în aerul rece se risipeau ca o ceaţă sulfuroasă.

– Ce să-mi spună? am întrebat eu, încercând să zâmbesc.

– Henk şi cu mine ne căsătorim, răspunse Lily.

– Ştiai c-avea să vină aici? am întrebat-o pe mama, în timp ce pregăteam amândouă cina.

Bucătăria ei e caldă şi intimă, cu pereţi de lemn deschis la culoare şi iluminare indirectă. Se apleacă peste cuptor şi verifică codul.

– Abia azi-dimineaţă am aflat. Se pare că s-au hotărât în ultimul moment.

– Aşa am şi eu impresia, am spus, dar mama nu-mi luă în seamă ironia. Îţi vine să crezi că se căsătoresc?

Am căutat pe faţa ei vreun semn de bucurie sau de nemulţumire, dar ea rămase impasibilă. Mama mea îşi tăinuieşte totdeauna sentimentele.

– E o decizie cam bruscă, spuse ea, evaziv.

*

Ne-am băut cocktailurile în camera cu vedere spre Long Island Sound.

– Ce arhitectură minunată are casa asta, comentă Henk, privind de jur-împrejurul camerei, cu capul învârtindu-i-se în loc ca şi cum ar fi fost prins de gât printr-o articulaţie cu bilă. Folosiţi excelent spaţiul.

Am aruncat o privire spre bârna prelungă, pe care mama mea o întărise cu oţel când eu o mințisem spunându-i că citisem despre o casă foarte asemănătoare cu a ei care se dărâmase sub greutatea zăpezii, la prima ninsoare mai abundentă.

Lily şedea pe podea, la picioarele lui Henk. Îşi rezema cotul pe genunchii lui, privindu-i cu adoraţie chipul. Margo îmi întâlni privirea şi scoase limba spre Lily.

– Lily mi-a spus că locuieşti la New York, i-am spus eu lui Henk, evitând în mod deliberat să mă uit spre Margo, ca să nu izbucnesc în râs.

– Da, aşa e. Locuiesc în apropiere de East End Avenue, pe Gracie Lane.

– East End Avenue! O, dar acum două săptămâni am petrecut o zi acolo. E fermecător!

– Într-adevăr, confirmă Lily. Din apartamentul lui Henk poţi vedea Sound-ul.

Am simţit că mă ia cu frig; Lily nu mă sunase ca să-mi spună că era la New York.

– Când ai fost acolo?

– A, acum două săptămâni.

– Ori de câte ori are puțin timp liber, o răpesc și o aduc la New York, completă Henk, mângâindu-i capul blond, de parcă ar fi fost al unui ogar auriu. *Liebchen,* șopti el.

Lily evita să mă privească în ochi.

– Chiar așa?

– Henk, cred că practica ta medicală e extrem de interesantă, spuse mama mea, dirijând și de astă dată cu dibăcie discuția astfel încât să evite situațiile delicate. Cum e să salvezi vieți omenești *în fiecare zi?*

Henk își mișcă mâna, cu acel gest de lehamite pe care mi-l descrisese Margo.

– A, nu se întâmplă chiar în fiecare zi. Dac-aș opera atât de des, aș muri cu zile. Nimeni nu face așa ceva. Dar de salvat vieți – da, asta o fac. E o mare responsabilitate.

– Iar pacienții lui sunt atât de *recunoscători!* adăugă Lily. Vin din toată *lumea.* De unde era, iubitule, femeia aia – aia care...

– Din Danemarca.

– Da, e daneză, și a venit la Henk. E așa de cunoscut! zâmbi ea radios.

– Și ești cetățean american? l-am întrebat.

Mă măsură cu o privire arogantă.

– Sunt cetățean al lumii.

Văzând că paharul lui Henk se golise, Lily sări în picioare și alergă să-l umple iar cu gin Genever, pe care el îl numea „treabă olandeză".

– Când vă căsătoriți? m-am interesat eu.

– A, cred că trebuie s-o lăsăm pe Lily să-ţi spună asta, răspunse el, făcându-mi cu ochiul, ceea ce-mi dădu o senzaţie foarte neplăcută, ca şi cum aş fi fost admonestată.

Lily reveni şi se instală din nou la picioarele lui Henk. Acesta îşi puse mâna căuş lângă urechea ei şi-i şopti ceva.

– A... făcu ea. Da, am stabilit o dată. Mă gândeam s-o anunţăm mâine, dar dacă tot întrebaţi... O să ne căsătorim în ziua de Anul Nou.

Chicoti, în timp ce toată lumea o privea cu gura căscată – până şi Margo.

– Petrecem mai întâi luna de miere, şi ne căsătorim la sfârşitul ei.

– Da, mâine-seară luăm avionul spre Haga, completă şi Henk.

Gura lui lată se întinse într-un zâmbet liniar, fără a-şi ridica deloc colţurile.

– Spre Haga? repetă mama mea, încruntându-se. Mâine-seară?

– Da! răspunse entuziasmată Lily. Fugim la Haga!

Se uită la mine, apoi şi la Margo, şi în sfârşit la mama noastră. Văzu surpriza întipărită pe feţele noastre, şi se întoarse din nou spre Henk:

– Iubitule, îţi place zacusca asta cu ciuperci? Ai mai gustat vreodată?

– E bună, răspunse el. Foarte, foarte condimentată.

*

– Nu pot să-l sufăr pe individul ăsta, i-am spus eu lui Margo, mai târziu.

Ştergeam amândouă vasele, în timp ce mama nota numerele de telefon unde-i puteam suna pe Lily şi Henk, la Haga. Henk îi spunea că urma să lase înregistrări la mesageria lui vocală din New York, iar ea putea să afle de-acolo toate informaţiile de care avea nevoie.

– Nu-i chiar aşa de rău, Una, protestă Margo.

– De ce nu mi-ai spus *tu?* Dacă Lily nu voia s-o facă, sau nu putea?

– Ascultă, totul s-a întâmplat foarte repede, şi voiau să pună la punct toate detaliile înainte de a ne da vestea. Lily se simţea atât de vinovată că nu te sunase...

– Era şi cazul!

– Problema e că Henk e foarte nesigur pe sine. Se temea că tu şi mama veţi avea obiecţii, dacă veţi afla despre planurile lor de nuntă înainte de a-l cunoaşte.

– Mie mi-a făcut impresia unui om înfumurat, nu nesigur pe sine.

– Mă rog, eu cred că ăla e doar un paravan de fum, murmură încet Margo. Lily mi-a spus că e foarte nesigur, ceea ce-l face să pară posesiv. Niciodată n-a mai avut de-a face cu nişte surori ca noi. Se vede clar că devine nervos în prezenţa noastră. Şi ştii ce *receptivă* e Lily faţă de bărbaţi – percepe nişte semnale pe care ei nici măcar nu-şi dau seama că le emit. Acum vorbeşte cu accentul

ăsta nou, scorțos-superior – vocea perfectă pentru o nevastă de medic. Zău că-i amuzant.

– Astea sunt istericale.

– Da' n-o să dureze. În curând va reveni la normal. Știi că arde de nerăbdare să se mărite, iar după ce-o s-o facă, îl va lămuri și pe el cum stau lucrurile.

– Așa sper și eu, dar îți vine să crezi ce planuri de nuntă au fost în stare să-și facă? Cum își permit s-o șteargă așa în Olanda?

– Mama lui e bătrână, iar el vrea să-i dea posibilitatea să asiste la ceremonie. Nu are destulă putere ca să călătorească. Suntem invitate și noi, cred că știi.

– De fapt, nu știam, dar nu pot să plec în Olanda așa, pe nepusă masă. Săptămâna viitoare am un program foarte încărcat. Trebuie să fac act de prezență în patru malluri, să dau autografe, și-n plus, mă pregătesc să-mi cumpăr o locuință nouă.

– Nici eu nu mă duc. Săptămâna viitoare trebuie să predau un articol. De fapt, sunt chiar *în întârziere* cu redactarea lui. Ultimele câteva săptămâni au fost o nebunie, din cauza lui Lily.

– Și-n *plus*, nu-mi vine să cred că a fost în New York și nu m-a sunat.

Chiar atunci, Lily intră în bucătărie. Își încovoie umerii și se opri foarte aproape de mine și Margo. Am privit-o încruntată.

– De ce nu m-ai sunat?

Îşi îndreptă spatele, privindu-mă cu răceală.

– A, nu mi-am dat seama că aşteptai un răspuns de la mine.

– Lily, nu fi prost-crescută, o atenţionă Margo.

– Ei bine, am fost destul de preocupată, foarte *îndrăgostită,* în caz că Una n-a observat. Sincer, am vrut să stau un timp singură cu Henk. Munceşte incredibil de *mult,* şi nu-i place să stabilească relaţii sociale după operaţii.

– Adineaori a spus că nu operează în fiecare zi.

– E foarte modest. Are un program uluitor. Îţi poţi imagina ce stresant e să fie consultat de câte un pacient care ar putea muri în orice clipă? Dacă el nu face ceva ca să-i salveze viaţa?

– La fel ca zeii, am remarcat eu.

Lily clătină din cap.

– Dacă stai măcar un moment să te gândeşti, ai să-ţi dai seama cât de important era pentru noi să petrecem puţin timp singuri. Îmi pare rău dacă ţi-am rănit *sentimentele.*

– Mi le-ai rănit.

– Ei bine, îmi pare *rău.*

– Nu s-a dus la New York chiar atât de des, interveni Margo. Uneori, venea şi Henk în Providence.

– Cel puţin, am să mă mut la New York, continuă Lily, zâmbitoare, gudurându-se pe lângă mine.

Împotriva propriei mele voinţe, am cuprins-o cu braţul pe după umeri.

– Crezi că atunci vei suporta să mă vezi?

– A, cred că se poate aranja, replică ea, întinzându-şi celălalt braţ împrejurul lui Margo, astfel încât să ne îmbrăţişăm strâns toate trei.

DOAMNA JAMES F.X. CAVAN
ARE PLĂCEREA DE A ANUNŢA
CĂSĂTORIA FIICEI SALE
LILY ELIZABETH CAVAN
CU
DR. HENK O. VOORHEES
CEREMONIA A AVUT LOC ÎN ZIUA DE
ÎNTÂI IANUARIE
ÎN HAGA, OLANDA,
LA DOMICILIUL MAMEI DOMNULUI
DOCTOR VOORHEES,
DOAMNA JAKOB VOORHEES.
DUPĂ DATA DE PATRU IANUARIE,
DOMNUL DOCTOR ŞI DOAMNA VOORHEES
VOR PUTEA FI GĂSIŢI ACASĂ,
GRACIE LANE, NR. 1.
NEW YORK, 10028

Am primit anunţul prin poştă, la fel ca toată lumea. Al meu, însă, conţinea şi numărul neinformabil de acasă al lui Henk, scris în partea de jos, cu acea caligrafie, dreaptă şi perfectă, proprie lui Lily.

În ziua de 1 februarie, am găsit un apartament într-o clădire mică de pe strada Hudson, în Greenwich Village. La etajul patru, avea două

dormitoare, podele de lemn lăcuit, o bucătărie nouă şi nişte ferestre mari, cu vedere spre răsărit, care lăsau să intre multă lumină. M-a condus acolo Heather Dobek, o agentă isteaţă care-mi arătase câteva locuinţe foarte drăguţe în ultimele luni.

– Singura problemă cu casa asta, spuse ea, e asociaţia de proprietari. Sunt foarte duri. Te miros pe toate părţile, înainte să te primească.

– Şi ce s-ar putea să nu le placă la mine?

– Eşti o persoană necunoscută. Sub treizeci de ani, nemăritată, lucrezi în show business etc.

În toţi anii de când eram actriţă, o dată nu mă gândisem că lucram în show business. Aceste cuvinte însemnau Las Vegas sau Atlantic City. Sugerau pene, limuzine şi semnale sonore spectaculoase. Nu aveau nimic de-a face cu Studioul 3 şi *Dincolo de pod.*

– Ei, şi? am replicat eu. Nu e treaba lor.

Heather scutură din cap.

– Una, scumpo, de-ai şti, numai, tot ce ştiu eu... Nimic, în afacerile cu proprietăţi imobiliare, nu e cinstit.

M-am gândit la tatăl meu şi la vorba lui favorită: „Dacă le dai o şansă, oamenii vor face, de obicei, ceea ce e corect." (Toţi, în afară de peţitorii fiicelor lui.) Doamne, derutanţi mai erau cei care lucrau în domeniul imobiliarelor!

– Îmi doresc casa asta, i-am spus lui Heather. Sunt pregătită să fac o ofertă.

Lily, care încă nu-şi găsise o slujbă şi avea mult timp liber, veni să vadă apartamentul într-o

după-amiază, după ce oferta mea fusese acceptată, dar înainte de a mă întâlni cu asociația de proprietari.

– E fantastică, remarcă ea.

Scoase o sticlă de şampanie din geanta Hermès, primită în dar de la Henk. Am băut din sticlă, fiindcă uitase să aducă şi pahare.

– O vreau, dar e posibil să nu fiu acceptată. Se pare că actorii sunt cam indezirabili pe-aici. Atragem un anturaj nefast, şi suntem o adunătură destul de gălăgioasă.

– Ce prostie! comentă Lily.

Şi începu să inspecteze fiecare cameră, spunându-mi ce fel de covoare să-mi cumpăr.

– Şi cu slujba pe care ți-o căutai ce se mai aude? am întrebat-o.

Chicoti.

– Nu se-aude nimic. Am şi renunțat să mai caut. Henk şi cu mine suntem aşa de fericiți, luăm cina împreună în fiecare seară... Eu îi gătesc toate bunătățile – Una, tu nici nu ştii ce grozav e să suni la măcelărie şi să spui: „Trimite-mi pieptul ăla de rață dezosat." Sau să ceri crap cu lămâie de la magazinul de peşte. Afine, cât e anul de lung. Dacă mă apucam să lucrez, nu mai aveam timp să gătesc.

M-am uitat lung la ea, încercând să-mi păstrez cumpătul. Din gura lui Lily se auzea vocea lui Lily, dar cuvintele nu erau ale ei – îi aparțineau altcuiva, unei zăpăcite din telenovele. O jucasem de multe ori pe Delilah în relație cu asemenea personaje.

– Henk are o menajeră, continuă Lily. Lucrează pentru el de la divorţ, şi n-o s-o concediem. Dar Henk se săturase aşa de tare de saierbraten şi de pui fripţi – se pare că numai de-astea-i făcea tot timpul. Îi plac la nebunie mâncărurile pe care i le gătesc eu.

– Şi tu? Eşti mulţumită de toată situaţia asta?

Lily se lumină la faţă.

– Sunt încântată. Una, în caz că n-ai observat încă, Henk e foarte bogat. Mă simt nemaipomenit de bine. În loc să lucrez într-un muzeu, am timp să hoinăresc prin asemenea locuri. În fiecare zi, prin altul, dacă mi se năzare. Şi nu fac altceva decât să mă uit la tablouri. Ieri, am petrecut ore întregi la Frick. Şi când plec de-aici, am să mă duc direct la Metropolitan.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi-l iubesc pe Henk. Ne iubim atât de mult...

Părea cu adevărat fericită – dar de ce nu aveam încredere în cuvintele ei? Şedea pe podelele de lemn şi lăcrima, zâmbind tot timpul. Ţinând-o de mână, îmi spuneam: „Ce văd, nu-i adevărat. Asta nu-i Lily." Abia dacă o mai puteam recunoaşte. Era o actriţă care juca rolul Nevestei.

– Trebuie să vii să ne vezi casa, cât mai curând, spuse, ştergându-şi ochii săi mari. Ştiu că e îngrozitor – suntem acasă de o lună, iar tu nici măcar n-ai fost invitată.

– Nu face nimic.

Ştiam că aveam faţa încruntată, şi încercam să-mi alung această expresie.

– Atâta doar că n-am putut avea o lună de miere adevărată, şi simţeam şi noi nevoia să petrecem puţin timp împreună... Înţelegi, nu-i aşa? mă întrebă, privindu-mă îngrijorată.

– Sigur că da.

– Lui Henk îi placi foarte mult. Îi pare atât de bine că locuieşti în apropiere. O să te invităm foarte curând.

– Abia aştept.

5

Comitetul asociaţiei de proprietari mi-a trimis o scrisoare prin care mă anunţă că se reunea în şedinţă la ora şapte şi jumătate seara, în cea de-a treia zi de marţi a fiecărei luni, şi că eram aşteptată la următoarea întrunire. Heather mi-a sugerat să mă îmbrac cu „ceva conservator". Am ales o pereche de pantaloni negri şi un pulover alb de angora. La gât, un şirag de perle. Cercei de aur în formă de creveţi, primiţi în dar de la părinţii mei, de Crăciun, când eram în ultimul an la Juilliard.

Comitetul se aduna în locuinţa soţilor Monica şi Chip Krane, un apartament spaţios cu două dormitoare, plin cu mobilă nouă-nouţă în stil american timpuriu. Monica îmi deschise uşa şi-mi oferi o cafea. Ne-am aşezat una lângă alta, în nişte balansoare identice.

Ne-am zâmbit. Membrii comitetului au început să intre, unul câte unul. Şeful părea să fie un bărbat vânjos, cu o claie de păr roşu şi încâlcit. Purta un trening maro şi o pereche de adidaşi albaştri scumpi. Ducându-şi cafeaua la un fotoliu, se aşeză şi începu să se scarpine în cap cu capătul rotunjit al linguriţei.

– Radiatorul electric de la mine de la birou îmi provoacă mâncărimi pe pielea capului, spuse el, când observă că-l priveam.

Am dat din cap cu înţelegere. Monica făcu prezentările. Roşcovanul se numea Joe Finnegan şi era preşedintele comitetului asociaţiei de proprietari, ca şi vicepreşedintele unei companii care fabrica şi distribuia echipamente sportive.

– Una – ce fel de nume mai e şi ăsta, Una? întrebă el, pronunţând *Iauna.*

– Irlandez, domnule Finnegan. Mă mir că nu ştiaţi, i-am răspuns, încercând să flirtez cu timiditate. Joe Finnegan părea genul de bărbat asupra căruia avea efect un mic flirt irlandez.

– Cu un nume cum e Cavan, aş zice că eşti o renegată, dar pe de altă parte aş spune că nici chiar Dublinul nu abundă în fete numite You-na. Şi spune-mi Joe. Nu muşcăm, chiar dacă-ţi ţinem viitorul în mâinile noastre.

Toţi râseră, în timp ce Joe mă măsura cu un aer studiat.

– Are cineva întrebări? se interesă el.

– Da, am eu una, interveni Monica. Una, ne preocupă un lucru: Aici, cu toţii ducem o viaţă destul de liniştită. Nu prea...

– Vorbeşte numai în numele tău, Monica scumpă, o atenţionă Joe.

Toţi ceilalţi râseră. Roşind, Monica continuă:

– Nu suntem genul de oameni cu fasoane tipice pentru Greenwich Village – dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toţii suntem oameni de afaceri. Am avut grijă să ne menţinem acest profil.

– Vă asigur că şi eu duc o viaţă foarte normală, am răspuns.

– Ce e „normal" pentru cineva... începu Joe Finnegan.

– Nu lucrez la ore nepotrivite. Serialul se filmează în timpul zilei. Trebuie să ajung la studio devreme, aşa că şi de culcat mă culc tot devreme. Am prieteni actori, dar am şi prieteni care se ocupă de afaceri. Sora mea...

În momentul când îmi veni în minte Lily, cu statutul ei respectabil, am simţit că primisem un dar de aur masiv.

– ...locuieşte pe East End Avenue. E măritată cu un chirurg cardiolog.

Unul dintre membrii comitetului, care până atunci nu spusese nimic, se aplecă înainte:

– Cum îl cheamă?

– A, da, spuse Monica, dând din cap. Te-ai operat, nu-i aşa, Pete? Ai avut nevoie de un bypass?

Omul dădu din cap.

– Doctorul Voorhees, am spus eu. Doctor Henk Voorhees.

Omul dădu din cap şi se rezemă din nou de spătar.

– Sigur, am auzit de el. Nu m-a operat, dar cred că a participat la consult. Are o reputaţie excelentă.

Se uită în jur, privindu-i în ochi pe toţi ceilalţi membri ai comitetului. Unul câte unul, i-am bifat după expresiile care li se întipăriră pe feţe.

Urma să aibă loc supunerea la vot oficială, dar ştiam deja rezultatul: aveam să fiu acceptată în asociaţia de proprietari, pe baza acordului tacit al cumnatului meu. M-au trimis în dormitorul ordonat, unde mai multe plante sănătoase, în suporturi de macramé, atârnau de cârligele din tavanul de tablă presată, iar pe pereţi erau agăţate mai multe eşantioane ale culturii americane (tăviţe de fier forjat pe picioruşe, un vultur de alamă, broderii Crewel, două fotografii color reprezentând fiecare câte un alt far în amurg). În apartament domnea o atmosferă foarte sobră. Nu ştiusem că oamenii din generaţia mea încă-şi mai pot decora aşa casele. Locuinţele prietenilor mei erau mobilate confortabil şi estetic, dar amestecat şi nefinisat. Împerecherea unei etajere art deco cu o bobină fără cablu de la compania telefonică, a unui raft industrial din metal negru cu o masă antică îmbârligată, din lemn de arţar, părea arbitrară şi fără nicio noimă. *Acesta* era un cămin. *Aici* mă simţeam în siguranţă. Îmi puteam imagina cum aş fi crescut nişte copii în casa asta. Mă făcea să-mi doresc să iau primul taxi până la

Sloane's şi să cumpăr nişte garnituri complete, asortate, de salon, sufragerie şi dormitor.

– *Les jeux sont faits,* anunţă Monica, la sfârşitul votului, când am revenit.

– Eşti de-a noastră, Una, spuse Joe Finnegan. Bine ai venit la noi în balamuc.

– O, vă mulţumesc, am zâmbit eu radios, pornind prin cameră ca să le strâng mâinile tuturor.

– În niciun caz nu se poate vorbi de un balamuc, replică Monica. Joe ăsta – *el* e singurul nebun de-aici.

Joe traversă încăperea şi mă cuprinse de umeri cu braţul lui mare.

– Acum ne putem mândri şi cu o micuţă vedetă de televiziune, spuse el.

Avea nişte ochi căprui trişti şi languroşi, la fel ca ochii oricărui unchi şi preot paroh pe care-l cunoscusem vreodată.

– Ştii, eu sunt divorţat, adăugă el.

– Ce trist.

I-am zâmbit. Ştiam că încerca să mă agaţe, dar nu-mi păsa. Crescusem înconjurată de bărbaţi ca Joe Finnegan, oameni care alternau insultele cu complimentele şi, probabil, le aveau învălmăşite în minte, oameni cărora mamele lor le spuseseră mult prea des: „Ai farmecul ăla tipic irlandez." Necazul era că o şi credeau.

Înainte de a mă muta, Chance şi Billy Schutz m-au întrebat dacă puteau veni în vizită ca să-mi vadă noua locuinţă. Terminasem de filmat sec-

vențele pe ziua respectivă, iar soții Schutz au venit să mă ia de la studio cu limuzina lor neagră, interminabil de lungă. M-am așezat între ei pe canapeaua din spate, cu un șal de alpaca petrecut peste picioarele noastre.

– Găsesc că e foarte interesant, spuse Billy, cu vocea sa profundă, ca un fum, care-mi amintea de aceea a lui Jane Valera – deși, spre deosebire de ea, Billy e o femeie minunată. Este o ceramistă talentată și pasionată, care-și petrece cea mai mare parte a timpului pe strada Duane, într-un studio întunecos unde toate suprafețele sunt încleiate de lut. Își vinde lucrările la galeriile și în magazinele din New York și de prin toată Noua Anglie. Are un păr arămiu pieptănat în sus, cu șuvițe cărunte – culoarea pe care sper s-o aibă și al meu, când voi ajunge la cincizeci de ani. Nu-și fardează tenul pistruiat, și nu e în pas cu moda.

Chance e maniacul modei, nu Billy. Este un adevărat model: ori de câte ori intră în câte-o cameră, toate capetele se întorc după el. Parfumul său scump i-o ia înainte, dar felul cum arată răsplătește așteptarea. Toate articolele lui de îmbrăcăminte îi sunt croite pe măsură. Billy mi-a spus odată că poartă lenjerie de mătase, cusută manual de elevii de școală din Mongolia. Îi plac la nebunie mătăsurile, cașmirul, pielea de bună calitate și aurul. Pentru el e o adevărată provocare să găsească monograma minusculă care există acum pe fiecare cămașă, fiecare sacou, fiecare eșarfă – ca acele „Ninas" din desenele lui Hirschfeld. Ochii lui

cenuşii, de lup, îţi dădeau senzaţia că ar putea să te devoreze, dar e unul dintre puţinii oameni capabili cu adevărat de tandreţe.

Ne-am oprit în faţa noului meu bloc de apartamente. Oamenii care veneau acasă de la serviciu aruncau spre limuzină câte o privire, cu falsă nepăsare. Chance era încântat de atenţia care ni se acorda, dar Billy rămânea indiferentă. În timp ce urcam spre etajul patru, cu micul ascensor fără liftier, ardea de nerăbdare.

– Abia aştept să văd! spuse ea.

L-am surprins pe Chance aruncând o privire nervoasă spre numerele etajelor, pe măsură ce liftul urca. Parcă-i şi citeam gândurile: MOARTEA UNUI PRODUCĂTOR ŞI A SOŢIEI SALE ÎNTR-UN ACCIDENT PROVOCAT DE DEFECTAREA UNUI LIFT VECHI.

– OK, am spus, scoţând cheile din buzunar şi descuind cele trei broaşte de la uşa apartamentului. Am intrat.

– Ei, dar e super, nu ţi se pare, Chance?

– Foarte drăguţ, spuse şi Chance.

Porni prin camere, privind sceptic în jur. El şi Billy locuiesc într-o mansardă de pe Park Avenue. Billy mi-a spus odată că rareori se aventura mai la sud de strada Fifty-sixth, că nu suportă mizeria din studioul ei, că se simte în nesiguranţă fără portar, liftier şi hol de marmură.

– Aş vrea să fi avut şi ceva mobilă, ca să vă pot invita să luaţi loc, am spus, cam bâlbâindu-mă. Ia să vedem, aici e bucătăria, bineînţeles...

Am lăsat să-mi scape un chicotit.

– Aici e livingul – mă gândeam să-mi pun canapeaua aici, iar stația stereo, aici...

– Minunat. Iar dimineața, vei avea lumină, remarcă Billy, zâmbind.

– Ne aflăm la etajul patru? întrebă Chance, lipindu-şi fața de geamul nespălat, pentru a căuta, fără îndoială, scara de incendiu.

Când se retrase, avea pe frunte o dâră de praf negricios. Arăta atât de anormal, pe pielea lui trandafirie, încât n-a lipsit mult să izbucnesc în râs. Billy îşi linse degetele şi-l şterse. Se auzi soneria.

– A, ăsta trebuie să fie Rudy, spuse Billy.

Rudy era şoferul lor.

– L-am rugat să ne aducă ceva.

Am apăsat pe butonul de deschidere a uşii de la intrare, dar, înainte ca Rudy să fi putut ajunge la etaj, se auzi o bătaie în uşa apartamentului.

În antreu apăru Joe Finnegan.

– Cine-i ştabu'? întrebă el.

– Producătorul meu, am răspuns cu răceală.

– Frumoasă maşină.

– Ascultă, Joe, ce-ar fi să vii mai târziu?

Voiam să-l prezint pe Joe soților Schutz la fel de puțin cât aş fi dorit să-i prezint tatălui meu un curtezan nepotrivit. Chiar atunci, Rudy ieşi din ascensor, cărând una dintre urnele uriaşe ale lui Billy.

– Iisuse Hristoase! exclamă Joe. Asta-i o afurisită de băiță pentru păsări!

– Taci din gură, Joe, i-am spus, dându-mă la o parte, pentru a-i face lui Rudy loc să intre, după care am încercat să închid uşa în faţa lui Joe. Acesta o opri cu piciorul.

– OK, OK, plec. Voiam doar să te invit sus, mai târziu, ca să-ţi urez bun venit în casă. La un păhărel.

L-am lăsat să arunce o privire, printre uşă şi perete.

– După cum vezi, încă nu m-am instalat. Mai stau şi acum în vechea locuinţă.

– Şi când ai să vii definitiv? Ascultă, pot să adun nişte oameni ca să te ajute la mutat într-o singură dimineaţă. Până şi camionul am să-l procur tot eu.

Fusesem atât de ocupată cu pregătirea apartamentului şi cu programul de filmare mult mai încărcat decât de obicei, încât nici nu mai apucasem să mă gândesc la hamali.

– Cine sunt? l-am întrebat.

– Nişte băieţi de la antrepozite, şi fraţii mei. Tinerii sunt la colegiu – poţi să le strecori un bacşiş, dacă vrei.

Când l-am auzit pomenind de fraţi, m-am mai îmbunat. Nu mă puteam abţine. Ideea unei familii strâns unite mă cucereşte mai mult decât orice.

– OK, Joe. Am să mă gândesc.

Joe îmi zâmbi şi plecă. Am observat că purta un veston de tweed în culoarea ierbii uscate – o ţinută neobişnuită pentru un om de afaceri newyorkez. Până şi tatăl meu, care locuise în

Connecticut, purtase numai costume închise la culoare.

În casă, Chance şi Billy încadrau urna lui Billy ca doi demnitari la o ceremonie de premiere. Rudy, în uniforma lui neagră, cu fireturi de aur şi epoleţi cu ciucuri, stătea solemn într-un colţ al camerei.

– Prietenei noastre dragi, Una, spuse Billy, cu ochii ei albaştri lucind de lacrimi. Să ai parte în casa şi-n viaţa ta de tot atâta fericire câtă am avut noi într-a noastră.

– O, vă mulţumesc, am răspuns, izbucnind în plâns.

Ideea că fraţii lui Joe erau atât de apropiaţi de el încât acceptau să ajute o străină să se mute, şi imaginea lui Chance şi a lui Billy, încă iubindu-se aşa de mult, mă făceau să-mi regret soarta. Tatăl meu era mort, mama trăia izolată în pâcla acuarelelor, o soră locuia într-un alt stat, iar cealaltă se afla în marginea opusă a oraşului şi nu mă invita niciodată la ea acasă. M-am aşezat lângă urna de la Billy şi am început să plâng.

Chance îmi dădu o batistă scrobită, de pânză albă ca zăpada. Era împăturită şi atât de apretată, încât se simţea tare ca o carte, perfectă şi inutilizabilă. Am luat-o, apoi am ridicat privirea spre el.

– Nu pot să folosesc batista asta, am spus.

– Sigur că nu poţi.

Înţelegătoare, Billy îmi dădu un şerveţel albastru boţit, pe care-l scosese din buzunar. Se

ghemui lângă mine, mângâindu-mi spatele cu mâinile ei aspre, cu unghii înnegrite de argilă.

– Ce este, Una? Treci printr-o criză de melancolie provocată de mutare?

– Asta trebuie să fie, am răspuns, trăgându-mi nasul. Niciodată, până acum, n-am mai cumpărat o casă.

Acest lucru mă duse cu gândul la apartamentul intim al lui Chip şi Monica, aflat cu două etaje mai jos, şi iar am început să plâng. Nu pot să sufăr mobilierul american timpuriu şi n-aş putea locui într-o casă aranjată aşa, dar simbolizează lucruri care dăinuiesc.

Billy mă bătu uşurel pe spate, până m-am mai liniştit. Fredona o melodie tristă – *Once Upon a Time...*

– Chance, mai ţii minte când ne-am mutat în prima noastră locuinţă?

– În Darien.

Cu coada ochiului înlăcrimat, îi vedeam dunga ascuţită de la pantalon.

– Da, era foarte mică, urmă Billy. Ne-am instalat acolo la începutul lui aprilie. La etaj, se găsea o cămăruţă unde eu plănuiam să-mi amenajez atelierul. Era orientat spre nord şi, la fel ca *toţi* artiştii, şi eu îmi doream un atelier cu vedere spre nord. În ziua când ne-am mutat, am avut parte de o vreme superbă – cu soare, şi cu frunze de un verde crud în copaci. În timp ce bărbaţii cărau în casă mobila, pe mine nu mă interesa decât să-mi pregătesc atelierul. Am alergat

la etaj, şi acolo, era să mor. În dreptul ferestrei creştea un arţar – eu nici măcar nu-l observasem, prima oară când ne uitaserăm, fiindcă pe-atunci încă nu avea frunze. Şi, dintr-odată, i-am văzut coroana plină de frunzuliţe, blocând complet lumina, şi m-am pus pe-un plâns, de nu mai puteam să mă opresc.

– Şi ce-aţi făcut?

– I-am tăiat o parte din crengi, răspunse Chance, mângâindu-şi soţia pe păr cu mâna lui manichiurată impecabil.

Îmi plăcea la nebunie povestirea asta. Aveam faţa brăzdată de lacrimi, dar mă simţeam în stare să adorm într-o clipă, cu capul în poala lui Billy. Prin fereastra închisă, traficul de jos, de pe strada Hudson, se auzea difuz, iar din calorifer răsuna şuieratul unui jet de aburi.

– Se pare că ai un sistem de încălzire bun, comentă Billy.

– Într-adevăr, confirmă şi Chance, dând viguros din cap. E un apartament extraordinar. Cred că ar fi cazul să sărbătorim. Ce-aţi zice, voi două, de-o cină la Cafeneaua Artiştilor?

– O, Doamne! se încruntă Billy, privindu-şi mâinile. Nu planificasem să-mi curăţ unghiile în seara asta.

Luna februarie, datorită zilei de Sfântul Valentin şi vânzărilor de Ziua lui Washington, este o perioadă excelentă pentru ca actorii de seriale să-şi facă apariţia în magazinele universale, malluri

şi-n oricare alte locuri unde majoritatea populaţiei de sex feminin şi din toate păturile sociale ar putea simţi dorinţa să-şi cheltuiască banii. Am încercat să discut raţional cu Art Panella: dacă se presupune că Delilah rătăceşte prin ţinuturile sălbatice din jurul Lacului Huron, nu s-ar putea ca spectatorului să i se pară ciudat c-o găseşte dând autografe la Rose Garden Mall din Stamford? Art m-a admonestat, spunând că ar trebui să am încredere în judecata lui. Spectatorii *ştiu* că Una Cavan nu e şi *în realitate* Delilah Grant. Şi eu înţelegeam asta, dar aveam pe cap ceva mult mai important: în seara aceea eram invitată pentru prima oară în vizită la Lily şi Henk.

Două limuzine lungi şi negre, care ne transportau pe mine, pe Stuart MacDuff, şi pe amantul meu din serial, Jason Mordant (alias Beck Vandeweghe), plus o echipă de filmare, s-au oprit la intrarea în AmbiMart. Câţiva angajaţi ai mallului au desfăşurat un covor roşu care se întindea de la maşină până la uşa magazinului. Afară era lapoviţă. Am ieşit din maşină, iar o femeie mai scundă cu un cap decât mine se repezi să mă apere cu o umbrelă înfloratã; probabil că se chinuia îngrozitor pentru a se asigura că ne acoperea pe amândouă. Cu preţul unui mare efort de voinţă, am reuşit să nu-i smulg umbrela din mână, până am intrat grăbite amândouă. Mulţimea, constând în special din femei de toate vârstele, începu să strige: „Delilah!" Săptămâni de-a rândul magazinele fuseseră pline de afişe, iar la posturile

locale de radio şi televiziune se dăduseră spoturi de câte treizeci de secunde, făgăduindu-le tuturor clienţilor de la Rose Garden Mall că Paul, Delilah şi Beck aveau să se afle curând în mijlocul lor.

Un bărbat îmbrăcat cu un sacou sport verde şi ţinând în mână un microfon supragabaritic ne întâmpină la uşile electrice.

– Bine aţi venit la noi, dragi eroi din *Dincolo de pod!* ne ură el, iar cuvintele îi reverberară bubuitor din amplificatoarele instalate pe toată lungimea mallului. Din partea noastră, a tuturor salariaţilor de la Rose Garden, ca şi a cumpărătorilor noştri, permiteţi-mi ca eu, Larry Hicks, să vă primesc cu braţele deschise în cel mai mare, cel mai excentric, daţi-mi voie să spun şi cel mai *bun* mall din sud-vestul statului Connecticut!

Mulţimea ovaţională. Larry Hicks mă luă de braţ şi mă conduse spre o scenă lată, drapată în folii de plastic alb şi decorată cu şabloane decupate din carton în formă de inimi, cireşe, toporişti şi profiluri ale lui Cupidon şi-ale lui George Washington. Acolo, îşi acoperi microfonul cu o mână.

– Ţi-au spus ce planuri avem, dragă? mă întrebă el.

– De obicei, dăm autografe şi jucăm o scenă, două, din film.

– Perfect. Până la două, umpleţi timpul cum găsiţi voi de cuviinţă, numai să faceţi cât mai multă gălăgie. Vrem ca şi cumpărătorii din capătul dinspre sud să afle că sunteţi aici.

– Mi se pare normal, am răspuns, privindu-l lung. Avea cea mai nefirească nuanță a pielii pe care o văzusem vreodată, iar meșa îi părea compactă, nicidecum formată din mai multe fire de păr separate. Dacă sufla vântul, fie că n-o clintea din loc, fie că i-o zbura cu totul de pe cap.

– Văd că mi-ai observat bronzul, spuse el, atingându-și cu mâna stângă un obraz cafeniu și zbârcit. Să nu spui nimănui, dar Tropical Tanning vă dă, ție și băieților, niște bonificații – două ore sub lămpile cu ultraviolete. Așa, lunile până la vară vor trece puțin mai repede.

– Excelent.

– Cred că voi, actorii de telenovele, aveți un mare noroc, cu toate privilegiile voastre. Știu că nu se face să primești daruri pe degeaba, da' multe dintre magazinele de-aici au bonuri de cadou cu numele voastre scrise pe ele.

Și-mi făcu cu ochiul.

– Nemaipomenit!

La fel era peste tot; administratorii mallurilor ne ofereau produse gratis, bonuri de cadou, promisiuni de reduceri cu cincizeci la sută în magazinele din mall. De fiecare dată tratau toate aceste favoruri ca pe niște comori îngropate: nimeni nu trebuia să afle de unde le găsiserăm. Aveam teancuri întregi de bonuri de cadou pe care le luam cu gândul să le folosesc într-o bună zi, dar de cele mai multe ori nu făceam decât să le arunc.

Dincolo de un cordon de catifea roșie se formase o coadă de admiratori dornici să pri-

mească autografe. Când Stuart, Jason şi cu mine ne-am aşezat pe nişte scaune înalte şi roşii, care semănau cu nişte tronuri, coada se puse în mişcare.

Cât îmi iubeam fanii! În primele patruzeci de minute, le zâmbeam şi conversam cu ei. Spuneau lucruri aşa de frumoase!

– Te iubesc, Delilah.

– Nu vă doresc nimic altceva decât fericire, ţie şi lui Beck.

– O, sper din tot sufletul ca viaţa ta s-o ia pe un făgaş mai fericit...

Semnam pe carneţele, cărţi de vizită şi pungi de cumpărături. Asistenţa feminină se compunea din eleve de liceu, învăţătoare la pensie, bunici, secretare cu televizoare în camerele pentru pauza de masă, avocate care urmăreau serialul în timpul vacanţelor. După ani de zile în care mă tot întâlnisem cu telespectatoarele, începeam să ştiu câte ceva despre ele: aveam de-a face cu nişte femei foarte singure. Indiferent dacă erau căsătorite sau celibatare, tinere sau bătrâne, salariate sau casnice, se uitau la *Dincolo de pod,* iar personajele le deveniseră rude şi prieteni. Apăream în faţa lor zi de zi. Ne cunoşteau cele mai mari temeri şi bucurii, cele mai intime secrete şi preferinţe. Patimile noastre erau şi ale lor. Femeile mă luau de mână şi-mi spuneau, cu un aer complice:

– Ştiu *bine* prin ce treci cu Beck.

Şi ele se confruntaseră cu aceleaşi situaţii.

Dar, după primele patruzeci de minute, procesiunea admiratoarelor începea să-mi dea senzația de irealitate. Eu *nu* sunt Delilah Grant, îmi venea să le spun. Sunt Una Cavan și locuiesc în Manhattan, nu în Mooreland. Cunoșteau diferența, desigur, dar ele o iubeau pe Delilah Grant, nu pe Una Cavan.

O femeie scundă, cu bucle cărunte, strânse lângă cap, făcu câțiva pași înainte. Purta un palton negru de lână, cu guler de blană albă, și-mi întinse o felicitare de carton.

– Sunteți bună să mi-o semnați pe verso, domnișoară Cavan? mă rugă ea.

Nimeni nu mă numea vreodată „domnișoară Cavan" I-am zâmbit.

– Cui să i-o...?

– Pe numele de Mary Finnegan, răspunse ea.

M-am uitat în ochii ei căprui și i-am recunoscut fiul.

– Sunteți mama lui Joe? am întrebat-o.

– A, da. Mă mir că ați făcut legătura, cu atâția Finnegani câți sunt pe lumea asta! Vă admir mult – încă de când ați început să jucați în serial. Nu pot s-o sufăr pe mama aia vitregă a dumneavoastră.

– Da, e o scorpie, nu-i așa?

– Nu mi-a venit să-mi cred urechilor, când Joe mi-a spus că v-ați mutat în același bloc cu el. Ce mică e lumea în care trăim!

– Joe seamănă cu dumneavoastră.

Femeia chicoti, trecându-și o mână slabă peste ochi.

– În realitate, este leit *taică*-său. Dar toată lumea spune că seamănă cu mine, la prima vedere numai.

Deşi de obicei îmi semnez autografele simplu, doar cu „Delilah", ei i-am scris: „Lui Mary Finnegan, cu cele mai sincere urări de bine, de la Una Cavan." Doamna Finnegan citi, apoi îşi strecură felicitarea în poşeta de vinilin negru. Aruncă o privire spre coada din spatele ei, păru să se întrebe dacă mai avea timp să stea de vorbă cu mine sau nu, şi se hotărî să-şi vadă de drum.

– Acum, va trebui să cumpăr altă felicitare, spuse ea. Pe asta plănuiam să i-o trimit cumnatei mele, în Hartford. Nu se simte prea bine.

– O, îmi pare rău.

Ne-am făcut cu mâna, iar ea plecă. Am întâmpinat-o pe următoarea femeie cu un zâmbet larg.

Stuart avea întâlnire cu soţia sa, Margie, la „Showboat", să ia cina, aşa că m-am întors în Manhattan, singură cu şoferul şi cu Jason Mordant. Jason avea treizeci şi opt de ani, era homosexual, iar iubitul lui în vârstă de douăzeci şi unu de ani se pregătea să-l părăsească. Îşi rezemă obrazul de fereastră şi se uită cum se profila la orizont Manhattanul.

– Ce-avem în seara asta? l-am întrebat.

– Eviscerare, răspunse Jason. A mea sau a lui, încă nu m-am hotărât.

– Când pleacă?

– Să plece? Păi, a plecat încă de luna trecută. Trupul lui e încă tot la mine acasă, da' mintea i s-a dus de mult.

Jason avea o chelie incipientă, în curs de extindere. Era un bărbat foarte chipeş, cu un zâmbet cald şi ochi albaştri, expresivi, dar punea pe seama acelui început de chelie toate necazurile din viaţa sa. Îl văzusem privind cu un interes exagerat capul lui Larry Hicks. În diverse momente, îmi spusese că ar fi jucat personaje în genul celor ale lui Warren Beatty, şi-ar fi găsit parteneri de amor mai satisfăcători şi mai de durată, şi n-ar mai fi avut atât de des predispoziţii sinucigaşe – numai dacă părul lui ar fi fost mai bogat.

– Iau cina cu sora mea, i-am spus.

– A, înseamă c-ai să te simţi extraordinar, îmi zâmbi Jason. Ştiu cât de mult ţii la surorile tale.

Aşa era; perspectiva de a o revedea pe Lily reprezenta unul dintre motivele pentru care mă simţeam atât de bine dispusă. În general, după ce dădeam autografe eram deprimată zile în şir. De astă dată, în timp ce treceam Podul Triborough, mă simţeam însufleţită, gata de orice. M-am gândit la doamna Finnegan; nu era tocmai o faţă familiară, dar îl cunoşteam pe fiul ei, iar legătura mi se părea liniştitoare. Doamna Finnegan, Lily: două relaţii în aceeaşi zi. Prezenţa e totul.

Am fost primită în apartamentul domnului doctor şi al doamnei Harvard, de la etajul unsprezece, de către o femeie statuară, de vreo

şaizeci de ani, îmbrăcată într-o uniformă neagră, cu cel puţin un număr mai mică.

– *Willkommen,* îmi ură ea cu răceală, privindu-mă o clipă în ochi, după care se dădu la o parte şi-mi făcu loc să intru într-un antreu placat cu marmură albă şi neagră. În jurul încăperii ovale erau dispuse piedestaluri aurii care susţineau antichităţi ciobite. Un Van Gogh enorm, inconfundabil, acoperea aproape complet un perete; tabloul era familiar, un peisaj cu vârtejuri verzi şi galbene. Fascinată, am rămas pe loc, întorcându-mă încet să contemplu cu uimire grandoarea ambianţei. Apoi, Lily se repezi spre mine, purtând un caftan de şifon argintiu.

– *Dahhhling!* exclamă ea.

– Numai un porttigaret de abanos îţi mai lipseşte, am remarcat, sărutând-o, după care i-am oferit buchetul de trandafiri pe care mi-l dăruise florarul de la Bierley's, în mall.

Gesticulă spre tablou:

– Henk se dă în vânt după Van Gogh. I-a fost strămoş.

Îi zâmbi servitoarei vârstnice:

– Mulţumesc, Ilsa. Asta-i tot, deocamdată.

Femeia dădu scurt din cap şi plecă, luând cu ea mantoul meu şi trandafirii.

– Ce-i cu ea? am întrebat.

– Să zicem că încă nu s-a *ataşat* de mine. Henk spune că mă consideră prea tânără pentru el. Crede că urmăresc să pun mâna pe banii lui.

– Henk vorbeşte cu slujnica despre soţia lui? am întrebat-o, pentru ca imediat să-mi regret cuvintele.

– Ilsa e în slujba lui de foarte multă vreme, răspunse Lily. Îi este extrem de devotată. Trebuie să înţelegem situaţia.

– Aha, m-am prins...

Mi-am frecat palmele, încercând să imprim conversaţiei tonul din momentul când intrasem în casă.

– Şi, ce-avem de mâncare? Mor de foame. Am să savurez una dintre specialităţile tale gourmet?

– Din păcate, nu, îmi răspunse Lily, pe un ton glacial. Am fost ocupată toată ziua, aşa că le-am comandat de la catering.

– *Le*-ai...? Da' ce, e o petrecere?

– Nu, e o cină în trei. Stai liniştită – te afli în imperiul luxului.

Lily se relaxă, în timp ce mă conducea prin apartament. Avea ferestre spre sud şi spre est, cu vederi către East River, Sound, Atlantic, poduri, Edificiul Chrysler, Citicorp şi Empire State Building. Apartamentul avea şapte dormitoare, cinci băi, două bucătării, două livinguri (fiecare, cu câte două şemineuri), o bibliotecă, două sufragerii, o încăpere pentru micul dejun mare cât tot dormitorul meu, şi camera de zi a lui Lily.

Aceasta din urmă mi-a plăcut cel mai mult. Avea ferestrele spre est, aşa că primea soarele de dimineaţă. Era mobilată cu o masă de scris Queen

Anne, două fotolii tapisate cu creton, încadrând un mic şemineu de teracotă, şi un şezlong. Pe pereţi atârnau acuarele ale Parisului, peste un tapet alb cu dungi aurii palide. Deasupra mesei de scris se afla madona lui Tomassi. Lily umpluse rafturile bibliotecii cu albumele ei de artă, iar în colţ îşi instalase un şevalet.

– Aici îmi petrec eu zilele, spuse ea, arătându-mi apoi şezlongul. Şi acolo mă întind când stau la aburi.

Cu vârful pâslarului tivit cu blană, apăsă pe un mic buton. Ilsa apăru imediat, ca şi cum ar fi pândit în hol.

– O să ne luăm băuturile în bibliotecă, spuse Lily.

Întorcându-se spre mine, adăugă:

– E mult mai intim decât în livingurile mari.

– Alea mari, da, am răspuns.

După care, observând dintr-odată absenţa lui Henk, am întrebat unde era.

– A, la spital. Munceşte incredibil de mult. Niciodată nu ajunge acasă înainte de ora zece. Sper că nu te deranjează că vom mânca mai târziu.

– *Madame* ce doreşte? ne întrerupse Ilsa, totalmente nepoliticos.

– Cu mine vorbeşti? am întrebat-o.

– Da, *madame.*

– Nu sunt măritată. Fă bine şi spune-mi *mademoiselle.*

– Foarte bine, *mademoiselle.*

– Am să beau un scotch de malț, cu gheață, am spus.

– A, dă-i un Laphroaig, Ilsa, spuse Lily. Iar mie să-mi aduci ca de obicei.

– Foarte bine, *madame,* replică Ilsa, după care ieși din cameră.

– Asta *trebuie* să dispară, am remarcat.

Lily chicoti fără vlagă.

– N-ar trebui să forțezi nota, Una. Am senzația că a fost nazistă.

– Păi, și *este* nazistă! Stă aici toată ziua?

Strâmbând din nas, Lily confirmă.

– Îmi urmărește fiecare mișcare. I-e frică să nu fur argintăria.

– De ce nu-i ceri lui Henk s-o concedieze?

– Cum ți-am spus, e menajera loială a familiei.

Și porni cu mine pe coridorul cel lung care ducea la bibliotecă, unde toate piesele de mobilier erau din lemn de mahon și piele roșie. În șemineul de marmură trosnea focul. Lily și cu mine ne-am așezat în capetele opuse ale canapelei de piele roșie. Am început să sorbim din băuturi, cu privirea spre foc. Pentru prima oară în viața mea, nu știam cum să încep o conversație cu propria-mi soră. Oare austeritatea ambianței în care ne aflam să fi fost cauza? Sau terenul nefamiliar? Un buștean de fag aprins se rupse și căzu trosnind între zăbrelele de alamă. Ca o eroină din Noël Coward, Lily se apropie de foc și-l ațâță cu un vătrai peste măsură de lung.

Privindu-i spatele, i-am spus:

– Îmi lipseai. Îți mulțumesc că m-ai invitat aici.

Lily se întoarse, cu un zâmbet cam nesigur.

– Doar *știi* că și tu mi-ai lipsit. Dar acuma, că sunt măritată...

Ridică din umeri.

– Și ce-i cu asta?

– Îi consacru foarte mult timp, ridică ea bărbia spre tavan, într-o atitudine sfidătoare. Am obligații noi.

– Dar astea nu le înlocuiesc pe cele vechi, nu-i așa? Uită-te la Henk – ți-e loial și ție, și Ilsei.

– Nu e vorba numai de asta, spuse Lily, cu o voce ceva mai ascuțită și încordată. Henk m-a prevenit că tu și Margo veți fi *geloase* pe el, la început. Tot timpul vede familii aflate în *criză* – când moare câte un bărbat, soția, surorile și copiii lui se luptă din răsputeri ca să stabilească cine are cele mai multe *drepturi*. Știi, cine ajunge să stea în cameră, cine discută cu medicii, cine hotărăște ce *măsuri* extreme se pot lua. E inevitabil să apară asemenea conflicte între membrii unei familii – între vechea familie și cea nouă.

Acest discurs o lăsă pe Lily cu respirația tăiată. Am rămas absolut nemișcată, cu buzele lipite de marginea paharului cu scotch; mi se părea de necrezut faptul că Henk compara familiile și căsniciile cu familiile și crizele. Lily se așeză pe canapea. Am băut în tăcere; tocmai sorbeam din pahare, când Henk intră în casă zece minute mai

târziu. Ne sărută pe creştetele capetelor şi se instală într-un fotoliu de piele roşie, de lângă şemineu.

– *Liebchen,* spuse el, bătându-se pe genunchi.

Numaidecât, Lily zbură prin cameră, până-n poala lui. Ilsa, cu buzele strânse, intră în cameră cu un pahar de gin Genever pe o tavă de argint.

– E un apartament fermecător, Henk, i-am spus, uitându-mă cât de frumoşi arătau împreună, amândoi blonzi; ce pereche uluitoare formau!

– Vreau să fac din el un cămin fericit pentru sora ta, spuse el.

Şi, mângâindu-i obrazul roz cu dosul unei mâini, murmură:

– Frumusețe...

– Ei bine, ai reuşit, spuse Lily, sărutându-l pe buze, după care se ridică uşor de pe genunchii lui şi reveni pe canapea. Povesteşte-mi cum ți-a mers azi, îl rugă ea.

Henk luă o înghiţitură mare de gin, apoi îşi netezi pe spate părul blond, cu ambele mâini. Degetele-i erau lungi şi suple, iar felul cum şi le mişca exprima aroganță. Mâini de chirurg, mi-am spus eu.

– O, monstruos, răspunse el. Crede-mă că nu ți-ar face plăcere să auzi.

– Bineînțeles că vreau să aud!

– Ei bine, doamna Lavoise a intrat în criză, azi spre prânz. Şase ore am ținut-o pe masa de operație.

– Cred că eşti epuizat!

Henk îşi legănă o mână.

– Nu, a fost o reuşită. Pacienta se simte bine, la fel ca noi toţi. Acum sunt acasă şi nu vreau decât să-mi sărut frumoasa soţie. Ia vino înapoi aici.

Se bătu iar pe genunchi, iar Lily, făcând gropiţe în obraji, se repezi lângă el. Îi priveam fără să-mi vină a crede. Era posibil ca Lily să se gudure? Asta însemna căsnicia? Pâslari tiviţi cu blană şi o menajeră ostilă? Nevestica făcând sluj lângă genunchiul bărbăţelului-tătic? Eram martora unei scene secrete a vieţii conjugale, jucată doar în particular sau în faţa surorilor? Am terminat scotch-ul din pahar şi mi-am mutat privirea. Nu mi se părea surprinzător că Ilsa era îngreţoşată până-n adâncul inimii.

Henk observă şi izbucni în râs.

– Ce-i, Una dragă, te simţi ruşinată?

– Nu, deloc, am mințit eu.

Lily îşi rezemă capul de pieptul lui Henk şi mă privi cu ochi somnoroşi. Vedeam clar că stânjeneala mea îi făcea plăcere. Se răzbuna pentru vechile vremuri când eu, fiind sora cea mai mare, primeam lecţii de echitaţie, pantofi de sărbătoare noi, şi aveam dreptul să-mi aleg prima gogoaşă, duminica dimineaţa. Ani de zile apărusem în fiecare zi la televiziunea naţională. Dar acum, în sfârşit, avea şi Lily ceva ce mie îmi lipsea: un soţ blond, care o adora. Îmi venea să scot limba la ea şi să-i spun: „Nee, nee, nu pot să *sufăr* să fiu cocoloşită!“ În schimb, n-am făcut decât să zâmbesc politicos. Mi-am înclinat paharul de

Steuben, care se golise. Henk, ca un amfitrion vigilent, atinse un buton de pe gheridonul de mahon, iar Ilsa apăru imediat.

– Încă un pahar pentru domnişoara Cavan, te rog.

– Prea bine, domnule.

– A, eu sunt singura care mai bea? am întrebat.

Lily îşi dădu ochii peste cap, într-un gest de un cabotinism excesiv.

– Un pahar înainte de cină, asta-i norma noastră – nu-i aşa, iubitule?

– Absolut. „Unu-i ca argintul viu, două-s cuie de sicriu." O mică mostră de umor cardiovascular, îmi explică Henk, zâmbind.

Şi el avea ceva ce eu nu aveam – sau nu *mai* aveam: pe Lily.

– Nici carne roşie nu mâncăm vreodată, spuse ea. Am învăţat atâtea despre dietă, de la Henk... Ştiai că un conţinut mărit de fibră reduce riscul de cancer, ca şi de boli cardiace?

– Da, am citit undeva...

– Iar sarea, nici să n-o văd!

Se ridică de pe genunchii lui Henk şi veni prin cameră, spre mine, întinzându-mi mâna stângă. I-am luat-o, pipăind cu degetul mare suprafaţa faţetată a enormului diamant în formă de pară.

– Nu ăsta, spuse ea. Observă-mi degetele.

Unghiile-i erau lungi şi opalescente.

– Ţi-ai făcut manichiura?

– Da, dar fii atentă la degetele propriu-*zise*. Vezi cu cât sunt mai suple? De când nu mai consum sare mi s-au subțiat așa. Nici nu-ți dai seama câtă apă te face să reții în organism.

I-am privit lung degetele, dar fără să remarc vreo diferență. Lily fusese dintotdeauna slabă.

– Va trebui s-o mai reduc și eu, am spus.

– Ba să renunți de tot! îmi ordonă Henk. Asta-i singura cale. E o otravă pentru organism. Și la ouă să renunți.

– Bine, și la ouă.

La cină, ni s-a servit pui cu curry, salată verde în oțet cu tarhon și compot proaspăt de piersici. Lily m-a asigurat că nu conținea niciun cristal de sare. Toate erau delicioase. Am băut un pahar de Gewürtztraminer, iar soții Voorhees au băut apă de Ramlösa. Am mâncat în sufrageria oficială, cu blazonul heraldic al familiei Voorhees pe un perete, și un cap de elan deasupra căminului învăpăiat. Ședeam la mijlocul laturii lungi a mesei, iar Lily și Henk se așezaseră la cele două capete, față-n față. Ilsa stătea în picioare lângă un perete, privindu-ne cum mâncam. Sora mea și cu soțul ei erau complet absorbiți unul de altul; se purtau aproape ca și cum Ilsa și cu mine nici nu ne-am fi aflat acolo.

Dintr-odată, Henk îmi zâmbi larg.

– Iartă-ne, Una. Te ignorăm cumva?

– Păi...

– Puțin, îmi dau și eu seama, mă întrerupse el. Ești prea politicoasă ca să ne-o spui. La fel ca

sora ta, atât de politicoasă, de bine-crescută... Ai fost un exemplu pentru ea? Când eraţi mici?

Am aruncat o privire spre Lily, care urmărea acest schimb de replici cu un zâmbet încurajator.

– Cred că da. Eram foarte apropiate. Vreau să zic, atât ca vârstă, cât şi din punct de vedere afectiv.

– O, cum vă mai invidiez pentru asta! O familie strâns unită. Fraţii mei şi cu mine nu aveam pic de respect unii pentru ceilalţi. Ei sunt mecanici, dacă-ţi vine să crezi, puţin le pasă de artă, de cultură, de oricare dintre lucrurile care pe mine mă fac fericit. Îşi închipuie că am ales să fiu medic numai pentru bani. Aşa că, uneori îmi vine destul de greu să înţeleg legăturile dintre fraţi şi surori. Relaţia de fraternitate. Mă face să mă minunez. Când o văd, să zicem, între un pacient şi fratele lui sănătos...? E un fenomen minunat, încheie Henk.

– Sper că vom putea deveni mai apropiaţi, Henk, l-am asigurat eu. Acum, că eşti căsătorit cu Lily, mi-ai devenit cumnat!

Mă relaxam, iar conversaţia începea să-mi placă.

– Cât mi-aş dori lucrul ăsta! exclamă Lily, emoţionată. Exact asta sper. Plănuisem...

Dar Henk o întrerupse cu o întrebare bruscă despre un telefon pe care-l aştepta de la un pacient din Japonia. Lily se holbă la el, cu gura căscată prosteşte, roşie-n obraji.

– N-am primit niciun telefon din Japonia, răspuse Ilsa.

– A, bun. Scuză-mă, iubito, continuă, îi spuse el lui Lily, reîncepând să mănânce.

În timp ce Lily se lansa într-un plan de cumpărare a biletelor la spectacolele din noua stagiune a Operei Metropolitane, pentru ea, Henk şi mine, am încercat să mă conving că întrebarea lui Henk fusese cu adevărat sinceră, nu doar un şiretlic ca să curme torentul entuziasmului frăţesc al lui Lily la adresa mea. O privea cu ochii umezi de adoraţie, întinzând din când în când mâna ca s-o atingă – pe braţ sau pe obraz. Iar Lily se desfăta. Îl iubea şi ea la fel de mult. Puteam s-o văd în felul cum îi aştepta aprobarea, cum îşi exprima cât mai teatral dorinţa de a-mi face din biletele la teatru un cadou extravagant, ca să-l amuze cât mai mult. Nu-mi dădeam seama dacă eram invidioasă pe Lily (aşa cum îmi spusese ea că profeţise Henk) sau suspicioasă cu privire la el. Poate că Margo avea dreptate, şi el se simţea cam nesigur pe sine. Poate că percepţiile mele erau greşite. Dar simţeam că, în relaţiile cu cumnatul meu, trebuia să fiu la fel de prudentă ca un marinar care navighează printre bancuri de nisip.

6

Joe Finnegan se oferise să mă ajute la mutarea pe strada Hudson, şi eu m-am hotărât să-i accept sprijinul. L-am sunat la birou, iar secretara lui l-a găsit într-o sală de conferinţe.

– Nu-l întrerupeţi, i-am spus, dar ea îmi făcuse deja legătura.

– Ce e, şefa? mă întrebă el, când îmi auzi vocea.

– Ascultă, dacă eşti într-o şedinţă, revin mai târziu...

– Auziţi, se uită cineva dintre voi la *Dincolo de pod?* îi întrebă el pe cei din jur. Vorbesc la telefon cu Una Cavan.

Apoi, mie:

– Care-i problema?

– Joe, ai vorbit serios în legătură cu oamenii ăia care m-ar putea ajuta la mutare?

– Joe Finnegan nu vorbeşte niciodată altfel decât serios. Am auzit că ai avut o conversaţie foarte plăcută cu mama mea.

– Da, e o femeie fermecătoare.

– Ţi-e o adevărată fană, crede-mă pe cuvânt. Toată după-amiaza stă şi se uită la telenovele. Deci, când te muţi?

– Păi, mă gândeam că într-o sâmbătă...

– OK. Ce-ar fi să vin cu fraţii mei la tine în sâmbăta următoare, la ora opt? Sau e prea devreme pentru tine, barosano?

Am râs.

– Nu, deloc. Dar nu e nevoie să vă grăbiți așa.

Coborî glasul, dar nu atât de mult încât ceilalți să nu-l poată auzi:

– Ascultă, cu cât te-aduc în bloc mai repede, cu atât pot începe mai curând să-ți fac curte. Să nu spui că Joe Finnegan nu te previne cinstit, de la început.

– Notează adresa, i-am spus, simțindu-mă surprinzător de nervoasă. Aveam senzația mai degrabă că fixam o întâlnire, nu că stabileam detaliile unui transport de mobilă. Era ceva destul de fascinant la orice bărbat care avea o asemenea încredere în el însuși. M-am gândit la hotărârea pe care o luasem în Newport, deja încălcată pe jumătate cu David Hammarslough. Oare avea vreo importanță că Joe Finnegan era catolic irlandez și-mi amintea oarecum de tatăl meu? Nu – ba chiar înrăutățea și mai mult situația.

Joe Finnegan ajunse în Chelsea împreună cu doi frați care semănau leit cu el, doar că erau mai tineri și mai slabi.

– Ți-i prezint pe Dan și Tim, spuse el, intrând direct în livingul meu și privind stivele de lăzi și cutii; avea pe el treningul maro, și mă îndoiam că-și pieptănase în dimineața aceea părul ciufulit. Ce ziceți, în cinci ore reușim să le mutăm pe toate.

– Păi, nu știu... am răspuns, deși nu mie mi se adresase.

– Eu aş zice că patru, cel mult, spuse Dan.

– La ce colegiu sunteţi? am întrebat.

– La Fairfield, răspunse Joe în locul lor. Toţi bărbaţii din familia Finnegan se duc la Fairfield.

– Evident, am replicat.

– De ce nu pui de nişte cafea? mă întrebă el. Ca să începem odată.

– Fiindcă filtrul e în cutia aia, am răspuns, arătând-o cu degetul, şi-n plus, vreau să dau şi eu o mână de ajutor la încărcarea camionului.

Dan şi Tim, care-şi priveau fratele cu o adoraţie nemărginită, chicotiră.

– Pe-asta las-o-n seama noastră, şefa, spuse Joe, atingându-mă pe antebraţ.

Am simţit genul de fior pe care mi-l aminteam din liceu, când Jack McCarthy se ciocnea de mine pe culoar. Joe îmi făcu cu ochiul, dar eu am ridicat o cutie şi am dus-o pe lângă el până în stradă, unde aştepta un camion cu inscripţia „Celtic Sports, Inc."

După o oră, când braţele mă dureau ca urmare a acumulării de acid lactic, iar Joe, Tim şi Dan terminaseră cu cutiile şi începuseră să transporte piesele grele de mobilier, m-am aşezat să-mi trag răsuflarea. Cu nişte oameni ca Joe Finnegan, mă simt mereu obligată să ridic cele mai grele lăzi. Când aveam treisprezece ani, părinţii mei au cumpărat un covor nou, ca să acopere podelele din living. L-au adus acasă de la magazin şi l-au lăsat în maşină, în timp ce mâncau de prânz. Îmi amintesc mirosul de hotdogi care se frigeau. Eu m-am strecurat afară din casă şi am tras jos din

microbuz covorul făcut sul şi preşul său din păr de cal. Săltând covorul pe umăr, l-am târât în susul aleii, pe după cornişa de piatră şi în jurul grădinii. Apoi, m-am întors să iau şi preşul. Când şi-au terminat masa, părinţii mei au ieşit din casă şi m-au găsit gâfâind, lângă covor. Mama a rămas cu gura căscată, după care m-a certat că puteam să-mi vatăm „măruntaiele femeieşti". Tatăl meu mi-a spus că n-ar fi trebuit s-o fac, dar nu părea prea convins, iar ochii îi străluceau de mândrie.

Pe strada Hudson, după ce am descărcat camionul, le-am împărţit cutii de bere.

– Ăsta-i pişat de maimuţă, strâmbă din nas Joe. Ar trebui să bei Guinness.

– Mulţumesc pentru informaţie, am răspuns.

– A, nu-i da atenţie lui Joe, interveni şi Tim. Tot timpul îşi dă aere.

Era pentru prima oară când îl auzeam vorbind. El şi Dan se lăsară antrenaţi într-un mic meci de box.

– Berea asta e foarte bună, declară Dan, dându-i lui Tim un pumn în cap. La şcoală, o bem cu butoiaşul.

Hârjoanele astea uşor violente ale băieţilor mă neliniştea dintotdeauna. Mereu mă temeam de accidente ca rupturi sau comoţii cerebrale... M-am uitat la Joe.

– Bufonii ăştia doi habar n-au ce-i aia calitate. Încă nu şi-au trăit viaţa – nu-i aşa, Una?

I-am zâmbit.

– Las' că nici noi nu suntem cu mult mai bătrâni.

– Ba cum să nu fim? Hai, recunoaşte: eşti o babă în toată regula.

Umorul irlandez, mai ales printre sportivi, constă adesea în câte-o serie de insulte. I-am trecut-o cu vederea.

– Tu eşti cel mai mare? l-am întrebat.

– Pe bune. Primu-s eu, apoi vin două surori, şi la urmă papagalii ăştia.

– Serios? Şi eu am două surori.

– Şi fraţi, nu?

– Nu.

Joe clătină din cap. Alarmaţi, Dan şi Tim îşi întrerupseră zbenguiala.

– Ooof, bietul vostru tată, spuse el. Nu ştiu ce m-aş face, dac-aş avea numai fete.

Mi-am amintit că era divorţat.

– N-ai copii?

– Nu, slavă Domnului. Nu putea să facă. În perioada aia, m-am simţit îngrozitor, dar acum ştiu c-a fost o binecuvântare. Dacă aveam copii, n-aş mai fi divorţat. Nu-i poţi părăsi pe cei care-s sânge din sângele tău.

– Mie-mi pot trece prin minte unele împrejurări... am început.

– Aiurea. Nicio împrejurare. Ce naiba înseamnă „împrejurările", pe lângă un copil? comentă el, terminându-şi berea, apoi aruncă o privire spre fraţii lui. Faceţi bine şi luaţi-o la picior. Pregătiţi-vă pentru şustele de diseară. Aveţi vreo întâlnire?

– Mda, răspunse Tim. O mai ții minte pe Marianne?

– Hai, băi, puștiu' Dă-o-ncolo. N-am mai întâlnit o tută ca aia. Mama nici nu suportă s-o vadă-n ochi. Una, ai telefon?

– Încă nu.

– Atunci, Timmy, urgent să găsești unu' public și să anulezi întâlnirea cu ea. E o belea pe capu' omului.

Le-am dat lui Dan și Tim câte cincizeci de dolari. Au cam protestat ei, dar Joe le-a spus să-și țină gura, că eram mare vedetă la televiziune și puteam să-mi permit bacșișuri grase. După plecarea lor, se întoarse spre mine, cu lacrimi în ochi.

– Mie-mi revine datoria să-i țin în frâu pe ăștia doi, spuse el. Bătrânul a murit anul trecut.

– Serios? am întrebat, apropiindu-mă de el. Tatăl meu a murit acum un an, în ianuarie.

Legătura dintre noi se strângea tot mai tare, dintr-o clipă în alta.

În prima lună după mutare, îl întâlneam pe Joe numai în holul blocului. Cu Delilah ajunsă în punctul nodal al unei noi intrigi, trebuia să filmez în fiecare zi. Joe era și el ocupat, căci începuseră antrenamentele echipei de baschet NCAA, iar deschiderea sezonului bătea la ușă. Într-o dimineață, ne-am întâlnit lângă cutiile poștale și mi-a spus că afacerile lui prosperau ori de câte ori survenea câte ceva de interes național în arena

sportivă. Se vindeau mai multe rachete de tenis în timpul turneului U.S. Open, mai multe mingi de baschet după ce câştiga echipa Knicks, mai multe bâte de baseball în perioada campionatului mondial. Recunoşteam fenomenul din proprie experienţă: după spusele lui Chance, mai mulţi oameni cumpărau produsele sponsorilor noştri când Delilah se confrunta cu o experienţă periculoasă sau scăpa din câte o situaţie delicată.

Delilah fusese salvată de vânător de către Beck, iar acum era din nou în siguranţă, acasă în Mooreland, unde dobândise în mod misterios acreditările necesare pentru a deveni psihoterapeută. Habar n-avea că una dintre pacientele ei, o reporteră care lucra la ziarul *Tribune* din Mooreland, sub conducerea lui Beck, era îndrăgostită de el la nebunie. În acelaşi timp, o altă reporteră începătoare îi purta sâmbetele lui Delilah. În acea primă lună, am fost prea obosită ca să-mi despachetez multe dintre bagaje.

Într-o seară când, în mod excepţional, ajunsesem acasă înainte de ora nouă, şedeam printre cutiile maronii ospătându-mă cu mâncare chinezească la pachet şi urmărind un film la televizor, când cineva mi-a bătut la uşă. Instinctul mi-a spus că era Joe. M-am încovoiat şi mai mult în fotoliu, încercând să mă hotărăsc dacă să-i deschid sau nu. Sonorul televizorului era dat la minimum şi n-avea cum să ştie că eram acasă, dacă nu răspundeam la uşă. În clipa următoare, însă, a început să sune telefonul, silindu-mă să mă dau

de gol: nu-s în stare să ascult un telefon care sună şi tot sună, fără să ridic receptorul. Nu e acelaşi lucru ca atunci când cineva bate la uşă. O bătaie în uşă aduce un vizitator, câtă vreme un telefon care sună înseamnă veşti, bune şi rele, de-acasă.

– Alo, am spus în receptor, şi imediat Joe strigă de afară, prin uşă:

– Hei, Una, care-i treaba?

– Vin imediat! i-am răspuns.

La telefon era Margo.

– Bună. Mi-e dor de voi toţi, spuse ea. Acum ştiu cum te-ai simţit, când Lily şi cu mine locuiam amândouă în Providence.

– Dar pe Lily abia dac-o mai văd, i-am răspuns eu. E ocupată cu Henk.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

– Abia dac-o mai vezi...?

Ideea era la fel de străină pentru Margo, pe cât îmi fusese şi mie, imediat ce Lily se mutase la New York, şi nu-mi dăduse niciun telefon.

– N-am fost la ea decât o dată, şi ea tot numai o dată a venit la mine.

Pentru prima oară de la cina aceea, m-am întrebat ce se întâmplase cu biletele la Opera Metropolitană.

– Vorbiţi mult la telefon?

– Niciodată. Eu lucrez toată ziua, iar seara se întoarce Henk acasă. Nu-i place să vorbească la telefon cu nimeni, când poate fi cu el.

– Iisuse. Nu-mi vine să cred. Îmi imaginam că alergaţi împreună peste tot. Mi l-am închipuit

pe Henk efectiv adoptându-te şi pe tine, numindu-vă pe amândouă *Liebchen.*

– Nu, nici vorbă de-aşa ceva, i-am retezat-o, încercând să nu-l iau în seamă pe Joe, care tot ciocănea la uşă, strigând încontinuu:

– Una, Una!

– Cu tine e totu-n regulă? am mai întrebat-o.

– Binişor, cred. Mă văd şi eu c-un tip, în perioada asta. A studiat la Brown, iar acum are un han la Watch Hill.

– Cum l-ai cunoscut?

– Sosise în Providence, pentru a încerca să ademenească un bucătar de la Market Café, şi a venit la Brown să-şi mai împrospăteze amintirile. Ne-am întâlnit în bibliotecă.

– O, ce romantic! am comentat, încântată de emoţia sfioasă din vocea lui Margo.

– Îmi place destul de mult. Numele lui e Matt Lincoln. Trebuie să-i vezi hanul – are o cameră în turn, de unde se vede tocmai până la Martha's Vineyard.

Ciocănelile lui Joe în uşă deveneau bătăi tot mai puternice, iar Margo auzi.

– Îţi bate cineva la uşă?

– De fapt, da. Şi ar fi mai bine să-i deschid. Şi *mie* mi-e dor de tine, să ştii!

– Ştiu, răspunse Margo.

Ne-am trimis una alteia bezele prin telefon. În sinea mea, comparam oraşele New York şi Providence, şi mă înfuriam gândindu-mă peste câte mări şi ţări trebuiau să treacă sărutările noastre, ca să ajungă de la una la cealaltă.

– Uuuuuuuu-na! strigă Joe din nou.

Am deschis uşa şi l-am văzut stând pe culoar, îmbrăcat în treningul lui de jogging. Buclele roşcate, umezite de transpiraţie, îi cădeau în neorânduială pe frunte.

– Ai o bere pentr-un om care trage să moară? întrebă el, cu o mână la inimă.

– Nu e Guinness, i-am răspuns, făcându-i loc să intre.

– Cred că faci mişto de mine, spuse, uitându-se la grămezile de lăzi şi cutii. Fraţii mei şi cu mine ne-am spart gonadele ca să te-aducem aici cât mai repede, iar tu nici nu ţi-ai *despachetat* măcar lucrurile?

– N-am avut timp. Te superi dacă-mi termin şi eu cina? l-am întrebat, arătând spre cutia cu mâncare chinezească.

Clătină din cap. Apoi, se servi cu o bere din frigiderul meu şi se aşeză pe capătul neocupat de cărţi al canapelei.

– Nu te-am prea văzut prin preajmă-n ultima vreme, gagico, spuse el.

M-am uitat la el, minunându-mă să văd cum bea jumătate din cutia de bere doar dintr-o sorbitură, la fel ca în ziua când îmi aduseseră lucrurile. Berea i se prelingea printr-un colţ al gurii.

– Am dat doar o fugă până-n strada Wall şi înapoi, spuse el.

– Cumnatul meu ar fi fost de acord cu asta, dar nu şi cu berea, am replicat.

– Care, chirurgul cardiolog?

Am dat din cap.

– Haleşte rahat cu polonicu' Indivizii ăştia le spun mereu oamenilor ce au voie să facă şi ce nu, da' nici ei nu le ştiu pe toate. Cel mai bine se pricep să-şi încaseze onorariile.

Probabil oftasem, căci Joe se aplecă dintr-odată înainte şi mă privi în faţă.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă el.

– Nu ştiu... Sunt obosită... Am avut o săptămână grea.

– Nu zău? replică, punându-şi cutia de bere pe podelele mele goale, de stejar. Atunci, ia relaxează-te tu şi lasă-l pe nenea Joe să-şi facă treaba.

Joe avea un stil grosolan de a se exprima, dar eu cădeam pradă farmecelor lui. N-aveam idee la ce „treabă" se referea, însă eram dispusă să-l las s-o facă.

Îşi trosni degetele groase şi-mi scoase şosetele gri trei-sferturi. Apoi începu să-mi maseze încet picioarele. Aşezându-se cu faţa spre mine, îmi luă călcâiele pe genunchi. Degetele lui mari începură să-mi încercuiască tălpile, apăsând carnea până la os, apoi atingând-o atât de uşor încât mă gâdilau. Îşi trecea unghiile peste pielea mea bătătorită, de la degete până la călcâie, apoi le aducea înapoi, de-a lungul pielii moi şi sensibile de pe bolta piciorului. Eu continuam să mănânc. Cu beţigaşele pătrăţoase, ridicam la gură câte o păstaie de mazăre. Stropi de sos îmi picurau pe bluză, dar nu-mi păsa. Apoi, Joe îmi trosni toate cele zece degete de la picioare.

– Ai un arc cam înalt aici, Una, spuse el încet.

Mi-am privit piciorul, atât de mic între palmele lui mari. Degetele sale îmi frecau acum oasele gleznelor.

– Serios? am întrebat prosteşte, ca să trag de timp.

Părul roşcat al lui James se usca în şuviţe răsucite ca nişte tirbuşoane. Îmi privea piciorul, cu gura întredeschisă. Îi vedeam vârful limbii roz.

– Ştii unde duce asta, nu-i aşa, şefa? mă întrebă.

Mi-am tras piciorul dintre mâinile lui, rezemându-l pe podea. Joe Finnegan, moştenirea mea. Partenerul meu de la prima împărtăşanie semănase foarte mult cu el; cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai posibil ca numele băiatului să fi fost Finnegan. Sau, cel puţin, Joe. Joe Hannigan, poate. Mi-am răsucit pe degete buclele acestui Joe Finnegan, iar el se ridică în picioare. Mă săltă din fotoliu. Ne-am sărutat. Gura lui părea să-mi acopere toată partea de jos a feţei. Strângându-mă şi mai tare în braţe, îşi apăsă bazinul pe coapsa mea. Ne-am frecat încet unul de altul câteva minute, după care el mă luă brusc în braţe şi mă duse repede în dormitor, ca un hoţ care fură un sac de grâu de la moară, în puterea nopţii.

– Ce faci? l-am întrebat, râzând.

– Te duc în pat, răspunse el, serios.

Poate-ar fi fost cazul să iau acest răspuns, atât de direct, ca pe un semn de rău augur, dar n-am făcut-o.

Dezbrăcați, ne-am întins pe cearșafuri, admirându-ne unul pe altul în lumina care intra oblic din stradă. Joe îmi sărută sânii.

– Ești... pregătită? mă întrebă.

Am râs din nou.

– La contracepție te referi?

– Da. Vrei să... folosesc ceva?

– Să nu-mi spui că ai prezervative în portofel! am exclamat, râzând și mai tare.

De fapt, mă simțeam nervoasă, ca și cum m-aș fi întors în urmă cu zece ani, pe vremea liceului și imediat după aceea.

– Desigur, spuse el, trecând deasupra mea și râzând la rândul său. Dar dacă o să-mi spui că n-ai nevoie...

– Lasă-mă un minut, i-am cerut, pornind spre baie ca să-mi montez diafragma.

Când am revenit, m-am întins lângă el pe pat. Mă sărută o dată, după care intră în mine înainte de a-mi fi dat seama că eram amândoi gata. Începu să se miște încet, înainte și-napoi, și din când în când mă întreba în șoaptă:

– E bine așa, iubito?

– Da, am gemut, încercând să-mi strecor brațul între trupurile noastre.

Zăcea deasupra mea, fără a-și sprijini greutatea în coate, așa că nu puteam să respir în voie. Cu o mână, am început să-l gâdil ușor, iar el începu să se foiască. O coborî pe cealaltă să mă atingă, dar când colo îl surprinse orgasmul.

Apoi, îmi aruncă o privire.

– Ai terminat şi tu? mă întrebă.

– E-n regulă, i-am şoptit. Eu n-am avut nevoie.

Uşurat, mă sărută pe umăr.

– A fost minunat, spuse el.

– Într-adevăr, am confirmat şi eu, pe un ton ezitant.

– Ţi-e greu să te eliberezi?

Dificilă întrebare. Nu tocmai greu, dar simt nevoia să cunosc omul. Sau să-l iubesc. Însă mă tem de orgolii. Nu-mi place să rănesc sentimentele altora. Detest atât de mult acest lucru, încât am simulat destule orgasme la viaţa mea. Cine să poată şti vreodată? Aşa-mi spuneam ori de câte ori o făceam. Dar ştiam eu. Mințeam. Iar la pat, sinceritatea pare crucială. Când omul rămâne atât de dezgolit, orice minciună se amplifică. Pare de două ori mai dăunătoare. Dar, totuşi, mi-e frică de orgolii.

– Nu, nu mi-e întotdeauna greu, i-am răspuns cu prudenţă. Dar trupul meu are nevoie să se obişnuiască cu al tău.

– Am greşit ceva...

Bosumflat. Ca un băiat rău!

– N-ai greşit cu nimic! Ai fost minunat, cinstit. E foarte complicat...

– Da, exact. Ai urmat şcoala catolică, aşa că nu poţi să te eliberezi atâta vreme cât nu eşti măritată sau cel puţin logodită.

Niciun bărbat nu mă ofensase vreodată făcând o asemenea apreciere fără să-mi audă întreaga istorie. Era un moment extrem de intim.

– Asta e, am spus. Semeni cu băiatul cu care mi-am luat prima împărtăşanie – dar eu nu mai sunt catolică. Nici măcar nu mai cred în Dumnezeu.

– Nu...? repetă el, retrăgându-se puţin, şocat.

– Nu. Tu, da?

– Păi, sigur...

Părea nedumerit, ca şi cum necredinţa n-ar fi putut nici măcar să-i treacă prin cap.

– Dacă nu eşti catolică, presupun că nu te deranjează partea cu copiii „din flori"

– Ascultă, Joe. Lucrurile astea dăinuiesc. Toată viaţa, ai mei au pedalat pe trei idei: familie, burse şi castitate.

– Şi la care ai renunţat?

M-am lăsat pe spate, gândindu-mă. Plecând de la Juilliard, renunţasem la burse; încurcându-mi viaţa încă de la vârsta de optsprezece ani, îmi pierdusem castitatea; şi, deşi niciodată nu mi-aş fi abandonat familia, nu rămăsesem destul de apropiată de ea şi nici nu-mi întemeiasem una nouă.

– Cred că... am început s-o fac, simţindu-mă copleşită de panică şi singurătate...

– Familia ai avut-o întotdeauna, mă întrerupse Joe, strângându-mă în braţe. Părinţii tăi nu ţi-au spus asta? Orice s-ar întâmpla, familia n-ai să ţi-o pierzi niciodată.

Decât prin moarte. Decât printr-o mutare la New York, dacă nu mai primeşti nici măcar un telefon. Dar mi se părea imposibil să-i spun

asemenea lucruri lui Joe. Lacrimile mă înecau, aşa că eram scutită de calvar.

– Şşt, făcu el cu tandreţe, lingându-mi obrajii umezi. Taci, taci, draga mea...

În timp ce mă liniştea astfel, se întări din nou, şi după un timp lunecă iar în mine, sărutându-mi faţa înlăcrimată şi continuând să spună, deşi eu nu mai plângeam:

– Taci, taci...

A locui la etaje diferite în acelaşi bloc cu amantul presupunea rezolvarea anumitor probleme – cum ar fi: vă petreceţi împreună fiecare noapte? Luaţi masa în doi – şi, dacă da, cine găteşte? Cum ieşiţi din situaţiile uşor penibile care se ivesc când vă întâlniţi la cutiile poştale, după o zi grea, şi aţi prefera să urcaţi singuri în propria locuinţă? Ce faceţi când partenerul pare să-şi petreacă mai tot timpul în apartamentul dumneavoastră, obligându-vă astfel să strângeţi şi să faceţi curat, în vreme ce al lui rămâne relativ nederanjat? Ce părere au vecinii despre situaţia asta?

– Cred c-am început să confirm cele mai negre supoziţii ale Monicăi în legătură cu actriţele, i-am spus lui Joe într-o duminică după-amiază, când ne întorceam acasă după ce luasem o gustare în oraş. Ai văzut cum se uită la noi?

– Şi cui naiba-i pasă? Dă-o-n mă-sa, şi pe ea, şi pe oricine ne priveşte cu suspiciune. Acum are înc-o ocazie să bârfească, iar Monica e fericită ca scroafa-n noroi când are pe cine bârfi.

Aruncă ziarul pe masa mea şi-l deschise direct la rubrica sportivă.

– E geloasă, mai adăugă el.

– De ce? l-am tachinat eu. Fiindcă eşti al meu, şi al ei, nu?

– Ăsta e adevărul. S-a dat de mai multe ori la mine. După şedinţele de comitet, sau jos, la magazia blocului... E ca o boarfă-n călduri, şi mă-ndoiesc că Chip e în stare s-o potolească, încheie el, aşezându-se pe canapeaua mea.

M-am gândit la apartamentul lui Chip şi al Monicăi, în care abundau decoraţiunile americane, şi mi-am dat seama că Joe exagera – dacă nu cumva chiar mintea cu neruşinare. I-am zâmbit.

– Mare figură mai eşti!

– Dumnezeu e-n cer şi le vede pe toate, replică el, ridicând mâna dreaptă, în timp ce-şi punea fascicula sportivă peste genunchi. Aleargă după mine cu limba scoasă.

– Bine.

Am început să despachetez una dintre ultimele cutii rămase. Joe mă privi cum mă lăsam pe vine. Mă simţeam foarte sexy, aşa că făceam mişcări lente, întinzându-mă să pun lucrurile pe birou, mutându-mi fundul din loc în loc după cum cotrobăiam prin cutie. Joe şi cu mine ne petrecuserăm împreună toate dimineţile de duminică din ultima lună, şi-mi plăcea ritualul: gustare, o oră sau două de lectură a ziarului *Times,* apoi ne urcam în pat. Sexul duminica dimineaţa era delicios. Duminica dimineaţa aveam orgasm de

fiecare dată. James spunea că asta se datora faptului că ar fi trebuit să fiu la biserică.

În duminica aceea, Joe traversă camera şi se aplecă să mă ia de mână. În loc să-l las să mă ridice, l-am tras pe el spre mine şi ne-am dezbrăcat unul pe altul pe duşumea. Fibrele covorului mă zgâriau pe spate. Deodată, mi-am spus: „Mereu, *eu* sunt dedesubt!" Amorul cu Joe se desfăşura întotdeauna la fel: el deasupra. Am încercat să mă rostogolesc cu el, dar se opuse. Îşi aşeză capul pe sânii mei.

– De ce nu mă laşi să trec deasupra? l-am întrebat, de îndată ce se dădu la o parte.

Mă privi surprins.

– Păi, te las. Nu se pune problema să te *las* sau nu...

Dar am văzut cum îmi evita privirea şi mi-am dat seama că aveam dreptate. Se propti într-un cot şi începu să răscolească alene lucrurile din cutie.

– Ce-avem noi aici? întrebă el, ridicând o fotografie înrămată cu mine, Lily şi Margo. Era veche de vreo zece ani; Margo încă mai avea aparat dentar, iar Lily, tunsoarea băieţească pe care o purtase foarte puţin timp. Tatăl meu o făcuse pe plajă, în faţa casei. Tu eşti cea mai drăguţă, îmi spuse Joe, sărutându-mă pe creştetul capului. Care dintre surorile tale locuieşte în oraş?

– Ea. Lily. Cealaltă e Margaret.

– Ştiu, ştiu. Lily şi Margaret, cele două surori ale tale. Când am să le cunosc?

– Bună întrebare, am răspuns, posomorâtă. În acel moment, eram supărată pe Lily şi pe Margaret fiindcă se îndepărtaseră de mine, supărată şi pe Joe pentru că mă întreba despre ele, şi fiindcă în curând avea să plece, aşa cum pleca în fiecare duminică, să ia cina cu toată familia, acasă la mama lui. Am început să plâng. Adeseori, după sexul cu Joe, multe lucruri mă făceau să plâng.

– Ce faci în după-amiaza asta? mă întrebă el, parcă citindu-mi gândurile.

– O să-mi spăl rufele. Şi-am să citesc scenariile pentru săptămâna viitoare. Şi nimic.

– O să mă omoare mama că n-am anunţat-o din timp, da' ce-ar fi să vii cu mine la Norwalk, la cină? Toată familia va fi acolo, şi voiam de mult să-ţi fac cunoştinţă cu ei.

– Cu mare plăcere, am răspuns eu.

Mama şi fraţii lui Joe locuiau într-o casă gen ranch, dintr-un cartier plin cu locuinţe în acelaşi stil. Doamna Finnegan şi cele două fiice ale ei ne-au întâmpinat la uşă. Joe sunase dinainte ca să spună că veneam şi eu, şi mă prevenise: toate trei erau fane înflăcărate ale serialului *Dincolo de pod.* Se îmbrăcaseră cu cele mai bune haine ale lor de duminică. Doamna Finnegan purta un costum cu pantaloni înfloraţi, peste o bluză cu volane, iar surorile lui Joe, Corinne şi Erin, rochii de catifea cu corsajul întins peste sânii lor voluminoşi.

– Oooo, bună, Una! mă salută veselă doamna Finnegan, pocnind din palme; în fond, ne cu-

moşteam de mult, de la Rose Garden Mall. Îşi legase o panglică roz în părul cărunt.

– Bună ziua, doamnă Finnegan, i-am răspuns, iar ea îmi trase capul în jos, ca s-o sărut pe obraji.

Erin Mankiewicz, sora cea mai mare, îmi strânse viguros mâna.

– Nici nu-ţi pot spune ce încântate suntem că te cunoaştem în sfârşit. Urmărim serialul de... de cât timp, Cori?

– Din gimnaziu, dacă nu chiar mai devreme! răspunse Corinne.

– Şi eu mă bucur să vă cunosc pe *voi,* am răspuns. Pe mama voastră am cunoscut-o, şi pe fraţii voştri, desigur, iar Joe mi-a povestit despre...

Joe, care stătea în spatele meu, ţinându-mi o mână pe talie, mă întrerupse:

– Tranca-tranca, tranca-tranca, tranca-tranca... Ce-aţi zise de nişte pupături frăţeşti?

Mama şi surorile se repeziră la el ca un roi de albine.

– Avem vită la ceaun, Joey! îl anunţă Erin. Iar micul Joey ţi-a adus nişte poze pe care le-a făcut la şcoală. Mai ţii minte, cumva, mănuşa aia de prinzător?

Joe făcu o strâmbătură, apoi zâmbi.

– Ba bine că nu! spuse el, pe un ton răutăcios.

– Mare glumeţ mai e şi ăsta! remarcă doamna Finnegan, întorcând capul spre mine, cu braţele petrecute pe după gâtul lui.

Am intrat cu toţii pe uşa din faţă, ajungând direct într-un living mic, dar plin de oameni. Dan

şi Tim şedeau pe canapea, iar alţi doi bărbaţi ocupau fotoliile adânci şi moi. Patru copii se zbenguiau pe covor. Pe ecranul mare al televizorului, se derula un meci de golf ce scălda chipurile tuturor într-o lumină verzuie. Draperiile maro, cu motive florale, erau trase.

Când am intrat, bărbaţii se ridicară în picioare, iar Joe făcu prezentările. Stan Mankiewicz era soţul lui Erin, iar Paul Haggerty, al lui Corinne. Joe se aşează între fraţii lui, pe canapea.

– Staţi liniştiţi, băieţi, le recomandă el, făcându-mi cu ochiul. Mama şi fetele vor s-o ducă pe Una la bucătărie, ca s-o interogheze despre serial.

– Ca şi cum ar fi fost greu de ghicit! râse doamna Finnegan.

Am pornit spre bucătărie. Peste tot prin casă erau expuse diverse statuete cu Iisus şi Fecioara Maria, ilustrate religioase înrămate pentru doamna Finnegan (de fiecare dată când treceam pe lângă câte una dintre acestea, doamna Finnegan îşi atingea pieptul, murmurând: „Bun e Dumnezeu!"). Am mai văzut şi rugăciuni caligrafiate pe pergament. La fiecare fereastră era trase perdele de bumbac cu volane. Mirosul de friptură la ceaun pătrunsese în toate camerele.

– Nu-i ceea ce se cheamă un palat, dar e căminul nostru, spuse doamna Finnegan.

Atmosfera era destinsă, dar începeam deja să am o senzaţie de claustrofobie. Din living se auzeau strigăte şi chiuituri, ori de câte ori vreun jucător reuşea să execute o lovitură la mare distanţă.

– Crosa afurisitului ăstuia are tijă de grafit! răcni Joe.

„E o casă întunecoasă", mi-am spus. Peste tot ardeau lămpi, dar printre draperii intra foarte puțină lumină naturală.

În bucătăria înghesuită, toate cele trei femei din familia Finnegan s-au încins cu șorțurile și s-au apucat de lucru, ocolindu-se una pe alta și mișcându-se în ritmuri statornicite de-a lungul anilor de preparat fripturi de vită, în timp ce bărbații din familie se uitau la meciuri de golf. Într-un ritual ce părea să aibă o coregrafie foarte elaborată, traversau bucătăria și cruciș, și curmeziș – în total, de cel puțin treizeci de ori. Deschideau cutii de mazăre, amestecau în tigaie făina pentru rântaș, turnau apă în filtrul de cafea, aplicau glazura pe tortul de ciocolată, ascuțeau cuțitele, amestecau în ceaun ca să scoată la suprafață bucățelele ce stătuseră prea mult la fund, gustau ba din una, ba din alta, și-mi puneau la nesfârșit întrebări despre serial.

– Cum ai primit rolul?

– O să se mărite vreodată Delilah cu Beck?

– Ce-i cu aiureala asta recentă, cum că Delilah ar fi psihiatră?

Toate trei detestau psihoterapia, fiind convinse că-i învăța pe pacienți să-și urască mamele.

– Familia Grant e catolică?

– Slavă Domnului că Delilah a născut, fie și un copil din flori, în loc să avorteze.

– Cum e Stuart MacDuff în realitate?

– Crezi c-ai să joci vreodată şi-n filme de cinema?

– De ce apari în reclame pentru pungile *alea* de gunoi, şi nu pentru pungile *astea* de gunoi?

Eu stăteam aşezată la masă, bând vin roşu dulce. Erin şi Corinne, lacome după informaţii, se întrerupeau când şi când din lucru, cu ochii sclipitori.

– Ai fost vreodată căsătorită, Una? mă întrebă doamna Finnegan. În realitate, vreau să zic.

Nu mai avea nimic din deferenţa pe care mi-o arătase în ziua aceea, la mall; aici se afla pe un teren solid, în mijlocul celor cinci copii ai ei maturi. Nu mă scăpa din ochi.

– Nu, n-am fost măritată.

– Tinerii care se căsătoresc în zilele noastre au mari avantaje, continuă ea. Biserica le oferă consultanţă. Ăsta-i un lucru pe care nu-l înţelege niciun psihiatru.

– Aşa am făcut Paul şi cu mine, interveni Corinne.

– Acu' vreo săptămână, sau aşa ceva, părintele a ţinut o predică la liturghie, şi ne-a vorbit despre pătrunderea noastră în era computerelor. Cei doi tineri completează nişte chestionare foarte detaliate – cam o oră şi jumătate durează – în care-şi descriu cele mai intime gânduri despre tot felul probleme: finanţe, sex, război nuclear... Şi pe urmă, formularele sunt trimise la un computer din New Jersey, iar acesta stabileşte în ce privinţe sunt mai slabi. Ca pereche, vreau să zic. Eşti catolică, nu-i aşa, Una?

– Ăă, păi, nu...

Doamna Finnegan vru să răspundă ceva, dar Erin i-o luă înainte:

– Mamă, nu *computerele* rezolvă problemele, ci oamenii.

Apoi, către mine:

– Stan e programator.

– Aha, am făcut eu.

– Dar oricum, continuă doamna Finnegan, cuplul trece prin şase luni de consiliere, cu computerul şi preotul, iar când în sfârşit vine şi ziua nunţii, sunt *pregătiţi.*

Pereţii bucătăriei mă apăsau, dându-mi senzaţia că eram captivă, înghesuită ca într-o valiză, cu cele trei femei din familia Finnegan şi mirosul de friptură la ceaun. M-am scuzat şi m-am ridicat pentru a mă duce la baie. Aşezându-mă pe perniţa de pluş auriu miţos de pe capacul toaletei, mi-am rezemat fruntea de faianţa rece. Cu coada ochiului, am zărit suportul de hârtie igienică, auriu şi cu doi boboci de trandafir străjuind fiecare capăt al axului. În familia Finnegan se folosea hârtie de toaletă cu modele. „Nimic nu se compară cu casa mea", mi-am spus. „Nicio familie nu e ca a mea. În casa asta, femeile pregătesc cina, iar bărbaţii se uită la meciurile de golf. În casa asta, trebuie să deşurubezi doi boboci de trandafiri aurii doar ca să scoţi sulul consumat de hârtie igienică. În casa mea, mama făcea de mâncare, iar tata, când era acasă şi nu era depresiv, spăla vasele. Surorile mele şi cu mine învăţam şi ne jucam împreună.

Mama mea n-a purtat niciodată şorţ; ea avea şevalet şi acuarele. În casa noastră era linişte. Nu vedeai peste tot crucifixuri şi alte simboluri religioase. Când preparam vită la ceaun, mirosul rămânea în bucătărie.

Joe bătu la uşa băii. Nu mă întrebă: „Te simţi bine?", ci-mi spuse:

– Grăbeşte-te, trebuie să mă uşurez înainte ca Hale Irwin să lovească mingea.

Stăteam pe capacul toaletei, cu capul în mâini, şi ştiam cu certitudine: dacă mi-aş fi terminat studiile la Juilliard, toate astea nu mi s-ar mai fi întâmplat. N-aş fi stat acum aşezată într-o baie, pe când la două încăperi distanţă trei dintre admiratoarele mele se certau ba că-i gata vita, ba că nu-i gata. Nu mi-aş fi auzit amantul ordonându-mi: „uşurează-te sau ieşi afară" ca să nu piardă el lovitura la golf. Dacă absolveam la Juilliard, acum aş fi avut o căsnicie fericită, cu un bărbat tandru, un intelectual generos şi cu vorbă blândă, care să ne strângă la piept pe toate – pe mine, şi pe mama, şi surorile şi să ne facă să ne simţim unite. Care să le fie un adevărat tată copiilor mei. La fel ca tata, Joe era autoritar, conştient de propria lui măreţie, şi avea stofă de patriarh. Dar astea nu erau calităţile pe care le doream eu la un bărbat.

Apoi am auzit-o pe doamna Finnegan cerându-i lui Joe să taie friptura, şi mi s-a făcut ruşine de propriile mele gânduri. Joe se îndepărtă pe culoar; recunoşteam lipăitul picioarelor lui desculţe. Familia Finnegan era fermecătoare;

iubirea şi devotamentul lor reciproc nu cunoşteau limite, chiar dacă păreau sufocante în acelaşi timp. Dar făceam şi cu ei aceeaşi greşeală pe care o făcusem cu toate familiile apropiate; îi comparam cu familia Cavan. Stropindu-mă pe faţă cu apă rece, am deschis uşa băii şi m-am dus la cină.

7

Am început să petrec cât mai puţin timp posibil în clădirea în care locuiam. I-am spus lui Georgie Atwood, agentul meu, să-mi programeze apariţii în malluri seara; am participat la un *game show* în Los Angeles şi la nişte *talk show*-uri în Chicago, Phoenix şi Seattle. Chance era în culmea fericirii; ori de câte ori vedetele din *Dincolo...* îşi făceau apariţia în oraşe îndepărtate, ratingurile noastre în acele localităţi creşteau vertiginos. Încercam să le văd pe Lily şi Susan de fiecare dată când erau libere seara: orice, numai să-l evit pe Joe. Lily era ocupată cu *The Spring Gambles,* un bal de binefacere organizat în scopul colectării de fonduri pentru cercetările în domeniul cardiologiei, şi nu avea timp să se vadă cu mine. Reprezentaţiile cu *Sora lui Hester* erau programate să înceapă peste două săptămâni, la sfârşitul lunii aprilie, iar Susan avea repetiţii în fiecare zi. Încetase să mai lucreze ca ospătăriţă, ca să se vadă mai mult cu Louis, dar mi-a promis să ne

întâlnim la Bridge Café, într-o seară, după orele de program.

Era o seară înmiresmată. Mergând pe jos spre sud, pe Broadway, am observat toate ferestrele deschise ale apartamentelor, garsonierelor şi mansardelor. Venise primăvara în New York. În călătoriile mele, văzusem narcise, frunze proaspăt încolţite şi flori de cais. O briză constantă sufla dinspre port, dar puloverul meu subţire de bumbac îmi ţinea destul de cald.

Susan îmi făcu semn de la o masă din colţ. Bridge Café se afla pe strada Water, vizavi de mansarda ei; îşi prezentă scuzele pentru că nu mă invitase acolo, dar fusese prea ocupată ca să facă ordine sau să-şi aprovizioneze cămara. Ea şi Louis mâncau în oraş aproape seară de seară.

– Cum o mai duci? mă întrebă.

Mi-am dat seama, după tonul ei nesigur şi fruntea încreţită, că intuise că era ceva în neregulă.

– Nu prea grozav, am recunoscut.

Îmi luă mâna într-a ei, peste faţa de masă cu pătrăţele roşii.

– Ce anume?

Respiraţie adâncă. Expiraţie. Privii în jur, ca să văd dacă nu se uita cineva la noi.

– Am mari probleme. Îţi aminteşti că ţi-am spus despre tipul ăla de la mine din bloc, nu?

– Te-ai culcat cu el şi acum nu mai poţi să-l suporţi şi ţi-e frică să te duci acasă.

Am privit-o fix câteva secunde, uluită şi recunoscătoare. La fel ca Margo şi Lily, avea acea abilitate specială de a pune punctul pe i.

– Exact. ...Sau, mă rog, nu chiar atât de exact. Pot să-l *suport* – dar nimic mai mult. De fapt, mi-e teamă să mai vorbesc cu el. Mi-a lăsat pe robot vreo cincisprezece mesaje. Eu îl sun când sunt sigură că e plecat şi-i las la rândul meu mesaje pe robotul lui. Intru în bloc pe furiş, seara târziu, speriată c-am să mă întâlnesc cu el în hol.

– Oribil mod de a trăi!

– Ştiu, am spus, amărâtă. Noaptea, în pat, îl aud bătând la uşă. O ţine aşa la nesfârşit, iar eu mă gândesc la toţi oamenii care *ştiu* – îl aud ciocănind şi ştiu... Şi pe urmă, într-un târziu, pleacă...

– Cui îi pasă cine ştie şi cine nu?

– Mie!

– Ce burgheză poţi să fii!... remarcă Susan, încruntându-se.

– Ştiu, am mărturisit, şi mi-e silă de mine. Merit tot ce mi se întâmplă.

– Ba nu meriţi deloc, replică ea, cu severitate.

Şi, după o clipă:

– Da' ce ţi se întâmplă?

Am privit-o.

– Ţi-am spus că am avut două viziuni cu tatăl meu? De fiecare dată când mă culc cu un bărbat, mi-e teamă c-o să apară din nou şi va începe să răcnească la mine. Joe e catolic irlandez.

– Şi consideri că păcătuieşti?

– Nu ştiu... Nu-s sigură.

– De fapt, mai mult mă interesează viziunile tale. Îi vezi pe tatăl tău?

Mă privea cu o profundă îngrijorare în ochii ei căprui, şi brusc, mi-am dat seama că eram nebună. Vă puteţi închipui cum e să-i spui celei mai bune prietene că te-ai reîntâlnit cu tatăl tău mort? Simţeam cum începeau să-mi tremure mâinile, şi mi le-am ascuns în poală.

– Ultima oară l-am văzut în vara trecută. Dar am mereu impresia că-l văd din nou. De fiecare dată când... nu... nici nu ştiu... Oricând... Mă tem că poate să mă repereze chiar dacă eu nu-l văd pe el.

– Una, scumpo, mi se pare o aiureală tot ce spui...

– Ştiu că aşa pare.

În chip ciudat, mă simţeam mai calmă. Uşurarea descărcării. Cu acea conversaţie, doborâsem doi iepuri dintr-o singură lovitură: îi spusesem lui Susan că mă temeam să dau ochii cu Joe şi că mi-era frică şi să-l văd pe tata. Şi, aşa cum stăteam faţă-n faţă cu ea, la masa noastră din colţ, cei doi iepuri păreau tulburător de asemănători. Chiar atunci, o tânără cu tunsoare punk şi fustă de piele neagră se apropie de mine cu sfială.

– Sunteţi Delilah Grant, nu-i aşa? mă întrebă ea, întinzându-mi un şerveţel ca să-i dau un autograf.

Susan şi cu mine am izbucnit în râs. I-am dat autograful pe şerveţel.

– Eşti aşa de celebră, că mă faci să mor de invidie, spuse Susan, după ce fata plecă.

– Piesa voastră cum mai merge?

– Excelent. Am emoţii tot mai mari.

Apoi se înroşi la faţă şi începu să clipească.

– Ţi-am spus despre îngerul nostru?

În limbajul oamenilor de teatru, „înger" înseamnă binefăcător. Când organizatorii unui spectacol se confruntă cu probleme financiare, ca de pildă, insuficienţi bani ca să plătească actorii, să cumpere costume sau să închirieze sala, vine un înger care le rezolvă pe toate. De obicei, îngerii sunt oameni de afaceri bogaţi, care se simt atraşi de romantismul teatrului.

– Nu, cine e?

– Îl cunoşti, spuse Susan. E Henk Voorhees.

Am rămas tăcută, încercând să-mi conturez un punct de vedere. Henk şi Lily n-o cunoşteau pe Susan şi nu ştiau nici că îmi era prietenă. Henk „iubea artele", cum îmi spusese Lily destul de des. Evident, era firesc să finanţeze instituţiile artistice. Dar nu mă întrebase niciodată despre actorie. Presupusesem, aşadar, că teatrul nu se număra printre pasiunile lui. Desigur, nu-mi făceam iluzii cum că *Dincolo de pod* ar fi putut să se compare cu teatrul, dar studiasem la Juilliard şi aveam mulţi prieteni care evoluau pe scenele propriu-zise. Ţin minte că-mi spusesem că expresia „a iubi artele" putea să se refere la muzee, operă, balet, artele interpretative, literatură, orice – nu neapărat teatru.

Iar acum, Susan Russell, cea mai bună prietenă a mea, îmi mărturisea că Henk, cumnatul meu, urma să finanţeze spectacolul în care ea juca

rolul principal. Începeam s-o invidiez – iar Susan o ştia. Înţelegea prea bine nesiguranţa care-i impulsiona pe actori, ca să nu ştie ce simţeam. Am privit-o cum îşi înclina capul până când lumina roşie a firmei de neon din dreptul ferestrei ajunse să i se reflecte în aureola de păr creţ. Privea spre podelele late, de lemn.

– Nu cred c-o să iasă mare lucru din piesa asta, murmură ea, deşi tonul ei îmi dădea de înţeles că, dimpotrivă, miza pe succesul spectacolului.

– Sper să vă reuşească de minune, i-am spus, cu sinceritate; îi doream acest lucru lui Susan, dar speram ca eu să repurtez un succes şi mai mare. L-ai cunoscut pe Henk?

– Încă nu. Am auzit că s-a întâlnit cu regizorul, dar preferă să păstreze discreţia. Pe el sau pe sora ta i-ai văzut în ultima vreme?

– Nu. Sunt ocupaţi cu balul de primăvară. Henk e un excelent colector de fonduri – bani pentru cercetare, bani pentru teatru...

– Sora ta a reuşit să pună mâna pe un bogătaş.

În vocea lui Susan se simţea înverşunarea, ceea ce mă surprinse.

– Ce s-a întâmplat?

– Una, dac-ai avea treizeci de ani şi încă ai mai servi la mese ca să plăteşti chiria, n-ar mai trebui să întrebi. Ştii ce face Louis în clipa asta? Proiectează filme într-un cinematograf de pe strada Thirty fourth. Face treaba asta în trei seri pe săptămână.

Pe scurt, ăsta fusese motivul pentru care plecasem de la Juilliard. Nu mai eram dispusă să flămânzesc din pasiune pentru meseria mea. În primul an auzisem vorbindu-se despre trei sau patru absolvenţi care se descurcaseră bine, ajungând să joace în piese de pe Broadway sau în filme de la Hollywood – dar mai auzisem şi despre două-trei sute de absolvenţi care erau pionieri în „colonii de artişti" din Lower East Side şi dincolo de râuri, în Williamsburg şi Hoboken. Aceştia lucrau ca ospătari între spectacole, dar în cele din urmă au renunţat complet la actorie, ca să devină bancheri, scenarişti de reclame, agenţi de asigurări şi vânzători de maşini.

Un chelner veni să ne ia comanda. Nici Susan şi nici eu nu mai aveam poftă de nimic. Ospătarul rămase lângă masa noastră timp de câteva secunde, până când îi atrase atenţia alt grup, care mai voia un rând de băutură. Ne aruncă o privire peste umăr şi se îndepărtă.

– Ştii, am spus, te invidiez.

– Ştiu.

– *Chiar* te invidiez.

Mi-am dat seama că era furioasă.

– Şi ce crezi, că eu nu te-am invidiat niciodată pe tine?

– Pentru ce?

– Pentru ce-ţi închipui? Uite, pentru tipele ca aia de-acolo, arătă ea cu capul spre punkista de la bar, care-mi ceruse autograful. Pentru că eşti

cunoscută. Fiindcă ai de lucru în fiecare zi binecuvântată din săptămână.

Când ne-am uitat spre ea, punkista rockeriță ne făcu semn cu mâna; amândouă am început să chicotim.

– Mda, înțeleg ce vrei să zici, am spus. Merită întru câtva...

Am hotărât să nu comandăm nimic de mâncare. Pe stradă, în fața restaurantului, ne-am îmbrățișat strâns. Brooklyn Bridge se înălța impunător deasupra noastră. În brațele mele, o simțeam pe Susan slabă ca o păsărică, și am ținut-o astfel multă vreme, fără să-i dau drumul. Când ne-am despărțit, i-am spus numai atât:

– Le revedere.

Nu mai era nevoie de alte scuze.

În noaptea aceea, bătăile în ușă ale lui Joe Finnegan nu m-au lăsat să dorm. Zăceam în pat, ghemuită sub pătură, în timp ce prin fereastra deschisă intra în cameră aerul călduț al primăverii. Îl așteptam să plece.

– Știu că ești acasă! strigă el. Am văzut că ai stins lumina, acu' un sfert de oră.

Obosită, m-am dus la ușă și am deschis-o. Joe intră, îndreptându-se spre living, unde lumina din stradă arunca umbre lungi, sub forma unor mobile suprarealiste, pe podelele goale de lemn.

– Ce-i cu tine? mă întrebă, luându-mi fața între mâini.

Magia contactului omenesc. Chipul lui părea trist. În unele momente, mă simțeam atât de singură, încât orice formă de tandrețe ar fi fost de preferat decât să n-am parte de niciuna. Mi-am rezemat capul de pieptul lui, întrebându-mă cum să-i explic că nu mă mai simțeam atrasă de el. Mai bine l-aș fi evitat toată viața decât să-i spun așa ceva.

Dar nu ne-am complicat cu vorbe inutile. Nu m-a întrebat care era problema, și nici eu nu i-am dat nicio explicație din proprie inițiativă. Ne-am dus direct în dormitorul meu, ne-am dezbrăcat și ne-am vârât în pat. Trupurile ni se îmbinară perfect, și ne-am ținut strâns unul de altul toată noaptea. De mai multe ori, m-am trezit cu o senzație de goliciune și greață, și m-am îndesat în Joe, gândindu-mă că apropierea ar putea să-mi alunge acele stări. Brațele lui mă cuprindeau, ținându-mi un sân în căușul palmei. Mă tot uitam la cadranul luminos al ceasului deșteptător, așteptând cu groază apropierea dimineții și a explicației ce se impunea.

Lumina zorilor intra pe fereastră, învăluindu-ne pe amândoi, așa cum zăceam acoperiți cu cearșaful meu alb, ca o fotografie supraexpusă. Brațul drept îmi amorțise. Stăteam trează, așteptând să sune deșteptătorul, și mă simțeam complet pustie, mai singură ca oricând în viața mea. Întorcându-mă să-l văd pe Joe cum dormea, i-am surprins privirea ațintită asupra mea.

– 'Neața, mă salută el.

– Bună dimineața.

– Ai dispoziția necesară să-mi explici ce se întâmplă, Una?

Doar pe jumătate trează, mă bucuram că Joe abordase subiectul înainte ca eu să apuc să beau o cafea şi să-mi fac probleme în legătură cu ceea ce aveam de spus.

– Am să-ți spun un lucru pe care nu l-am mai declarat niciodată unei alte femei, îmi zise Joe, ridicându-se într-un cot ca să mă privească în față. Mă răneşti. Aş vrea să-mi explici ce s-a întâmplat.

– Nu cred că relația noastră merge bine, am răspuns, nefamiliarizată cu limbajul necesar pentru a pune capăt unei legături la care bărbatul nu doreşte să renunțe. Nu ne facem unul pe altul... destul de fericiți.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, zise el. Nu te-ai putut îndura să-mi spui mai repede chestia asta? În loc să te tot ascunzi de mine?

– Îmi pare rău, m-am scuzat, simțindu-mă surprinzător de bine.

Îmi fusese mult mai uşor să i-o spun direct decât mă aşteptasem. Oare de ce nu învățasem niciodată că bărbații puteau suporta atât de bine adevărurile dureroase? Încurajată, am continuat:

– Mi-a făcut plăcere timpul pe care l-am petrecut cu tine. Eşti o companie agreabilă, şi ne-am distrat de minune împreună. Dar crezi că avem destule lucruri în comun? Nu vedem lumea tocmai în acelaşi mod.

Am zâmbit.

Iar asta-i puțin spus. De asemenea, aranjamentele noastre locative lasă mult de...

Joe își puse mâna pe brațul meu.

– Una, mi-e foarte greu. Ai putea să mă lași câteva minute, ca să diger vestea?

– Sigur, Joe. Bineînțeles.

Mi s-au îmbujorat obrajii. Îmi doream să nu fi fost mereu victima propriilor mele excese.

Sora lui Hester a avut un succes formidabil. Stăteam în sală, cu Lily și Henk, fascinată de decorul de pe scenă, de iluminarea parcă ireală, de relația dintre Hester și sora ei Anne (jucată de Susan). Erau două surori care locuiau pe coasta nordică a statului Massachusetts, își câștigau existența împletind plase de pescari, și nu se măritaseră niciodată. Amândouă erau tinere și frumoase. Hester respingea avansurile unui edil vârstnic care voia s-o ia de nevastă. Bărbații din oraș, neînțelegând de ce două femei atât de frumoase preferau să nu se mărite, găseau tot felul de motive în sprijinul afirmației că Hester era vrăjitoare. Femeile din partea locului, invidioase pe frumusețea celor două surori, credeau toate aceste născociri. Pe Anne încerca s-o convingă prietena ei, Prudence. Avea și dovezi: plasele împletite de Hester își lărgeau ochiurile și lăsau să scape toți peștii, apoi se strângeau la loc când oamenii le trăgeau afară din apă. Tatăl ei, care era pescar, jurase că așa se întâmpla. La sfârșitul

piesei, Hester e arsă pe rug, fără să ştie dacă Anne crede sau nu în nevinovăţia ei, iar publicul rămâne cu senzaţia că Anne o să-i împărtăşească soarta.

După coborârea cortinei şi cele opt chemări ale lui Susan la rampă, Lily şi cu mine am rămas nemişcate, ţinându-ne de mână, prea tulburate ca să plângem.

– Grozavă piesă, hmm? comentă Henk, care încă mai aplauda cu însufleţire.

Lily şi cu mine ne uitam drept înainte. Ne citeam gândurile: *Te iubesc. Şi eu te iubesc.* Mă gândeam la Anne şi Hester, cât de mult se iubiseră între ele şi cât de profund se îndoiseră una de cealaltă, la sfârşit. Cât de derutante erau faptele! Confruntată cu acestea, Anne îşi pierduse încrederea într-un adevăr pe care-l ştiuse încă de la naştere. Am strâns-o pe Lily de mână.

– E timpul să mergem la petrecere! anunţă Henk zgomotos, punându-şi sacoul negru. Haideţi, s-o luăm din loc.

Oamenii se adunau în jurul nostru, felicitându-i pe Lily şi pe Henk pentru implicarea lor în montarea unui spectacol atât de reuşit. Henk zâmbea mărinimos, dar Lily era palidă şi-şi ţinea buzele strânse.

– Ce s-a întâmplat, *Liebchen?* o întrebă el, aplecându-se spre ea.

– Piesa...! A fost aşa de... Îmi aminteşte *de mine şi de surorile mele!*

Şi începu să suspine.

Pe chipul cu trăsături puternic conturate al lui Henk se aşternu o expresie cât se poate de alarmată, aşa că o conduse repede pe Lily în culise, spre cine ştie ce loc secret. Eu am rămas singură, în picioare lângă locurile noastre, să am grijă de mantoul lui Lily şi de al meu, în timp ce priveam cum ieşeau spectatorii. Acolo, în teatru, nu mă recunoştea nimeni; mă simţeam satisfăcută şi nemulţumită în acelaşi timp.

La petrecerea organizată de Henk şi de alţi „îngeri" într-un restaurant din SoHo, toată lumea o recunoscu pe Susan. Louis intră înaintea ei în salon. La mese se lăsă liniştea, după care, la apariţia lui Susan, izbucniră aplauze frenetice, chiuituri şi strigăte de „Bravo!" Susan, îmbrăcată într-un smoching, arăta de-a dreptul senzaţional. Un zâmbet larg îi lumina faţa palidă. Porni de la o masă la alta, primind felicitări. La masa noastră, pe mine mă îmbrăţişă, iar pe Lily şi Henk îi sărută.

– Orice soră a Unei e şi sora mea! îi zise ea lui Lily.

Lily o luă de mână şi-i spuse:

– Ăsta a fost cel mai bun spectacol de teatru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Punându-i şi el o mână pe umărul stâng, Henk spuse, la rândul său:

– Minunat. Pur şi simplu minunat.

– Am să revin ceva mai târziu, spuse Susan, lăsându-se condusă de regizor spre alţi invitaţi.

Nu peste mult timp sosiră şi ediţiile de dimineaţă ale ziarelor de a doua zi.

– Ştim deja ce scrie în cronici, declară Henk, pufnind în derâdere. Nici măcar n-am să-mi pierd vremea parcurgându-le.

Totuşi, ascultă şi el atent, în timp ce un tânăr necunoscut ne citea tuturor fragmente din articolele inserate în ziare:

– *„Sora lui Hester* este un cazan clocotind de cele mai tenebroase emoţii, adevăruri fundamentale şi secrete cumplite" „Orice persoană care a fost vreodată sora cuiva – ba nu, *oricine şi atât* – va lăcrima la vederea uluitoarei interpretări a lui Susan Russell, în rolul *Surorii lui Hester"* „Două surori şi cel mai funest moment al vieţii lor, într-un portret care ne dă fiori pe şira spinării. Să n-o pierdeţi pe Susan Russell"

– Ştiţi, spuse gânditor Henk, am sprijinit punerea în scenă a multor spectacole. Toate ajung la momentul adevărului – chiar înaintea premierei, ai senzaţia, o senzaţie cât se poate de clară, că ştii ce anume se va întâmpla pe scenă. Despre unele, ştii că vor eşua. Nimic mai simplu. Altele, speri că vor avea o şansă de a deveni nemuritoare – puţine reuşesc, dar speri totuşi. Piesa asta, însă... Ştiai, pur şi simplu.

Făcu un gest cu mâna.

– Cum s-au coagulat toate elementele... A fost pur şi simplu perfectă.

– Ai mai fost vreodată „înger"? l-am întrebat.

Îşi dădu peste cap părul blond, cu un aer amuzat.

A, de multe ori. Am participat şi la *Favoritele*. Ai auzit de spectacol, desigur.

Bineînţeles.

Favoritele fusese cel mai mare succes de pe Broadway, cu doi ani în urmă. Un ospătar ne aduse şampanie la masă. Am sorbit din ea, simţind că începeam să mă ameţesc. Efectul piesei se risipea cu repeziciune. În cealaltă latură a sălii de mese, oamenii închinau în sănătatea lui Susan, care zâmbea în culmea încântării. Mă simţeam în al nouălea cer gândindu-mă la succesul ei.

– Ei, pentru Susan, am toastat şi eu.

Lily şi Henk ciocniră cu mine.

– O *adevărată* actriţă, sublinie Henk.

Aceste cuvinte declanşară în mintea mea un semnal de alarmă. Oare era o aluzie la mine? Am încercat să-i întâlnesc privirea, dar el îi zâmbea lui Susan.

– E minunată, nu-i aşa? am întrebat, încercând să-l provoc încă o dată.

– Incredibilă. O artistă *realmente* devotată.

„Realmente" – accentuat la fel.

– Eu trebuie să merg până la toaletă. Vrei să vii şi tu cu mine? mă întrebă Lily.

Mi s-a părut că din vocea ei răzbătea o undă de panică.

Eram oare paranoică? M-am uitat la Henk, căutând un indiciu, înainte de a mă repezi să-i smulg o mărturisire pe care poate nu voia s-o facă. Aveam să înaintez încet şi cu băgare de seamă.

– Henk, ştiai că Susan şi cu mine am fost colege la Juilliard? Lily ţi-a spus?

În sfârşit, ochii lui albaştri, a căror expresie era atent controlată, se aţintiră asupra mea.

– Da, desigur. Dar n-ai studiat mult acolo, nu-i aşa?

– Păi, am stat trei ani.

Dădu din cap, concentrându-şi din nou atenţia asupra lui Susan.

– Da, probabil n-ai simţit nevoia să absolvi. Pentru serialul acela de televiziune.

O împunsătură clară. Şi destul de veninoasă. Împotriva voinţei mele, sângele îmi năvăli în faţă, demonstrându-i lui Henk cât eram de lezată. Lily îmi făcu semn cu piciorul pe sub masă; am urmat-o până la toaletă, unde ferigile atârnau din ţevi negre, iar o lumină purpurie scălda încăperea cu dale de faianţă roz.

– N-a vrut să te jignească, îmi spuse Lily. E doar îngrozitor de snob.

– Da, se vede şi cu ochiul liber.

– Nu poate suferi telenovelele – şi nu ştiu de ce. Spune că-şi poate forma o opinie edificatoare despre oricare dintre pacientele lui, bazându-se numai pe faptul că se uită sau nu la telenovele.

Într-adevăr, îmi dădeam seama că avea un oarecare sens. Lily, Margo şi cu mine descoperiserăm odată că puteai spune multe despre o persoană, în funcţie de pantofii pe care-i purta. O persoană care urmăreşte telenovelele e sensibilă, probabil însingurată şi, la fel de probabil, femeie.

– Producătorul meu spune că majoritatea telespectatoarelor noastre sunt absolvente de colegiu. Mă întreb dacă Henk ştie asta.

Lily mă bătu pe spate.

– Mă îndoiesc. Are el ideea asta fixă în legătură cu telenovelele, şi gata. Totuşi, să ştii că ține la tine.

– A, *ba bine că nu!*

Am împins-o la perete şi am început să turui:

– Eşti măritată cu el din *întâi ianuarie* iar asta-i abia a *treia* oară când vă văd şi simt că mi se face rău, ar trebui să ne purtăm ca nişte *surori,* ce naiba se-ntâmplă, te ține *prizonieră;* pe mine mă *urăşte;* o, Doamne da' piesa asta zău că mi-a luat mințile...

Ne-am îmbrățişat, plângând amândouă. Stăteam cu capul rezemat pe umărul ei, şi vedeam cum lacrimile mele se întindeau sub forma unui cerc închis la culoare, pe bluza ei de mătase mov.

– Nu te urăşte, spuse ea, îți jur. Vrea doar să stau numai cu el o vreme. Suntem proaspăt căsătoriți...

Şi tot suspina, suspina, suspina...

– Încerc să-l înțeleg, am răspuns, începând să mă calmez. Dar dacă stai să te gândeşti cât de apropiate am fost tot timpul, situația asta nou creată mi se pare destul de surprinzătoare...

Lily îşi studia fața în oglindă. Nu voia să asculte ce-i spuneam. Am recunoscut mecanismul: negarea problemei pentru a o face să dispară, la fel cum încercasem şi eu să scap de Joe.

– Poți să-mi vorbești, te rog? am întrebat-o.

– În regulă. Se pare că în momentul de față Henk are nevoie de mine pentru el. După cum ți-a spus, nu e obișnuit cu familiile unite, cu relațiile strânse între frați sau surori.

Era aceeași replică pe care mi-o servise Henk în prima seară, la cină, și totuși expresia „relații între frați sau surori" suna prea artificial pentru a putea descrie sentimentele dintre mine, Lily și Margo. Iar acum, Lily o repeta ca o elevă silitoare.

– Pari să neglijezi un amănunt important, draga mea: surorile în chestiune suntem Margo și cu mine. Nu crezi c-o să ne dăm toată silința să-l facem să se simtă bine?

Mă străduiam să par mult mai sigură pe cuvintele mele decât eram în realitate.

– Nu crezi c-o să-l acceptăm din toată inima? Și să nu-mi spui că n-are încredere în el.

– Nici nu voiam să zic asta, replică ea, privindu-mă surprinsă.

Ușa toaletei se deschise și Susan năvăli înăuntru.

– Henk a zis că v-ați... O, Iisuse! „Susan iese prin stânga scenei..."

– Nu, stai – e-n regulă, o reținu Lily, agitată. Eu o să mă întorc la masă.

Și ieși grăbită.

Susan și cu mine am rămas în mijlocul încăperii. Fața ei căpătase culoarea lavandei, în lumina aceea stranie. Am făcut un mare efort să zâmbesc.

– Ai văzut de ce eşti în stare? am întrebat-o, arătând spre uşa pe unde Lily tocmai ieşise. Piesa ta e atât de impresionantă, încât provoci tensiuni între mine şi Lily.

Era adevărat. Totuşi, Susan avea unele îndoieli:

– Mai e şi altceva la mijloc...

– Şi dacă e, ce? Tu eşti catalizatorul. Şi acum, hai să mergem. Cred că-n momentele astea Louis e în al nouălea cer, asta numai datorită ţie.

– Da, se cam umflă în pene...

– Trebuie să mă duc la el şi să-l sărut.

Am revenit în restaurant, unde câţiva oameni începură imediat să aplaude. Ne-am îndreptat spre Louis, care strângea o sticlă pântecoasă de şampanie la pieptul său voluminos. Am depus un sărut umed pe buzele lui pline, după care m-am alăturat lui Lily şi lui Henk, care se giugiuleau la masă şi abia dacă m-au observat când m-am aşezat lângă ei.

– Ascultă, Una, spuse apoi Henk, cu o figură preocupată. N-am vrut să te ofensez. Ai fugit atât de repede, încât nici n-am apucat să discutăm.

Cu cât încercam mai mult să mă relaxez, cu atât deveneam mai încordată.

– Zău? Şi ce-am fi avut de discutat?

– Ei, haide, Una, interveni şi Lily. Încearcă să...

– *Liebchen,* povestea asta ne priveşte pe mine şi pe sora ta. E important să mă accepte ca membru al familiei, spuse Henk. Mă confrunt mereu cu problema asta, la pacienţii mei.

– Stai o clipă – crezi că nu te-am acceptat? l-am întrebat eu, indignată. Nu ştii cât aş vrea să fim prieteni? Ţi-am spus-o de un milion de ori.

Am privit-o pe Lily, care dădu din cap, deşi era clar că nu voia să mai adauge nimic, ca nu cumva să-l supere pe Henk.

Acesta mă bătu pe umăr.

– Draga mea, se pare că am reuşit cumva să pornim cu stângul. Iubita mea soţie e aşa de tristă când ne vede că ne certăm... Putem s-o luăm iar de la început, spuse el cu sinceritate, zâmbindu-mi într-un mod care mă îmbia să accept. Bun, deci în seara asta am avut o mică neînţelegere. Ei, şi ce mare lucru? A pătit cineva ceva?

Dornică să clarificăm totul, l-am întrebat:

– În ce a *constat* neînţelegerea respectivă?

– A, a fost în legătură cu filmul, serialul tău de televiziune. Am atacat telenovela, fără să te vizez pe tine. Lily mi-a spus că eşti cea mai bună actriţă care joacă la televiziune, şi o cred. Dacă ea susţine acest lucru, înseamnă că într-adevăr aşa e.

N-am răspuns nimic, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva tocmai îmi prezentase scuzele lui. În orice caz, ochii lui Lily mă implorau să accept. Am zâmbit, întinzând mâna peste masă ca s-o strâng pe a lui Henk. Totuşi, încă nu mă lămurisem... Lily avea prea mare nevoie de el... Şi chiar în timp ce-i zâmbeam, ochii lui mă ţineau la distanţă. Lily putea să se amăgească, dar Henk şi cu mine ştiam foarte bine cum stăteam. Se prefăcea că încerca să se apropie de mine, dar de fapt mă respingea din răsputeri.

8

În *Dincolo de pod,* viața lui Delilah înregistrase din nou un crescendo criminal – cu ea, evident, în postura de viitoare victimă. Pacienta ei, Nancy Vaughn, părea să fie doar o reporteră începătoare și nevropată, când de fapt era o ucigașă psihotică. Mai omorâse și avea să mai omoare. Asasinase o proprietăreasă la care locuia, un amnezic nevoiaș și un fost amant. Lăsase în urma sa un șir de cadavre din California până-n Mooreland, deopotrivă cu un număr egal de identități. Se numise Joralemon Trabert, Mary Smith, Mary Smitten, Gayle Horton, Gail Appleby și Sandi Greene – dar cea care urma s-o atace pe Delilah era Nancy Vaughn. Delilah n-avea nici cea mai vagă idee. Relația ei cu Beck mergea bine, iar acest lucru o făcea să fie fericită.

De ce nu se mărita Delilah cu Beck? Adevăratul motiv, potrivit lui Chance, era că sinuozitățile relației lor amoroase adeseori pusă sub semnul întrebării alcătuiau cel mai popular fir epic al scenariului. Chance se temea că, dacă le permitea vreodată celor doi eroi să se căsătorească, telespectatorii aveau să scoată mici oftaturi de mulțumire, mutând imediat pe alt canal. Astfel, scenariștii tot băgau bețe-n roatele romanțioase, purtându-i pe Beck și Delilah până-n apropierea altarului, pentru ca în ultimul moment să-l facă pe unul sau pe altul dintre ei să manifeste o

amnezie, sau un nou interes sentimental, sau să se confrunte cu un pericol de moarte, ca să se încurce iar ițele.

Pe parcursul acestor săptămâni, când primăvara ceda locul verii, eu îmi duceam viața în același ritm nebunesc. Alergam prin toată țara, făcându-mi apariția în public ori de câte ori mi-o permitea programul de filmare. Susan și *Sora lui Hester* apăreau în rubricile de arte ale ziarelor, de la New York până la San Francisco. Spectacolul fusese deja înscris pe lista pentru Broadway, în toamnă; se vorbea despre un turneu național și chiar o ecranizare. Citeam acele articole și încercam să-mi stăpânesc invidia. Susan era exact ceea ce-și dorea oricine, când începea școala de teatru: succes artistic – rămânând totodată fidelă și propriilor idealuri. Singură în câte-o cameră de hotel, noaptea, mi se făcea dor, deși cam fără tragere de inimă, să le dau un telefon lui Joe sau doamnei Finnegan, ca să-i ascult spunându-mi ce actriță minunată eram. Dar așa ceva nu s-ar fi deosebit cu nimic de eternele „Te iubim, Delilah", pe care mi le spuneau ospătărițele, stewardesele și femeile în taior care-mi ieșeau în cale pe străzile din St. Louis, Phoenix și Denver. Era foarte plăcut, dar mă tot gândeam la Edmund Wicklow, care spusese despre Susan, în *Manhattan News:* „Ce talent excepțional!"

Când mă mai întorceam în sfârșit și pe la New York, dormeam sau lucram. Susan avea reprezentații în fiecare seară, precum și matinee,

miercurea. Lily devenise stresată în compania mea, încă de la petrecerea care a urmat premierei. Eu rămâneam singură în timpul liber, dar nu mai încercam să-l evit pe Joe. Când ne întâlneam în holul blocului sau prin magazinele de pe strada Hudson, ne salutam cu un zâmbet cam artificial. Nu ne mai rămăsese nimic de discutat, din acea dimineață de după ultima noastră noapte petrecută împreună – dar cel puțin clarificaserăm situația.

Într-o seară călduroasă de la începutul lunii iulie, zăceam pe pat, când am auzit sunând telefonul. Era Margo.

– Mi-ai promis că vei veni să stai un timp la hanul lui Matt, zise ea.

– Ai dreptate, așa ți-am spus. Îmi amintesc.

– Ei bine, anul meu școlar s-a terminat, și am venit definitiv în Watch Hill. Când poți să vii?

– Am să vorbesc cu Chance și voi vedea ce se poate face, am răspuns, după care am început s-o ascult cum îmi tot gângurea comentarii drăgăstoase despre Matt.

– Vreo noutate în privința lui Lily? mă întrebă ea, după un timp.

– Nu prea.

– Pe mine m-a sunat zilele trecute. Am vorbit despre Henk.

– Ți-a spus și ție despre discuția pe care am avut-o cu el la petrecere?

– Da. Nu știe ce să facă. Teoria mea e că Henk încearcă să ne sperie, ca să ne îndepărtăm de ea. Vrea s-o aibă numai pentru sine...

– Margo, dacă mai aud o singură dată chestia asta, mă urc pe pereți. Henk are în vocabularul lui cam patru expresii, când e vorba de familia noastră, și le repetă la nesfârșit. Își închipuie că voința lui Dumnezeu le face să sune mai puțin absurd.

– Ei, trebuie să-i dăm și lui Lily o șansă. O să-l convertească. Ea susține că e foarte...

– Să nu spui „nesigur"!

– Bine, chicoti ea.

– Sunt căsătoriți de șase luni. Nu ți se pare că s-a creat un sistem? Teoria *mea* e că îi controlează gândurile. Exercită asupra ei un soi de influență care o farmecă. De fiecare dată când ne-am întâlnit, Lily se însufleța apropo de câte un lucru în legătură cu familia noastră – și, tot *de fiecare dată,* Henk îi reteza imediat elanul. Îi înăbușea tot entuziasmul în față. Crede-mă, nu te mint!

– Oare ar fi cazul s-o salvăm? Vreau să zic, crezi că îi spală creierul, sau așa ceva?

Am stat câteva clipe pe gânduri.

– Cred într-adevăr că îi spală creierul, dar se lasă și ea, de bunăvoie. N-o putem salva. E îndrăgostită de el. *Atâta* lucru e evident.

– N-o s-o slăbească niciodată, decretă Margo.

Am păstrat tăcerea.

– Vorbesc foarte serios, continuă ea. M-ai pus în alertă – nu pot spune că observ ceva alarmant când vorbesc cu ea. Dar tu ești acolo, așa că am încredere în instinctele tale.

Erau însă oare întemeiate? Întrebarea asta mi-o puneam ori de câte ori îi întâlneam pe soții

Voorhees. O fi Henk un individ diabolic, sau sunt cu nebună? Ori, poate, chiar *sunt* geloasă pe el fiindcă o are pe Lily numai pentru sine, ori pe Lily pentru că are un soț chipeș, care o iubește?

– Cine știe? i-am răspuns lui Margo. O să discutăm mai mult, când am să vin în vizită.

– Mă suni imediat ce afli când poți să vii?

– Am să te sun, îți promit. Te iubesc.

Picnicul anual al echipei și actorilor din *Dincolo de pod* a avut loc în weekendul următor, la locuința de vară a lui Chance și Billy, pe North Heaven, peninsula de dincolo de Sag Harbor, în capătul de est al Long Island. Ședeam lângă Stuart MacDuff, într-unul dintre cele trei autocare pe care le închiriase Chance.

– Unde-i Margie? am întrebat.

– Margie MacDuff stă în fundul autobuzului, cu Pauline, machieuza. Zice că s-a săturat, cât stă cu mine acasă, și mai are chef și de altă companie.

Am chicotit, cu gândul la Margie și stilul ei autoritar de a se purta cu Stuart.

– E o zi minunată pentru picnic.

– Mhmm...

M-am rezemat de spătar, ca să citesc ziarul *Times* și să-l las pe Stuart să doarmă. Devenise cunoscut pentru obiceiul lui de a trage câte un pui de somn pe platou ori de câte ori avea o clipă de răgaz. M-am uitat pe fereastră, privind cum suburbiile erau înlocuite de peisajul din Long Island, cu coline nisipoase, conifere pitice și bălți.

– Am ajuns? întrebă Stuart, când se trezi.

– Încă nu.

– Şi-n fond, cine mai participă la aventura asta? se interesă el, lungind gâtul şi întorcându-şi capul cărunt dintr-o parte în alta, cu înclinări maiestuoase spre cei pe care-i cunoştea. Stuart era îndrăgit de toată echipa; le amintea tuturor de taţii lor sau de taţii pe care şi i-ar fi dorit.

– Nu-l văd pe Jason, dar poate că e într-unul dintre celelalte autocare. A spus dacă vine şi el sau nu?

– Nu era sigur. Avea de gând să vină şi prietenul lui, şi a spus că se va hotărî în funcţie de asta.

Stuart clătină din cap.

– Bietul băiat. Viaţa lui a devenit un adevărat infern, din cauza prietenului ăsta. Ar cam fi cazul să-i tragă un şut, după părerea mea.

– Jason e îngrijorat din cauza vârstei. Se teme că va îmbătrâni.

Stuart îmi zâmbi, cu ochi lucitori ca ai lui Moş Crăciun.

– Nu ne temem cu toţii de bătrâneţe? Ăsta-i secretul de care ar trebui să ţină seama Jason: niciunul dintre noi nu mai întinereşte.

Când autobuzele intrară pe aleea circulară, Chance şi Billy aşteptau pe treptele de la intrare. Billy purta una dintre vechile cămăşi ale lui Chance, peste costumul de baie, iar Chance arăta de parcă ar fi venit direct de pe debarcaderul clubului de iahting: pantaloni albi călcaţi, cămaşă sport bleumarin şi tenişi de un alb imaculat.

– Iată-vă în sfârşit, uraaa, fiţi bine veniţi! ne strigă Billy.

Începură să ne salute pe fiecare în parte, îndrumându-ne spre cabine, apoi veni spre mine. Îmi plăcea să cred că soţii Schutz îmi purtau o afecţiune deosebită; în orice caz, aşa lăsau impresia. Indiferent în ce companie ne aflam, mă căutau mereu şi insistau să stau la masa lor. Billy îmi spusese că Chance era deosebit de mândru de rezultatele mele, din moment ce el mă „descoperise" – grăbindu-se să adauge: „Desigur, erai destinată succesului, dar îţi poţi imagina câtă plăcere i-a făcut să-i ofere unei debutante ca tine un rol principal în film."

– Una, scumpo, mă sărută ea pe obraz. Chance mi-a spus că ai devenit o adevărată nomadă.

– A, apariţiile mele în public! am spus, mimând că pozez.

– A făcut o campanie excelentă serialului, mă lăudă Chance, grav ca de obicei, pupându-mă ceremonios pe buze. Ratingurile sunt mai înalte decât oricând, şi s-ar putea ca anul ăsta să căpătăm şi nişte premii.

– Premii? am repetat.

Acum auzeam prima oară de aşa ceva. De obicei, când *Dincolo...* participa la câte-o competiţie strânsă pentru vreo nominalizare la Emmy ori un premiu oferit de vreuna din celelalte publicaţii sau organizaţii ale audiovizualului, vestea ajungea imediat pe circuitul bârfelor.

– E doar o posibilitate, răspunse Chance, enigmatic.

Desigur, el vorbea pe acelaşi ton enigmatic despre aproape orice.

– Du-te şi pune-ţi imediat costumul de baie, mă zori Billy, împingându-mă spre cabine, după ce-mi dădu o palmă la fund. Vremea e nemaipomenită.

Ce picnic idilic! Soţii Schutz întinseseră plase de volei şi badminton, pregătiseră un teren de crochet şi un culoar de bowling. În capetele opuse ale plajei se aflau două baruri aprovizionate cu de toate, de la vodcă rusească pusă la gheaţă până la limonadă proaspătă. Echipată cu costumul meu negru întreg, am pornit de-a lungul taluzului zidit, spre scara abruptă cu trepte de piatră, şi am coborât pe plajă. Acolo fuseseră înşirate mai multe paturi de plastic, iar nisipul era acoperit cu scoici argintii, chihlimbarii şi de culoarea caisei. Am cules câteva dintre cele mai mici şi le-am zornăit în mână. De jur-împrejur, colegii mei se zbenguiau – în apă, pe plajă, pe iarbă. Am încercat să fiu obiectivă: dacă aş fi jucat într-un spectacol de pe Broadway şi am fi ieşit cu toţii într-un weekend, am fi dat dovadă de mai multă reţinere? Nu. În niciun caz. Dar, poate, distracţia ar fi fost mai binemeritată.

L-am zărit pe Jason culcat lângă un tânăr asiatic, pe o pătură de lână verde. Amândoi purtau slipuri sumare şi erau incredibil de bine bronzaţi.

– Iubito! mă strigă Jason.

Am pornit spre el şi am fost şocată când i-am văzut expresia fericită a feţei. Nu-l mai văzusem arătând aşa de săptămâni de zile.

– Una Cavan, ţi-l prezint pe Terry Matsomo.

Terry şi cu mine ne-am strâns mâinile, după care Terry reîncepu să se joace nepăsător cu o pană de pescăruş. Fără să aştept vreo invitaţie, m-am aşezat lângă Jason. Ne uitam la Marilee Duncan, actriţa care o juca pe Nancy în serial, cum încerca să ridice vela albă cu dungi albastre a unui windsurfer. În josul plajei, câţiva tehnicieni de sunet şi actori jucau volei, cu o minge galbenă enormă. Margie MacDuff şi Art Panella trecură pe lângă noi, ţinând în mâini nişte pahare înalte cu daiquiri de fragi.

– Măi, ce petrecere colorată, comentă Jason, şi cu o distribuţie aşa de reuşită!

– Într-adevăr, am confirmat, amintindu-mi dintr-odată de vechea mea fantezie cu actorii serialului *Dincolo de pod* alcătuind o familie, în care Chance şi Billy erau pe post de părinţi. În ziua aceea, părea deosebit de aproape de realitate; autocarele ne transportaseră până aici, pe peninsulă, departe de oraş, la capătul şoselei, *Dincolo de pod,* în această falie temporală din *Brigadoon.* În autobuz, oamenii moţăiseră şi vorbiseră încet, iar eu avusesem impresia că domnea o atmosferă de caldă camaraderie. În film jucam personaje care erau rude, iubiţi, duşmani; ne vedeam între noi aproape zilnic, timp în care filmam împreună secvenţe a căror intimitate ar fi

fost imposibil să nu se reflecte şi în realitate. Cu siguranţă, Jason mă enerva când îşi uita replicile, la fel cum şi Art mă irita când mă silea să reiau câte un cadru fiindcă nu fusesem „destul de vulnerabilă". Dar jucam în serial de opt ani, iar legăturile dintre noi se strânseseră. La fel ca membrii unei familii, în cele din urmă ne iertam unii pe alţii.

– Aia ce mai e? mă întrebă Jason, privindu-mă cum îmi ungeam braţele cu loţiune protectoare împotriva arsurilor. De-asta arăţi tot timpul aşa, ca o stafie?

– Din păcate, eu n-am tenul tău închis, mediteraneean. Nu mă bronzez niciodată – nu fac decât să mă înroşesc şi să mă cojesc. Ăsta-i necazul meu în viaţă.

– Bine, dar măcar puţină *culoare*... Ar trebui să te duci la un salon de bronzat. Acolo au experţi care controlează cu precizie câte raze ajung la tine.

Experţii în bronzat mă duceau cu gândul la radioterapeuţi. În timpul tratamentului aplicat tatălui meu, pentru cancer al sistemului limfatic, radiologul apreciase greşit proporţia de radiu pe care putea s-o suporte organismul lui şi, în zelul său de a ucide tumorile, îi omorâse şi intestinele, comprimându-le până la diametrul unor paie. Stomacul tatei devenise negru şi pielos şi, în tot restul vieţii sale scurtate, fusese nevoit să se hrănească numai cu mâncare pentru bebeluşi şi să poarte două pungi de colostomie. Am întors capul dinspre Jason, care-şi ungea cu untdelemn de măsline abdomenul cafeniu-închis.

Chance se apropia agale pe deasupra taluzului, împreună cu Hank Aherns, un producător asociat. Văzându-l, mi-am amintit să-i cer câteva zile libere ca s-o vizitez pe Margo. Un curent marin, de un albastru mai închis decât al restului apei, străbătea prin mijloc Shelter Harbor Sound şi se întorcea prin jurul promontoriului. Dincolo de cap se întindea Gardiners Bay, după care urma Atlanticul şi, în sfârşit, Watch Hill. Margo se găsea la vreo treizeci şi ceva de mile spre nord-est, pe malul celălalt al apei, faţă de locul unde mă aflam eu. Mă cuprinse tristeţea, în timp ce mă gândeam la relaţia dintre adevăr şi fantezie, la familia mea adevărată în raport cu cea de la televiziune. Şi totuşi, lângă mine stătea Jason, nu Margo, vorbindu-mi pe un ton blând despre felul cum arătam şi spunându-mi că m-aş fi simţit incomparabil mai bine, dacă aş fi avut faţa ceva mai colorată. Prezenţa e totul. Am întins mâna spre a lui şi i-am strâns-o, fără ca Terry să observe, privind-o pe Marilee cum trecea prin dreptul nostru pe planşa cu velă, ca o fată care merge pentru prima oară pe patine cu rotile.

Uitându-mă după Chance, am văzut-o pe Billy stând pe veranda lată. Patru balansoare de răchită se aliniau pe pardoseala din dale de gresie, cu faţa spre apă, la est. Deasupra, tavanul fusese zugrăvit într-un bleu pal, ca să semene cu cerul estival. M-am aşezat lângă Billy, într-unul dintre balansoare, şi amândouă ne-am proptit picioarele pe balustrada verandei.

– Cum merge? mă întrebă Billy, şi am ştiut că se referea la petrecere. Era o gazdă foarte agitată.

– Fantastic. Ca de obicei, toată lumea se distrează de minune. Nu observi?

Am ascultat câteva secunde vocile ascuţite care răsunau de pe toată proprietatea. Dezmăţul era în floare: invitaţii participau la jocuri, se înfiripau legături amoroase, pe plajă domnea veselia.

– Crezi că Chance o să-mi dea câteva zile libere? Aş vrea s-o vizitez pe Margo.

– Sigur că da. Anul ăsta ai muncit ca un cal. Chance spune că numai tu, singură, ai contibuit la creşterea ratingului cu cel puţin patru puncte.

Îmi zâmbi, dar pesemne că văzu în expresia mea ceva care o făcu să mă întrebe:

– Nu eşti mândră de tine însăţi?

– Ba sigur că sunt, am răspuns fără convingere.

– Nu pari.

Cât de mult e cazul să-i spui nevestei şefului, chiar şi dacă ţi-e o foarte bună prietenă? O fi fost de vină ziua, starea mea de spirit, faptul că ne uitam la apele scânteietoare ale strâmtorii, în locul străzilor mohorâte din Manhattan... În orice caz, m-am hotărât să risc.

– Nu sunt sigură că asta e tot ce-mi doresc. O mai ţii minte pe prietena mea, Susan Russell?

Billy dădu din cap.

– Ei bine, nu e nevoie să-ţi spun cum o mai duce. Sunt sigură că ai văzut cronicile şi reclamele.

De fapt, am fost şi la spectacol.

– Mă întreb dacă n-ar fi vremea să trec şi eu la actorie mai *serioasă*.

Billy se încruntă, arătând cu adevărat nedumerită.

– Nu sunt sigură că înţeleg la ce te referi prin „serioasă"

– Piese de teatru. Filme de cinema.

– A, adică *şic,* vrei să spui. Telenovelele nu mai sunt la modă.

Am privit un slop mare şi alb care apărea de după capătul sudic al insulei Shelter, venind spre Gardiners Bay. Mă ducea cu gândul la *Manaloa* şi la plecarea ei din Newport. Încercam să mă decid dacă ceea ce spunea Billy avea sens sau nu.

– Înţeleg ce vrei să zici, dar asta nu e tot. N-ar fi cazul să creez nişte personaje noi?

Billy ridică din umeri.

– Dacă vrei să creezi personaje noi, fă-o – cine te opreşte? Dar ceea ce faci în serial e nemaipomenit. Ar trebui să fii foarte mândră de asta. Unii dobitoci pe care-i mai întâlnesc când şi când, pe la petreceri, mă întreabă de ce nu sculptez, în loc să modelez oale de lut. Îşi închipuie că sculptura e un obiectiv înalt, la care trebuie să aspiri, că olăritul nu-i decât o etapă prin care trebuie să trec ca să mă calific. Iar eu le spun că nu m-am *oprit* nicăieri – nu fac oale fiindcă n-aş putea să sculptez. Sunt două forme de artă diferite, iar olăritul e mai puţin modern decât sculptura.

O admiram cu adevărat pe Billy; putea să dea un asemenea răspuns pe deplin convinsă că avea dreptate. Poate că era o oliriță la fel de bună pe cât era Marisol ca sculptoriță, dar analogia ei nu mi se părea convingătoare. Probabil că ridicasem din umeri cu un aer evaziv, căci ea continuă:

– De fapt, tu ai transformat-o pe Delilah Grant într-o femeie vie, care respiră.

– Deşi suferă.

– Asta face parte din Delilah. Oamenii cred în ea. De-ai şti, numai, câte scrisori primeşte Chance, lăudând-o pe Delilah şi portretul pe care i l-ai făcut tu...! Nu toate femeile din lume sunt puternice, draga mea. Iar ele reacţionează faţă de personajul creat de tine. Şi poţi să fii *sigură* că nimeni nu răspunde cu o vitalitate de acelaşi gen la vederea siluetelor decupate din carton.

M-am ridicat pe jumătate din balansoare, ca s-o sărut pe creştetul capului. Câteva şuviţe de păr subţiri, arămii, i se desprinseseră din coada de cal; luceau roşiatic în lumina soarelui.

– Aici, ai dreptate, i-am spus.

Aşa era. Ori de câte ori mă simţeam în inferioritate fiindcă jucam într-o telenovelă, mă gândeam la femeile inteligente care mă priveau în fiecare zi şi-mi spuneam: „Nu se poate să greşească toate."

În restul zilei, m-am lăsat cuprinsă de o stare de reverie. Am înotat şapte lungimi de plajă, dus-întors, apoi mi-am aplicat din nou loţiune contra arsurilor şi am adormit pe pătura lui Jason.

Când m-am trezit, eram singură pe plajă, iar soarele portocaliu începuse să asfințească; dincolo de strâmtoare, țărmul lucea în lumina tot mai slabă. O briză destul de rece sufla peste picioarele mele, și m-am învelit cu pătura. Creveți translucizi săreau din grămezile de alge care se uscau pe plajă. Din casă, aflată la vreo sută de iarzi distanță, se auzeau primele acorduri ale muzicii de dans; membrii orchestrei își făceau încălzirea. Petrecerea continua.

Chance mi-a promis trei săptămâni libere în septembrie. Septembrie – luna mea favorită. Mi-am petrecut restul verii așteptând cu nerăbdare să plec. Chance n-a scos un cuvânt despre nemulțumirea mea față de faptul că jucam într-o telenovelă, de unde am dedus că Billy nu-i spusese nimic despre conversația noastră. Delilah era în închisoare. Nancy o atacase cu un cuțit de vânătoare; se încăieraseră, iar Delilah întorsese arma asupra atacantei sale. Acum era arestată, pusă sub acuzare pentru omor de gradul întâi. Risca să fie condamnată la moarte pe scaunul electric. Beck, îngrozit la gândul că Delilah se afla după gratii și era în pericol să moară, punea la cale o evadare. Aveau de gând să se dea la fund și să adune probe în favoarea ei, dovedind că Nancy era o ucigașă în serie hotărâtă s-o lichideze pe Delilah. Între timp, în închisoare, Delilah se adapta la viața de detenție oferindu-se să le consilieze pe celelalte deținute. Guvernatorul și gardienii corupți, care distribuiau droguri și orice alte

produse de contrabandă, pe bani, erau iritați de tehnicile de consiliere prin sondaj ale lui Delilah și de imixtiunea lui Beck în calitate de redactor-șef al ziarului *Tribune* din Mooreland. Un grup de pușcăriași dintre cei mai violenți le plătiseră paznicilor o șpagă fabuloasă, ca să poată evada fără amestecul nimănui, iar guvernatorul voia s-o ia pe Delilah cu ei, ca ostatică. Delilah, singură și speriată, rezista avansurilor lesbiene pe care i le făcea colega de celulă, o frumoasă radicală, închisă pentru rolul pe care-l jucase într-un jaf eșuat.

Mă bucuram că Chance fusese de acord ca scenariștii să includă în intrigă sugestiile mele, dar restul intrigii îmi ofensa sensibilitatea. Cum era posibil ca Beck, un redactor atât de deștept, s-o încurajeze pe Delilah să evadeze și să se ascundă până reușeau s-o „reabiliteze"? Acest gen de logică distorsionată domina tot filmul. În realitate, oare legiuitorul ar fi trecut cu vederea o evadare din închisoare (delict penal în sine), numai fiindcă deținuta evadată își putea dovedi nevinovăția în cazul delictului inițial? De curtea de apel nu auziseră? După cum le-au spus toți părinții copiilor lor, de-a lungul veacurilor, din două fărădelegi nu iese o faptă legiuită. Dar, în Mooreland, generosul procuror districtual avea să arunce o singură privire peste probele irefutabile aduse de Beck și să-i acorde lui Delilah grațierea – foarte posibil, împreună cu o slujbă de șefă a nou-createi Comisii de Psihologie din Mooreland.

Serialul era plin cu inadvertențe de acest gen. Pentru a spori dramatismului situației, Beck păstra anumite secrete față de Delilah, aceasta, la rândul său, nu era sinceră cu Beck și, când în sfârșit aflau adevărul, se făceau unul pe altul mincinoși și se despărțeau, cu lacrimi, acuzații și sentimente lezate. Cele mai inteligente dintre telespectatoarele noastre se revoltau și ne mitraliau cu scrisori în care întrebau: „De ce nu-s în stare să învețe din propriile lor greșeli? M-am săturat să se repete la nesfârșit același lucru!" La fel mă săturasem și eu.

Greenwich Village se golise de lume, împreună cu restul New Yorkului, odată cu sosirea verii. Seara, mă întorceam acasă de la lucru, mă schimbam și ieșeam la o plimbare. Magazinele de antichități de pe strada Hudson erau acum închise. Toată primăvara, proprietarii umpluseră trotuarele late cu mese de stejar, scaune de birou din lemn de arțar, dulapuri de nuc, șifoniere cu oglindă, cuiere de alamă; acum, prăvăliașii plecaseră din oraș, ca să caute noi comori în Adirondacks, Bucks County, Vermont, New Hampshire și pe coasta statului Maine. Mergând spre sud în asfințit, vedeam Turnurile Gemene înălțându-se într-o pâclă rozalie, cu luminile licărind straniu prin fierbințeala și vaporii din josul Manhattanului. Traseul meu mă purta spre est, de-a lungul străzii West Tenth, prin fața garajului poliției și prin dreptul unui șir de case înguste. Adeseori, mă opream la librărie, ca să citesc câteva pagini sau

să răsfoiesc încet albumele ilustrate, profitând de răcoarea magazinului cu aer condiționat. În serile de iarnă, librăria și trotuarele erau mai aglomerate; acum, oamenii plecaseră în vacanță, sau le era prea cald ca să iasă din apartamente.

Pentru mine, întoarcerea acasă nu era o plăcere. Umblam prin magazine, apoi cumpăram câte ceva și mergeam la Gran Caffè Degli Artisti, unde mă așezam la nivelul superior, lângă fereastra lată, ținând în mâini paharul rece de espresso cu gheață și privind afară pe Greenwich Avenue, cu cartea deschisă pe masa de lemn zgâriat. Când gheața se topea, comandam încă un pahar, indiferent cât de multă cafea îmi rămăsese. Eram scăldată în lumina lampioanelor aurii din tavan și cea a felinarelor de pe stradă. Oamenii așezați la alte mese vorbeau încet între ei. Despre weekendurile în Quoge, East Hampton, Wellfleet; căldura asta cumplită; crima din strada Bank; pasiunea pentru o persoană căsătorită; filmele îngrozitoare care rulau în oraș. Se întrebau dacă au observat: taraba cea nouă de legume și zarzavaturi; faptul că în fiecare zi pare să tune la ora trei; cât de repede se topește gheața din paharul de espresso. Trăgeam discret cu urechea. Erau compatrioții mei, prizonieri în orașul acesta încins, pe când toți ceilalți respirau aerul curat și sărat de la mare.

După ce beam atâta cafea cu gheață, mă simțeam prea surescitată ca să mă duc acasă la culcare. Stăteam lângă fereastră și mă uitam la trecătorii de jos, de pe trotuar. Într-o seară, l-am

văzut pe Joe cu o femeie. Avea o tunsoare tifos, cum nu mai văzusem de cel puțin zece ani, și purta un jerseu pastel fără mâneci care-i accentua curbele opulente. Mergeau încet pe Greenwich Avenue, înlănțuiți într-o îmbrățișare relaxată. Buclele roșcate ale lui Joe luceau în lumina gălbuie a felinarelor. S-a oprit un moment, ca și cum ar fi stat pe gânduri dacă să urce sau nu treptele cafenelei, dar în clipa următoare a plecat mai departe. M-am răsucit în scaun, ca să-i urmăresc cu privirea, până când au dispărut pe strada Perry.

În timpul acestor plimbări, nu mă recunoștea aproape nimeni; de la succesul lui Susan cu *Sora lui Hester,* observasem că tot mai puțini oameni își ațintea privirea asupra mea. Eram mulțumită – așa, puteam să circul fără să mă deranjeze atâția ochi iscoditori. Totuși, mă mai și întrebam dacă nu cumva recunoașterea publică ar fi trebuit să fie una dintre recompensele firești pentru rolurile din serialele de televiziune. Cu alte ocazii însă, de obicei, după ce dădeam câte un autograf, simțeam că eram la fel de populară ca oricând și deveneam conștientă de faptul că eram paranoică atunci când îmi închipuiam că m-aș fi pierdut în anonimat.

Spre sfârșitul lunii august, vremea s-a mai răcorit. Unele seri erau destul de friguroase ca să am nevoie de pulover. Masele de aer canadian coborau spre sud; am luat-o ca pe un semn că în curând aveam să plec spre Watch Hill. Mi-am cumpărat biletele de tren printr-o agenție de voiaj aflată imediat după colț față de Studioul 3.

Previziunile mele se adeveriseră: Beck o ajutase pe Delilah să evadeze exact în momentul când deținuții și gardienii corupți se pregăteau să-și pună în aplicare planul de a o lua ostatică. Tovarășa de celulă a lui Delilah colaborase cu Beck, provocând o diversiune ca să le distragă atenția: își provocase un acces de tuse, inhalând o mare cantitate de pudră de talc adusă de Beck anume în acest scop. Acum era internată în spitalul închisorii, iar Beck și Delilah fugeau, urmăriți de angajații răzbunători ai închisorii și de oamenii legii. Aveau să scape cu viață? Mai întâi trebuiau să se ascundă pentru trei săptămâni, semănând îndoiala în mințile telespectatorilor și oferindu-le Unei Cavan și lui Jason Mordant pretextele ideale ca să plece în vacanță.

În ziua când urma să plec de la New York spre Watch Hill, telefonul meu a sunat la ora șapte dimineața. Era secretara lui Chance, care m-a întrebat la ce oră aveam tren, și mi-a spus că domnul Schutz urma să-mi trimită mașina lui ca să mă ducă la gară. M-am umflat în pene de mândrie. Mă simțeam ca o celebritate! La nouă și un sfert, așteptam în holul blocului, cu două genți de prelată, o valiză, o rachetă de tenis și o sacoșă plină cu cărți noi pe care să le citesc pe plajă. La ora stabilită, limuzina neagră și lucioasă opri încet lângă bordură, cu Chance pe bancheta din spate. Nu mă așteptasem să vină și el, odată cu mașina.

Primul meu gând fu următorul: „Gata, mă concediază."

Iar al doilea: „Una dintre surorile mele a murit, şi l-au trimis pe Chance să-mi dea vestea."

– Nu arăţi prea bine, îmi spuse el, când am urcat.

– Totul e-n regulă?

Îmi acoperi mâna cu a lui, zâmbind.

– Da, totul e perfect. Nu-ţi face griji.

Îi spuse şoferului să ne ducă la Pennsylvania Station, apoi apăsă pe un buton, ridicând geamul fumuriu despărţitor dintre bancheta din faţă şi cea din spate.

– Voiam să-ţi vorbesc, dar vara asta a fost foarte agitată.

– Ştiu.

Câteva cuvinte despre plaje, petreceri, cât de repede trece vara... Curând, am ajuns sub coroanele copacilor dintre Pennsylvania Station şi Madison Square Garden.

– Eşti mulţumită de serial, Una? mă întrebă el.

– A, da. Foarte mulţumită.

În acel moment, chiar eram, gândindu-mă la perspectiva de a pleca pentru trei săptămâni.

– Şi totuşi, poate că a sosit momentul să-ţi reiei drumul înainte, să-ţi urmezi ciclul firesc de evoluţie. Poate ţi-ar plăcea o nouă provocare...?

Am ridicat din umeri. Nu puteam să-mi reprim senzaţia că mi se dădeau papucii.

– Ai vrea să dai o probă pentru un film de cinema? mă întrebă.

Era opera lui Billy, am ghicit imediat. Chance şi Billy Schutz, îngerii mei păzitori, îmi ofereau şansa unei probe de cinema. Chance şedea lângă mine, urmărindu-mi extazul mut cu ochii lui de lup. Am dat din cap. Apoi l-am îmbrăţişat.

– Am să-l sun pe agentul tău ca să discutăm despre asta. Un prieten al meu face distribuţia unui film nou şi important, care se va turna în Franţa, şi i-am vorbit de tine. S-a arătat foarte interesat.

– E minunat, Chance! Ştii, chiar mă gândeam la un film sau o piesă de teatru. Îmi place la nebunie serialul, *desigur,* şi sunt gata oricând să mă întorc la el, dar aş vrea să încerc şi ceva nou. Doar să încerc, doar să văd dacă sunt în stare. Pe urmă, însă, mi-aş relua rolul în serial.

Auzindu-mă cum turuiam, Chance râse. Îşi consultă ceasul extraplat, subţire ca de carton.

– Să nu pierzi trenul. Am să-ţi programez o probă, prin intermediul domnişoarei Atwood.

– Îţi mulţumesc, Chance. Îţi mulţumesc şi că m-ai adus cu maşina, şi pentru... şi pentru asta... cu filmul...

Am râs amândoi de stângăcia mea.

– Şi, apropo, cine-i prietenul ăsta al tău? Aşa, doar din curiozitate...

– Emile Balfour.

Emile Balfour. Nimic mai simplu – dădeam o probă de film la Emile Balfour, indiscutabil cel mai iconoclast regizor de film al zilelor noastre. Era francez şi le datora la fel de mult lui Rimbaud

şi Jung, ca şi lui Truffaut şi Fellini. Folosea o imagerie bogată, secvenţe onirice, marea, culori vii şi actori necunoscuţi, care deveneau imediat celebri. Dintre cei zece-doisprezece regizori pe care i-ar fi putut menţiona Chance, Balfour era de departe cel mai fascinant.

În sfârşit, am ajuns în trenul ce se îndrepta spre Westerly, Rhode Island, un oraş aflat la doar câteva mile de Watch Hill. Am stat singură în compartiment până la Stamford, unde se aşeză lângă mine o femeie cam de vârsta mea. Abia m-am abţinut să nu-i spun ce mi se întâmplase: dădeam o probă la Emile Balfour!

Îi văzusem aproape toate filmele. Cele mai multe erau poveşti de dragoste a căror acţiune se petrecea pe malurile mai multor mări şi oceane – la Tripoli, în Corfu, în Christmas Cove, Labrador, Portillo... Într-un interviu pe care-l citisem odată spunea că se născuse la Montreal, din părinţi francezi, dar înainte ca el să împlinească un an familia se mutase la Arcachon, un orăşel de pe coasta de sud-vest a Franţei. Îi plăcea navigaţia şi avea nevoie de mare ca să-şi încarce bateriile. Marea îi inspira cele mai bune filme. Mi-am amintit de secvenţa cu vântul, din *Ascultătorul,* care fusese turnat în Canada. O femeie mergea singură pe o cărare înzăpezită, paralelă cu faleza Golfului Fundy. Soţul ei, plecat într-o partidă solitară de vânătoare, nu se mai întorsese acasă. Oare murise? O părăsise? La început, expresia ei era calmă, dar treptat ajunsese să urle; camera

înregistra deznădejdea de pe fața ei, însă țipetele i se pierdeau în vântul de februarie. Nu se auzea niciun sunet. Era una dintre cele mai înfiorătoare secvențe din câte văzusem în viața mea.

Trenul se târa spre est, prin Connecticut, trecând pe lângă orașele industriale de la vest de New Heaven, apoi printre stațiunile maritime de dincolo de Connecticut River. Încercam să mă gândesc la Margo, la vacanța care ne aștepta, dar nu reușeam să mi-l alung din minte pe Emile Balfour. Am deschis ziarul la rubrica de cultură și artă, ca să văd dacă fusese inserată vreo reclamă la unul dintre filmele lui. Aplecându-mă înainte pe banchetă, îmi încordam vederea, încercând să întrezăresc crâmpeie din Long Island Sound, ca și cum acestea ar fi putut să mă revigoreze, să mă inspire să dau o probă cât mai bună pentru Emile Balfour. Eram atât de absorbită, încât am fost cât pe ce să pierd din vedere peninsula unde locuia mama mea, singură, pictând acuarele după pofta inimii. Rareori mă gândeam la ea; pe tot parcursul copilăriei mele, lăsase impresia că ar fi dorit să se afle în altă parte. La șevalet, pe malul bălților, în bibliotecă. Împărtășeam un secret important, despre care nu vorbeam niciodată: incursiunile noastre pentru a-l aduce pe tata acasă, din cârciumile lui. Mama ar fi preferat să netezească toate cutele din țesătura trecutului. Dacă tatăl meu fusese în timpul vieții un om imperfect, după moarte devenise soțul ideal. În timpul vacanțelor, și la telefon, mama începea să plângă când venea

vorba despre el. „A fost un om bun", spunea ea uneori – sau: „O, ce soț minunat...!" Surorile mele și cu mine râdeam pe înfundate, iar mama ieșea din cameră, ofuscată. Îi venea mult mai ușor să-și păstreze iluziile când era singură, așa că n-o vizitam decât rareori.

Iar acum, în compartiment, aplecată în față, mă chinuiam să disting catargul care marca, asemenea unui punct de reper, capătul drumului unde se afla casa ei; din cauza vitezei trenului vedeam ca prin ceață copacii, stâncile și golful, toate contopindu-se în valuri de albastru și verde-cenușiu, iar catargul nu mai apărea. În golful acela fusese risipită cenușa tatălui meu. Mama o ținuse sub pat, într-o cutie mare de tablă, al cărei capac putea fi desprins ca al unei cutii de cacao, și o împrăștiase de una singură, la un an după moartea lui. Mi-o imaginam stând singură pe stânci, vârându-și mâna în urnă și aruncând pulberea gri în mare. O făcuse noaptea. Reveneam cu gândul în urmă cu zece, cincisprezece ani, în perioada când porneam amândouă în căutarea lui. Poate că, dacă am fi avut alte firi, amintirile acelea triste și ciudate ne-ar fi apropiat. Așa, însă, ne dezbinau; dovedeau că știam adevărul despre el. Față de mine nu putea să se prefacă.

În unele nopți, singură în apartamentul meu, mă gândeam la mama când avusese vârsta mea de-acum. Păruse să jinduiască după o viață ca a mea: artistică și solitară. Și totuși, se măritase și născuse trei fete – în tot acel timp dorindu-și

singurătatea. Şi acuarelele ei. Iar acum, că era singură şi putea să picteze cât de mult dorea, îşi imagina în voie un trecut care să se ridice la înălţimea aşteptărilor şi speranţelor ei. Trenul intră într-un tunel săpat în versantul stâncos, iar golful pieri din faţa ochilor mei.

9

Am coborât din tren, la Westerly, într-o după-amiază de septembrie senină şi strălucitoare, şi am aterizat în braţele lui Margo. Am rămas mult timp îmbrăţişate, pe peronul de scânduri vechi. Părul ei, după o vară întreagă de stat la soare şi înotat prin apă sărată, arăta ca un halou alb. Îi ajungea până la umerii supli, vălurindu-se în ondulaţii uşoare.

– Suntem din nou împreună, îmi şopti ea, îndesându-şi faţa lângă gâtul meu.

Sunt mai înaltă cu cinci degete, iar firele ei mai scurte de păr îmi gâdilau nasul.

– Unde-i Matt? am întrebat, privind în jur şi scărpinându-mi cu dosul mâinii nasul care mă mânca.

Făcu un pas înapoi şi-mi săltă geanta cea mai grea. Am început să trag de ea. Amândouă avem câte o formă de autoritate, dar a mea e mai dezvoltată. Am câştigat geanta.

– La han. Ar fi vrut să vină şi el, dar am preferat să te întâmpin singură, să te văd doar eu mai întâi, cu ochii mei.

– Foarte bună idee.

Am urmat-o spre un Land Rover albastru şi cam ruginit. Avea pe parbriz câteva abţibilduri viu colorate: Societatea Audubon, un permis de acces al autovehiculelor cu dublă tracţiune pe o anumită plajă, un sigiliu al Universităţii Brown şi un blazon cu sloganul: *Let's Go, Bruno!* M-am rezemat de spătarul din piele crăpată al banchetei şi am pornit împreună pe drumul din lungul ţărmului.

– Să nu-ţi faci prea mari iluzii, dar încerc să organizez o reuniune de familie. Le-am chemat pe mama şi Lily cu Henk să vină pentru un weekend prelungit.

– Când?

– Oricând pot să-şi facă timp. Toţi par să aibă alte aranjamente făcute dinainte.

Tonul lui Margo m-ar fi încurajat să mă plâng de izolarea permanentă a mamei noastre şi de viaţa tot mai retrasă pe care o ducea Lily de când se măritase cu Henk, dar nu doream să-mi stric buna dispoziţie. Voiam să mă uit cum şerpuia drumul printre bălţi cu apă sărată şi lagune, şi să inspir cât mai adânc aerul acela pur. În New York, nu-mi foloseam decât treimea de sus a plămânilor, trăgând în piept doar puţin aer, şi ăla plin de smog. În schimb, i-am cerut lui Margo să-mi vorbească despre proiectele ei pentru anul care urma.

– Am să stau cu Matt şi voi face studii independente. Drumul cu maşina de-aici la Providence unde conferenţiază profesorul Allen e foarte uşor. Şi-n plus, mai e şi o doamnă care are o colecţie Rodin.

– Unde?

– În Watch Hill. Are o casă enormă, cu o curte închisă cu geamuri în care se află numeroase sculpturi. Am vizitat-o de vreo două ori. Ea şi soţul ei obişnuiesc să ia cina la han, şi le spun tuturor că-mi scriu „compunerea" despre Rodin. Eu sunt gata să-mi iau doctoratul, iar oamenii încă mai vorbesc despre mine de parc-aş avea doisprezece ani.

Am zâmbit, dar din fericire Margo nu mă observă. Deşi avea douăzeci şi cinci de ani, nu-şi arăta vârsta. Statura ei măruntă, părul blond şi ondulat, modul smucit de a se mişca mereu, toate te făceau s-o crezi mult mai tânără. Nu mai şofase până atunci – spre deosebire de Lily, care o făcuse dintotdeauna. Iar acum, privind-o cum manevra pe drum un autovehicul cu dublă tracţiune, simţeam nesiguranţa sub aerele ei de bravadă. Sau, poate, pur şi simplu puneam la îndoială competenţa surorii mele mai tinere.

Clădirea cu turnuleţe a Hanului Ninigret încununa creasta unei coline cu vedere spre Oceanul Atlantic într-o parte, şi spre oraşul Watch Hill în cealaltă. Ţiglele sale argintii fuseseră albite de vânturile de la răsărit şi de stropii de apă sărată. Îmi imaginam trâmbele înspumate ale valurilor sărind în susul falezei, de-a lungul promontoriului dintre han şi far. Uraganele venite dinspre nord-est îi zgâlţâiseră secole de-a rândul fundaţiile. Era posibil ca hanul să fi fost casa unui căpitan de corabie, în secolul al XVIII-lea. Nevasta căpitanului

aşteptase acolo, în timp ce soţul ei cutreiera coastele din Brazilia, Jamaica şi Florida. Purta haine albe foşnitoare şi se urca zilnic în turn, de unde scruta zările în aşteptarea unei corăbii cu pânze. Deşi vedea multe vase ivindu-se din valuri, pe a soţului ei o recunoştea imediat. Atunci o lua la fugă (o şi văd: faţa trandafirie îi străluceşte în soare, părul blond şi cârlionţat îi saltă unduitor în urmă, rochia albă foşnitoare, ţinută delicat deasupra pantalonaşilor, cu mâinile ei mici şi albe), îndreptându-se spre port. Soţul ei cobora de pe corabia încărcată cu frunze de palmier, cupru, ulei şi ananas. Porneau în goană (acum ea e în braţele sale, cu faţa îndesată în vestonul lui albastru), în susul pantei, spre casa lor. I-am spus toate acestea lui Margo, în timp ce-şi parca Roverul în curtea hanului.

– Şi eu m-am gândit exact la acelaşi lucru, răspunse Margo, punându-şi mâna streaşină la ochi, în timp ce ridica privirea spre acoperişul ascuţit al turnuleţului. Pe ea o cheamă Letitia, iar pe el, Nathaniel. Ea îi pregăteşte clătite pentru prima masă după întoarcere, fiindcă el nu mai poate să vadă în ochi peştele.

Clienţii hanului stăteau pe scaune albe, răspândite pe gazonul cu iarbă bogată. Un gard viu, format din tufe de trandafiri sălbatici, împrejmuia perimetrul proprietăţii. Singurii copaci erau câţiva stejari şi brazi pitici. Margo mă conduse spre trepte, după care am lăsat în urma noastră o uşă lată cu plasă contra ţânţarilor, şi am intrat într-un hol răcoros. În salonul principal al

hanului se aflau câteva canapele, un şemineu şi nişte ferestre despărţite între ele de etajere cu cărţi. Pardoseala cu dale era acoperită de covoare persane vechi şi roase. Toată ambianţa mi-a plăcut de îndată ce am pătruns înăuntru.

La zece secunde după ce uşa se trânti în urma noastră, Matt coborî grăbit scara abruptă, de la etajul întâi. Am ştiut din prima clipă că era el. Scund şi îndesat, avea o barbă stufoasă, şaten-aurie, şi ochi albaştri prietenoşi. Purta o cămaşă de flanel decolorată şi o pereche de blugi. Strângerea sa de mână era deosebit de viguroasă. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi şase de ani.

– Mult ţi-a luat ca să ajungi aici, spuse el, continuând să-mi strângă mâna. Cu cât îi priveam mai mult timp zâmbetul, cu atât acesta mi se părea mai luminos.

– Acum poţi să-i dai drumul, spuse sec Margo.

– Nu, nu, primele întâlniri sunt cele mai importante – ele contribuie la strângerea legăturilor între oameni. Între Una şi mine trebuie să se statornicească o relaţie solidă şi sănătoasă.

– Îmi dau seama că e o relaţie excelentă, am spus eu, retrăgându-mi mâna; încheieturile degetelor mă cam dureau. Apoi, l-am sărutat pe Matt pe obraz.

– Cum a fost drumul?

– Foarte plăcut. Mă bucur nespus că sunt aici.

– Stai, numai, să-ţi vezi camera, spuse el. Ai să dormi în turn.

Demonstrația lui de generozitate o făcea pe Margo să arate pe cât de mândră, pe atât de îndrăgostită. Îmi zâmbi larg.

– Camera din turn e extraordinară.

– Mai e și bântuită, completă Matt.

Plăcerea de pe fața lui Margo cedă locul panicii; știam că-și amintea acea ocazie, din urmă cu un an, când îi povestisem despre fantoma tatei, apărută în Newport. Clătină din cap și acoperi mâna lui Matt cu a ei, ca și cum acesta tocmai ar fi comis o gafă dezastruoasă, pe care ea se grăbea s-o îndrepte.

– Nu-i adevărat, așa le spunem turiștilor, ca să-i impresionăm. Nu există nicio fantomă.

– Margaret, simplul fapt că noi n-am văzut-o niciodată nu înseamnă că nu există.

Îmi zâmbi.

– Fostul proprietar jură că turnul e bântuit.

– Aha... Și când ai cumpărat casa? l-am întrebat, schimbând subiectul, ca s-o conving pe Margo că nu eram obsedată de fenomene supranaturale. Că n-aveam de gând să țin ședințe de spiritism în turn, când deșteptătorul meu de voiaj suna miezul nopții. Ora Vrăjitoarelor.

– Anul trecut. Asta-i a doua vară pe care o petrec aici.

– Matt a studiat un an la școala hotelieră Cornell.

– Și pe urmă, bunicul meu a murit și mi-a lăsat niște bani, iar eu i-am cheltuit ca fraierul pe coșmelia asta, adăugă el.

Margo îşi dădu ochii peste cap.

– Tatăl lui Matt e *broker.*

– Imobiliar? m-am repezit eu să întreb.

– Nu – de acţiuni şi obligaţiuni. Valori solide. Esenţa modului american de a scoate profituri, răspunse Matt.

Apoi luă geanta mea de la Margo şi porni pe scară.

Ce dezamăgire! Mi-ar fi plăcut ca şi tatăl lui să fi lucrat în domeniul afacerilor imobiliare, la fel ca al nostru. Pentru Matt şi Margo, cel puţin, ar fi fost extraordinar. Ar fi putut vorbi despre amintirile din copilărie, înţelegând fără alte explicaţii cum fuseseră vieţile profesionale ale taţilor lor. Cunoscându-le pe Margo şi Lily de atâta timp, învăţasem să apreciez cât de inportant era să fii înţeleasă fără a trebui să dai explicaţii.

Încadrată de Matt şi Margo, fiecare încărcat cu bagaje de-ale mele, ca şerpaşii pe un traseu din Himalaya, am urcat patru dintre cele mai abrupte tronsoane de scară pe care le întâlnisem vreodată. Treptele era dispuse aproape vertical, ca ale unei scări de şipci. Mă ţineam strâns de balustrada de lemn, ca să-mi păstrez echilibrul, trăgându-mă tot mai sus cu fiecare pas; cursurile mele de dans nu mă pregătiseră pentru nişte acrobaţii atât de ameţitoare. Când am ajuns în vârf, gâfâiam, deşi încercam din răsputeri să-mi domolesc bătăile inimii.

– Pregăteşte-te pentru priveliştea visurilor tale, mă anunţă Margo.

– Eşti gata să intri în camera din turn? mă întrebă şi Matt.

– O să reziste, spuse sora mea.

Apoi, Matt dădu uşa de perete.

Camera din turn era cu adevărat splendidă. Circulară, cu tavanul conic, ca al unui siloz. Ferestrele curbate în chip miraculos dădeau spre întinderea scânteietoare a Atlanticului.

– Am presărat diamante pe apă, anume pentru tine, îmi spuse Margo, arătând spre razele de soare care se reflectau din valuri.

– E de-a dreptul divin... am murmurat, sărutând-o.

Camera era mobilată sumar, fără tablouri pe pereţi, care să distragă atenţia. Un pat cu cuvertură albă, un birou de lemn zgâriat, două fotolii de creton decolorat şi o masă şubredă umpleau tot spaţiul circular. Pe podelele de scânduri vopsite nu erau covoare, şi nici perdele la ferestrele cu cercevele albe – căci, desigur, acesta era cel mai înalt punct de pe promontoriu, aşa că nimeni nu putea să vadă înăuntru.

– Cred c-ar trebui să te lăsăm să te instalezi, spuse Matt, îndreptându-se spre uşă.

– Ce să se mai instaleze, că-i gata instalată! declară Margo. Ia-ţi doar costumul de baie pe tine, şi hai să facem o partidă de înot!

– Minunat, am spus eu – dar, oricât de superbă era camera, imediat ce m-au lăsat singură, ca să mă schimb, am simţit un fior pe şira spinării. Matt avea dreptate: era bântuită. Simţeam spiritul tatălui

meu – deşi încă nu venise. Îl percepeam fugar, aşa cum prinzi câte o mireasmă din zbor când mergi cu maşina pe drumuri de ţară, iar afară nu se văd decât fâneţe. Tatăl meu urma să mă viziteze în camera aceea. O ştiam cu certitudine, dar intuiam că n-avea să se întâmple chiar din prima seară. Simţeam că îmi fusese făgăduită o vizită, însă nu era încă iminentă.

Zece minute mai târziu, îmbrăcată în costumul meu de baie negru, şi unsă cu loţiune, pe sub una dintre cămăşile albe la care renunţase John Luddington, m-am întâlnit cu Margo pe veranda largă, curbată, din faţa hanului.

– Îţi place camera? mă întrebă ea, aprinzându-şi o ţigară.

– La nebunie, am răspuns, având grijă să păstrez pentru mine descoperirea pe care o făcusem.

Aplecându-se înainte spre mine, Margo îmi şopti pe un ton conspirativ:

– Matt a vrut să ţi-o dăm. E cea mai scumpă cameră din tot hanul.

– Ştiu. Aş plăti oricât ca să stau acolo...

Îşi ridică mâinile, clătinând din cap.

– Nu... n-am vrut să spun asta... Ce, ai înnebunit?

– Ştiu că nu aştepţi bani de la mine, capsomano. Voiam doar să-ţi spun că-mi dau seama de calitatea ei.

– Bine. Matt speră să-ţi placă. Nu vrea să ajungă un al doilea Henk.

Am râs amândouă.

– O, *Liebchen,* am spus eu, îngroşându-mi vocea. Ştim amândouă că nu poate exista decât *un singur* Henk.

– Slavă Domnului, replică Margo.

Dintr-odată, am devenit conştientă de implicaţiile cuvintelor ei: un alt Henk? Un alt cumnat? M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că aveam dreptate. Se înroşise ca focul.

– Vorbeşti serios? am întrebat-o, lungindu-mi gâtul ca să-i văd degetul inelar, dar n-am zărit niciun inel.

Dădu din cap.

– Matt, trebuie să-i spunem! strigă ea.

Matt scoase pe fereastra biroului capul cu barbă aurie, care reflecta razele de soare. Traversând veranda, Margo se opri lângă capul lui. Zâmbeau amândoi.

– Vreau să ştii, Una, spuse Matt, că nu pierzi o surioară, ci câştigi un cumnăţel.

M-am grăbit să-i sărut, după care Matt ieşi cu totul pe fereastră, ca să ne îmbrăţişeze. Toţi trei ne strângeam în braţe, sărutându-ne. Matt şi Margo plângeau amândoi.

– Avem de gând să ne căsătorim de Crăciun, spuse Margo. Aici, la han, poate.

– Mda, o să fie grozav. Probabil vom aduce o formaţie de polcă, să aibă cel puţin un acordeon, şi ia gândeşte-te la cutiile de chibrituri! Numele noastre sunt perfecte: Mmmmatther şi Mmmmargaret, continuă Matt, lungind *m*-urile;

apoi se întoarse şi-şi suflă nasul într-o basma albastră. Vom avea o grămadă de cutii de chibrituri şi şervete de cocktail, imprimate cu numele noastre, o să putem chiar să le folosim aici.

– A participat la nunta unui fost coleg al lui de cameră, la Château de Ville, şi încă nu şi-a revenit, îmi explică Margo. Zâmbea ca un drăcuşor, în timp ce-şi scuza alesul; îmi amintea de-o fată de doisprezece ani care susţine că s-a logodit.

– Da, şi nici nu ştiu când am să-mi revin. Vreau să zic, ce-or fi având unii-n cap, de-şi fac din nunta lor un asemenea kitsch – cascadă artificială şi plasatori cu cămăşi înzorzonate?

– O, Doamne, şi crainicul! chicoti Margo, apucându-l de braţ. Direct de la Las Vegas l-au adus – poţi să-ţi imaginezi, un crainic la nuntă? Mai ceva ca la un *game show!*

Ar fi putut să pară greu de crezut – dar, până la cei douăzeci şi nouă de ani ai mei, nu fusesem decât la două nunţi. Gândindu-mă la acest fapt, mă uitam la Margo şi Matt cum chicoteau amuzaţi în vreme ce depănau amintiri de la acea nuntă. Niciuna dintre noi, surorile Cavan, nu se dăduse în vânt după ceremoniile de tot felul. Nunţi şi înmormântări – păreau ca nişte ritualuri de trecere nebuneşti, cărora nu reuşeam să le înţelegem importanţa. Înlătură elementul religios, şi ce mai rămâne? Petreceri, banchete, momente de tăcere, lacrimi vărsate de nişte oameni care ai prefera să te lase în pace. Mai bine să sărbătoreşti sau să

suferi în intimitate, cu niște oameni pe care-i iubești cu adevărat... Dar n-am spus nimic, ascultându-i numai pe sora mea și pe Matt cum îmi expuneau planurile pentru nunta de Crăciun: familiile Cavan și Lincoln, și toți prietenii lor din Brown, Watch Hill, și cunoscuții din industria hotelieră; decorațiuni de vâsc și lauri peste tot; și un porc la frigare.

După ce Matt se înapoie în birou, Margo și cu mine am pornit pe cărare, spre plajă. Poteca trecea printr-un desiș de măceși, trandafiri sălbatici și pruni pitici. Am ajuns pe o porțiune plată de plajă ce se întindea până la un promontoriu stâncos, într-un capăt; noi am luat-o în direcția opusă, spre nord, unde se afla o întindere mai mare de nisip neted. În sfârșit, Margo puse prosopul jos și, fără să scoatem o vorbă, ne-am scos costumele de baie. Nudismul era una dintre tradițiile surorilor Cavan; îl practicam ori de câte ori găseam câte o zonă de plajă relativ pustie.

Cerul de septembrie era atât de senin, încât făcea ca apa să pară aproape incoloră. Scufundându-mă, am putut vedea picioarele suple ale lui Margo, în poziție verticală, călcând apa. Pe mal, arătaseră bronzate, dar aici păreau albe. Am trecut pe sub ea, apoi am ieșit la suprafață să iau aer. Fără să putem atinge fundul oceanului, ne-am întors cu fața spre larg, călcând apa.

– Acum mă simt purificată, am spus, cu răsuflarea ușor tăiată.

– Purificată de ce anume?

– De toate. Ia să vedem... De New York – de *fierbintele* New York. De muncă. De Lily.

Margo trase apă de mare în gură şi o scuipă printre dinţi.

– Nu pot să cred că ai simţit nevoia să te lepezi de Lily.

– Ai perfectă dreptate – cum aş putea să mă lepăd de o persoană pe care nici măcar n-o văd vreodată? Ce-a spus când i-ai zis că te măriţi?

Margo îşi lăsă capul pe spate, în apă; îl întoarse spre mine, privindu-mă.

– Încă n-am spus nimănui. Numai ţie. Matt m-a cerut în căsătorie abia aseară.

– Serios? I-auzi! am exclamat, încântată că eram prima care aflase.

– Vreau să zic, mai *vorbiserăm* despre căsătorie şi înainte, dar niciodată nu m-a cerut efectiv, până aseară. Voia să-ţi putem da vestea oficial.

– Ce frumos din partea lui. Îmi place mult.

– Nu vorbeşti niciodată cu Lily? mă întrebă Margo.

– Aproape niciodată. Cam o dată la două săptămâni.

După o lungă pauză, Margo spuse:

– Fiindcă pe mine mă sună destul de des. O dată la câteva zile. Mi-a fost frică să-ţi spun.

M-am gândit la cuvintele ei. Lily şi cu mine locuiam în acelaşi oraş. Aveam acelaşi cod regional şi acelaşi arondisment telefonic, şi totuşi, vorbeam foarte rar.

– Poate fiindcă eşti la han în timpul zilei, când ea e singură. La orele alea, eu lucrez. Seara nu sună niciodată, fiindcă e Henk acasă.

– Cred că se simte mai în siguranţă să-mi vorbească mie. Nu l-am mai văzut pe Henk de-o veşnicie – de când s-au căsătorit – iar cu mine poate juca teatru. Vorbeşte de parcă viaţa lor împreună ar fi idilică. Am înţeles că lui Henk îi place tenisul, aşa că joacă la Forest Hills. Tocmai i-a cumpărat o acuarelă de Renoir. Uneori, se duc la câte-un picnic în Central Park, unde se tolănesc pe iarbă şi mănâncă aripi de pui. Face ca totul să pară de-a dreptul minunat.

– Ţi-am spus, Margo – probabil că aşa şi este.

Mă simţeam stingherită, ca şi cum aş fi fost prinsă răspândind nişte zvonuri false şi duşmănoase despre căsnicia secolului. O acuarelă de Renoir?

– Ba nu este. Lily s-a schimbat. Acum e fericită de fiecare dată când vorbesc cu ea, ca şi cum ar fi cine ştie ce mare lucru. Se teme ca nu cumva să-i scape ceva – parcă repetă o lecţie învăţată dinainte. În trecut, nu s-a purtat aşa niciodată, oricât de îndrăgostită ar fi fost. Cred că ai dreptate când spui că i-a spălat creierul.

Începu să facă pluta pe spate, cu sânii ei mici săltând deasupra apei ca două geamanduri pentru pescuitul de stridii.

– Şi de ce-a permis să se ajungă aici?

Aş fi vrut să respir uşurată, văzând că Margo îmi confirma suspiciunile, dar nu reuşeam decât să mă simt mică şi îngrozitoare. Bănuielile mele se adeveriseră: prognoza era proastă.

– Din cauza tatei.

– A *tatei?* Eşti nebună.

– Ba nu sunt nebună deloc. Lily şi-a dorit dintotdeauna să se mărite – mai mult decât tine sau decât mine. Ştiam că urma să ajungă soţia celui mai pricopsit bărbat, cu casa cea mai mare şi cu cele mai multe obiecte de valoare moştenite din familie. Trebuie să recunoşti: Henk e exact opusul lui tata. Ţi-l poţi imagina vreodată pe Henk Negru-n Fund? Sau bând până nu mai ştie de el, în cine ştie ce bombă?

– Nu – şi-n plus, *este* mai vârstnic, ca un fel de personaj patern mai stabil, am precizat eu, grăbită să completez analiza.

– Ca să nu mai vorbim de faptul că e medic. Ce-ar putea fi mai sigur decât o viaţă alături de un medic?

– Într-adevăr!

– O rază de speranţă: Lily întreabă mereu despre catedra de la Brown. Cred că-i e dor de cursurile de istorie a artei.

– Are Renoir-ul, şi zice că se duce la muzee, am spus eu, cu îndoială în glas.

– Una, asta e ca şi cum tu te-ai uita le telenovele în loc să joci într-una. Trebuie să luăm în calcul posibilitatea ca Lily să iasă într-o bună zi din situaţia asta – se va sătura să tot fie dependentă de soţul ei. Va redeveni Lily.

– Dumnezeule, cât sper să fie aşa! am spus, profund mâhnită.

Nişte traulere, cu plasele de pescuit întinse peste borduri asemenea unor aripi, se înapoiau dinspre Georges Bank. Zgomotul motoarelor lor se propaga peste apă. Plasele mă duceau cu gândul la Anne, personajul jucat de Susan în *Sora lui Hester,* la talentul ei de a împleti plase bune, în timp ce sora sa le făcea cu defecte.

– Dacă vreunul dintre pescarii ăia are un binoclu, spuse Margo, o să creadă că vede două sirene.

Dintr-odată, oceanul începu să mi se pară îngrozitor. Îmi imaginam peştii capturaţi de traulere: merlini, peşti-călugăr, rechini-tigru, ţipari-de-mare, pisici-de-mare. În adâncuri pândeau primejdii. Demult, îmi plăcuse să răsfoiesc cărţile despre viaţa marină şi să mă sperii de ilustraţiile cu rechini gigantici, lighioane stranii, lipsite de vedere, care explodau când erau aduse mai sus de o anumită adâncime, peşti electrici cu străfulgerări roşietice, care-şi electrocutau prada. Fără o vorbă, am pornit înot spre mal, iar Margo mă urmă.

Pe plajă, ne-am învelit în prosoape şi ne-am aşezat pe nisipul cu pietricele. Fluxul crease o adâncitură paralelă cu uscatul, în nisipul umed. Apa şiroia prin ea ca un pârâu.

– Baia asta mi-a făcut sete, am spus.

– „Adu-mi un pahar cu apă, Sylvie, / Adu-mi acum un pahar cu apă...", cântă Margo.

În copilărie, obişnuiam să ne uităm la o emisiune intitulată *Sing, Children, Sing,* pe canalul educaţional. Vedete ale muzicii folk, ca Leadbelly

şi Woody Guthrie, îşi interpretau cântecele, iar Margo şi cu mine le ţineam isonul. Peste câţiva ani, când Margo avea cu adevărat doisprezece ani, nu doar arăta de vârsta aceea, părinţii noştri avuseseră nişte probleme care-i ţinuseră ocupaţi, împiedicându-i să vină la concertul ei de primăvară. Din toată familia, numai eu asistasem. Clasa ei cântase „Adu-mi un pahar cu apă, Sylvie" şi de-atunci, ori de câte ori auzeam melodia, îmi aminteam de atitudinea părinţilor noştri faţă de ea.

Deasupra, cerul era de un albastru strălucitor. M-am culcat pe prosop şi am luat o pietricică în gură. Citisem undeva că dacă sugi o pietricică îţi amăgeşti setea.

– Familia lui Matt e din Rhode Island?

– Nu, din Portsmouth, New Hampshire. Amândoi părinţii lui trăiesc încă.

– Are fraţi, surori...?

– O soră şi doi fraţi. El e cel mai mare.

După un timp, am pornit înapoi spre han. Am intrat sub un duş înconjurat cu grilaje de lemn. Pe jos fusese pus un grătar de scânduri ude. Margo răsuci un robinet, dând drumul la apa călâie. Prin grilaj îi vedeam pe clienţii hanului care se întorceau de la plajă.

– Şi ei fac duş aici? am întrebat.

– Nu, ei au apă fierbinte în camere. Dar lui Matt nu-i place să intre prea mult nisip pe ţevi, aşa că familia trebuie să facă duş aici.

Îşi săpunea părul. Vorbea deja ca o nevastă ideală: responsabilă şi deloc dependentă.

10

În seara următoare, Margo şi Matt plănuiseră să organizeze un picnic pe plajă. Erau invitaţi toţi clienţii hanului. Matt şi doi dintre studenţii care lucrau la han au adunat crăci uscate şi lemne aduse de valuri, într-o groapă pe care o săpaseră în nisip. Ne-a lăsat pe mine şi pe Margo să facem focul. Fără să ne fi vorbit în prealabil, Margo şi cu mine ne îmbrăcaserăm ca două gemene, în jeanşi albi şi pulovere albastre – atâta doar că al ei era turcoaz, iar al meu, bleumarin. Stăteam în picioare pe plajă, bând o bere şi privind-o pe Margo cum tot aprindea chibrituri pe care i le stingea mereu vântul. Îşi întorcea trupul în diverse poziţii ca să ferească flacăra, dar vântul reuşea să-i dea ocol de fiecare dată.

– Pentru o fumătoare, eşti neaşteptat de neîndemânatică, am remarcat eu.

– Îmi dai o mână de ajutor? mă întrebă ea, cu sprâncenele înălţate.

Mi-am pus mâinile căuş, într-un baraj etanş contra vântului, iar chibritul se aprinse în sfârşit. Margo îl aruncă în grămada de vegetaţie uscată; flacăra prinse marginea unor frunze veştede, şi tot mormanul fu cuprins de vâlvătaie. Vântul începu să sufle împrăştiind rămurelele aprinse în lungul plajei. Arseră o vreme, după care se făcură scrum pe nisipul umed. Margo răscoli focul cu ghearele de fier ale unei greble pentru scoici, cu coadă lungă, formând o vatră de jăratic aprins.

Soarele apunea într-un pâlc de nori vineții, răspândind pe plajă o lumină violetă. Profilat pe cerul asfințitului, hanul căpătase nuanțe de mov-închis, iar ferestrele luceau portocaliu de la lumina lămpilor. Efectul era nefiresc, ca într-un tablou de Maxfield Parrish. Vântul îmi flutura părul în jurul capului. Ațâțam amândouă focul fără să vorbim, iar eu aveam un sentiment de profundă satisfacție. Singurele sunete pe care le auzeam erau trosnetele focului, ca bolborositul unei vrăjitoare, plescăitul valurilor care se spărgeau la mal și șuieratul vântului care se întețea peste promontoriu. Stăteam pe o plajă, împreună cu una din surorile mele, la câțiva pași de un adăpost confortabil.

Matt și studenții conduceau clienții de la han în jos spre plajă. Aduceau cu ei un magnetofon la care cânta Keith Jarrett și lăzile frigorifice pline cu mâncare și băutură. Procesiunea se apropia, arătând oarecum straniu: orășenii care vin să captureze vrăjitoarele. Apoi, când au ajuns destul de aproape ca să se facă auziți peste vuietul vântului, mi-am dat seama că vocile lor erau prietenoase. Matt începu să împartă berile, în timp ce Margo și cu mine inspectam pachetele învelite în celofan: macrouri acoperite cu sos de maioneză, muștar și mărar, porumb dulce și cartofi roșii. Margo le puse pe toate deasupra focului, după care tustrei am început să contemplăm răsăritul lunii peste Block Island.

– V-am spus că dau probă la Emile Balfour? am întrebat, știind că nu le împărtășisem vestea.

– Faci *bancuri!* exclamă Margo, rostind cuvântul „bancuri" cu o voce piţigăiată din cauza surprizei.

– E fantastic! comentă şi Matt. Şi cine naiba mai e şi ăsta, Emile Balfour?

– Emile Balfour este regizorul de film cu care vor să lucreze toţi actorii din lume, îi explică Margo. Are un spirit novator – nu-i aşa, Una?

– Exact.

– El a făcut „Ascultătorul"

– A, acum ştiu despre cine vorbeşti, dădu Matt încet din cap. Toate filmele lui încep cu stropii de ploaie care cad pe parbrizul unei maşini ce goneşte în noapte. Ştergătoarele se mişcă ritmic, iar un glas spune: „Ploaia, ploaia... Trebuie să mă adăpostesc undeva de ploaie..." Numai că vorbeşte în franceză, şi trebuie să citeşti subtitlurile. El e tipul?

Margo şi cu mine am izbucnit în râs. Ridicând din umeri, Matt se uită spre stele, care erau foarte luminoase, cu excepţia momentelor când fasciculul de lumină al farului mătura cerul pe deasupra capetelor noastre.

– Îmi plac mult filmele, dar niciodată nu reţin cine e regizorul sau cine-a jucat în ele. Te simţi ofensată? întrebă el, privindu-mă. Vreau să zic, dacă eşti vedeta unui film mare, nu ţi-ai dori ca oamenii să-ţi cunoască numele?

– Cred că e destul de plăcut, am răspuns, spunându-mi în sinea mea: „ba bine că nu!".

– Sigur că ar vrea! adăugă şi Margo. Vrei să-ţi fie recunoscută creaţia, nu? Nu te-ai revolta

dacă cineva ar crede că hanul tău e proprietatea firmei Hilton?

Matt o îmbrățișă.

– Hilton n-are hanuri de-astea mici, *baby*.

– Totuși, ai înțeles ce vreau să spun.

– Tot ce știu e că-mi plac anumite filme, chiar dacă nu țin minte numele celor care au jucat în ele. Toate trebuie să se combine la un loc, cred. Nu pot să deosebesc un regizor de altul... e mai bine când nu observi elementele disparate. La fel ca în cazul anumitor mâncăruri...

– Stai, tu spui *mereu* că ar trebui să poți face deosebirea între aromele din tot ceea ce mănânci. Chiar săptămâna trecută ai zis asta, când vorbeam despre bouillabaisse.

– Ei, atunci, un sos... Vrei ca un *roux* să aibă gust de *roux,* nu de unt amestecat cu făină. Ba chiar, gustul făinei preferi să nu-l simți niciodată.

– O, Doamne! se încruntă Margo, cu o expresie foarte asemănătoare cu a lui Henk. Aiurit mai ești...

Apoi se scuzară amândoi și plecară să verifice macrourile.

M-am uitat în jur. Pe plajă mai erau trei cupluri, plus studenții. Am rămas pe loc, încercând să mă hotărăsc dacă să mă alătur lor sau nu. Un bărbat înalt care cobora pe cărarea dinspre han se opri având în fundal ferestrele luminate și privi în jur. Apoi veni spre mine. În întunericul nopții, părul lui părea negru, iar ochii îi erau mari și nedumeriți.

– Am tras doar un pui de somn şi când m-am trezit, toată lumea era aici, spuse el, cam buimac.

– Da, e un picnic pe plajă.

– Pentru Hanul Ninigret, nu-i aşa? Detest să dau buzna la petreceri, cu excepţia cazurilor când am certitudinea că nu voi fi dat afară.

– De fapt, dacă locuiţi la han, sunteţi ca şi invitat. Cred că asta e formula oficială.

– A, deci lucraţi la birou?

– Nu, sunt Una Cavan. Destul de curând, mă voi înrudi cu hanul, prin căsătorie.

– Aha...

Trecu peste comentariul meu ilogic cu acea detaşare proprie oamenilor care tocmai s-au trezit din somnul de după-amiază. Apoi, porni agale spre foc, unde ceilalţi începeau să-şi umple farfuriile. Matt îmi aduse şi mie de mâncare şi-mi arătă unde puteam sta jos mai comod: pe un buştean neted, despre care-mi spuse că era pe jumătate îngropat în nisip din iarna când o furtună îl aruncase pe mal. Apoi se întoarse la Margo, care continua să pună macrouri pe farfurii.

După câteva minute, bărbatul cel înalt se întoarse. Îşi ţinea în mâini farfuria cu mâncare şi două beri, dintre care pe una mi-o oferi mie.

– Numele meu este Sam Chamberlain, se prezentă el. Pot să stau şi eu aici?

– Vă rog, l-am poftit, făcându-i loc pe buştean, lângă mine.

– Locuiţi la han?

– Sora mea. Urmează să se mărite cu proprietarul acestuia.

– Sunteți sora lui Margo? mă întrebă, uitându-se la mine prin întuneric.

De aproape, părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani. Ochii lui căprui mă priveau curioși, părând mai mult aurii decât verzi.

– Sunt sora ei cea mai mare, am zis, amuzată să constat că oaspeții hanului îi spuneau pe nume. Cercetările despre Rodin, la bibliotecă, păreau să constituie o profesiune mai potrivită pentru ea. Nu mi-o puteam închipui în postura uneia dintre acele hangițe vesele despre care se spune că îmbrățișează această meserie fiindcă „le place să lucreze cu oamenii" (Margo e timidă), sau să stea la recepție, privindu-i pe clienții care revin din excursiile de-o zi (Margo n-are timp să discute nimicuri), ori să coacă plăcinte și să le ofere vizitatorilor felii pe gratis (Margo nu poate suferi gătitul). Încă mai zâmbeam când au venit Matt și Margo și s-au așezat pe nisip, cu fața spre noi.

– Mă bucur că ai reușit să vii și tu, bătrâne, îi spuse Matt lui Sam.

– E foarte reușit picnicul ăsta nocturn, comentă Sam.

Mi-am lăsat capul pe spate, încercând să identific constelațiile de deasupra. Calea Lactee se vedea cel mai bine și am găsit și Ursa Mare. Remarcând interesul meu, Margo spuse:

– Ar fi trebuit să fii aici în douăsprezece august, când s-a declanșat ploaia de meteoriți a Perseidelor!

A fost o nebunie! Matt şi cu mine stăteam pe plajă şi ne uitam cum cădeau în ocean.

I-am aruncat o privire.

– Meteoriţii ard complet când intră în atmosfera noastră.

– Ei bine, nu şi ăştia. Jur că-i auzeam sfârâind. Nu-i aşa? se întoarse ea spre Matt, care dădu din cap, cu un aer solemn.

– La New York nu vezi prea mulţi meteoriţi, spuse Sam.

– A, am intervenit, eu sunt din New York!

– Nu zău? mă privi el în treacăt.

Totul la el părea nepretenţios: părul brunet şi ciufulit, cămaşa albă umflată de vânt, pantalonii kaki.

– Cu ce te ocupi, la New York? îl întrebă Margo.

– Sunt oceanograf.

– Un *oceanograf* în New York? repetă ea.

– Mhm. Lucrez la Columbia.

Aceste cuvinte li se părură hilare tuturor – chiar şi lui Sam însuşi. Deşi Manhattanul e o insulă, care se îndreaptă spre Atlantic în capătul sudic şi spre Long Island Sound în partea de nord, era de neconceput ca un oceanograf să-şi petreacă timpul acolo şi nu, să zicem, la Woods Hole sau în La Jolla. Unde era fauna marină? Formaţiunile de rocă? Sedimentele? Coloana acvatică? Lanţurile trofice? În Manhattan nu erau decât laboratoare întunecoase, birouri şi biblioteci – locuri unde un oceanograf nu putea să studieze marea decât de la distanţă.

– Sunt acolo cu o bursă, spuse Sam. Dar, până la urmă, tot am să mă întorc la Woods Hole.

– Aha, la Woods Hole, repetă Margo, la fel cum mi-o imaginam spunându-i şi lui Henk atunci când îl cunoscuse: „Aha, la New York Hospital", bifând acreditările potenţialilor peţitori ai surorii sale.

– Şi tu ce faci la New York? mă întrebă Sam.

– Sunt actriţă.

– În fiecare stagiune am bilete la *Ensemble Studio Theater* pe care nu reuşesc să le valorific. Parcă ori de câte ori am de gând să văd câte un spectacol, vreun cunoscut de la care vreau să obţin bani dă câte un cocktail.

– Eu sunt actriţă într-o telenovelă.

– Ah!

Margo chicoti. I-am aruncat o privire ucigaşă, fiindcă ştiam ce-avea de gând să spună.

– Una zice mereu că e „actriţă de telenovelă" de parc-ar anunţa că are o boală contagioasă. În realitate este o artistă *fantastică*.

– Cred c-am auzit o admiratoare vorbind despre tine, azi după-amiază pe verandă – spunea că la han stă o celebritate. Tu trebuie să fi fost aceea.

– Fără îndoială.

– Ca să nu mai pomenesc de faptul că urmează să dea o probă la Emile Balfour, adăugă Margo, arcuindu-şi sugestiv sprâncenele.

– Asta cum o să fie? se interesă Sam.

Vorbea pe un ton deschis, direct; mă întreba despre munca mea de actriţă ca şi cum ar fi

conversat cu un profesor sau cu un mecanic. Fără a fi nici impresionat, nici invidios.

– O să fie minunat! am răspuns eu, pe un ton visător. Face nişte pelicule extraordinare.

– Pelicule, pufni Sam. Când cineva zice „peliculă", se referă de obicei la un film care fie e străin, fie n-are acţiune.

– Este străin, am confirmat eu.

– Şi despre ce e vorba-n film?

Pe neaşteptate, mi-am dat seama că nu ştiam. Fusesem atât de fascinată de perspectiva de a juca într-un film, în orice film, încât nici nu-mi mai trecuse prin minte să mă interesez.

– De fapt, n-am voie să vorbesc despre asta, am spus.

– Da, proiectele lui Emile Balfour sunt întotdeauna învăluite în mister, încuviinţă şi Margo, dându-mi de înţeles că era alături de mine.

Sam se lăsă pe spate, rezemându-se în braţe, cu mâinile înfundate în nisip. Braţele sale păreau extrem de lungi – dar, în fond, era un bărbat înalt.

– Mamă, ce mai noapte, spuse el, privind spre stelele argintii. În New York, nu întâlneşti aşa ceva. Singurele care-mi amintesc de coastă sunt sirenele de ceaţă care se aud pe Hudson River.

Am dat din cap; şi eu remarcasem sirenele de ceaţă. Păreau discordante, penetrând în vuietul traficului, al trenurilor de metrou şi al avioanelor în zbor spre Kennedy, LaGuardia, Newark sau Teterboro. Dar le ascultam în fiecare noapte cetoasă.

Margo şi Matt strânseră farfuriile din care mâncaserăm şi se ridicară în picioare.

– Sticle goale? întrebă Margo, vârându-şi degetele de la o mână în patru sticle goale de bere.

Apoi plecară spre celelalte grupuri, adunând resturile şi întrebând oamenii dacă se distrau bine.

– Ce fel de oceanograf eşti? l-am întrebat pe Sam, într-un târziu.

– Biolog marin.

– Ai crescut pe coastă?

– Da, în Padanaram. Lângă Buzzards Bay. În general, tot migrez înapoi pe litoralul de sud-est din Massachusetts – am urmat colegiul în New Hampshire, am absolvit la New York, iar acum tot la New York m-am întors. Dar cel mai mult am lucrat în Woods Hole.

După un moment, continuă:

– Amândoi părinţii mei sunt geologi. Se duc tot timpul în turnee de conferinţe şi pe şantiere de excavaţii. De fapt, foarte recent, în timp ce studiau nu ştiu ce filon din Colorado, au descoperit un sat indian. Aşa că acum parcă şi-au ieşit din minţi, citind tot ce le pică în mână despre arheologie. Mama mea s-a hotărât s-o studieze sistematic. Sunt trecuţi de şaizeci de ani, iar mama îşi începe o carieră complet nouă.

Părea afectat, dar tonul lui era întru câtva amuzat, ca şi cum părinţii lui n-ar fi fost decât doi copii dificili.

– Fraţi sau surori ai? i-am pus eu eterna mea întrebare.

– Nu, sunt singur la părinți.

Singur la părinți! Ei, dar asta chiar era o noutate, o situație care mă punea pe gânduri... l-am privit chipul, care era slab și unghiular. Avea un nas destul de lung, ca al meu.

– Și ce anume cercetezi? l-am întrebat.

– Studiez *Chondrus crispus,* în primul rând.

– Ce e?

– O algă. Aia brună și încrețită pe care o vezi depusă în băltoacele mareice.

– A, *aia...*

– În băltoacele lăsate de flux se întâmplă foarte multe lucruri.

– Știu.

Știam, într-adevăr. Margo, Lily și cu mine ne uitam cu mare plăcere în bălțile rămase de pe urma fluxului, printre stâncile din Connecticut. În copilărie, cercetam cu interes melcișorii de mare, cu cochiliile lor răsucite, algele dese ca un mușchi, crabii de stâncă verzi, stelele sfărâmicioase, pietricelele lucitoare, și jucam un joc: ce lucruri noi poți *tu* să vezi? Încercam să jucăm același joc și pe câte o porțiune de iarbă, dar ghindele, frunzele mănate și furnicile erau mult mai puțin interesante decât conținutul unei bălți mareice.

– Vrei să mergem să aruncăm o privire? mă întrebă, vorbind ca un băiețel care mă îmbie să vin cu el până la cazarma de pompieri. O ieșire pe teren!

– Sigur.

Sărind în picioare, l-am urmat de-a lungul liniei fluxului, spre promontoriul stâncos. Mareea nu era nici joasă, nici înaltă.

– Ideal e să studiezi băltoacele mareice la reflux, dar am o idee... Stai numai să vezi.

Am pornit peste pietrele netede care, în timpul fluxului, erau acoperite de apă. Bucățele de alge rămăseseră agățate de ele; le simțeam sub tălpile goale. Când lumina farului ajungea spre noi, puteam să ne uităm pe unde călcam, dar imediat trecea mai departe, lăsând în urma ei bezna cea mai adâncă. Astfel, înaintam, ne opream şi aşteptam, apoi iar porneam mai departe. Era o deplasare destul de înceată şi greoaie. Dintr-odată, Sam se opri brusc, iar eu m-am ciocnit de spatele lui. M-am agățat de el, dar piciorul stâng mi-a alunecat pe o stâncă plină de alge, scufundându-se până la genunchi într-o baltă. Am simțit scoicile zgâriindu-mi pulpa.

– La naiba...! înjură Sam, chinuindu-se să mă tragă afară. Of, fir-ar să fie! se tulbură el şi mai tare, când lumina farului dezvălui sângele care-mi curgea din sutele de zgârieturi. Scoase din buzunar o batistă şi o înmuie în apa sărată. Apoi, începu să mi-o apese de nenumărate ori peste gamba însângerată. Nici măcar nu mă ustura.

– Ce voiai să-mi arăți? l-am întrebat.

Îmi privi atent piciorul.

– Hristoase, arată îngrozitor. N-ar trebui să mai stăm aici, în întuneric. Ce nebunie!

– Mă rog, acum tot suntem aici – aşa că arată-mi.

I-am atins braţul, ca să-i dau de înţeles că nu-l consideram vinovat de micul meu accident.

– OK, acceptă el, amintindu-şi de ce veniserăm. Uită-te spre lumină.

Am făcut ce mi-a zis, timp de cinci secunde lungi. Când mi-am mutat privirea, vedeam steluţe luminoase în întuneric – iar întunericul era total.

– Acum, protejează-ţi ochii cu mâinile şi uită-te în băltoacă.

Punându-ne mâinile pâlnie pe lângă ochi, ne-am lăsat amândoi pe vine, deasupra stâncilor, şi am privit în băltoaca neagră. Valuri mărunte îi încreţeau suprafaţa; mareea urca din nou. Ne-am uitat sub ele, spre fund, unde luceau nişte scântei violacee, ca irizaţiile unor tuburi de neon.

– Ce-i *asta?* am întrebat.

Sam îşi vârî mâna în apă şi scoase un pumn de alge încreţite. Erau roşietice şi mă duceau cu gândul la părul lui Joe Finnegan.

– Nu, alea care scânteiază, ce sunt?

– Astea sunt – *Chondrus crispus*. Muşchi irlandez. E acoperit cu celule bioluminiscente. Organisme mici care împrăştie o lumină fosforescentă.

Era splendid. Mi-am făcut iar mâinile pâlnie în jurul ochilor şi am privit algele vineţii care luceau şi dansau în curentul intermareic. Am scos şi eu câteva – dar, la fel ca ale lui Sam, când nu mai erau în apă încetau să mai lucească.

– Unaaa! am auzit-o pe Margo strigându-mă pe nume.

Rezemându-mă de umărul lui Sam, m-am ridicat în picioare şi i-am făcut cu mâna.

– Aici suntem! i-am răspuns.

Margo stătu nemişcată până când reuşi să mă repereze, apoi îmi făcu şi ea cu mâna şi se îndepărtă. Probabil că eu, cu pantalonii mei albi, iar Sam cu cămaşa lui la fel de albă, arătam ca două stânci luminoase la marginea mării.

Sam îmi atinse piciorul.

– Te-ai julit urât. Dar, cel puţin, apa era sărată. Rănile o să se vindece repede.

Începea deja să mă doară.

A doua zi dimineaţa, m-am trezit în lumina soarelui la răsărit, care intra în camera mea din turn. Pulpa îmi pulsa de durere, sub apăsarea păturii. Am rămas în pat, privind cum lumina roşiatică a zorilor devenea roz, apoi de un albastru scânteietor.

– Te-ai trezit? am auzit-o pe Margo şoptind după un timp, prin uşă. Ştia că am obiceiul să mă scol devreme.

– Sunt trează, i-am răspuns, iar ea intră, aducând două ceşti şi o cafetieră de porţelan, pe o tavă.

– Nu ştiam dacă eşti singură, spuse ea. Îmi dau seama ce efecte poate avea o noapte romantică pe plajă.

Am dat aprobator din cap, sorbindu-mi cafeaua. Apoi, am înlăturat bandajul de tifon, ca s-o şochez cu priveliştea piciorului meu julit.

– Ce-ai păţit?! întrebă ea, aplecându-se mai aproape, cu o expresie îngrozită în ochii ei albaştri. Gura ei îmi amintea de caricatura cuiva care se uită la un accident rutier sângeros.

– Am alunecat pe stânci – ca o fraieră. M-am făcut de râsul lumii...

– Arată îngrozitor. Probabil o să se infecteze.

– Nu, s-a întâmplat în apă sărată.

– Păi... chiar şi aşa... Bine că ai găsit bandajele – Matt şi cu mine ne-am dus direct la culcare. Eram frânţi. Ai văzut răsăritul Karsky? Culorile devin de-a dreptul magnifice, pe măsură ce vremea se răceşte.

– A fost nemaipomenit, i-am dat eu dreptate, bucuroasă că Margo îşi amintise de vechea şcoală picturală.

– Părea să se înfiripe ceva între tine şi Sam Chamberlain... Firip-firip!

– Mmmmm...

Mă simţeam cam stânjenită, fiind conştientă de faptul că Margo voia să mă implice într-o relaţie amoroasă. Poate cu intenţia de a spune: „Şi când te gândeşti că totul a început la hanul nostru!", peste ani de zile, după ce ne îndrăgosteam şi ne căsătoream. Mi-am băut cafeaua. Afară, norii ce prevesteau vreme frumoasă se rostogoleau pe cerul albastru. Mă gândeam la tatăl meu şi mă întrebam când avea să-şi facă apariţia.

– Am multe cercetări de făcut săptămâna asta, spuse Margo. E bine că ai găsit pe cineva care să-ţi ţină companie.

– N-am nevoie de compania nimănui. Mi-am adus cărţi de citit şi am de gând să înot cât mai mult.

– În plus, Matt o să înceapă pregătirile pentru iarnă. Să verifice obloanele, să mai înlocuiască nişte ţigle pe acoperiş, să pună izolator în pod... Aşa c-ai să rămâi destul de mult timp singură. Nu încerc să-ţi forţez mâna, totuşi... Dar mă gândeam că *dacă* eşti singură, şi *dacă* Sam e liber şi el...

Zâmbi, strângându-şi părul blond într-o coadă de cal, la spate.

– Dar, între timp, mă gândeam că poate n-ar strica să facem un drum până-n centru, azi mai spre prânz.

Am râs, fiindcă era fâstâcită şi pentru că centrul oraşului Watch Hill constă într-o stradă lungă cât portul, mărginită de un cvartal cu magazine frumuşele, cu jardiniere pline de flori în dreptul vitrinelor.

– Trebuie să-mi cumpăr un costum de baie pentru la anul, mai spuse Margo.

– Nu-i cam devreme?

– Au început soldurile de după Ziua Muncii. În plus, trebuie să-i cumpăr cuiva un cadou de ziua ei. Margo iubeşte la nebunie zilele de naştere, iar în săptămâna care urma aveam să împlinesc treizeci de ani.

*

La ora zece, am ieşit din han ca să pornim în josul pantei, spre oraş. Asfaltul radia căldura, însă chiar şi aşa, ne era cam frig în hainele noastre de vară. Eu purtam nişte pantaloni albi din piele de techin, şi o bluză albastră largă, iar Margo avea o rochie de vară cu poale evazate, compuse din mai multe fâşii, ca nişte petale. Mergeam pe drumul dinspre interior, care era mai direct şi se continua printr-o stradă cu case de vară mai mici, în locul celui ce urma ţărmul mării, trecând pe lângă carusel. Unele dintre magazine se închiseseră deja pentru acel sezon; altele abia se deschiseseră în acea zi. Margo se gândea să încercăm mai întâi la Mayan Shop.

În timp ce ea proba costumele de baie, eu m-am aşezat pe un scaun de răchită, în spatele unor rafturi cu confecţii maronii, de toamnă, şi am început să mă gândesc la Sam.

Oare poţi alunga atracţia exercitată de cineva printr-un efort de voinţă? Şi dacă da, de ce-ai vrea s-o faci? În anul care tocmai trecuse fusesem singură şi întru câtva deznădăjduită. Mă gândeam la Alastair, la Joe, la nopţile petrecute cu ei şi la celelalte nopţi de solitudine. Începusem să mă gândesc că s-ar putea ca dragostea să mă ocolească sistematic. Nu existau atâtea femei care se simţeau mult mai bine singure? Care erau mai fericite aşa, decât împărţindu-şi viaţa cu câte un bărbat? Mă gândeam la mama mea; plângea ori de câte ori auzea numele tatei, dar părea mai liniştită, mai

împlinită, trăind singură, decât fusese vreodată când se afla în mijlocul unei familii. Apoi, gândurile mi-au zburat la surorile mele, una măritată, cealaltă logodită, fiecare în siguranţă în câte o nişă pentru care mă simţeam prea colţuroasă ca să mă potrivesc şi eu vreodată. Mereu cumnată, niciodată mireasă.

În plus, tocmai urma să fac marele meu pas înainte ca actriţă. Prima mea probă de film! Toată invidia pe care o simţisem faţă de Susan avea să dispară, după ce deveneam noua stea a lui Emile Balfour. Nu-l cunoscusem niciodată, dar fotografiile din reviste îl făceau să pară strălucitor. Purta ochelari de soare care-i înconjurau capul fuma încontinuu, avea o gură atrăgătoare, cu colţurile lăsate în jos, şi un smoc de păr pe frunte. Relaţiile lui amoroase cu actriţele principale erau celebre; fotografiile îl arătau cu braţul ţinut ca al unui stăpân pe după umerii starurilor sale. La Cannes, Paris, Hollywood, New York, Tokio. La premiere, gale, banchete din înalta societate, night cluburi. Îmi cultivasem o fantezie în care se îndrăgostea de mine nebuneşte. Urma să fie distrus ca playboy. Aveam să ne căsătorim, eu urma să joc în celelalte filme ale lui şi să-i fiu consultant artistic. Cam acestea erau gândurile ce-mi treceau prin minte când l-am cunoscut pe Sam Chamberlain, şi nu întrevedeam posibilitatea de a mă simţi atrasă de oceanograful de la New York.

Cât de diferită ar fi fost o asemenea poveste sentimentală de cele cu un marinar australian, un

actor tânăr, un comerciant de articole sportive? Avea să implice o nouă vizită din partea Tatei Conştiinţă, iar eu speram ca următoarea lui apariţie să fie mai binevoitoare. Dar o aventură cu un regizor francez de film ar fi fost cu totul altceva. Era fascinantă şi pragmatică. Putea să mă ducă acolo unde voiam eu să ajung. (Şi oare această atitudine era chiar atât de diferită de cea a lui Lily? A cărei poveste de dragoste cu Henk o dusese pe East End Avenue?)

Margo mă chemă pe nume. Am intrat în cabină şi am văzut că îşi pusese un costum de baie minuscul, roz.

– Hai că m-ai dat pe spate, i-am spus.

– Exact la asta m-am gândit şi eu. Nu crezi c-am nişte şolduri prea mari pentru ăsta?

Şoldurile lui Margo aveau o formă de fluturaşi delicată, ca acelea desenate în revistele de modă.

– Nu, arăţi excelent.

– O să moară Matt când mă vede. Se dă în vânt după chestiile de soiul ăsta. Ar trebui să vezi ce mi-a dăruit ca să port în pat.

– Ce?

– O chestie mică şi neagră, cu dantelă şi boboci de trandafir. Pentru un pădurar bărbos ca el, Matt are nişte gusturi foarte rafinate.

– Deci, iei bikiniul.

– Da, răspunse ea, strângând alte două costume de baie, ambele întregi. Plus astea. În bikini nu se poate înota. Ai mereu senzaţia că-ţi cad cele două părţi de pe tine. Aşa că am nevoie şi de două costume întregi.

– Atunci, de ce-ți mai bați capul cu bikiniul?

– Pentru bronzat. Îmi place să fiu bronzată pe spate și pe față, dar n-aș vrea să fac nudism pe plaja din dreptul hanului.

Mi-am înghițit cuvintele de avertisment, căci de ani de zile le bătusem la cap pe surorile mele să folosească umbrele și loțiuni de soare, dar refuzau să mă asculte. Nu se pistruiau, afirmau ele, și toată lumea știa (cum tot ele spuneau) că numai persoanele cu ten pistruiat se puteau îmbolnăvi de cancer al pielii, ca urmare a expunerii la soare. Îl numeau „cancer solar"

Margo plăti costumele. Afară, soarele bătea în umbrarele de pânză verde și înfierbânta asfaltul trotuarului. Era o caniculă ca-n toiul verii. Am mers până la Ceainăria Olympia de la colțul străzii, vizavi de micul club de iahting.

– Vrei o oranjadă? mă întrebă Margo.

– Sigur, am răspuns, și am intrat amândouă pe ușa lată, cu plasă împotriva țânțarilor.

Deasupra se învârteau ventilatoarele din tavan, făcând să circule aerul mai răcoros prin încăperea întunecoasă. Un șir de ferestre enorme dădea spre apă, dar soarele încă nu ajunsese în dreptul lor, ca să răzbată înăuntru. Margo și cu mine am străbătut pardoseala de marmură albă cu negru și ne-am așezat într-un separeu din lemn de culoare închisă. O ospătăriță ne aduse listele.

– Dumnezeule, sandvișuri cu salată de guvizi, constată Margo încruntată, citind. În perioada asta a verii, ești așa de îndopată cu cod și zucchini, încât ai fi în stare să încerci orice.

Am râs, imaginându-mi cum ar fi arătat o persoană îndopată cu guvizi şi zucchini, dar i-am dat dreptate. Pe litoral, toţi aveau grădini, pescuiau de pe plajă şi-şi împărţeau bucuros prisosul cu vecinii – dintre care cei mai mulţi posedau la rândul lor grădini şi se duceau la pescuit. Chelneriţa cea tânără ne aduse două pahare înalte cu oranjadă de la gheaţă, iar Margo şi cu mine am început să sorbim cu paiele. Am văzut că ospătăriţa, care mă recunoscuse ca fiind Delilah, îi şoptea acum ceva unei colege, aşa că le-am zâmbit.

– „O, Delilah, eşti aşa de amabilă să ne dai şi nouă un autograf pe şervetel!?", maimuţări Margo modul fanelor de a se gudura, în timp ce-şi aprindea o ţigară, cu gesturi de fotomodel.

– Dacă joc într-un film, nu mă vor mai recunoaşte la fel de mulţi oameni.

– A, pe tine toată lumea te va identifica întotdeauna cu Delilah, indiferent ce altceva ai face. Oamenii vor fi foarte dezamăgiţi dacă n-o să mai joci în serial.

– Sunt sigură c-o să le treacă. Doar nu suntem prieteni apropiaţi, sau aşa ceva – nu-i totuna cu a pierde *o soră*.

Modestia, oricât de falsă, mă făcea să-mi minimalizez încrederea în propria mea celebritate.

– Şi-n plus, nici nu mă aştept să primesc rolul. Probabil că Balfour îi făcea doar o favoare lui Chance Schutz, şi nimic mai mult, când mi-a oferit şansa unei probe pentru un film.

– Chance Schutz! exclamă Margo, aproape înecându-se cu fumul de ţigară. Mai ţii minte când te-a încolţit, imediat după spectacolul de la Juilliard? Ce s-a mai înfuriat tata!

Amintirea ne făcu pe amândouă să chicotim.

– Tata nu s-a bucurat niciodată prea mult că jucam în *Dincolo...*, am spus eu, în speranţa că Margo avea să mă contrazică.

– Da, spera mereu să devii o a doua Ethel Barrymore sau vreo altă mare stea a scenei. Totuşi, tare i-ar mai plăcea să te vadă în filme de cinema.

– Cred că ăsta e unul dintre marile mele regrete – că n-o să mă vadă niciodată.

– Dar noi, celelalte, te vom vedea, şi vom fi cu adevărat mândre de tine. Poţi fi sigură de asta. Nu-mi vine să *cred* că n-o să-l cunoască niciodată pe Matt.

– Într-adevăr, dar mama îl cunoaşte pe Matt, iar entuziasmul ei este suficient pentru doi părinţi, am spus, aşteptându-mă ca să izbucnească într-un hohot de râs.

Margo se aplecă asupra paharului, sorbind îngândurată.

– Ştii, mama a fost mereu părintele stabil, însă chiar dacă tata era Negru-n Fund, eu îl găseam mai drăguţ. Cred că el ne-a iubit mai mult ca ea.

– Nu ştiu ce să zic... am răspuns, deşi înclinam să-i dau dreptate.

– Hai s-o întindem de-aici, propuse Margo, ghicindu-mi gândurile.

11

În după-amiaza aceea l-am văzut pe Sam Chamberlain şi i-am făcut cu mâna. Şedea pe gazon, într-un fotoliu de grădină, citind o carte – probabil vreun tratat ştiinţific, mi-am spus, dar când m-am apropiat am putut vedea că era *Locul întâlnirii: Bagdad,* de Agatha Christie. „Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi", mi-am spus, cu înţelepciune.

– Ce faci? mă întrebă Sam, în timp ce treceam prin apropiere.

– Excelent, am răspuns, continuându-mi drumul; aveam pe mine tot echipamentul de plajă şi duceam în mână o sacoşă mare cu o pătură, un prosop, cărţi şi loţiuni de plajă. E o vreme superbă.

– Fantastică.

– Ei, atunci, pa, am încheiat, pornind pe cărarea care ducea printre ierburile înalte, în jos spre plajă.

În orele care au urmat, am înotat în lungul plajei, înainte şi înapoi, până când am obosit prea tare ca să mai fac vreo mişcare. Apoi, am urcat în camera din turn, pentru a trage un pui de somn.

Acesta a devenit programul meu în următoarele două zile: mă trezeam la răsăritul soarelui, beam cafeaua pe care Margo mi-o aducea la pat, îmi petreceam dimineaţa cu ea, după-amiaza mă duceam singură la plajă şi înotam sau citeam,

reveneam în cameră ca să dorm, şi luam cina cu Margo şi Matt, în sala de mese a hanului. Într-una din seri, Sam intră tocmai când terminam de mâncat, dar în cealaltă zi nu l-am văzut deloc. Matt îmi spuse că obişnuia să mănânce mai devreme, imediat ce se deschidea sala de mese pentru cină. Gândindu-mă că, la New York, toate erau sincronizate după programul oamenilor care stăteau până noaptea târziu, m-am întrebat cum se adaptase Sam. Dar nici nu voiam să-l întreb, deşi îl vedeam destul de des prin curtea hanului.

Vineri, m-am dus la plajă, după micul dejun, şi l-am găsit pe Sam citind un nou roman poliţist, într-un şezlong jos. Purta o şapcă cu cozoroc lung şi avea buzele unse cu oxid de zinc. Un smoc de păr negru îi ieşea prin deschizătura de deasupra baretei de la spate a şepcii. Lucea în soare.

– Bună, ce faci? mă salută el, părând plăcut surprins să mă vadă.

– Bine. Cum e cartea?

– E bună... răspunse el, înlăturând cu piciorul câteva pietre mari şi rotunde de pe nisipul de alături. Poftim, ia loc aici.

Mi-am întins prosopul. De la spate, părul lui negru părea aproape auriu în lumina soarelui. Simţeam nevoia imperioasă de a-mi trece degetele prin el. Propria mea atitudine mă ducea cu gândul la un pirat care-şi afundă mâinile lacome într-un cufăr cu comori şi lasă bijuteriile să i se reverse printre degete. Această imagine mă făcu să mă

sunt cam stânjenită, aşa că m-am aşezat imediat pe prosop, în loc să mai întârzii netezindu-l şi ancorându-i colţurile cu pietre, cum făceam de obicei. L-am surprins pe Sam examinându-mi piciorul zgâriat. Julitura era acoperită de o pată imensă de mercurocrom, pe care nu mi-l mai reînnoisem de câteva zile, iar apa sărată îl decolorase dându-i o tentă roz.

– Se vindecă destul de bine, spuse el.

– Şi arată mult mai bine.

Mă simţeam foarte comod conversând fleacuri cu el, după ce fantazasem pe tema părului lui asemănându-l cu o comoară. M-am întins pe prosop şi l-am întrebat cum îi plăcea New Yorkul. Apoi, el mă întrebă dacă eram sora mai mare. Pe urmă, m-am interesat unde făcuse colegiul. El mi-a răspuns că la Darthmouth şi m-a întrebat de ce-mi întrerupsesem studiile la Juilliard. I-am povestit întâmplarea cu Chance Schutz şi tatăl meu, şi i-am spus cum murise tata. M-am oprit la timp înainte de a-i spune şi povestea cu fantoma, dându-mi seama că aceea nu mai era un fleac.

– Şi, de ce biologie marină, şi nu geologie? l-am întrebat, cu gândul la seria de geologi din familia Chamberlain.

– N-am vrut să mă iau la întrecere cu părinţii mei. Numărul de subvenţii din domeniu e limitat, şi nu doream să diminuez fondurile care le-ar fi revenit lor. În plus, preferam să studiez fiinţe vii. Vieţuitoare care se mişcă şi se schimbă mai repede decât pietrele. Vreau să zic, există lavă, şi depozite

glaciare..., şi reziduuri sedimentare, şi aluviuni... Părinţii mei pledează în favoarea caracterului spectaculos al glaciaţiunii, dar pe mine pur şi simplu nu mă atrăgea.

– Părinţii tăi lucrează împreună?

– De cele mai multe ori, da. Tatăl meu e foarte nemulţumit de interesul pe care-l manifestă mama pentru arheologie. El nici nu s-ar gândi să renunţe la geologie de dragul acesteia. Se teme ca mama să nu trădeze pietrele în favoarea antropomorfismului.

– Ar fi tragic.

Dădu din cap, zâmbind.

– Le place să facă din ţânţar armăsar. Mariajul lor trece mereu printr-o criză: tot timpul sunt îngroziţi să nu-i dezbine câte ceva – ca de pildă, ea să primească o subvenţie pentru studii în Colorado, iar el, nu. Ceea ce nu se întâmplă niciodată, bineînţeles.

Făcu o pauză.

– Acum câţiva ani, mama şi-a făcut o mastectomie, iar el era să înnebunească. I-a albit tot părul în anul ăla.

Din nou, am încercat să-mi dau seama dacă nu exagera, dar de astă dată am înţeles clar că nu mai era cazul.

– Serios, insistă el. A slăbit, a încărunţit complet şi şi-a rupt braţul, răsucindu-se în pat. Când mama a ieşit de spital, tata arăta mai rău decât ea. Pentru ei, ideea că s-ar putea pierde unul pe altul e de neconceput.

– Acum se simte bine?

– Aşa s-ar părea. Cancerul n-a făcut metastaze şi dacă-n cinci ani nu recidivează, se presupune că s-a vindecat. Au trecut patru – încă puţin, şi se fac cinci.

– Excelent, am răspuns, gândindu-mă cum şi tatălui meu medicii îi spuseseră acelaşi lucru. Nu se aşteptaseră la complicaţiile provocate de radiaţii.

– Deci voi, surorile Cavan, sunteţi foarte apropiate, remarcă el. Cea de la New York cum e?

– E minunată, numai că s-a măritat cu Rasputin.

– Zău? E o fiară?

– Nu tot timpul. Niciodată nu poţi să-ţi dai seama care-i problema cu el. Principalul e că o ţine închisă – pe East End Avenue, nici mai mult, nici mai puţin! Ceea ce explică, în parte, de ce îl consider o fiară; vreau să zic, cum ai putea spune că o persoană e *închisă* pe East End Avenue? Când e un loc atât de select, şi cei mai mulţi ar face moarte de om ca să trăiască acolo?

– E o prizonieră a inimii, comentă Sam.

– Exact.

– Cu atât mai rău, cu cât nici nu încearcă să scape. El are o anumită putere asupra ei.

– Iar ea nu face absolut niciun efort să mă vadă, am spus, presărându-mi peste piciorul teafăr o mână de nisip; se prindea în firişoarele de păr blond de pe coapsă. Poate-ar fi mai bine să mă mut în Franţa sau în California, şi să mă apuc de filme. Să-i las pe Lily şi Henk în pace, la New York.

– Am impresia că nu e nevoie să te duci nicăieri ca să faci asta. Mai bine acordă-i câtva timp, până când o să ajungă la capătul răbdării. Atunci, o să-i spună ea clar cum stau lucrurile.

– De fapt, m-aş fi aşteptat ca asta să se întâmple mult mai devreme... *Până* acum.

Sam se uita spre promontoriul stâncos, acoperit acum, la flux, cu apă.

– Diseară, pe la şase, refluxul va fi maxim. Vrei să vii cu mine, să aruncăm o privire prin băltoacele mareice?

– Bineînţeles! am răspuns, cu tot sarcasmul de care eram în stare, deşi simţeam clar că-mi făcuse acea propunere ca să mă binedispună.

– O să-ţi placă la nebunie, mă asigură el, bătându-mă uşurel cu palma pe coapsa piciorului rănit. Va fi lumină şi n-o să mai rişti să aluneci.

Margo, Matt şi cu mine am luat prânzul pe veranda hanului, după care eu m-am retras în camera mea din turn. Deşi aveam chef să termin de citit *Spre far,* pentru a şaptea oară de la paisprezece ani, când o citisem prima dată, am adormit peste cuvertură. Am avut un vis minunat. Era iarnă; cerul strălucea într-o culoare albă perlată, opalescentă, ca interiorul unei valve de scoică. Eu mergeam pe plajă, prin faţa casei părinţilor mei, împreună cu o femeie – Susan, Lily sau Margo. Marea era netedă ca oglinda, iar valurile mici spălau malul în ritmuri blânde, regulate. Aerul îngheţat prevestea ninsoarea. În

timp ce mergeam aşa, mi-a venit dintr-odată pofta să înot. Mi-am aruncat hainele pe nisip şi am intrat în apa cenuşie, aruncând o privire în urmă, spre însoţitoarea mea, ca şi cum i-aş fi spus: „Uită-te la mine! Nu te amuză să mă vezi înotând în toiul iernii?" Am plonjat şi am început să înot pe sub apă, scoţând bule de aer pe gură. Un superb peşte azuriu înota pe lângă mine. M-am luat după el, ajungându-l din urmă, şi l-am prins în braţe. Apoi am ieşit din mare, goală, ţinând în braţe peştele albastru ca pe un copil, pentru a i-l oferi lui Susan-Lily-Margo.

Când m-am trezit din somn, soarele ajunsese în spatele hanului. Era după-amiaza, târziu. Am rămas mult timp nemişcată, încercând să analizez semnificaţiile visului, cu un sentiment de mulţumire, delectându-mă cu acea senzaţie reconfortantă. Am închis ochii, gândindu-mă la culoarea peştelui. Ce fermecător era, aşa de gras şi albastru! Solzii lui străluceau, mărginiţi cu cristale de gheaţă care refractau lumina ca nişte curcubeie. Mă simţisem aşa de mândră să i-l ofer însoţitoarei mele! „Peştele ăsta albastru e pentru tine", aşa-i spusesem în gând, iar ea înţelesese la ce mă refeream. Nu puteam spune cu precizie cine era, dar ştiam că mă însoţea o femeie. Femeile, începând cu surorile mele, îmi fuseseră cele mai loiale prietene.

Ridicându-mă de pe pat, m-am întins, privind afară, spre plajă. Iar acolo l-am văzut pe Sam, aşteptându-mă. Purta pantalonii kaki largi şi o

cămaşă albastră cu mânecile suflecate. În comparaţie cu peştele meu strălucitor, cămaşa albastră a lui Sam părea spălăcită. M-am îmbrăcat şi am coborât încet ca să mă întâlnesc cu el, iar când am ajuns afară, am văzut că acea cămaşă era într-adevăr decolorată. Părea veche de zeci de ani. Pânza oxford albastră din care fusese confecţionată era roasă pe la guler şi coate, unde atârnau fire albe. Avea o anume diformitate molatică, atârnând larg pe trupul slab al lui Sam.

– Bună, Una, mă salută el.

– Bună, Sam.

– Tocmai te-ai trezit din somn? mă întrebă, în timp ce-şi apropia un deget de obrazul meu ca pentru a-mi atinge faţa, dar oprindu-se în ultima clipă.

– Da, i-am răspuns, şi am luat-o din loc amândoi. Părea să înţeleagă că aveam nevoie de timp ca să mă dezmeticesc. Nisipul neted scânteia în lumina tot mai slabă a amurgului. Peste Montauk începuseră să se adune nori cirus; în vreo două zile avea să vină ploaia. Noi mergeam în tăcere de-a lungul plajei pustii, spre promontoriul stâncos. Ne era mai uşor decât în prima noapte să trecem peste stânci. Lângă micul bazin mareic unde-mi julisem piciorul, ne-am lăsat pe vine şi am văzut melcişorii agăţaţi de stânci, cu apendicele ca nişte pene ieşind din cochilii, crabi ciudaţi fugind de umbrele noastre, o scoică mare abandonată, o colonie de midii albastre-negricioase ancorate cu fire mătăsoase de pietrele rozacee, şi multe alge cafenii sârmoase.

– Ce lucruri noi poți *tu* să vezi? l-am întrebat pe Sam, reluând vechiul joc.

– Hmm?

– În băltoacă – găseşte ceva ce n-ai mai văzut niciodată până acum.

– Pe astea le studiez de ani de zile. Niciuna dintre ele nu e nouă.

– Ceva tot este. Găseşte.

Apa era calmă; mareea se retrăsese total, cu un picior mai jos decât fusese înainte, şi niciun val nu încreţea suprafaţa, care era la fel de netedă ca în visul meu.

– A, văd nişte larve de stele de mare, spuse el, arătând spre un strop de gelatină microscopic. Păcat că n-am la mine lupa.

– N-o ai în buzunar?

– Nu, am lăsat-o în cameră.

Profund dezamăgită, am privit iar micul cocoloş tulbure. Mi-ar fi plăcut aşa de mult să văd steluţele... Mărite, ar fi arătat perfecte ca nişte fulgi de zăpadă – şi nici măcar nu s-ar fi topit!

– Vrei să spui că larvele de stea de mare sunt ceva nou pentru tine? l-am întrebat.

– Nu, dar sunt pentru *tine*.

– Adevărat.

Ne-am aşezat pe stânci, în timp ce simţeam cum briza serii devenea tot mai rece. Braţele ni se atingeau. Vântul îmi zbârlea firişoarele de păr de la ceafă. M-am uitat la chipul bronzat şi înăsprit al lui Sam, gândindu-mă cât de mult timp petreceau în soare biologii marini. Avea ochi de

pisică şi un păr negru şi lăţos. În absenţa razelor de soare, şi-ar fi pierdut lucirile aurii. Obişnuia să şi-l dea la o parte din ochi cu gesturi neglijente ale mâinilor lui mari. O făcea iar şi iar, dar şuviţele de păr îi tot căzeau la loc.

Nişte bărci de pescuit negre goneau pe linia orizontului, profilate pe întinderea de apă cenuşie. Pe măsură ce se apropia apusul soarelui, scena dobândea o dimensiune misterioasă. Mă simţeam ca scoasă în afara timpului. Dacă închideam ochii, îmi puteam imagina că mă aflam din nou pe plajă, în faţa casei părinţilor mei. Sau aş fi putut să am optzeci de ani şi să-mi petrec ultima toamnă din viaţă la mare. Stâncile de sub mine îşi pierdeau treptat căldura acumulată peste zi. Am început să tremur.

– Ia, uită-te la zona neagră! îmi spuse Sam.

Am deschis ochii. Lumina scădea.

– Ce e zona neagră?

Arătă în spatele nostru, obligându-mă să mă răsucesc în loc. Acolo unde stâncile se întâlneau cu faleza acoperită de mărăcini şi măceşi se vedeau dâre negre. Imprimau pe stâncă nişte semne groase, ca un mesaj întunecat. În lumina slabă a înserării, păreau deopotrivă magice şi înspăimântătoare.

– Zona neagră a malului, spuse el. E locul unde pământul se întâlneşte cu marea – literalmente. Pata aia e formată din plante microscopice. Milioane şi milioane. Pare neînsufleţită, dar e vie.

Am privit mult timp dârele, ca şi cum ar fi fost nişte hieroglife care ascundeau un înţeles mult mai profund. Aşteptam să-mi vorbească, la fel cum

o făcuse duhul tatălui meu. Nu credeam în Dumnezeu, nu aveam încredere în propriile mele convingeri, în propria mea conştiinţă, în propriile mele dorinţe, în propriul meu spirit. Mizam pe supranatural, pe lucruri ca fantoma tatălui meu, *Sora lui Hester,* vibraţiile lui Margo, Zona Neagră de pe mal, ca să mă orientez pe calea cea dreaptă. *Să-mi dea de înţeles ce am de făcut.* Aveam nevoie de permisiune ca să-mi urmez propriile instincte.

– Ţi-e foame? întrebă Sam.

Nici nu mă gândisem la mâncare. L-am privit cu o expresie care probabil că era de-a dreptul tâmpă.

– Cred că ai stat prea mult la soare, spuse el, luându-mă cu blândeţe de mână şi ajutându-mă să trec peste stânci.

Ce idei ciudate avea! Razele soarelui nu mai ajungeau la noi de cel puţin o jumătate de oră.

Proptindu-mi picioarele ferm pe nisip, am pornit spre han. Sam îşi mişca braţul împrejurul umerilor mei. Trupul îi era cald şi mirosea a sudoare şi a loţiune de soare. Când am urcat treptele verandei şi ne-am şters picioarele de nisip pe preşul de la intrare, Margo ridică privirea spre noi, din şezlongul unde citea. Pe faţa ei nu se observă nicio urmă de mirare la vederea noastră împreună.

– O, Una – mă bucur că te-ai întors. A venit o telegramă pentru tine.

Intră grăbită în casă s-o găsească, iar eu am urmat-o.

După ce mi-a dat plicul, l-am rupt şi am citit:

FELICITĂRI / TU ŞI JASON MORDANT AŢI PRIMIT PREMIUL „CEL MAI BUN CUPLU DE TELENOVELĂ AL ANULUI", BY SOAP OPERA UPDATE / EXCURSIE PROMOŢIONALĂ ÎN EUROPA ÎN OCTOMBRIE / CU DRAG CHANCE ŞI BILLY

În seara aceea, Margo şi cu mine am hotărât să umflăm factura telefonică. Trebuia să le spunem mamei noastre şi lui Lily despre logodna lui Margo cu Matt şi despre premiul meu şi proba de film. În timp ce Matt fierbea apa pentru languste, iar Sam făcea un duş, Margo şi cu mine ne-am instalat pe canapea, în apartamentul ei şi al lui Matt. Margo formă numărul de telefon al mamei.

– Mamă, ia ghici! am auzit-o cum începea, trepidând de emoţie. Matt şi cu mine ne căsătorim!... La Crăciun, probabil... Păi, de fapt, acum două seri... Da, mulţumesc, am să-i spun...

O lungă pauză.

– Una e şi ea aici. Vrea să-ţi vorbească.

EU: – Bună, mamă. E o veste mare, ce zici?

MAMA: – Mhmm... Pare foarte fericită.

EU: – A, păi şi este! Suntem în extaz – nu-i aşa că Matt e adorabil?

MAMA: – Ei, nu l-am întâlnit decât o dată. Pare un băiat foarte drăguţ.

EU *(uitându-mă la Margo):* – Da, *este* minunat. *(O pauză lungă.)* Şi eu am o veste bună. Tocmai am primit un premiu.

MAMA: – Pentru...?

EU: – Pentru serial: Jason şi cu mine am primit „Cel mai Bun Cuplu de Telenovelă al Anului". Ştiu că nu-i un *Tony* sau un *Emmy* sau aşa ceva... *(La asta, Margo clatină violent din cap, articulând mut: „E excelent!")*

MAMA: – Felicitări, dragă.

EU *(mai calmă):* – În plus, mai dau şi o probă de film. La Emile Balfour. Cariera mea e în ascensiune.

MAMA: – Cred că e minunat.

EU *(stăpânindu-mi imboldul de a spune nişte lucruri îngrozitoare):* – Ei, cred că-l aud pe Matt chemându-ne la cină. E un bucătar fabulos.

MAMA *(cu tot atâta entuziasm cât am manifestat şi eu în timpul conversaţiei):* – A, ce-aveţi la cină?

EU: – Languste.

MAMA: – I-auzi, languste! Mmm! La revedere.

EU: – La revedere.

Punând receptorul la loc în furcă, am privit-o pe Margo în ochi.

– Nu părea prea încântată, nu-i aşa? remarcă sec sora mea.

– Probabil am întrerupt-o dintr-o şedinţă de pictură.

– Ei, sper că veştile noastre bune nu i-au afectat capacitatea de concentrare.

Anii petrecuţi cu ea ne învăţaseră să nu stăruim asupra unor asemenea atitudini. Margo

ridică receptorul, iar eu am format numărul lui Lily de la New York.

– Tare-aş vrea să avem un telefon cu difuzor, pentru convorbirea asta, am spus eu.

Răspunse Ilsa, iar Margo ceru să vorbească cu Lily.

– Fetiţo, auzi bomba! o anunţă Margo pe sora noastră, în clipa când îi auzi vocea. Se aud clopotele de nuntă şi pentru mine şi Matt!

Am auzit urletul entuziast al lui Lily de la o distanţă de peste un metru.

– Când?!? răcni ea.

Margo îndepărtă receptorul de ureche, apoi strigă la rândul ei:

– De Crăciun! Vorbeşte tare, că-i şi Una aici şi vrea să te audă şi ea!

– Salut, Una! chiui Lily.

– Salut, Lily! am zbierat şi eu, apropiindu-mi gura de receptor.

– Dă-mi-l şi pe Matt!

– Găteşte langustele la bucătărie.

– Nu mă interesează nici dacă pescuieşte languste din ocean. *Vreau să vorbesc cu el!*

Am alergat în bucătărie şi i-am găsit pe Matt şi pe Sam bând bere împreună.

– Cealaltă viitoare cumnată a ta vrea să te salute, i-am spus lui Matt. Pregăteşte-te pentru o partidă de ţipete.

Matt şi Sam mă urmară până în apartament, la Margo. După ce Matt schimbă câteva cuvinte în particular cu Lily, ne-am strâns cu toţii în jurul telefonului, reluând teleconferinţa.

– Una are şi ea o veste grozavă! mugi Margo.

– Ce veste?

– O probă de film – în afară de faptul că am câştigat şi „Cuplul Soap al Anului"! am strigat eu.

– Cuplul *Zoap* al *Anului?* O să fie şi vreo ceremonie de premiere sau aşa ceva? O să ai nevoie şi de-un *coztum* nou? se prosti Lily, căreia-i plăcea la nebunie să înlocuiască *s*-urile cu *z*-uri ori de câte ori avea ocazia.

– Încă nu ştiu...

– Mai dă şi o probă de film! răcni Matt.

– La Emile Balfour! zbieră şi Sam.

– Glasul ăsta al cui naiba a fost? întrebă Lily, mai încet.

– Ăsta-i Sam Chamberlain! chirăi Margo. O să-ţi spunem despre el mai încolo!

– *Hai că şi eu am nişte veşti pentru voi!* am auzit-o pe Lily strigând. O să *am* un *bebe!*

Margo şi cu mine ne-am uitat una la alta. Dintr-odată, Margo îşi apăsă şi mai tare receptorul la ureche. Acum nu mai striga nimeni. Teleconferinţa se terminase. Asta era treabă serioasă: în curând aveam să devenim mătuşi.

Margo, Matt, Sam şi cu mine mâncam langustele pe veranda din faţă a hanului. Din ocean nu se vedea decât o linie albă de brizanţi. Rând pe rând, ne înmuiam bucăţile de carne de langustă în bolul cu unt topit din mijloc.

– Mamă, ce şoc... remarcă Margo, după un timp.

– Nu mă pot obişnui cu ideea – Lily să aibă un copil...

– Atât despre reluarea carierei ei.

– Dar nu poţi să fii dependentă, când ai un copil, nu-i aşa?

– Mai bine ar naşte o fetiţă.

Matt şi Sam aşteptau cu răbdare în timp ce Margo şi cu mine încercam să ne temperăm uimirea. Lily era gravidă în luna a patra; o ştia de aproape trei luni, dar ea şi Henk preferaseră să păstreze pentru ei secretul. La început, plănuiseră să ne spună de Ziua Recunoştinţei, dar veştile primite de la Margo şi de la mine o dăduseră pe Lily peste cap atât de tare, încât nu putuse să mai aştepte.

– Iar tu eşti jumătate din cel mai bun cuplu soap al anului, îmi spuse Sam, după un timp.

– Ce dezmăţ! am replicat autopersiflându-mă.

– Ce crezi c-a vrut să spună Chance în legătură cu plecarea în Europa? se interesă Margo.

– A, sunt sigură că se referă la nişte baze militare. E convins că o mulţime de telespectatoare de-ale noastre se mărită cu ofiţeri sau se înrolează în armată ele însele, pleacă în străinătate şi îşi pierd interesul pentru serial. Pe urmă, când se întorc în ţară, se lasă cucerite de alte telenovele şi seriale, în detrimentul nostru. Dintotdeauna se tot gândeşte să trimită unii actori din distribuţie la bazele noastre militare din Europa, ca să ne păstrăm loialitatea telespectatoarelor.

– Luna octombrie în Europa, comentă Matt. Nu-i rău deloc.

– Chiar deloc, am fost şi eu de acord.

În timp ce luam cina, tot aruncam priviri pe furiş spre Sam. Mă concentram asupra cămăşii lui albastre, roase pe la guler, probabil din cauza asprimii bărbii. Chipul lui, proaspăt bărbierit în timpul după-amiezii, era acum umbrit în mod atrăgător de ţepii mărunţi. Îmi imaginam cum firişoarele dure de păr smulgeau din fibrele materialului. Când îşi termină langusta, ridică în faţa noastră carapacea şi începu să ne explice cum funcţionau diversele organe şi aparate ale crustaceului. Îi urmăream cu privirea degetul lung, prin jurul cochiliei roşii, şi-i ascultam tonul profesional pe care ne vorbea. Plăcerea teleconferinţei continua să mă urmărească, aşa că m-am rezemat de spătarul scaunului, relaxată, aşteptând să treacă timpul. Zona neagră a malului îmi revelase tot ceea ce voiam să ştiu.

După cină, Sam spuse că i-ar plăcea să vadă camera din turn. Am urcat pe scările abrupte. Becuri neacoperite luminau casa golaşă a scărilor; pereţii albi păreau să ne apese din toate părţile; uşile, niciodată reînnoite, erau acum crăpate de trecerea anilor. Clienţii tineri s-ar fi simţit tentaţi să strecoare bileţele prin crăpături. Turnul în sine nu avea niciun accesoriu de lux. Am deschis uşa, iar Sam intră şi se duse drept spre ferestrele de la răsărit. Încă nu aprinsesem lampa; priveliştea întunecată se întindea de la un mal la celălalt, întreruptă doar de liniile alburii ale valurilor. Le auzeam spărgându-se pe stâncile de jos.

Am privit spatele îngustat spre şolduri al lui Sam. Faldurile cămăşii lui albastre cădeau lejer; numai pe umeri i se întindea materialul.

– Deci, spuse el, întorcându-se spre mine, cu un zâmbet – un zâmbet larg şi dezinvolt. Toate cele trei surori Cavan au avut veşti bune în seara asta.

– S-ar putea spune fantastice – o căsătorie şi o naştere.

– Nu uita nici premiul.

– Nu sunt chiar de aceeaşi categorie, am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Cu acelaşi zâmbet pe buze, mă trase spre el şi mă sărută.

– Ai gust de langustă, i-am spus.

– Sunt oceanograf, răspunse el.

Ne-am sărutat din nou, iar eu mi-am trecut mâinile peste muşchii braţelor lui. El începu să mă mângâie pe spate. O briză de septembrie sufla prin ferestrele deschise. Patul se afla dincolo de vederea mea periferică. Limbile ni se atinseră. Ştiam, de-acum, că aveam să ajungem în pat, dar voiam să prelungesc senzaţia electrizantă de *a nu fi încă sigură.*

Însă chiar în timp ce ne sărutam, gândul mi se insinuă din nou în minte: sigură de ce anume? Sigură că eram suflete-pereche, că puteam fi hărăziţi unul celuilalt, sau doar că ne excitam reciproc? Cum rămânea cu hotărârea pe care o luasem la Newport, în vara trecută – aceea de a nu mai avea niciodată o relaţie superficială? Faptul

că acum eram în vacanță făcea ca o simplă aventură să fie mai acceptabilă? Explorând brațele lui Sam cu vârfurile degetelor, am găsit o mică cicatrice, deasupra cotului. Conținea un mesaj, la fel ca zona neagră a malului. Îmi spunea: și eu sunt vulnerabil. Brusc, m-am simțit străbătută de un val de pasiune, și m-am rezemat de pieptul lui Sam, răspunzându-i la sărut.

Voiam să mă lipesc de el și să nu fac nimic altceva, dar el mă culcă pe spate și începu să-mi descheie cămașa. Își ținea una din mâini la spate, iar cu cealaltă îmi desfăcea nasturii. Chiar și pe întuneric, ochii lui erau strălucitori, cu punctișoare aurii, și priveau în adâncul alor mei. Stăteam relaxați, zâmbindu-ne unul celuilalt. Apoi, își coborî privirea spre sânii mei. Își trecu o mână peste ei, într-o parte și-n cealaltă, după care am început iar să ne sărutăm. O briză rece intra pe fereastră; simțeam nevoia să mă vâr sub pătură.

– Scuză-mă un minut, am șoptit după un timp, încercând să-mi amintesc dacă diafragma mea era în baie, sau încă n-o scosesem din geanta de voiaj.

– Să nu întârzii, îmi ceru el.

– Vin imediat, i-am promis.

M-am repezit în antreu, apoi în mica baie cu dale de faianță albă. Diafragma nu era acolo. M-am întors în dormitor, unde l-am găsit pe Sam stând în picioare în același loc în care-l lăsasem. Ne-am zâmbit; am ridicat din umeri jenată, în timp ce-mi scoteam de sub pat geanta de voiaj. Chinuindu-mă să trag fermoarul, am dezgropat în

sfârşit cutia rotundă de plastic, de sub o grămadă de pulovere. Ascunzând-o în palmă, împreună cu tubul de gelatină, am ieşit iar grăbită din cameră.

În lumina puternică din baie, mi-am introdus diafragma, apoi mi-am privit trupul gol în oglinda veche şi pătată. Cămaşa mea de noapte (care, la fel ca bluza de plajă, era una dintre fostele cămăşi de la costum ale lui John Luddington) stătea agăţată pe dosul uşii. Mi-am pus-o, apoi i-am suflecat mânecile. Nu tocmai sexy, mi-am spus, după care am scos-o iar. Undeva în trusa mea de machiaj exista un mic flacon cu un eşantion de Ivoire, şi m-am întrebat dacă ar fi cazul să mă parfumez între sâni sau nu. Dar eu nu-mi dau niciodată cu parfum, iar aşa ceva nu m-ar fi făcut să mă simt mai excitată. În final, m-am întors în camera din turn fără să mă fi aranjat în niciun fel.

Sam îşi scosese cămaşa albastră şi stătea aşezat pe marginea patului. Pieptul său bronzat era acoperit de păr negru. Îşi desfăcu braţele, şi ne-am îmbrăţişat de parcă aş fi lipsit cel puţin o oră. Apoi, i-am descheiat cureaua, însă nu i-am dat jos imediat pantalonii. Ne-am culcat amândoi pe spate, peste cuvertura albă, şi am început să ne sărutăm îndelung, strângându-ne unul pe altul în braţe.

În sfârşit, Sam se ridică în picioare şi-şi descheie fermoarul, lăsându-şi pantalonii să cadă pe podea. Păşi afară din ei, şi i-am văzut erecţia înaltă în timp ce venea spre pat, unde eu mă băgasem deja sub cearşaful răcoros şi pătură. Ne-am îmbrăţişat, încercând să ne potrivim

trupurile laolaltă, şi să ne încălzim. Apoi, el mă atinse, ca să vadă dacă eram umedă, împingându-se tot mai tare în mine. Avea întipărită pe faţă o expresie serioasă. Eu aveam senzaţia că plutesc. Tensiunea îmi încorda omoplaţii, burta, genunchii, dar mă concentram spre a o lăsa să se scurgă din mine. Culcată pe spate, îl priveam pe Sam cum stătea deasupra mea, atingându-mă cu mâinile lui blânde, fără să-şi ia nicio clipă ochii dintr-ai mei. Îşi plimba degetele peste coastele şi sânii mei, iar eu îmi arcuiam trupul spre el, mângâindu-l la fel cum mă mângâia şi el pe mine – blând, dar nu exagerat... Împrejur, împrejur, şi apoi a trebuit să mă opresc, fiindcă el găsise un ritm perfect, aşa că mi-am întors faţa spre umărul lui, şi i l-am sărutat, în timp ce el mă purta prin şiruri-şiruri de valuri zdrobitoare. După aceea am ridicat privirea spre chipul lui, şi am văzut că zâmbea din nou. Se aşeză mai bine deasupra mea şi apoi am început să zburăm împreună; nu mă lăsa să-mi fac griji pentru el. Dintr-odată, nu mă mai interesa nici trecerea timpului.

Am adormit îmbrăţişaţi.

Când m-am trezit în aerul rece al dimineţii am asistat la un nou răsărit de soare karskyan. M-am ghemuit mai aproape de Sam şi mi-am dat seama că eram acoperiţi cu o pătură în plus. În puterea nopţii, Sam se trezise, coborâse din pat şi mai luase o pătură, ca să nu ne fie frig. Eu nici măcar nu tresărisem. Am încercat să rămân trează, dar căldura patului mă trase iar la somn.

– Ai dormit bine? mă întrebă Sam, pe un ton politicos şi nesigur, mai târziu, când ne-am trezit definitiv.

Apoi mă strânse în braţe, dovedindu-mi că nesiguranţa fusese doar iluzorie. Am început să-i conturez spirale pe piele. Mi-am scris numele cu degetul, apoi am desenat şi un brad. Aşteptam să mă simt deconectată, aşa cum mi se întâmplă de obicei în primele etape ale unei relaţii amoroase, dar senzaţia întârzia. Îşi apropie faţa de a mea şi-mi spuse:

– Hai să nu ne sculăm din pat azi.

Sigur că ne-am sculat, dar nu înainte de a auzi voci jos, pe verandă, anunţând că se apropia ora prânzului. Mi-am dat seama că, pentru prima oară, Margo nu-mi adusese cafeaua la pat. Înţeleaptă soră mai aveam! De unde ştiuse?

Ne-am pus costumele de baie şi am coborât pe plajă. Niciunul dintre noi nu avea poftă de mâncare. Ne-am repezit direct în apă.

„Una", mi-am spus eu, în timp ce înotam pe lângă Sam, „asta se cheamă dragoste." Apoi: „Ba nu, e o nebunie. Poate că Sam nu-i decât un pretext..." Nu peste mult, însă, Sam mi-o dovedi: *eram* nebună, iar el *nu reprezenta* doar un pretext, oprindu-se brusc şi începând să calce apa, în timp ce mă săruta cu buze sărate. Ne-am scufundat sub suprafaţă. Picioarele ni se unduiau, iar apa îmi intra în nas; am ieşit din nou, tuşind. Apoi am izbucnit în râs, deşi nu puteam să-mi stăpânesc lacrimile sărate care-mi şiroiau din ochi.

Pe plajă, ne-am culcat pe spate, cu fața spre cer, stând de vorbă. Norii cirus se apropiaseră; treceau prin dreptul soarelui, creând scurte interludii în care ne lăsau înfrigurați. Apoi, soarele ieșea din nou la iveală.

– Știi că în apele astea țestoasele de mare mor? mă întrebă el.

– De ce?

– Fiindcă ele se hrănesc cu meduze, așa că tot mănâncă pungile de plastic aruncate peste bord de marinari. Cred că sunt hrana lor obișnuită.

– Dar e îngrozitor!

– Mda, e foarte rău.

Pe deasupra capetelor noastre țipau pescărușii, dând târcoale. Sam continuă:

– Dacă găsești vreodată ouă de pescăruși pe plajă, fă bine și nu te apropia de ele. Părinții sunt foarte protectori cu cuiburile lor – atacă pe oricine pare să le pună în pericol, chiar și pe oameni.

„Ce frumos!", mi-am spus eu cu tandrețe. „Propriul meu profesor particular."

– Și altceva? l-am întrebat.

Trăgându-se mai aproape de mine, se întoarse pe o parte și-mi sărută sprânceana dreaptă.

– Înoți ca un delfin. Iar delfinii sunt cei mai frumoși înotători.

Oare se referea la delfinii mamifere, sau la delfinii pești? Apoi, mi-am amintit visul meu cu peștele albastru și mi-am dat seama că acel pește fusese un *delfin,* un delfin tropical verde-albăstrui, cum nu s-ar putea găsi niciodată în apele din Noua Anglie.

– Delilah? întrebă o voce de femeie.

Punându-mi mâna streașină la ochi, m-am uitat în sus. Două femei tinere, în halate flauşate, stăteau deasupra mea, cu capetele aplecate ca să mă vadă mai bine, pentru a se convinge dacă eram într-adevăr Delilah. Am dat din cap, iar Sam încercă să se ridice în şezut.

– Tocmai ți-am văzut serialul! spuse una dintre ele. Acum un sfert de oră a fost! Au anunțat că ai luat premiu. Amândouă te găsim minunată – zău că-l meriți! Nu-i aşa, Callie?

Cealaltă tânără dădu şi ea din cap. Le-am zâmbit, privindu-le de jos în sus.

– Vă mulțumesc.

Sam se rezemă în coate, primind soarele în piept, cu privirea ațintită asupra mea. Ştiam că mă observa, dar nu m-am uitat la el.

– Mă bucur că ai scăpat în sfârşit din închisoare, îmi spuse Callie. Dar ar trebui să ai grijă ce faci aici – poți să te arzi rău la soare.

Şi se îndepărtară, iar eu m-am ridicat de pe cearşaf. Pieptul şi brațele începuseră să mi se înroşească.

– Nu-mi vine să cred că mi-am uitat loțiunea, am spus.

Sam îmi acoperi umerii cu un prosop, imagine vie a îngrijorării, deşi expresia îi era amuzată.

– Nu-i de râs, am spus. De peste trei ani nu m-am mai ars la soare.

L-am văzut privindu-mă atent, drept în față.

– Ce faci? am întrebat, aproape cu răsuflarea tăiată.

– Îți număr toți pistruii noi, îmi răspunse el.

Arsura de la soare nu era prea serioasă. Mă cam ustura, dar Margo îmi dăduse puțin oțet să-mi fac o frecție. Eu zăceam cu fața în jos pe pat, iar Sam mă masa viguros, făcând ca oțetul limpede și acid să-mi pătrundă în piele. Începeam să miros ca o marinată.

– De fapt, când sunt nori poți risca să te arzi și mai rău, spuse el.

– Știi așa de multe, am zis eu privindu-l cu o admirație sinceră.

Peste două zile, m-am trezit din somn lângă Sam, în camera din turn, auzind ploaia care bătea în geamuri; părea să răsune din toate direcțiile. Sam dormea, cu gura lui lată întredeschisă și genele negre coborâte pe obraz. I-am dat la o parte de pe frunte părul răvășit, observându-i pentru prima oară cicatricea albă, de-abia vizibilă, de deasupra ochiului stâng. Era mică, delicată și foarte subțire. M-am gândit că probabil o avea din tinerețe, și m-am lipit de el, mulându-mă după curbele trupului lui. Îmi simțeam pielea rigidă din cauza arsurii de soare. Ne atinseserăm toată noaptea. O dată, mă trezisem, după un vis, și observasem că între noi era un spațiu gol. Apoi, însă, ca și cum s-ar fi trezit și el (deși vedeam limpede că dormea), sau ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, Sam se rostogolise iar spre mine.

Margo începuse să ne aducă amândurora cafeaua în turn, dimineața. Eram deja treji și îmbrăcați, privind spre orizont, când sosi și în acea dimineață. Îmi strigă prin ușă:

– Te caută Chance Schutz la telefon!

Apoi intră ca să-i dea lui Sam cafeaua, în timp ce eu mă repezeam afară, luând-o la goană în jos pe scările acelea ideale pentru un sinucigaș.

– Una, dragă. Scuză-mă că te deranjez în vacanță, începu Chance, cu glasul lui vioi, din receptor.

– Nu mă deranjezi deloc. Ce faci? Ce mai face Billy?

– Minunat. Amândoi o ducem splendid. În primul rând, felicitări pentru premiu. E o mare lovitură! Și pentru tine, personal, și pentru serial. Cu toții suntem foarte mândri.

– Mulțumesc.

Radiam de încântare. Parcă tocmai mi s-ar fi decernat premiul Emmy. („...Și aș dori să le mulțumesc tuturor celor care au făcut acest lucru posibil... Mama... tata..."

– În al doilea rând, și ezit să te întreb: ai fi dispusă să-ți scurtezi puțin vacanța? Ai putea să recuperezi mai târziu, desigur, dar ne gândim la un turneu în Europa. Pe la bazele militare americane. Vreo două săptămâni, prin mai multe orașe diferite; să batem fierul cât e cald, așa ne-am zis.

Făcu o scurtă pauză.

– De asemenea, întâmplător luna asta Emile Balfour e acasă, la Paris, și ar accepta să te vadă săptămâna viitoare. Ar fi convenabil pentru tine?

Îmi plăcea la nebunie stilul lui Chance de a folosi eufemisme gen „convenabil", știind prea bine că mi-aș fi tăiat beregata ca să apar în fața lui Emile Balfour, la Paris.

– Sigur că da, am răspuns, bolborosind de emoție ca un pârâu care șiroiește peste o pajiște înverzită. Sigur că e convenabil.

– Acuma, înțelege și tu, te-am recomandat lui Emile cu condiția ca, *dacă* primești un rol, să te întorci la *Dincolo de pod,* aureolată de gloria nou cucerită.

Tonul lui era pe jumătate serios; niciun actor care dădea marea lovitură în cinematografie nu se mai întorcea la serialele de televiziune în aceleași condiții dinainte. Dar am preferat să nu-l contrazic.

– Desigur. *Dincolo...* e căminul meu spiritual.

– Ei, și acest mic hiatus nu-ți va strica planurile? Ai să-ți poți relua vacanța puțin mai târziu?

– A, da, am răspuns, deși gândul la Sam îmi tăia respirația. Să-l părăsesc pe Sam? Chiar acum, când totul mergea atât de bine? Am uitat imediat discursul meu de acceptare.

– Secretara mea va face toate aranjamentele pentru călătorie. Când ajungi înapoi la New York?

– Când...? am repetat eu, cu voce surdă.

Gândul la plecarea din Watch Hill, devenită dintr-odată atât de iminentă, mă făcu să mă confrunt brusc cu realitatea. Numai că nici nu mai știam care era acea realitate... Mă îndrăgostisem de Sam Chamberlain? Întrebarea era cât se poate de simplă – de ce nu aveam și un răspuns la fel de simplu?

– Când ai să te întorci la New York? mă întrebă din nou Chance. Drept să-ți spun, am dori să te vedem aici cât mai curând posibil. Mâine ar fi prea devreme?

– Nu, ar fi bine, am răspuns, zicându-mi în sinea mea: „La naiba, *mâine...!*"

– Minunat. Cu cât ajungi mai repede la New York, cu atât vei pleca mai curând din țară.

– Perfect, am răspuns, fără pic de convingere.

Înainte de a mă urca în turn, m-am retras pe verandă. Câțiva clienți stăteau jos în hol, citind *Journal* din Providence şi bând cafea. Mă legănam înainte şi-napoi cu balansoarul metalic şi priveam valurile cenuşii, pline de nisip răscolit şi alge – *Chondrus crispus*, probabil – care se spărgeau de țărm. Furtunile scoteau la suprafață tot felul de resturi de pe fundul mării; când mă plimbam cu părinții mei pe plajă, după furtună, găseam monede, dinți de rechin, jucării de-ale copiilor, tălpi de cauciuc desprinse de la adidaşi, oase de peşte albite, oale pentru stridii turtite, ibrice ruginite – tot ce vrei şi ce nu vrei. Margo a găsit odată un țarc nou-nouț pentru bebeluşi, cu stinghii de lemn lucioase, vopsite în culori deschise, şi zăngănitori de plastic viu colorate prinse de o bară metalică, pe una din laturi. A alergat până acasă ca să ne spună tuturor, şi acelaşi gând ne-a trecut tuturor prin minte: oare ce s-o fi întâmplat cu bebeluşul dinăuntru? Lily a sunat la Paza de Coastă ca să întrebe dacă nu căzuse vreun copil

mic peste bord sau dacă ieşiseră unele iahturi cu familii tinere pe Sound, şi i s-a dat un răspuns negativ. Dar în toată acea primăvară am mers cu mare grijă pe lângă linia fluxului, uitându-ne cu teamă după nişte mici rămăşiţe pământeşti.

Picăturile de ploaie stropeau veranda, ajungând până la mine, dar lucrul acesta îmi făcea plăcere. Am auzit pe cineva apropiindu-se pe furiş, din spate.

– Bau! făcu Matt, sărutându-mă pe creştetul capului. Veşti importante de la New York?

– Da. Trebuie să plec mâine.

– Vai de mine! O să te omoare Margo. Îşi făcuse planuri mari pentru o petrecere de ziua ta.

– Nu mai spune!... Of!...

– Se bucura enorm că eşti aici. Şi eu la fel. De când ne-am cunoscut, îmi tot povesteşte o sumedenie de lucruri despre voi, surorile Cavan. Că ce nemaipomenite sunteţi, tu şi Lily, că tot timpul aveau grijă, ea şi Lily, de tine...

– Într-adevăr, am răspuns. Nu ţi se pare ciudat? Sunt sora cea mai mare şi ele aveau grijă de mine.

– Eu cred că mai degrabă toate trei aveaţi grijă unele de altele.

– Hmmm, am murmurat, gândindu-mă cât de plăcut era că stăteam de vorbă în tihnă cu Matt pe terasă, în timp ce Margo făcea acelaşi lucru cu Sam sus. Probabil bea cafea din ceaşca mea. De pe verandă, vedeam cum veneau valurile de furtună dinspre Block Island. Ploaia şiroia spre

suprafața mării din norii plumburii, aflați la joasă altitudine, care se deplasau cu repeziciune, împinși de vânt. Din unii țâșneau fulgere și trăsnete.

– Diseară o să organizăm o cină de rămas-bun, spunea Matt. Cu tot ce-ți dorești. Care e mâncarea ta favorită?

– Mâncarea mea favorită...?

Am căzut pe gânduri. Felurile mele favorite variau în funcție de locul unde mă aflam. În restaurantele din New York era friptura de vițel, ușor *sautée,* cu lămâie și unt. La mine acasă, când n-aveam chef să gătesc, era mâncarea chinezească la pachet, de la un mic local unde se prepara pui cu creson, fantastic de iute. La mama mă delectam cu crapul din râul Connecticut, primul pescuit primăvara, cu sparanghel și cartofi noi. În toate celelalte locuri era șalăul *foarte* proaspăt, prins în aceeași zi.

– File de șalău, i-am spus lui Matt.

– File de șalău să fie, răspunse el. Și acum, du-te sus și pregătește-te să frângi două inimi.

– Două? am întrebat, dornică să-l aud spunând explicit lucrul la care făcea aluzie.

– A surorii tale și a lui Sam. Da, a lui Sam, sublinie el, observându-mi privirea sceptică; (nu degeaba sunt actriță: știu cum să-mi modific expresia facială astfel încât să obțin explicații pe care altminteri s-ar putea să nu le primesc). Sam e nebun după tine.

– De unde știi?

– Tot de-acolo de unde știu că și tu ai făcut o pasiune pentru el. Nu vă mai luați ochii unul de la altul. Sunteți împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Ei, și ce, asta înseamnă ceva? E o atracție reciprocă – suntem în vacanță și probabil n-o să ne mai revedem niciodată, după ce ne întoarcem la New York.

Probabil mersesem cam prea departe cu falsa naivitate, căci Matt îmi aruncă o privire neîncrezătoare:

– Pe-asta spune-mi-o peste-o lună și-atunci am să te cred. Prevăd lucruri mari pentru tine și domnul Chamberlain.

I-am zâmbit, observând felul cum pronunțase cuvântul „domnul" – ca și cum ar fi vrut să se alieze cu cineva mai vârstnic.

– Om trăi și om vedea, i-am spus, și am pornit spre camera din turn.

Sam și Margo stăteau în picioare lângă fereastră, unde-i lăsasem, uitându-se prin binoclu la ceva.

– Margo crede că a văzut o balenă, spuse Sam.

– Nu era decât efectul ploii lovind apa, am replicat eu, privind spre spatele lui Sam. Purta aceeași bluză albastră mototolită pe care o avusese pe el și-n prima noapte petrecută împreună în camera din turn.

– Ba nu, insistă el, chiar s-ar putea să fie o balenă. Probabil o cocoșată migratoare.

– Ca o prigorie care se duce să-şi petreacă iarna în sud, adăugă Margo.

– Ia ghiciţi ce veste vă aduc! Săptămâna viitoare plec în Europa, aşa că mâine mă întorc la New York.

Amândoi se răsuciră spre mine în acelaşi timp. Margo rămase cu binoclul agăţat la gât. Părea distrusă, dar Sam zâmbi vesel ca de obicei, desfăcându-şi braţele:

– Felicitări! Publicul tău de peste hotare o să...

Văzându-mi expresia, veni spre mine şi mă îmbrăţişă.

– Ce s-a întâmplat?

„Dacă nu ştii, n-am să-ţi spun tocmai eu!", mi-am zis în sinea mea, furioasă.

– Chiar *trebuie* să pleci? întrebă Margo.

– Mda, dar în *Europa*... E nemaipomenit! spuse Sam.

– E o porcărie, replică Margo şi ieşi din cameră.

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Nu plângeam. Mai degrabă eram somnoroasă. Cuibărită în braţele lui, inspirându-i mirosul familiar, ascultând ploaia, mă gândeam că aş fi putut să moţăi puţin de-a-mpicioarelea, acolo unde stăteam, în braţele lui. Dar starea aceea de somnolenţă se amesteca cu una de maximă iritare. N-ar fi trebuit să se bucure aşa pentru mine, îmi spuneam. Nu făcea decât să-mi confirme bănuielile – între noi era doar o aventură şi nimic mai mult. Mă îndepărtă de el, la o lungime de braţ.

– Ce-i cu tine? întrebă.

– Nimic, am răspuns îmbufnată.

Ce copil...! Dacă m-ar fi cunoscut cât de cât, nici n-ar mai fi avut nevoie să mă întrebe.

– Credeam că eşti fericită că te duci în Europa.

Şi, îndepărtându-se de mine, luă iar binoclul lăsat în cameră de Margo şi-l ridică la ochi, pentru a scruta din nou orizontul brăzdat de ploaie.

M-am aşezat pe patul nefăcut şi am început să răsfoiesc numărul din ajun al ziarului *The New York Times*. Matt mi-l cumpăra în fiecare zi, de la magazin. Când am ajuns la rubrica de cultură şi artă, am văzut-o imediat o reclamă mare la spectacolul *Sora lui Hester*... „Cu Susan Russell, cea mai nouă stea de pe Broadway. O rază de lună magică, răspândind lumină, sensibilitate şi adevăr. Îşi poartă spectatorii drept spre inima întunecată a piesei." Am deschis la mica publicitate, în căutarea unui anunţ de vânzare a unui apartament. Îmi place la nebunie. Toate acele mici casete care par să promită atâtea lucruri noi şi minunate... Ferestre mai mari, bucătării mai bune, debarale nenumărate, pereţi de cărămidă netencuiţi, terase enorme, şemineuri care se pot aprinde, mai mult spaţiu, mai mult spaţiu, mai mult spaţiu... Cheltuieli de întreţinere mai reduse. Un administrator de bloc permanent la dispoziţia locatarilor. Mai multe credite fiscale. Am aruncat ziarul peste pat şi l-am aşteptat pe Sam să se întoarcă spre mine.

Nu se grăbea deloc. În tot timpul cât stătuse cu spatele, aş fi putut citi în voie editorialul.

– E*u* n-am văzut nicio balenă, spuse el. Probabil lui Margo i se păruse. Dacă e vreo balenă prin zonă, de obicei vezi mai mult decât un singur semn al prezenţei ei.

– N-ar strica să încep să-mi fac bagajele, am spus. Mâine-dimineaţă trebuie să plec cu un tren din zorii zilei.

Sam se întinse peste pat şi mă sărută.

– Şi crezi că n-o să-mi fie dor de tine? Asta era problema?

– Probabil...

„Ba *sigur,* fiindcă uite, tocmai încep să plâng, nesimţitule!"

– Credeam că ştii şi singură ce simt, spuse el. Pentru mine e altfel... Am început să mă îndrăgostesc de tine.

Am încercat să-mi scormonesc prin labirintul creierului. N-ar fi fost mai bine dacă bărbatul ar fi spus „te iubesc", în loc de „mă îndrăgostesc de tine"? Un băiat cu care mă întâlnisem de câteva ori, pe Vineyard, îşi încheiase o scrisoare pentru mine cu cuvintele „te iubesc", apoi le mâzgălise cu pixul şi scrisese în loc: „ţin la tine" Faptul că eram trei surori însemnase că la noi în casă întâlneai la tot pasul reviste ca *Vogue, Seventeen, Mademoiselle, Glamour* şi *Cosmopolitan.* De câte ori nu ne citisem una alteia articole despre dinamica dragostei? Despre „cele mai potrivite cuvinte prin care să-i dezvălui ce intenţii ai" şi despre „ce încearcă el *cu adevărat* să spună".

– Ce vrei să-mi spui? l-am întrebat pe Sam.

– Că-mi va fi un dor nebun de tine. Că aş vrea să fi avut la dispoziţie mai mult timp împreună, dar mă bucur pentru tine. Că te iubesc.

– Adevărat...?

– Da.

– Fiindcă şi eu te iubesc. Şi-o să-mi fie un dor nebun de tine. Şi mie.

– Vezi, ştiam eu. E destul de vizibil.

Toată viaţa mă pasionase comunicarea nonverbală. Dintr-o privire, prin câte-un gest... Puteam să dialoghez aşa cu Margo, cu Lily şi cu Sam. Dar pe ele de câtă vreme le cunoşteam? E nevoie de timp ca să-ţi formezi un limbaj secret, unul care nu are nevoie de cuvinte. Trebuia să învăţ aceste lucruri.

– Ai să te duci în Europa, spuse încet Sam, dar o să te întorci aici curând. Atunci, eu voi fi la New York, şi-o să ne vedem foarte des. Voi avea eu grijă, nu te teme. Asta nu schimbă cu nimic situaţia – amândoi ştiam că trebuie să te duci în Europa. Atâta numai că pleci puţin mai devreme, nu? Vei călători în Europa şi te vei întoarce. Nimic mai mult.

– Da, are sens ce spui, am zis eu încet.

– Ştii, niciodată n-am crezut că aveam să ajung la treizeci de ani fără să mă însor, continuă Sam, culcându-se pe spate şi trăgându-mă lângă el, cu un braţ petrecut pe după gâtul meu; am rămas amândoi cu privirea spre tavanul conic. M-au crescut nişte părinţi extraordinari. Am fost cu adevărat fericiţi. Plecau mereu în călătorii de

cercetări, dar am avut o viață formidabilă împreună cu ei. Consideram că o căsnicie ar fi cel mai minunat lucru. Mă gândeam că o să mă duc la colegiu, voi cunoaşte o fată, o să mă însor cu ea şi gata.

Părinții mei nu avuseseră o viață sentimentală la fel de idilică, dar şi eu îmi formasem, în linii mari, aceeaşi idee. Gata.

– Însă timpul a trecut, fără să cunosc nicio fată de care să mă pot ataşa, continuă Sam. Am avut câteva relații de lungă durată, dar nu erau ceea ce mi-aş fi dorit. Nu le simțeam ca atare... şi pe urmă, m-am înscris la un curs postuniversitar şi am cochetat cu ideea de a-mi petrece câte nouă luni pe an la bordul unui vas de cercetări. Am încetat să mă mai gândesc la... însurătoare.

Făcuse o pauză înaintea cuvântului „însurătoare", fiindcă nu voia să-mi dea impresia că mă cerea de nevastă. Atâta lucru ştiam şi eu. Cu alte cuvinte, nu făceam nimic altceva decât să stăm de vorbă [illegible] lcați pe pat. Ne spuneam unul altuia câteva [illegible] personale. Şi era rândul meu.

– Mă rog, şi eu am avut partea mea de legături amoroase. Dar logodită n-am fost niciodată. Pentru mine, actoria e foarte importantă şi-mi ocupă aproape tot timpul. Nu-mi prea lasă răgazul necesar pentru a face cunoştință cu bărbați. Deşi nici eu nu ardeam de nerăbdare să mă... mărit. Nici măcar nu sunt sigură dacă am să fiu vreodată pregătită pentru aşa ceva.

Sam îşi înclină capul într-o parte. Îmi aruncă o privire amuzată.

– Ce-i aia „pregătită“?

M-am gândit câteva momente, cam încurcată. De fapt, nu făceam decât să trag de timp. Mă simțeam atât de ușurată că purtam acea discuție, încât voiam să continue cât mai mult. În sfârșit, am repetat întrebarea:

– Pregătită pentru căsătorie? Cred că înseamnă să fiu foarte îndrăgostită și dispusă să-mi sacrific cariera de actriță. Sau, mă rog, nu de tot, dar într-o oarecare măsură...

Apoi, m-am gândit la Susan, atât de fericită în căsnicie, cu Louis. Ce carieră sacrifica ea? Nici vorbă de așa ceva.

– Mda...? Mai concret?

– Păi... să zicem că m-aș îndrăgosti de un bărbat din New York, și în același timp aș primi un rol într-un film al lui Emile Balfour. Vreau să zic, dacă ar trebui să filmez în Franța?

Umblam pâș-pâș de jur-împrejurul realității.

– Mă rog, lucrul la un film nu durează o veșnicie. Până la urmă, tot te-ai întoarce.

– Chiar dacă aș lucra în continuare la *Dincolo de pod.* Trebuie să-mi fac apariția prin tot felul de malluri, chiar și în străinătate. Ca de pildă, săptămâna viitoare.

– Tot așa – pentru câteva săptămâni... Nu la nesfârșit.

– Într-adevăr.

Afară, în jurul turnului, furtuna se întețea tot mai tare. Picăturile de ploaie se izbeau de geamuri. Un trăsnet se repezi în zigzag spre pământ, la

doar câțiva metri distanță. Speriată, m-am refugiat la pieptul lui Sam. El mă cuprinse în brațe, strâns. Ne-am sărutat; aveam senzația că o ploaie fierbinte ne scaldă pe amândoi. Un alt trăsnet explodă în apropiere, aidoma unuia aruncat de Zeus din Olimp, în viziunea autorilor de benzi desenate.

Sam încetă să mă mai sărute și am început amândoi să privim furtuna. De jur-împrejurul nostru bubuiau tunetele.

– Trăsnetul ăla, ultimul, era cât pe ce să ne atingă, am remarcat eu.

– Clădirea e ancorată în pământ, răspunse Sam, sigur pe sine. N-ai observat paratrăsnetele?

– Nu, dar dacă așa zici tu...

Clipeam din ochi la fiecare străfulgerare de lumină, și respiram anevoie.

– Nu ți-ai dorit dintotdeauna să faci dragoste în mijlocul unei furtuni cu fulgere și trăsnete? mă întrebă el, începând să mă tragă de fermoarul pantalonilor. Poftim, acum suntem în turn, iar afară furtuna face prăpăd.

– Prăpăd, am repetat, cu ochii încă orbiți de imaginea ultimului fulger.

„Am putea fi omorâți", mi-am spus. „Pârjoliți de vii în pat, numai fiindcă ne-am gândit la sex." Aveam o prietenă care adormise lângă iubitul ei, într-o casă de pe Vineyard, și a fost aruncată din pat până-n peretele opus al camerei, când trăsnetul a lovit clădirea. Desigur, patul era metalic. Dusei mâna la spate, înapoia capului, ca să verific. Am dat de tăblia de lemn. Dar somiera...? Toate arcurile alea de oțel...

– Ascultă, am spus, săltându-mă în coate. Aici nu mă simt în siguranță. Cred c-ar fi mai bine să mergem jos.

– Nu e niciun pericol, îți dau cuvântul meu, răspunse Sam, care între timp îmi descheiase fermoarul și-mi trăgea în jos pantalonii și chiloții în același timp. Sunt om de știință, mă pricep la lucrurile astea. Nu vrei să ai încredere-n mine?

– Ba da, am acceptat după câteva momente de gândire, sărutându-l.

I-am atins cheița fermoarului și am început să i-l deschei la rândul meu. E din metal, mi-am spus, în timp ce trăgeam în jos, dar gândul îmi pieri imediat din minte. Tunetele de-afară se îndepărtau tot mai mult; treptat, furtuna se apropia de sfârșit – și o alta își aduna forțele.

În seara aceea, Margo și Matt mi-au sărbătorit anticipat ziua de naștere. Așezați pe veranda din față, am început cu șampanie și stridii (Margo și cu mine am recitat „Draga noastră stridie mică de pe fundul mării", în semn de omagiu pentru Lily, îndepărtata Lily). Ploaia încetase, dar aerul era rece și umed. Purtam pulovere și jachete groase; vântul sufla peste lumânările aprinse, stropind masa cu picături de ceară groasă. Eu stăteam înghesuită la pieptul cald al lui Sam, pe balansoarul metalic, privind-o pe Margo cum devenea tot mai emoționată pe măsură ce se apropia momentul desfacerii cadourilor. Mă uitam la ea cu drag; dintotdeauna îi plăcuseră cadourile – atât

ale ei, cât şi ale altora. La aniversări, avea mereu grijă să stea lângă persoana sărbătorită. Îi plăceau sunetul hârtiei rupte, gâfâiala emoţionată a beneficiarului, exclamaţiile de încântare. Privind-o cum stătea pe veranda Hanului Ninigret în seara aceea, mi-am amintit că trebuia să fac tot posibilul ca să par entuziasmată.

– Iar acum, felul principal! anunţă Matt, înălţând o sprânceană spre mine.

Pe chipul lui era întipărită o expresie de scuză. Oare nu putuseră obţine file de şalău? m-am întrebat, după care ospătarul aduse un cărucior cu patru farfurii de costiţă.

– O, costiţă de vită – excelent! am comentat, privindu-mi porţia. Îmi place o fleică de vacă din când în când, dar nu se putea compara cu fileul de şalău. Matt îmi evita privirea, în timp ce punea cu lingura fasole verde pe farfurii.

– Ce ospăţ! remarcă şi Sam, cu cuţitul în mână, gata să atace friptura imediat ce politeţea avea să i-o permită. În timpul studiilor postuniversitare am petrecut un an întreg la bordul vasului „Knorr", în Oceanul Indian, şi o dată n-am pus gura pe carne de vită.

– Pe-acolo, vitele sunt sacre, spuse Margo, împărţindu-ne pahare curate pe care începu apoi să le umple cu vin roşu dintr-o sticlă a cărei etichetă ne lăsă ostentativ s-o vedem: Chateau Margaux, 1964.

Sam râse zgomotos, dându-şi pe spate părul brunet.

– Nu se spune despre „vite", ci despre *vaci* că sunt sacre.

Fluturându-şi mâna cu un gest indiferent, Margo îmi aruncă o privire semnificativă.

– Tot bovine-s şi unele, şi altele.

– Delicioase costiţe, le aprecie Sam, mestecând cu poftă.

I-am zâmbit, sorbind din paharul meu cu vin. Printre îmbucături, când lăsa jos cuţitul de friptură, îşi rezema mâna pe genunchiul meu. Eu i-o acopeream cu a mea.

În sfârşit, sosi şi momentul desfacerii cadourilor. Un ospătar eliberă masa, iar un altul, înconjurat de toţi angajaţii hanului, veni cu tortul de ziua mea. În el ardeau înfipte treizeci de lumânări. Glazura albă era decorată cu trandafiri roz şi albaştri, în nuanţe vii – genul meu favorit de tort aniversar. Toţi începură să cânte *Happy Birthday,* în timp ce eu zâmbeam cu modestie, privindu-mi mâinile rezemate pe masă. De obicei, nimeni nu-i în culmea încântării când împlineşte treizeci de ani, dar eu eram fericită. Toţi se preocupau să mă simt cât mai bine, aşa că devenisem centrul atenţiei. Sam mă sărută înainte de a apuca să sting lumânările. Margo îmi îngrămădi în poală trei pachete. Am suflat din răsputeri, stingând toate lumânările, iar lumea din jur izbucni în urale şi ovaţii.

– La mulţi, mulţi ani fericiţi, draga mea! îmi ură Margo, înhăţând un pachet din grămadă. Pe ăsta trebuie să-l desfaci la urmă!

– OK, atunci deschide-l pe al meu mai întâi, propuse Sam.

În patru secunde, am rupt hârtia de ambalaj, pentru a da peste trei cărți de Rachel Carson, în ediții de buzunar: *Marginea mării, Primăvara tăcută* și *Marea din jurul nostru.*

– O, îți mulțumesc! am exclamat. Ai făcu o alegere excelentă!

Și așa era –, dar trebuie să recunosc, sperasem să primesc ceva mai de preț. În timp ce țineam în mână pachetul perfect paralelipipedic, mă gândisem că ar fi putut să conțină ceva fabulos. O tiară? Un colier cu diamante? Nu port niciodată bijuterii, dar nădăjduisem în taină ca Sam să-mi dăruiască așa ceva. Ceva care să scânteieze și să-mi dezvăluie secrete.

– Următorul pachet, spuse Matt, bătând cu degetul arătător într-un dreptunghi prelung și subțire.

L-am desfăcut, mai încet decât îl deschisesem pe al lui Sam. Conținea o eșarfă de mătase – exact în nuanța peștelui din visul meu.

– E superbă, am spus, lăsându-l pe Sam să mi-o aranjeze la gât. Tu ai ales-o, Matt?

– Nu-mi pot permite să mint, zâmbi el, aruncând o privire spre Margo.

– Ei bine, vă mulțumesc. Amândurora!

– Iar ăsta-i de la Lily, spuse Margo, dându-mi pachetul cel mai mic. Ea și Henk l-au trimis și mi-a cerut să-i promit c-ai să-l deschizi ultimul.

Îl puse pe masă, şi toţi ne-am aplecat deasupra lui, admirându-i hârtia argintie lucitoare şi funda albastră.

– Pare scump, observă Sam.

– Să vedem... am zis, trăgând de panglică.

Se desfăcu uşor. Apoi, am început să dezlipesc bucăţile de scotch, încercând să nu rup hârtia. Până la urmă, am renunţat şi am sfâşiat-o, dând la iveală o cutie de piele albastră pe care era gravat cu litere aurii cuvântul „Tiffany"

– Maică Precistă! îngăimă Margo.

Pe satinul înfoiat era depusă o pereche de cercei prelungi cu diamante. Monturile de platină sclipeau în lumina lumânărilor. I-am ridicat, plimbându-mi degetele peste ei. Îmi trăgeau mâna în jos, atât erau de grei.

– Pune-ţi-i, îmi ceru Sam.

Îi priveam lung. Nimic din tot ceea ce simţeam nu avea sens. Cu două minute înainte, fusesem dezamăgită să primesc cărţi în loc de bijuterii, de la Sam, iar acum îmi venea să urlu la vederea diamantelor primite de la sora mea. „Of, contradictorie mai eşti! Ai împlinit treizeci de ani şi încă tot nu ţi-a venit mintea la cap."

– Nu pot, am spus. Sunt pentru urechi găurite.

Eu nu am găuri în urechi. Nu mi-am făcut niciodată. În anii de şcoală, când toate prietenele noastre erau înnebunite să-şi ia cercei cât mai trăsniţi de la malluri, eu decretasem că e barbară practica perforării urechilor. Oare Lily crezuse că lobii mei aveau să se găurească spontan?

– Astea-s bijuterii de lux, spuse Sam. Tocmai potrivite pentru o stea de cinema.

– Incredibil! tot repeta Margo. Nu-mi vine să cred că Lily ți-a cumpărat diamante.

Pronunța cuvântul „dii-a-maaan-te"

Am închis cutia la loc, acoperind cerceii cu capacul.

Pentru prima oară în ziua aceea, mă izbi gravitatea faptului că împlinisem treizeci de ani. La urma urmei, ce reușisem să realizez în treizeci de ani de viață? Tot ce-mi venea în minte era faptul că făcusem odată autostopul de la Old Saybrook, Connecticut, până la Princeton, New Jersey, și că eram o înotătoare destul de bună. Cui îi păsa de rolurile din telenovele? Și cui îi păsa că mentorul meu făcuse aranjamentele necesare ca să dau o probă de film? Probabil că Balfour îi datora lui Chance niște bani, sau altceva... În acel moment, am simțit un val de deznădejde, iar ochii mi se umplură de lacrimi.

Sam nu observă, deși stăteam cu profilul întors spre el.

– Haide, Matt, spuse. Să strângem masa și să-i dăm sărbătoritei noastre o șansă să se bucure în voie de tot ce-a primit.

– De-asta avem *ospătari*... începu Matt, dar probabil Margo îi făcu un semn discret, căci se întrerupse și, nu peste mult timp, îl urmă pe Sam în bucătărie, cu brațele încărcate de farfurii.

Margo se uita la mine. Stătea prăvălită în scaun, jucându-se cu ceara scursă de la o lumânare. Îi simțeam privirea, deși ea se uita la ceară.

– Ce s-a întâmplat, Una, hmm? mă întrebă ea.

– Nimic. A fost o petrecere extraordinară.

Apoi, cu ceva mai multă convingere:

– Mă gândesc la călătoria mea în Europa...

– Aha...

– Nu sunt sigură că sunt pregătită să plec.

– Hm... Ți-au plăcut cadourile?

(Râzând, clătinând răutăcios din cap.)

– Sigur că da. Îți vine să crezi c-am primit *diamante* de la Lily?

– Cred că vrea doar să epateze. Să arate cât de *bogat* e Henk.

(Privindu-mă cu luare aminte, încercând să descopere de ce eram amărâtă.)

– A fost foarte generos din partea ei.

– Și de cărțile lui Sam ce zici? Nu-s frumoase? Cred că au menirea să-ți reamintească de momentele pe care le-ai petrecut la băltoaca aia mareică. Mă întreb dacă au și dedicații...

Începu să le deschidă.

– Uite, asta are.

Îmi întinse *Marea din jurul nostru* peste masă. Am citit: „Pentru Una, Watch Hill ne aparține nouă. Cu drag, Sam." În acel moment, m-am simțit îngrozitor – mai rău chiar decât la despachetarea cadourilor. Sam îmi scrisese o dedicație atât de frumoasă, iar mie nici măcar nu-mi trecuse prin minte să mă uit după ea, mai devreme. Ce dezamăgit trebuia să se fi simțit, stând așa la masă și așteptând să-i citesc cuvintele!

– E absolut încântător, spuse Margo, citindu-i dedicația.

– Într-adevăr.

– Auzi, da' cina – ți-a plăcut?

– Da, am răspuns, privind-o în sfârșit în ochi. Dar de ce-ai servit vită? A fost delicioasă, dar mi s-a părut că Matt pomenise ceva despre pește...

Se aplecă mai aproape de lumânare, cu o sclipire conspirativă în ochi.

– De fapt, la Sam m-am gândit. Știu că pleci mâine și am vrut să dau o mână de ajutor. Un mic stimulent – bărbații se dau în vânt după friptura de vită în sânge.

Am zâmbit. Buna mea Margo... Am sărutat-o și am pornit în căutarea lui Sam.

Ultima noastră noapte împreună înaintea plecării. Sam și cu mine zăceam pe pat, în camera din turn, și ne atingeam unul pe altul, goi. Cerul începuse să se lumineze; constelațiile de toamnă străluceau în noapte. Mi-am frecat nasul de pieptul lui păros.

– A fost foarte frumos ce mi-ai scris în carte, am spus, cu vocea înfundată.

– Zău?

– Știu că nu m-am uitat imediat să văd...

Mă strânse de umeri și trase pătura mai sus. În noaptea aceea, dinspre nord venise un val de aer rece, depunând promoroacă pe maimuțele de alamă.

– Era ceva personal. Oricum, n-aș fi vrut să citească toată lumea.

– Şi chiar dac-ar fi citit, până la urmă... Margo a văzut dedicaţia şi i-a arătat-o şi lui Matt.

– Se simt răspunzători pentru noi. Au senzaţia că datorită lor suntem împreună.

Prin minte începură să mi se perinde tot felul de întrebări despre viitor: ce se va întâmpla cât timp eu am să fiu în Europa? Dar când o să mă întorc la New York? Când nu vom fi în Watch Hill? Iminenţa despărţirii mă împungea dureros. Trenul meu pleca din gara Westerly la ora 8:24 dimineaţa. Ce-avea să se întâmple după aceea?

– Ţi-a plăcut cina din seara asta? l-am întrebat.

– Sigur. Şi ţie?

– Margo a plănuit-o cu gândul la tine. A presupus că friptura de vită ar fi exact ceea ce-ţi doreai.

– Ştiu, râse el, strângându-mă din nou de umeri; se lăsă să alunece în jos, sub pătură, până când ochii noştri au ajuns la acelaşi nivel. Mi-a spus Matt.

12

Un tur rapid al Europei, şi eu nu mă puteam gândi decât la Sam. Zborul cu Concorde (biletul de avion fiind cadoul lui Billy şi-al lui Chance de ziua mea), limuzinele Daimler, hotelurile elegante şi un cont de cheltuieli gras. Şi, pe deasupra, un Jason Mordant cu ochii-n lacrimi.

Jason îşi pierduse iubitul, de data asta cu adevărat. Mi-a povestit totul în avion, între micile tartine cu caviar Beluga şi *tarte aux truffes*. Terry îl înşelase cu un actor care juca în *The Fantasticks*.

– De două ori, hai trei, ar mai fi mers, spuse el, dar asta era iubire adevărată. Şi-au cumpărat o casă-n oraş, împreună. Lângă Seventh Avenue South – nici măcar nu-s în stare să pronunţ numele străzii. Se vede pân-acolo de la Buffalo Roadhouse, unde ne plăcea nouă să ne facem veacul. Zău aşa, Una, mi se face rău numai când mă gândesc.

– Regret din suflet, Jason, am spus, cu o oarecare detaşare. Preferam să rămân singură cu gândurile mele, ca să reîmprospătez amintirile legate de Sam. De ce nu-mi luasem nicio fotografie cu el? Mereu îmi doresc să am la mine fotografii care să-mi amintească de cei dragi, dar nici măcar nu mi-am cumpărat un aparat de fotografiat. Aveam în valiză o faţă de pernă din camera din turn, impregnată de mirosul lui Sam, dar aceea era depusă în cala de bagaje a avionului Concorde – şi, în plus, mirosul avea să dispară curând...

Stewardesa ne potrivi sub capete nişte perne mici şi albe. Luminile scăzuseră, gălbui, şi nu se mai auzea decât murmurul adormitor al zborului prin noapte. Geamul hubloului era fierbinte la atingere, de la frecarea cu aerul, la viteze supersonice. De la un fus orar la altul, Sam rămânea tot mai departe în urma mea. Eu atingeam mereu cu vârfurile degetelor fereastra încinsă, ca să simt de fiecare dată acelaşi şoc. Jason se întorsese cu spatele, şi tot trupul lui slab era zguduit de suspine. I-am acoperit mâna cu a mea. Când iubeşti, ţi-e uşor să consolezi pe cineva care suferă. Durerea celorlalţi ţi se pare străină. Nu are nimic de-a face cu iubirea *ta.* Cu viaţa ta. În *Dincolo de pod,* personajele noastre îşi împărtăşeau totul. Telespectatorii şi *Soap Opera Update* tocmai ne votaseră „Cel mai Bun Cuplu de Telenovelă al Anului". Privindu-l pe Jason cum suferea, încercam să mă alin cu gândul la Sam. În sfârşit, întâlnisem o iubire care avea să mă mântuiască. Sam nu scotea la iveală persoana macho din mine, şi nici nu-mi cerea să mă port ca o fetiţă. Îmi lăsa natura proprie să-şi urmeze cursul. Mă uitam la Jason şi-mi spuneam: „Nici nu mă compar cu tine."

În timp ce ne continuam zborul spre est, apăru şi tatăl meu. N-am fost hipnotizată niciodată, dar sunt sigură că în noaptea aceea am avut o asemenea senzaţie. Îmi ţineam ochii închişi şi respiram într-un ritm regulat, dar eram conştientă de locul unde mă aflam, de stewardesele care se mişcau fără zgomot, de pasagerul insomniac de

lângă mine, de picoteala lui Jason. Tatăl meu purta un halat alb. Zbura pe lângă avion, dincolo de fereastră. Îmi făcu semn să cobor geamul hubloului şi am făcut-o, ca şi cum m-aş fi aflat într-un Volvo.

– Cu Concorde – bravo, fetiţo, aşa te vreau, mă lăudă el, bătând cu palma în fuzelajul lucios. Familia Cavan sau zboară cu clasa întâi, sau nu mai zboară deloc.

I-am zâmbit şi am întins mâna spre a lui. Zbura la fel de repede ca avionul, despărţind aerul în vârtejuri negre. El însă nu făcea niciun fel de mişcări din trup. Plutea prin văzduh cu viteză, şi atât. Din când în când, avionul accelera uşor, iar tatăl meu rămânea puţin mai în spate. Trebuia să scot capul pe fereastră, aplecându-mă în afară ca să mă uit înapoi spre el, privindu-l cum încerca să ne ajungă iar din urmă, cu gura căscată asemenea unui om aflat într-un tunel aerodinamic, rostind cuvinte care erau acoperite de vântul stârnit în jurul avionului.

– De ce n-ai mai venit? l-am întrebat, când avionul încetini până la o viteză constantă. De-atunci, din Newport... Mă aşteptam să te văd în camera din turn.

– Am fost ocupat. Am de făcut tot felul de lucruri pe care tu n-ai cum să le înţelegi, Una.

– Aha... am răspuns, simţindu-mă copleşită de o tristeţe abisală.

– Dar nu te-am scăpat din vedere, scumpo. Te descurci de minune. Zău că ai întors o filă nouă.

Oare *chiar* mă urmărise? Ştia despre Joe şi Sam? Am roşit, ridicând din umeri. Trebuia să-i evit ochii, care-i erau adânciți în orbite. Arăta mult mai rău decât ultima dată. La vederea lui, mă podideau lacrimile.

– Ştiu la ce te gândeşti, draga mea, continuă el, apropiindu-şi mâna de obrazul meu. Îți spui că nu mi-am făcut treaba. Dar eu le-am văzut pe toate. Ştiu că ai săvârşit şi unele greşeli – cum facem toți. Nu încape nicio îndoială. Dar eşti pe drumul cel bun. Te îndrepți în direcția potrivită. Asta-i tot ce-mi doresc.

În spatele meu, pasagerul care nu putea dormi îi ceru stewardesei un pahar cu suc de ananas. M-am întrebat dacă nu cumva îl deranja curentul de la fereastra mea deschisă.

– Proba ta pentru film, de exemplu, continuă tata. Voi fi acolo, cu tine, când ai s-o dai. Nici nu ştii ce-al dracu' de mândru sunt! Fiica mea, o stea de cinema. O adevărată Katharine Hepburn!

– Ei, stai, că încă n-am primit rolul...

– Nu, dar faci progrese. Ca să nu mai vorbesc de acel Sam. E un tip grozav, un adevărat gentleman. Ştiu că au axistat câteva abateri de ordin moral, da' m-am făcut că nu văd. Intenția contează.

– Şi ce intenții are? l-am întrebat, arzând de curiozitate.

– Păi, vrea să se însoare cu tine, răspunse tatăl meu, cu poalele halatului alb fluturându-i în urmă ca ale lui Dumnezeu sau ale unui înger. S-ar

putea să aibă nevoie de ceva timp până o să te ceară de nevastă, dar o s-o facă. Ştiu sigur asta.

– Şi despre Lily şi Margaret ce ai de zis?

Tatăl meu zâmbi. Majoritatea dinţilor lui se înnegriseră – doar doi erau din aur.

– Tată, ar trebui să te duci la dentist! i-am spus alarmată.

Îşi duse mâna la gură, explorându-şi cu un deget dantura; privirea îi era tulbure.

– Da, sunt nişte epave, nu-i aşa?

– Aşa e.

Dintr-odată, cu un gest de rămas-bun, tatăl meu coti şi se pierdu în noapte. Un siaj negru-vineţiu învolburat, prin care licăreau steluţe sau micro-organisme bioluminiscente, îl urmă până când dispăru cu totul, lăsându-mă să mă întreb la cine se referise când spusese că erau nişte epave: la dinţii lui, sau la Lily, Henk, Margo şi Matt. În spatele meu, pasagerul fără somn îşi trânti paharul gol pe măsuţa rabatabilă. Am presupus că era iritat din pricina mea, şi am ridicat geamul. Dar n-am încetat să scrutez tenebrele de-afară până mult mai târziu. La un moment dat turboreactorul nimeri într-un gol de aer, iar zguduitura mă trezi din somn.

M-am deşteptat întrebându-mă dacă nu cumva toată convorbirea mea cu tata fusese doar un vis urât.

Chance aranjase ca Jason şi cu mine să stăm două zile la Paris, înainte de a ne începe turneul. Itinerarul avea să ne poarte prin unităţile militare

ale Statelor Unite de la Supreme Heardquarters Allied Powers in Europe, mai cunoscut ca SHAPE*, în Belgia; la prima divizie de blindate din Nürnberg şi la cartierul general al corpului şapte de armată, din Stuttgart, Germania; şi la divizia a 509-a de infanterie aeropurtată din Vicenza, Italia. Dar, mai întâi, eram îndrumaţi să ne revenim după decalajul orar şi să ne plimbăm prin Paris. Urma ca eu să iau legătura cu Emile Balfour. Aveam locuri rezervate la Hôtel de Crillon, favoritul soţilor Schutz, între Tuileries şi Jardin des Champs Élysées.

Sfârşit de septembrie la Paris. În prima dimineaţă, n-am făcut mai mult decât să dorm adânc în aşternutul de percal alb, cu pături uşoare ca fulgul. Camera mea avea perdele de mătase crem cu verde-deschis şi mobilier Louis XVI. Ferestrele dădeau spre curtea interioară a hotelului. Mă trezeam, aruncam o privire prin camera luxoasă şi nefamiliară şi adormeam la loc. Într-un târziu, m-am trezit definitiv. Ridicând receptorul, am comandat:

– *Café filtre et une brioche, s'il vous plaît.*

Margo îmi pregătise o listă de expresii uzuale, adaptând frazele standard la obiceiurile mele. A petrecut o oră întreagă punându-mi întrebări de genul: „Preferi untul sau margarina? Ce *fel* de margarină?“

---

* Cartierul general suprem al forţelor aliate din Europa (n.tr.).

Terminasem micul dejun şi scrisesem deja o scrisoare lungă pentru Sam, pe hârtia crem, cu antetul hotelului, când în sfârşit am sunat să las un mesaj la secretara lui Emile Balfour. Nici nu apucasem să-mi revin de pe urma emoţiei, când celebrul regizor mă sună la rândul lui.

– Miss Cavan, salută el, în engleza lui perfectă şi elegantă. Bine aţi venit în Franţa.

– Vă mulţumesc.

M-am întins în pat, trăgându-mi pătura peste sâni, ca şi cum ar fi putut să mă vadă. Lăsasem fereastra deschisă, ca să intre aerul răcoros al nopţii, iar acum din curte se auzeau voci – glasuri femeieşti vorbind încet, în franceză. Am deslușit clinchetul unei ceşti de cafea puse pe o farfurioară de porţelan.

– Ştiu că aveţi un program care vă va duce prin mai multe locuri, înainte de a reveni în Franţa. Aţi putea da proba cu mine la întoarcere?

– Cu mare plăcere. Aş fi încântată, am răspuns, încercând să mă hotărăsc dacă să spun sau nu *«enchantée»*. Întotdeauna mi-a displăcut să folosesc cuvinte străine ca *«ambience»*, *«cachepot»* sau *«manicotti»*, fiindcă nu consider că mă pricep să le pronunţ îndeajuns de bine. Ce text îmi veţi da la probă? am întrebat.

– Aaaa...

Aproape că l-am putut vedea ridicând din umeri.

– Nu ne formalizăm. Voi alege eu o scenă când veniţi. E bine aşa?

– Desigur.

Emile Balfour mă întreba pe mine dacă era bine! Făcea parte din vechea gardă, la fel ca Chance Schutz.

– Atunci, ascultați: diseară sunteți liberă? Ați dori să mergeți la Palace, să mai vedeți și alte locuri din Paris?

– Ar fi minunat!

Ce naiba mai era și acest Palace? Îmi imaginam vreun soi de castel gotic, pe malurile Loarei, cu creneluri și șanț de apărare, turnuri și balustrade. Dar Loara era departe; oare pe Sena erau construite castele?

– Perfect. O să vin să vă iau diseară la ora zece. Vom lua cina împreună.

Și închise.

Am adăugat un lung post-scriptum scrisorii pentru Sam, apoi m-am îmbrăcat și m-am dus să sun la ușa lui Jason. Când îmi deschise, am văzut că-l trezisem din somn. Perdelele și jaluzelele erau trase, singura lumină fiind aceea care intra pieziș din hol.

– Vrei să-mi fii tovarăș de turism? l-am întrebat.

Stăteam pe culoar, nevrând să mă apropii prea mult. Mă temeam de ceea ce-ar fi putut sări la mine din întuneric.

– Cât e ceasul?

– E aproape miezul zilei. Ar trebui s-o luăm la picior.

– Nu, încă n-am apucat nici măcar să mă gândesc la cafea. Mai bine du-te fără mine.

Am rămas pe coridor, privindu-l pe Jason, în frumosul său halat de mătase închisă la culoare. Pielea lui bronzată arăta smeadă în întunericul din cameră, şi avea cearcăne sub ochi. Îmi venea să-l zgâlţâi de umeri, să-i spun să-şi vină în fire.

– Bine, am răspuns, cu îndoială. Ai vrea să ne întâlnim după-amiază?

– A, bate la uşa mea, dacă eşti prin zonă. Totuşi, să nu te deranjezi special pentru mine.

– Poate-ar fi bine să ne facem nişte planuri la prânz. Am să mă întorc pe la unu jumate...

– Ascultă, nu eşti plătită să stai cu ochii pe mine! se răsti el, după care mă apucă imediat de antebraţ. Iartă-mă, Una. Sunt cu capsa pusă când mă trezesc brusc din somn.

– Nu face nimic, am răspuns veselă, pornind pe culoar, cu senzaţia că cineva tocmai îmi turnase un polonic de sos în cap. Nu suport ca oamenii să ţipe la mine, mai ales când n-au motiv. Îmi aminteşte prea mult de copilăria şi adolescenţa mea, de vremurile când încercam să-i mulţumesc pe toţi cei din jur.

Aceea era prima mea vizită la Paris. Am pornit de una singură prin Faubourg St.-Honoré. Îmi reamintea de o versiune celestă a lui Madison Avenue. Hermès, Au Bain Marie... Magazine cu articole scumpe, pictate şi brodate manual... Bijuterii. Cafenele. Am intrat într-un magazin cu lucruri pentru copii mici şi am cumpărat un

mieluşel alb şi miţos. Cu oarecare dificultate, am instruit-o pe vânzătoare, care vorbea o engleză stricată, să i-l trimită lui Lily, la New York. Chiar şi pe aceste străzi, franţuzoaicele aveau la ele sacoşe, ca ţărăncile cu traiste din cărţile cu ilustraţii despre viaţa în Franţa, numai că aici genţile erau de piele fină, nu de plasă, şi conţineau portofele din piele de şarpe şi pachete de ţigări turceşti, în locul napilor şi al ridichilor. Mergeam pe Champs Élysées, spre Arcul de Triumf. Acesta se înălţa în faţa mea, acoperit cu basoreliefurile lui alambicate, părând să blocheze strada. Regretam că n-avusesem prezenţa de spirit de a cumpăra de la New York un ghid. Mă gândeam la Luvru, la Muzeul Rodin (de unde voiam să cumpăr ceva pentru Margo), la Notre Dame... Dar, în loc să explorez mai departe Parisul, am găsit o cafenea cu scaune şi mese de fier forjat, pe trotuarul aglomerat, lângă o florărie mică, şi i-am scris încă o scrisoare lui Sam.

Parfumul irişilor, al lalelelor şi al petuniilor se combina cu fumul de la ţevile de eşapament şi mirosul de cafea tare. Am cerut una şi am băut-o fără lapte.

Dragă, Sam, i-am scris,

Ei bine, iată-mă aici, o americancă la Paris, uitându-mă la tout le monde *(o să-ţi traducă Margo) din cafeneaua asta de la marginea trotuarului. Gertrude Stein, Gertrude Stein, Gertrude Stein. Citeşti scrisoarea asta pe plajă?*

Din locul în care te afli, se vede zona neagră? N-ar trebui ca de-acum fluxul s-o acopere tot timpul? Am citit-o cu aviditate pe Rachel Carson.

Aşa cum am menţionat în scrisoarea mea dinainte, diseară mă voi întâlni cu Emile Balfour. Mă duce într-un loc numit „Palace" Ai idee ce-ar putea să fie? Simt nevoia să mă port cât mai elegant cu el. În fond, dacă va face din mine o stea de cinema, trebuie să mă ridic la înălţimea rolului. Desigur, s-ar putea să fie un tip drăguţ şi neconvenţional, iar „Palace" ar putea fi galeria lui de bowling, aşa că probabil că mă agit acum degeaba.

Tocmai au trecut pe lângă mine doi transsexuali.

Nu-mi vine să cred că sunt la Paris. Efectiv, stau la umbra Arcului de Triumf. Totul e magnific, dar până acum efectele decalajului orar mă împiedică să mă simt perfect. Merg pe străzi buimacă de-a binelea. În primul rând, nu ştiu bine limba. În al doilea rând, nu cunosc pe nimeni, în afara lui Jason, care e în plină criză de melancolie. Situaţia e foarte tristă – l-a părăsit iubitul. Nu-mi pot imagina ce înseamnă să fii la Paris, cu inima frântă...

Ce fac Matt şi Margo? Margo o să se înfurie la culme, când tu vei primi două scrisori de la mine, iar ea niciuna, dar spune-i c-am să-i scriu şi ei, de la Bruxelles sau din altă parte.

Aş vrea să fii şi tu aici, cu mine. Mi-a plăcut enorm compania ta, la Watch Hill. Călătoria asta va dura probabil două săptămâni, după care ne

vom putea reîntâlni la New York. În continuare, am să-ți scriu la adresa de-acolo. Mi-e dor de tine, Sam.

Avec beaucoup d'amour,
Una

Margo, pe lângă expresiile uzuale în franceză, mă învățase și câteva formule romantice pe care să le folosesc în scrisorile pentru Sam. Ce mult îmi plac scrisorile! Îți dau posibilitatea să comunici lucruri pe care e mai greu să le spui când te afli față-n față cu cineva. Poți să te gândești pe îndelete la cuvintele pe care le vei folosi, să le ștergi dacă nu-s perfecte, să te abții dacă ai vreo îndoială. Dar în ziua aceea, așezată la masa cafenelei, în soarele Parisului, mă simțeam cât se poate de sigură pe mine. Mi-l imaginam pe Sam, mergând pe plajele nisipoase. În Watch Hill tocmai se crăpa de ziuă. Sam mergea încet, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele șortului kaki și cu părul negru și răvășit căzându-i în ochi. Se uita spre est, cu ochii mijiți, peste Atlantic, în direcția țărmurilor Franței. Eram despărțiți doar de elementul apă.

Când m-am întors, Jason se sculase și fuma o țigaretă neagră, în holul hotelului. Purta o cămașă de mătase galben-deschis, cu o eșarfă maro, legată la gât, și ochelari de soare cu lentile foarte negre.

– *Eh, ça va?* mă întrebă el, ridicându-se în picioare să mă salute.

– Ce tot zici acolo? l-am întrebat, sărutându-l pe obraji.

– Cum o mai duci, Una, iubito?

– Ai înghesuit toate astea în doar trei silabe?

Făcu un gest cu mâna.

– Intonația e *totul.* Absolut totul. Printr-o singură frază poți să spui enorm, numai să nimerești tonul potrivit.

– Ca în *Dincolo...,* când Beck o privește pe Delilah și o întreabă: „Dar *de ce?"*

– Exact.

Se uită la ceasul lui negru, antiacvatic.

– Mama mea e franțuzoaică. Vorbesc fluent *la langue,* chiar dacă n-am exersat prea mult.

– A, nu știam...

Constatam cu mirare că nu știam mai nimic despre familia lui Jason. Ne petreceam fiecare zi lucrând împreună și eram cuplul favorit din emisiunile diurne ale televiziunii americane, iar eu nu aflasem până acum că mama lui era franțuzoaică. Mai trăia, oare? Locuia la Paris? Voiam să-l întreb, dar Jason își luă geaca de piele crem și mă sărută pe obraz.

– Ascultă, eu m-am dus. Nu te superi că te părăsesc, nu-i așa?

– Nu, deloc, i-am răspuns eu, cam încurcată; crezusem că aveam să ne petrecem după-amiaza împreună, iar acum mă simțeam dintr-odată ca o naufragiată care nu știe încotro s-o ia. Ăăă, stai...! am strigat după el, chiar înainte de a ieși pe ușă. Ai auzit vreodată de „Palace"? Diseară mă întâlnesc acolo, cu Balfour.

Jason făcu un pas înapoi şi zâmbi, proptindu-şi dramatic piciorul pe pardoseala de marmură.

– E un nightclub extraordinar, numit *Palace des Complines*. Cunoscut publicului cool ca „Palatul". E imposibil să intri, dacă nu eşti o personalitate de primă mărime. Eu, unul, mă duc la Crazy Zebra. E varianta pentru gay a lui Crazy Horse.

– Păi, distracţie plăcută, i-am urat.

Aş fi vrut să aştept lângă uşă, să văd cu cine se întâlnea, dar politeţea mă făcu să mă abţin. Crazy Horse? Palace? Ce s-o fi întâmplat cu Moulin Rouge, Les Deux Magots, Les Folies Bérgères, toate marile localuri ale legendelor şi cântecelor pariziene? Ale lui Hemingway, Lautrec, Colette, Scott şi Zelda, ale lui Matisse şi Picasso? Cum se îmbrăca lumea la „Palace"? Am alergat sus, în cameră, să-mi examinez garderoba.

Când sosi Emile Balfour, la ora zece seara, arătam fabulos. Mă dusesem la un salon cosmetic pretenţios, unde cerusem să mi se spele părul şi să fie strâns într-un coc magnific. Era o pieptănătură foarte severă, care-mi accentua profilul bine conturat, cu trăsături ascuţite. Purtam o tunică de satin auriu, cu cordon de mătase răsucită, şi brandenburguri de alamă, peste o pereche de pantaloni negri, strâmţi, cu croială dreaptă. În picioare purtam pantofi aurii cu vârfuri ascuţite şi uşor întoarse în sus, ca ai lui Aladdin. Ciorapii mei negri erau subţiri, cu punctişoare aurii. Tot an-

samblul îmi scotea în evidență lucirile aurii din părul arămiu. Eram de părere că arătam foarte şic şi modern.

În timp ce coboram cu liftul spre hol, simțeam că mi se cam tăia respirația. Am încercat să repet ceea ce aveam să-i spun. Oare să-l numesc Emile, sau domnule Balfour? Ar fi fost mai bine să mă arăt încrezătoare şi să-l salut cu: „Bună, Emile!", sau mai degrabă s-ar fi cuvenit să fiu impresionată, să mă port cu oarecare deferență şi să spun: „Onorată să vă cunosc, domnule Balfour" – sau, eventual, „Monsieur Balfour"? Regizorilor de film le place să fie adulați, dar el declarase la telefon că nu e adeptul formalismelor.

Când uşile marelui lift se deschiseră şi am ieşit în hol, eram prea buimăcită ca să mai pot face şi altceva decât să zâmbesc radios când Emile Balfour, înalt şi extrem de chipeş, în smochingul lui, veni spre mine, mă sărută pe amândoi obrajii şi-mi şopti repede la ureche:

– Bun venit la Paris!

În America, unde toată lumea recunoaşte stelele filmului şi ale televiziunii, numai cunoscătorii ştiu cum arată regizorii la față. Dar, la Crillon, toți îl ştiau pe Emile Balfour. Bodyguardul lui ne deschise drum prin mulțime. Am întrezărit vag bărbați în costume negre şi femei cu rochii de seară. Muzică de orchestră. În noaptea aceea, la hotel avea loc un bal. Am mers toți trei grăbiți înainte, clipind din ochi din cauza blițurilor fotografice. Când am ajuns cu bine în limuzina

neagră, Emile se aplecă spre mine, arborând celebrul său zâmbet cu colțurile gurii lăsate în jos, și spuse, cu un aer foarte mulțumit de sine:

– Mâine, toate ziarele se vor întreba: „Cine-i diva?"

Am râs înveselită. Se anunța o noapte distractivă. Aveam senzația că luasem deja proba și începeam să-mi trăiesc viața de actriță principală în filmul lui Emile Balfour. Prin geamurile fumurii ale mașinii, fântânile luminate din Place de la Concorde aveau o culoare verzuie. Apoi, am străbătut marile bulevarde, îndreptându-ne spre inima Parisului.

– Știi, îmi spuse Emile, arătând o altă fântână, dacă vrei să impresionezi pe cineva, îi plătești pe cei de la primărie ca să dea drumul fântânii la o anumită oră. Pe urmă, îți inviți partenera la o plimbare pe la fântână, în timp ce aceasta e oprită, și-i spui: „Iubirea noastră e atât de magică, încât face să izvorască râuri și să țâșnească apă din piatră seacă..." și deodată, ca prin farmec, se pornesc jerbele de apă, luminate de reflectoare. Iar fata îți va cădea la picioare și va face orice pentru tine.

Am râs. Mi se părea fermecător! Un ambuteiaj ne bloca pe o stradă întunecoasă, cu sens unic. Dinspre ușile întunecate ale caselor, mai multe umbre începură să se apropie cu pași greoi de mașină, dar Emile rămase netulburat. Se uită la ceas, nerăbdător, apoi bătu cu degetul în geamul despărțitor și-i făcu semn șoferului s-o ia pe o străduță lăturalnică. Am început să ne croim drum

în slalom prin mahalale, trezindu-i din somn pe vagabonzii care dormeau pe praguri şi lângă gurile de aerisire ale clădirilor. Totuşi, şoferul nu claxona nici măcar o dată; Emile îmi spuse că legea interzicea claxonatul în Paris. Vorbea tot timpul fără să se întoarcă spre mine cu faţa. Într-un târziu, aruncă o privire în direcţia mea şi spuse:

– Deci, ai câştigat un premiu...

I-am studiat expresia chipului, aşteptându-mă să descifrez o undă de dispreţ. Sperasem să nu menţioneze serialul. Mă jenam să discut despre telenovela aceea cu marele regizor francez.

– Într-adevăr, i-am răspuns. Le oferim telespectatorilor noştri ceea ce par să-şi dorească.

– Serios? Şi ce anume îşi doresc?

– Să-i facem să râdă, să-i facem să plângă şi să le menţinem treaz interesul.

– Sunt uimit că un om ca Chance Schutz se coboară la nivelul unui asemenea public. Zău aşa, e o insultă.

Am simţit fierbinţeala urcându-mi pe gât şi cuprinzându-mi toată faţa. M-am uitat afară, pe fereastra maşinii, ca să-mi ascund expresia feţei.

– Eu mereu îi spun lui Chance: „Mai termină, dom'le, cu prostiile alea!" E prea talentat ca să se irosească aşa pe nişte mizerii. Serialul vostru se bucură de o anume popularitate, desigur, dar nivelul publicului e destul de scăzut. În afară de asta...

Şoferul opri în faţa unei clădiri. De la intrare pornea o coadă, care se prelungea până după colţ. Oamenii se înghesuiră în jurul maşinii noastre, ca să vadă cine avea să coboare.

– Şi acum, fii gata... îmi spuse Emile, ferindu-şi capul şi ieşind în grabă din maşină în clipa când şoferul deschise portiera limuzinei. L-am urmat, iar când am ridicat din nou privirea, ne aflam într-un spaţiu întunecos, unde ritmul muzicii rock ne bubuia în urechi şi o mie de bărbaţi în costume negre, cu cravată, ne întâmpinau respectuoşi, ne conduceau spre masa preferată, ne aduceau o sticlă de şampanie în semn de omagiu (sau poate că era favorita lui Emile), în timp ce clienţii mai puţin prestigioşi stăteau posomorâţi în sala de aşteptare de la parter, lungindu-şi gâturile ca să vadă cine mai trecea. Cunoşteam acel gen de mulţime: în New York, mă dusesem la Area, la Kamikaze, la Limelight, şi văzusem cum erau purtate pe braţe celebrităţile. Ocazional, mă număram şi eu printre acestea.

Emile îi făcu semn chelnerului să plece şi destupă el însuşi sticla de şampanie. Foarte nepăsător, cu ţigara atârnându-i din colţul gurii şi cu ochii mijiţi din cauza fumului care i se ridica printre gene, răsuci sticla în jurul dopului şi lăsă un şuvoi subţire să se reverse peste masă. Apoi, turnă şampania în pahare. Un ospătar sosi imediat, cu un prosop alb, şi şterse băltoaca. Emile îl privi, apoi se rezemă de spătar, scrutând salonul cu privirea.

– Pentru artă, toastă el, ridicând cupa delicată.

– Pentru artă, am răspuns, gândindu-mă, spre propria mea surprindere, la *Dincolo de pod.*

Emile avea chipul colţuros şi expresia băieţească a unui marinar francez. Purta la încheietura

mâinii un cronometru masiv, accesoriu care părea total nepotrivit pe lângă manşetele scorţoase ale sacoului de seară. Părul său castaniu, răvăşit, părea suflat de vânt, dar când stătusem lângă el, în maşină, simţisem mirosul gelului. După ce-şi scoase din pachet ţigara fără filtru, înfipse în ea o scobitoare de aur şi o ridică la buzele sale senzuale.

– OK, reluă el. Ce spuneam despre Chance Schutz? A, da – că ar face bine să-şi găsească o puicuţă nouă.

– Puicuţă?

– Proiect. Să le lase naibii de telenovele. Apropo, mi-a trimis câteva casete cu personajul tău. Eşti o actriţă bună. Ai scânteie şi talent. De-asta vreau să dai şi la mine o probă. Cred c-ai să te descurci.

Un cuplu dansa în apropierea mesei noastre, iar un bodyguard apăru ca din senin pentru a-i îndepărta. Am privit scena cu indiferenţă, ca şi cum aş fi văzut aşa ceva în fiecare zi.

– Poţi să-mi spui mai multe despre film?

– Este vorba de o femeie singură. Nu are pe nimeni. Trăieşte pe un litoral sălbatic. Şi totuşi, e fermecătoare. Ce i s-a întâmplat? Pe cine a iubit? Ce efect a avut iubirea aceea asupra ei? Povestea ei se desfăşoară treptat pe parcursul filmului. E un scenariu foarte impresionant, cu flashback-uri care duc la o nouă poveste de dragoste în prezent. Presărat cu discuţii în contradictoriu. Dar şi abstract în acelaşi timp, la fel ca *Ascultătorul*. Totalmente diferit de tot ce-am mai făcut până acum – am să-ţi dau scenariul înainte să pleci din Paris.

– Se va filma aici?

– Nu, aici torn câteva secvențe din filmul meu de-acum. Nu-mi place să amplasez un film în oraș. Am nevoie de ambiguitățile naturii, de mesaj... de simbolistică...

– Da, înțeleg...

M-am gândit la zona neagră a malului. Știam foarte bine ce voia să spună; era unul dintre motivele pentru care mă simțeam atrasă de filmele lui. Încântată la gândul că recunoscusem un spirit înrudit, i-am surâs, dar el nu observă: privirea lui scruta mulțimea. Tatăl meu mă învățase să nu mă uit niciodată printr-o încăpere, încercând să văd cine era acolo. Mai bine să-i las pe ceilalți să mă urmărească cu privirea. M-aș fi așteptat ca un om ca Emile Balfour să fi învățat aceeași lecție.

– Și noul film unde ai să-l torni?

– În Corsica. Niște locuri foarte sălbatice, pustii.

O privire scurtă spre mine.

– Ai putea să trăiești patru luni fără toate distracțiile de la oraș?

– Sigur că da.

– Mă pune pe gânduri interesul atât de mare pe care-l manifestă Chance Schutz față de tine. Sunteți amanți?

Am roșit, deși oricine știe cât de neinhibați sunt francezii când e vorba de adulter.

– Nu, nu e nimic între noi. Sunt prietenă bună cu el și cu Billy. De unde-l cunoști?

– A produs unul dintre primele mele filme. Cu ani în urmă, când încă nu eram celebru.

– Nu ştiusem asta. M-am gândit la Chance, întrebându-mă cât de mulţi artişti tineri luase sub aripa lui. Pe mine mă transformase, dintr-o studentă la actorie, într-una dintre cele mai populare vedete de telenovele americane. Datorită lui Chance, acum beam şampanie cu Emile Balfour, la Palace. Mă simţeam îngrozitor de vinovată din cauza serialului, şi mi-am îndreptat spatele, hotărâtă să adopt o atitudine sfidătoare.

Emile arăta cam plictisit; se uita prin sală, la dansatorii care se zbânţuiau pe ring, la mesele întunecoase din jurul acestuia, la ospătarii postaţi ca nişte forţe suplimentare de poliţie la o defilare. Văzându-i privirea, câţiva chelneri porniră spre masa noastră, dar Emile clătină din cap nervos, şi ei se opriră locului. Ca nişte statui.

Un bărbat în smoching se apropie de noi, fără ca nimeni să-l oprească. După expresia lui Emile, mi-am dat seama că acesta era omul pe care-l căutase. Câteva cuvinte în franceză, după care Emile îi făcu semn să ia loc. În acelaşi moment, atitudinea lui faţă de mine se schimbă radical. Dintr-odată, fu înghesuit lângă mine, urmărindu-mi cu un deget dosul mâinii, pe masă; îi simţeam răsuflarea caldă în partea dinapoi a urechii.

– Arnaud, fă cunoştinţă cu Una Cavan. Actriţa americană.

Spunea „actriţa americană" de parcă aş fi fost de acelaşi calibru cu Meryl Streep.

– *Enchanté,* răspunse Arnaud, cu un rânjet larg; avea o chelie lucitoare şi purta ochelari rotunzi, cu

rame de sârmă. Sunt încântat să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Poate îmi veţi da *le scoop?*

Scoase un reportofon, îl puse pe masă şi-i dădu drumul. Timp de câteva secunde, domni tăcerea. Emile se aplecă spre mine şi mă sărută prelung, vârându-mi limba-n gură şi trecându-şi mâna printre sânii mei.

– Eşti gata? mă întrebă el.

În timp ce îmi reveneam după sărut şi începeam să ghicesc că Arnaud era reporter, Emile începu să vorbească.

– Încerc s-o conving pe Una să accepte un rol în următorul meu film. După cum ştii, se va filma în Corsica şi asta-i tot ce pot spune despre el. Una e obişnuită cu luminile orbitoare ale New Yorkului. Poate o asemenea femeie să reziste în Corsica? Ea are nevoie de multă acţiune.

Mă sărută pe pavilionul urechii. Un fotograf se agita în jurul mesei noastre. Arnaud zâmbea insinuant.

Eu stăteam pe locul meu, devenind tot mai rigidă. Ce făcea? Continuam să zâmbesc, pentru aparatul de fotografiat, dar nu puteam să mă mişc; eram Pădurea Împietrită de furie. M-am gândit la Sam, care lua cina de unul singur, la Hanul Ninigret. Probabil că, exact în acel moment, stătea aplecat peste o farfurie cu cod gătit la aburi, citind un roman de Agatha Christie. Emile mă sărută pe obraz, făcându-mă să tresar, crispată.

– Care e cel mai bun rol al tău, Una? se interesă Arnaud.

Înainte de a apuca să răspund, Emile se şi repezi:

– Cu privire la asta, nu încape nicio îndoială. E un adevărat personaj de cult în *Dincolo de pod,* un serial de televiziune difuzat ziua. De un soi cu totul aparte.

Personaj de cult? Nu ştiu cum, dar niciodată nu-mi imaginasem că fanii mei ar putea forma un cult. Nu-mi venea să cred cât de schimbător putea fi Emile – mai întâi numea telenovelele „mizerii" şi-i denigra pe oamenii care lucrau la ele, apoi le făcea reclamă pentru presă, vorbind despre ele ca şi cum ar fi fost nişte celebrităţi. Le-am zâmbit fără convingere lui Arnaud şi fotografului, temându-mă să-mi exteriorizez adevăratele sentimente. Dacă arătam cât eram de furioasă, l-aş fi supărat pe Emile, şi nu aveam suficientă experienţă în materie de bărbaţi nemulţumiţi.

Emile începuse să vorbească în franceză. Timp de cincisprezece minute, am stat cu privirea aţintită asupra ceasului său uriaş, abia aşteptând ca interviul să ia sfârşit. Dintr-odată, fără să-mi adreseze o vorbă, Emile mă atinse pe mână şi se ridică. Porni grăbit spre uşă, astfel încât nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să-l urmez. În clipa în care trecu pe lângă chelner, semnă nota de plată.

Pe bancheta din spate a maşinii, se întoarse spre mine. Avea chipul lipsit de orice expresie.

– Îmi pare rău. Văd că te simţi tulburată. Nu eşti obişnuită cu interviurile?

– Nu de... soiul ăsta, am răspuns, pe cel mai categoric ton de care eram în stare.

La fel de bine aş fi putut să spun: „Nu, *nu sunt,* nesimţitule!“ În schimb, am ridicat din umeri, în chip de scuză, căci nu voiam să-l jignesc. Avea prea mare influenţă asupra viitorului meu, ca să mi-l înstrăinez. Întinzând mâna spre mine, Emile mă mângâie blând pe obraz, apoi îmi întoarse capul spre el.

– Una, regret nespus. Dar înţelegi cum se desfăşoară publicitatea, nu-i aşa? Cum trebuie să fie manipulaţi reporterii, cum e necesar ca unele situaţii să fie făcute să pară într-un anumit fel...? Pe tine te privesc milioane de femei americane, alcătuind o piaţă unde aş dori foarte mult să ajung cu filmele mele. Tu eşti poarta mea de *entrée* pe acea piaţă.

Asta nu era cam totuna cu un ştergător de picioare? m-am întrebat. Glasul lui Emile era calm şi liniştitor. Dacă l-aş fi auzit cu o oră în urmă, acum n-aş fi fost în starea asta. L-am privit, cu ochii mijiţi de furie. Imediat, Emile întoarse capul, pescuind dintr-un buzunar de piele al portierei o ţigară pe care şi-o aprinse.

– Îmi pare rău, am spus, imediat ce mi-am putut regăsi graiul.

– E-n regulă, replică el, binevoitor.

De ce naiba-mi ceream *eu* scuze, când el era cel grosolan? Clocoteam de indignare îndreptăţită, dar vocea-mi era umilă. În acel moment, îl uram pe Emile Balfour. A doua zi, cine ştie ce ziar din

Paris avea să scrie că între noi era o relație amoroasă, iar asta mă făcea să-l detest.

Șoferul intră pe o stradă îngustă, unde mașina abia încăpea. Opri în fața unui mic bistrou, cu un melc de aur, în basorelief, deasupra ușii. Fără a-l aștepta pe șofer să ne deschidă portiera, Emile coborî, apoi mă ajută și pe mine să mă dau jos. Un bătrân, încins cu un șorț alb scrobit peste ținuta cu cămașă albă și cravată, ne salută fără a da de înțeles că-l recunoscuse pe Emile. Ne conduse printr-o încăpere strâmtă, spre un separeu de lemn închis la culoare. Nu avea perne. Emile și cu mine ne-am așezat față-n față, luminați de lampa cu abajur verde care atârna deasupra. În apropiere se auzeau zgomotele ce veneau dinspre bucătărie, iar mirosul de usturoi era omniprezent. Stomacul îmi ghiorăi sonor.

– Aici au cel mai bun miel din Paris, spuse Emile. Îmi permiți să comand pentru amândoi?

Am dat din cap, simțindu-mă ca o curcă plouată. Cum de-mi închipuisem că o să-l epatez pe Emile Balfour și că o să devin o stea de cinema? După ce ospătarul destupă sticla de vin roșu și plecă la bucătărie cu comanda, Emile se rezemă de spătarul banchetei și începu să-mi povestească despre ultimul lui film – despre actorul principal care bea prea mult în fiecare seară, însă pe platou era întotdeauna treaz, căci Emile ar fi avut grijă să nu mai primească niciun rol în viața lui, dacă-i dădea peste cap filmările. Eu îl ascultam, cu o expresie de amuzament alternând cu compasiunea.

Emile părea mulțumit, ca orice bărbat care știe că e nemaipomenit de chipeș și a reușit cumva să facă o femeie isterică să se calmeze înainte de a fi început să dărâme casa.

Ospătarul ne aduse mâncarea: miel grill cu rozmarin, morcovi tineri și cartofi noi. Emile ciuguli câte ceva din farfurie, apoi îmi povesti mai departe. Din când în când, arunca spre mine câte o ocheadă fermecătoare, întâlnindu-mi privirea, dar în majoritatea timpului se uita prin local. Eu continuam să dau din cap, dar în sinea mea îmi spuneam: „Cu bărbații, lucrurile stau tot timpul la fel. Îmi doresc câte ceva de la ei, și mă compromit ca să obțin acele lucruri." De la tatăl meu, îmi dorisem devotament. Acceptasem să-i trec cu vederea nopțile pierdute la Dunărea Albastră, exercitând asupra lui un șantaj emoțional. „Te *voi* ierta, dacă mă iubești. *Voi* fi Fată Cuminte, dacă mă iubești." De la Emile îmi doream un rol principal într-un film de cinema, și stând în acel restaurant îi permiteam să mă folosească în campaniile lui publicitare. Aveam să mă prefac că eram noua lui amantă, dacă-mi dădea rolul. Dintr-odată, îmi trecu prin minte un gând teribil: dacă se aștepta să *fiu* cu adevărat amanta lui? Tatăl meu mă prevenise mereu în legătură cu indivizii ca el. Cum să reacționez, când o să înceapă să-mi facă avansuri? Să cedez de bunăvoie, încercând să nu mă gândesc la Sam? Poate că tocmai descoperisem de ce Lily și Margo își

găsiseră adevărata iubire, iar eu, nu; în relațiile cu bărbații, ele nu se scormoneau mereu prin buzunare în căutarea monedei cu care să negocieze.

După cină, ne-am dus la Crillon. Emile şi cu mine stăteam tăcuți pe canapeaua din spate a limuzinei, în timp ce pe trotuare treceau petrecăreți, încercând să privească prin ferestrele negre şi să vadă în interior. Unii dintre ei îşi apropiau aşa de mult fețele de geamuri, încât le atingeau cu nasurile, lăsând urme. Eu stăteam cu spatele drept, privindu-le chipurile şi aşteptând ca Emile să mă atingă. Fețele arătau misterios, ca acelea observate printr-o oglindă cu geam unidirecțional, din cabina de probă a unui magazin universal, sau într-o secție de poliție. Ca Delilah, văzusem o asemenea scenă la poliție. În urmă cu circa doi ani, Delilah fusese violată de un campion de golf, în timpul turneului anual de binefacere din Mooreland. Încadrată de Beck şi tatăl ei, stătuse într-o cămăruță a secției de poliție din Mooreland, privindu-i pe bărbații care defilau pe scenă, unde se opreau în fața liniilor de marcare a staturii, cu capetele arătând ca nişte note muzicale pe un portativ. Bărbații stăteau cu fața spre fereastră, care dinspre ei probabil se vedea ca o oglindă, fiindcă unii se aplecaseră, uitându-se mai de aproape şi netezindu-şi părul sau mustățile. Făptuitorul avea o mustață blondă şi stufoasă. Delilah îl identificase, dar până la urmă individul scăpase basma curată, fiindcă juca mereu în aceeaşi echipă de patru membri cu judecătorul.

– Deci, ai văzut câte ceva din Paris, spuse Emile, zâmbindu-mi cu căldură.

– Da. Îți mulțumesc foarte mult, i-am răspuns, așteptându-l să continue cu: „Și acum, să mergem sus" – dar el nu făcu decât să zâmbească, înghesuit în colțul din capătul canapelei lungi de piele.

– Îmi imaginez că turneul va fi obositor, dar poate că va fi și plăcut, știind că în curând te vei întoarce la Paris. Atunci, ai să poți veni la mine la studio, ca să dai proba. Desigur, eu zic „probă", dar pentru o actriță de valoarea ta, un asemenea cuvânt poate fi jignitor.

– N-am mai jucat niciodată într-un film de cinema.

– Da, așa e, și cu toate că am încredere în judecata lui Chance când îmi spune că ești capabilă, am și niște investitori care trebuie să vadă cu ochii lor. Nu-ți face griji; sunt oameni de afaceri, nu artiști. Vor vedea o mică reprezentație, ne vor da banii, și asta e tot.

– Asta e tot?

Oare voia să-mi spună că proba reprezenta doar o formalitate, că rolul era al meu deja, numai să-l accept? Am simțit un mic val de adrenalină, în vreme ce mă țineam de marginea banchetei.

Dar Emile clătină din cap, cu un zâmbet răutăcios. În lumina slabă, chipul lui arăta foarte tânăr.

– Mă rog, un mic test tot va trebui să dăm. Cum spuneai și tu, filmele de cinema sunt diferite de serialele de televiziune. Îmi place să improvizez

pe platou, să confer filmului un plus de creativitate, aşa că poate vom încerca să vedem cât de bine te descurci în această situaţie.

Improvizaţia mi-a plăcut dintotdeauna.

– Perfect, am răspuns.

Acum, că se lămurise şi treaba asta, avea să mă atingă. Poate urma să-şi strecoare mâna împrejurul cefei mele, trăgându-mă cu faţa în poala lui. Chiar acolo unde ne aflam, printre toţi voyeurii de afară. În schimb, Emile bătu cu degetul în geamul despărţitor, la spatele şoferului, iar acesta sări din maşină. Deschise portiera din dreptul meu şi se aplecă, aşteptând instrucţiuni.

– Condu-o pe *Mademoiselle* Cavan până la lift, îi ordonă Emile.

Apoi, aproape ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea, îmi luă mâna într-a lui şi o sărută.

– *A bientôt,* mă salută el.

– Noapte bună, am răspuns, în timp ce ieşeam din maşină de-a-ndăratelea, făcându-i cu mâna, până când şoferul trânti portiera şi mă lăsă uitându-mă doar la propria mea imagine, reflectată în geamul negru.

13

N-ar fi trebuit oare ca un turneu prin Europa să fie electrizant? Mai ales când tocmai te-ai îndrăgostit? Aşa crezusem că o să fie. Mă aşteptasem să zbor prin oraşe cu ochii larg deschişi, absorbind toate priveliştile, ca să-i pot scrie lui Sam despre ele. Plănuisem să stau în faţa micului iaz din Tuileries, uitându-mă la copiii care se jucau cu bărcuţele lor cu pânze, şi să descriu bordajele colorate, unduirea velelor de bumbac în vânt, muzicalitatea vocilor copilăreşti, în scrisori interminabile. Barjele care pufăiau pe Sena. Micul dejun, sub umbrelele albe cu gri, la Crillon. Dar, în Paris, contractasem narcolepsie. Cum să-i scriu epistole lungi lui Sam, când dormeam tot timpul? Din momentul când Emile Balfour mă lăsase la hotel, n-am mai putut să-mi ţin ochii deschişi. Dormisem până la amiaza zilei următoare, abia puteam sta trează în timp ce luam micul dejun cu Jason, aţipisem în limuzina care ne ducea la aeroport. Emile îmi trimisese scenariul printr-un mesager, dar nu mă simţeam în stare să-l citesc.

În timpul zborului spre Zaventem, am dormit în avion. Am dormit şi în taxiul care mergea spre Bruxelles, un oraş aflat în sud-vest, pe care nu-l vizitasem niciodată. În sfârşit, am ajuns la Ste. Claire, un mic hotel învecinat cu Grand Place. Mi-am rezemat cotul pe tăblia de mahon a recepţiei

cam murdare, în timp ce Jason se ocupa de formalitățile de cazare, şi m-am chinuit să rămân trează. După câteva minute, urma să fiu singură în camera mea, mi-am spus, ascultând glasul lui Jason, care se răstea furios la recepționer.

– Camerele au ferestrele spre luminatoare, îmi spuse el.

– Puțin îmi pasă, am răspuns.

Adoram lumina naturală, şi niciodată în viața mea nu mai stătusem într-o cameră ale cărei ferestre să dea într-un luminator. Mi s-a mai întâmplat o dată ca un recepționer să-mi dea o cameră cu fereastra spre curtea interioară, dar schimbasem imediat hotelul.

Exista un singur liftier care să ne ducă bagajele la etaj. Deschise mai întâi uşa camerei mele. Interiorul arăta ca o cabină de vapor, cu aplice de alamă oxidată şi nişte reproduceri verzui ale unor portrete de Frans Hals. Luminatorul era ascuns după o perdea groasă, portocalie cu motive florale maro. M-am aşezat pe singurul scaun din cameră (cu spătar drept), am uitat să-i dau bacşiş liftierului şi m-am ales cu o insultă franțuzească rostită pe un ton gutural. Omul trânti uşa şi l-am auzit râgâind pe hol, unde-l aştepta Jason. Dintr-o cameră de dincolo de luminator se auzea sunând un telefon. Îl cunoşteam pe Chance Schutz suficient de bine ca să-mi dau seama că el nu ne-ar fi cazat niciodată într-o asemenea magherniță. Dacă m-aş fi simțit mai puțin amărâtă, aş fi făcut scandal şi aş fi plecat

de-acolo cât ai clipi. În schimb, m-am împleticit spre pat, am căzut peste cuvertura de culoarea muştarului şi am adormit.

N-am crezut niciodată că e nevoie să fii *vrednic* de iubire. Dar, în timpul acelor prime zile petrecute în Europa, asta simţeam faţă de Sam. Sam Chamberlain, un oceanograf onest, fiu al unor geologi respectabili, încurcat cu o scorpie intrigantă ca mine. Sam nu opunea nicio rezistenţă. Nu eram obişnuită cu simplitatea, cu dragostea inocentă. Cu Sam aveam parte de bucurii simple: marea, ţărmul, nisipul, valurile, păsările, băltoacele mareice, aerul salin şi curat, amorul în camera din turn. Cu Sam, nici măcar nu mă gândisem vreo clipă să negociez pentru putere.

Dar, la urma urmei, ce ştiam eu despre el? Poţi judeca un om doar după felul cum se poartă în vacanţă? Când se află la peste o sută de mile distanţă de reşedinţa lui permanentă? Poate că trăia în condiţii sordide, deasupra cine ştie cărui nightclub prăpădit pe care-l vizita în fiecare seară liberă. Poate că era un mitoman; poate că nici nu era oceanograf, ci un desfrânat. Poate că ademenea femeile ca mine să se îndrăgostească de el, apoi le părăsea în favoarea surorilor lor. În starea narcoleptică în care mă aflam, rumegam în minte toate aceste idei, şi altele, mult mai rele. Am rămas trează, pe cuvertura de culoarea muştarului, cât am putut de mult, până când glasurile care reverberau prin luminator au devenit la fel de hipnotice ca un cor al vrăjitoarelor. Mesajul lor

către mine era: „Dormi, dormi...“ Eu opuneam rezistență, derulând în minte scenarii în care Sam mă rănea, sau eu îl răneam pe el. Apoi, îl vedeam parcă aievea pe Emile Balfour, cu chipul lui slab și smochingul elegant, și mă gândeam la lucrurile pe care-aș fi fost în stare să le fac numai ca să devin noua lui vedetă. Să mă prefac amanta lui. Să devin amanta lui. Să fac tot ce-mi ordona. Dar, pe moment, nu voiam decât să dorm.

După un timp, telefonul din camera mea începu să țârâie strident. M-am chinuit să ies la suprafață, din adâncurile mlăștinoase ale somnului, ca să răspund. Mai întâi, am auzit-o pe centralista hotelului, după care, din receptor, răsună vocea lui Margo. Deși trebuia să-și fi dat seama că era trecut de miezul nopții, nu-mi acordă nicio secundă ca să mă trezesc.

– Nu-mi vine să cred c-ai fost în stare de una ca asta, Una. Îmi amintești de o curvă.

– Ce-am făcut...?

– Tu, cu Emile *Balfour*.

Ajunsese deja și în ziarele din America? Probabil ar fi trebuit să prevăd asta și să-i telefonez lui Sam din timp.

– Toată treaba a fost doar o înscenare, pentru publicitate. Și-n fond, de unde ai numărul ăsta?

– L-am sunat pe Chance Schutz. Una, ar trebui să-ncerci, măcar, să-ți imaginezi ce simte Sam. Acum e jos și stă de vorbă cu Matt despre toată situația asta. Am aflat cum stau lucrurile din *Celebrity File*.

Celebrity File – o rubrică serioasă din ediția vestică a ziarului *Gazette*.

– Să nu credeți o iotă. Sam nu dă crezare acestor speculații, așa-i? am întrebat, simțindu-mă tot mai alarmată.

– Era și o fotografie, cum stăteați împreună la o masă de restaurant, iar el îți înlănțuia umerii cu brațele.

– Of, Margo, discutam despre film, am răspuns, bucuroasă că nu folosiseră poza în care mă săruta. Cheamă-l pe Sam, vreau să vorbesc cu el.

– Bine. Dar am să-i spun că tu ai dat telefon. Cred că asta ar pleda în favoarea ta.

M-am gândit un moment. Da, așa aș fi scăpat mai ușor – dar mă ducea cu gândul la tata și la câte unul dintre amicii lui, când se întâlneau ca să se pună de acord în privința vreunui alibi.

– Nu, mai bine nu-l minți. Oricum, n-aș fi avut cum să sun la ora asta. Aici suntem în toiul nopții.

– Iartă-mă dacă te-am trezit din somn, se scuză Margo, pe un ton mai blând. Dar a fost un șoc destul de puternic. Juri că nu-i adevărat?

– Jur. Acum, te rog, adu-mi-l pe Sam.

Liniște pe fir. M-am îndreptat de spate, pe pat, și mi-am atins obrazul, pe care se întipărise modelul gen fagure de miere al cuverturii. Din luminator continuau să se înalțe voci, iar liftul huruia prin hotel asemenea bubuitului unor tunete care se apropie. Mi-am amintit de furtuna cu fulgere și trăsnete, care mă impresionase atât de mult pe când mă aflam în compania lui Sam, și am simțit un junghi în piept.

– Hai, salut, se auzi glasul lui.

– Salut. Am auzit că ai văzut ziarul.

– Mda. Sora ta e destul de supărată. Zice că nu eşti genul care să se îndrăgostească peste noapte pe un alt continent.

– Şi are dreptate. Toată povestea n-a fost decât o înscenare publicitară. Nici măcar nu mi-am dat seama de la început despre ce era vorba. Ar fi trebuit să-ţi dau telefon imediat.

– Da, cred c-ar fi fost mai bine dacă-mi telefonai. Te distrezi bine pe-acolo?

M-am uitat în jur, prin camera urâtă, şi ochii mi se umplură de lacrimi. Glasul lui Sam, pe care-l auzeam printr-un cablu transatlantic, mă făcea să mă simt singură şi rănită.

– A, da, sigur...

– Ai dat proba?

– Încă nu. După ce terminăm turneul, o să ne întoarcem la Paris.

Până în acel moment, nu ştiusem dacă voiam să merg până la capăt cu proba sau nu. Emile Balfour nu-mi plăcea, dar voiam să primesc rolul. Încă îl mai doream.

– Ei, atunci, îţi urez succes. Acum, când ştiu că nu e principalul meu rival.

Sam avea o voce crispată şi cam nesigură. Începuse să se îndoiască de mine. Puteam să-mi dau seama chiar şi de la acea distanţă.

– Nu e, îţi dau cuvântul meu. Mi-e dor de tine – nici nu ţi-ar veni să crezi cât de dor îmi e.

– Şi mie mi-e dor de tine. Ţi-am trimis o scrisoare la hotel, la Nürnberg.

– Am trimis şi eu una, la Watch Hill. Ba chiar două, de fapt. Pe următoarea am s-o expediez la New York.

– Cred că acolo e o oră foarte târzie. Mai bine du-te şi te culcă. Vise plăcute.

– Vise plăcute.

Am închis telefonul şi am constatat că mă vindecasem de narcolepsie. Am început să-mi despachetez bagajele, gândindu-mă la sunetul glasului lui Sam şi încercând să-mi dau seama ce anume desluşisem în el. Neîncredere? Dezamăgire? Gelozie? Regret? Sau nimic din toate astea? De unde puteam şti ce era în mintea lui Sam, când nu mă lămurisem nici în privinţa propriilor simţăminte faţă de mine? Convorbirea mă vindecase de narcolepsie, dar acum suferam de insomnie.

În Belgia există un numeros personal american, atât civil cât şi militar, format dintr-o mulţime de potenţiali fani ai serialului *Dincolo de pod.* Armata, NATO, industria privată. Chance aranjase ca Jason şi cu mine să fim gazdele unui prânz la SHAPEHOW Club (Supreme Headquarters Allied Powers Europe Homesick Officer's Wives Club*). Urma să mai găzduim alte prânzuri la SHAPE şi

---

* Clubul nevestelor de ofiţeri de la cartierul general al forţelor aliate din Europa cărora le e dor de casă (n.tr.).

câteva la NATO. Am plecat de la Bruxelles spre sud-vest, pe Chaussée de Mons. Jason îşi făcea însemnări în jurnal, iar eu mă uitam pe fereastră, spre ruinele unui castel din depărtare. Încheiaserăm un acord tacit: n-aveam să ne amestecăm în treburile celuilalt. Îi auzeam stiloul scârţâind pe hârtie. Simboliza una dintre marile deosebiri dintre noi: Jason îşi imortaliza mereu cele mai negre gânduri, în vreme ce eu voiam să nu păstrez nicio urmă din ale mele. Tot încercam să-mi amintesc inflexiunile vocii lui Sam atunci când vorbisem cu el la telefon, în acelaşi timp căutând să mi le şi alung din minte. Oare chiar *desluşisem* o undă de neîncredere în glasul lui, sau era doar o reflectare a propriei *mele* stări de spirit? Oare *sunt* demnă de un asemenea om, şi vreau cu adevărat să trăiesc cu un bărbat de care am nevoie să mă simt vrednică? În momentul în care maşina intrase în imensa bază militară şi se opri în faţa Clubului SHAPEHOW, o clădire agreabilă, de cărămidă, mă aflam într-o stare atât de confuză, încât îmi venea să-i cer şoferului să mai facă un tur în jurul cvartalului.

– Nu uita că o facem pentru ţară, îmi spuse Jason, atingându-mi dosul mâinii.

– Am să-ncerc.

– Una, arăţi trăsnet, aşa, în negru, da' uită-te un pic la ochii tăi.

Îmi dădu o oglinjoară din trusa de machiaj. Privindu-mă în ea, mi-am văzut cearcănele vinete de sub ochi. Mi-am aplicat peste ele puţin fond de ten deschis, din cel pe care Jason îl purta tot

timpul asupra lui. Ca şi cum aş fi corectat o greşeală într-o teză, la şcoală. Pac – şi gata! Dintr-odată, arătam fericită şi odihnită, întocmai ca Delilah Grant.

În sală se aflau câteva mese lungi, acoperite cu feţe de masă roz şi vase cu lalele de seră. Cineva întinsese deasupra scenei un banner uriaş: BINE AŢI VENIT, BECK ŞI DELILAH!!! La vederea noastră, toţi izbucniră în urale. O femeie înaltă, cu păr negru, tuns scurt, ne strânse mâinile când am urcat pe scenă.

– Ei, salut! Eu sunt Shirley Morris, se prezentă ea, cu un accent texan tărăgănat. Părul ei tăiat băieţeşte era aranjat în stil punk, iar în jurul lobilor urechilor avea piercinguri de aur. M-am uitat prin sală, în căutarea nevestelor de ofiţeri cu sâni mari, în rochii înflorate, dar participantele erau tinere şi atrăgătoare.

– Încântat, răspunse Jason. Una şi cu mine ne-am gândit să ţinem un mic discurs, să jucăm vreo două scene şi să vă arătăm o bandă video.

Am parcurs împreună două scene: cearta dintre Beck şi Delilah, imediat după ce Delilah a aflat că Beck se sărutase cu pacienta ei, şi scena de dragoste care urmează după ce Beck a ajutat-o pe Delilah să scape din închisoare. Femeilor le-a plăcut la nebunie. Au aplaudat frenetic. Au cerut şi un bis, dar Jason a pus în schimb caseta video.

În noaptea aceea, am citit scenariul, intitulat *Împreună pentru totdeauna.* Am făcut o baie,

mi-am înfăşurat părul umed într-un prosop şi, îmbrăcată cu vechea cămaşă a lui John Luddington, m-am rezemat de pernele tari ca piatra. Prin luminator se revărsau secretele a o sută de clienţi ai hotelului. Certuri, şoapte de amor, muzică de dans, sunete din băi... M-au distras pentru câteva minute – dar, dintr-odată, scenariul îmi captă atenţia.

Era vorba despre o văduvă din New York, pe nume Anya. Anya călătoreşte la Ponci, o insulă din Marea Tireniană, unde oamenii trăiesc la fel ca în secolul trecut. Ponci e căminul ancestral al lui Paul, răposatul ei soţ; la sosire, Anya simte numaidecât că spiritul lui este oarecum prezent. Nişte gâşte sălbatice şi un cal pe nume Gangster terorizează locuitorii, dintre care majoritatea sunt pescari şi piraţi. Anya se îndrăgosteşte de Domingo, care e şeful piraţilor. Ea îl aşteaptă pe panta colinei, rupând în bucăţele frunze de măslin şi citind Proust, cu ochii după nava lui. Adoră perlele negre şi sticlele de şampanie pe care i le aduce Domingo. După un timp, se hotărăşte să plece şi ea cu el pe mare, la început observând atacurile asupra iahturilor, pentru ca ulterior să participe efectiv la ele. Într-o noapte, în drum spre culmea colinei, Domingo e călcat în picioare de Gangster; avem senzaţia că animalul e posedat de spiritul soţului mort al Anyei. După moartea lui Domingo, Anya preia comanda vasului său de piraţi. După Paul, pentru ea nu mai poate exista niciun alt bărbat.

Când am terminat de citit scenariul, îmi venea să râd. *Împreună pentru totdeauna* avea un simţ

bizar al umorului: umor negru. Rămăsesem cu senzația că soțul mort al Anyei o bântuia, fără s-o lase niciodată să-și regăsească libertatea. Era o povestire fabuloasă, stranie și excentrică. Stăteam așezată pe cuvertura de culoarea mușțarului și-mi imaginam cum m-aș putea identifica cu Anya. Îmi doream acel rol! Prin minte mi se succedară rapid evenimentele din Paris, de la Palace, dar acum le vedeam într-o cu totul altă lumină. În loc de a mai părea perverse și prefăcute, începeau să servească propriilor mele scopuri. Emile voia s-o imortalizeze pe femeia americană, iar eu eram persoana care îl va ajuta s-o facă.

Următoarea escală: Stuttgart, Germania. Acolo aveam să ne întâlnim cu soțiile militarilor detașați la cartierul general al corpului șapte de armată. În avion, după plecarea din Belgia, am recitit însemnările lui Chance; mă simțeam tot mai atrasă de *Împreună pentru totdeauna*. Simplul fapt că eram considerată o variantă posibilă pentru Anya mi se părea un mare triumf. Era amuzantă, misterioasă și romantică. Fanii lui Delilah aveau s-o îndrăgească imediat. Dar cum mă puteam aștepta să primesc un asemenea rol? Eram sigură că Emile îmi propusese să dau proba numai fiindcă-i datora lui Chance o favoare. Ziarele publicaseră deja fotografia aceea cu noi doi împreună; poate că nici nu voia de la mine mai mult decât această reclamă. Fanii mei aveau s-o vadă și să se repeadă la următorul film al lui

Balfour, indiferent dacă eu jucam în el sau nu şi cu asta, basta. Ardeam de dorinţa de a-i destăinui lui Jason toate ideile mele, dar eticheta serialelor de televiziune mă împiedica să mă fălesc în faţa altcuiva din distribuţie cu şansele mele de a juca şi în filme de cinema.

Am încercat să-i scriu lui Sam o scrisoare, dar cuvintele nu voiau să se lege cu nici un chip. De ce nu puteam merge mai întâi la Nürnberg, unde avea să mă aştepte scrisoarea *lui?* Voiam să-i aflu părerea înainte de a mă da de gol.

Am îndoit paginile scrisorii la loc şi am început să mă uit pe fereastră.

– Ei, până acum n-a durut prea mult, nu-i aşa? mă întrebă Jason, când văzu că nu mai eram ocupată. Vreau să zic, la prânz mâncarea n-a fost rea deloc, iar Shirley Morris e foarte drăguţă. Ce figură – o nevastă de ofiţer, punkistă!

– A fost în ordine, am răspuns.

– Pentru mine, ăsta o să fie punctul culminant al călătoriei, continuă el, aplecându-se prin faţa mea ca să se uite pe fereastra avionului. Am de gând ca aici să-l uit definitiv pe Terry. Ştiai că „Stuttgart" înseamnă de fapt „crescătorie de armăsari"? Sau, mai bine zis, „grădina armăsarilor".

– Nu, nu ştiam, am mărturisit, aruncându-i o privire amuzată.

– Ei bine, să fii pregătită. Am de gând să fac un circ de toată frumuseţea. Noroc c-am mai trecut pe-aici, aşa că ştiu de unde să încep.

Jason, ce-ar zice doamnele de la prânzurile noastre, dacă ar afla adevărul despre tine?

– Ar fi peste măsură de dezamăgite, recunoscu el, sărutându-mă pe vârful nasului.

Uneori, Jason mă lua prin surprindere – la un moment dat părea să se prăbuşească iremediabil, pentru ca în clipa următoare să-şi revină, cum nu poate mai bine dispus. În timp ce stătea în avion, pe locul de lângă mine, fredona vesel.

– Totuşi, trebuie să am grijă cu ăştia din armată. Sunt ostili. Într-o vreme, am locuit în Washington, D.C., şi vreo cinci sute de soldaţi din infanteria marină au năvălit în barul nostru şi ne-au făcut ferfeniţă!

– Ei, ăştia de la infanteria marină... sunt altfel...

Jason scuturã vehement din cap.

– Ba nu, uniforma e totul. Le dă oamenilor un sentiment de putere. Încep să creadă că pot controla viaţa tuturor. M-am ales cu cincisprezece copci, spuse el, bătându-se peste şold. O tăietură de cuţit. Mare noroc am că mai sunt în viaţă. Armata, infanteria marină..., toţi sunt la fel. E mai bine să ţin capul la cutie. Desigur, jumătate dintre ei au la rândul lor înclinaţii frivole, ceea ce explică de ce sar aşa calul. Vreau să zic, ai auzit de proteste *exagerate?* Ei bine, ei o fac.

Am râs.

– Atunci, ai grijă ce faci. Bine măcar că la unitate nu vom avea de-a face cu de-alde ăştia.

– Nu, în sala de banchete a hotelului. Cel mai probabil, o să ne petrecem restul acestei mici aventuri în săli de banchete. Aşa că te sfătuiesc să profiţi de timpul liber pe care-l ai.

Ca întotdeauna, Jason reuşea să mă înveselească. Atunci când am ajuns, cu o altă limuzină, la hotelul nostru din Bad Cannstatt, o staţiune balneară de la nord-vest de Stuttgart, îmi mai revenisem. Priveam cu interes peisajele: hornuri negre de fabrică încercuiau oraşul, alternând cu panouri de reclamă la Bosch, Daimler-Benz şi Kodak; în sfârşit, pădurile, grădinile, viile şi livezile, în partea de nord. Dacă Stuttgart era un oraş urât, Bad Cannstatt, cu izvoarele sale minerale şi Kursaal-ul neoclasic din Kurpark, era o suburbie fermecătoare. Am sosit tocmai în toiul festivalului popular Cannstatt.

Domnea o atmosferă de carnaval. Camerele noastre de la Alfie Haus nu erau nici încântătoare, nici dezgustătoare: două paturi duble, un televizor color şi o baie privată, într-o clădire construită pe jumătate din cherestea, care îşi propunea să arate aşa cum îşi imaginează americanii cabana de vânătoare a unui duce bavarez. Am pătruns în hol, iar Jason a intrat imediat în vorbă cu liftierul blond şi chipeş. În scurt timp, s-au adâncit într-o conversaţie animată (Jason neştiind germana, iar liftierul vorbind foarte prost engleza, drept care compensa cu franţuzisme risipite ici-colo şi mult limbaj corporal). Una dintre fanfarele de alămuri

ale festivalului tocmai trecea pe sub ferestrele hotelului. M-am aşezat pe marginea unuia dintre paturile duble, ascultând muzica stridentă şi glasul lui Jason şi al liftierului, care se îndepărtau.

Răsfoind broşura hotelului, am aflat că la băile minerale ale acestuiau lucrau şi maseuze. Un masaj! Îmi simţeam gâtul înţepenit şi din cauza drumului şi a grijilor. Mi-am luat geanta şi un prosop alb şi subţire, şi am pornit să explorez Alfie Haus.

Alfie Haus: o verigă standard dintr-un lanţ de hoteluri. Probabil, aflat în proprietatea unor americani. În turneele mele de promovare a serialului *Dincolo de pod,* locuisem în Case Olandeze (hoteluri care imitau morile de vânt); Hanuri ale Ospitalităţii Vestului Sălbatic (moteluri cu teme Western: tapete cu prerii, un cactus imens în faţa biroului administrativ, burgeri la bufet); Galioane (case de oaspeţi a căror faţadă arăta ca pupa unei brigantine; dacă le vedeai una lângă alta, ai fi crezut că te furişai prin spatele Armadei spaniole). Aşa că n-am avut nevoie de îndrumări ca să mă orientez prin Alfie Haus. Ştiam cum modelele albastre şi roşii ale covoarelor se estompau în pete violacee, în zonele mai slab luminate; ştiam că saloanele de banchet cu lambriuri de brad lăcuit încadrau sala de mese a hotelului (numită, în acest caz, Goldene Traube); ştiam că recepţionerul avea să mă salute dând din cap, pentru ca apoi să

se ducă la fereastră şi să se uite la parada de-afară; ştiam că, dincolo de recepţie, urma să găsesc un coridor lung care să mă ducă la piscina acoperită, la băile cu bule şi la maseuză.

14

Goală, înecându-mă cu aburii, stau alături de alte două *fräulein* într-o cadă cu apă gazoasă. Nuditatea nu m-a deranjat niciodată; le privesc cu interes sânii. Amândouă au sfârcuri roz şi încreţite, la fel ca mine. Cu ani în urmă, Lily se apucase de o treabă numită „A da ţâţu'" Mergând cu maşina pe Route 15, îşi arăta un sân către şoferii care veneau din sens opus. N-am aflat nicicând dacă-l văzuse vreodată cineva sau nu, dar exemplifica fascinaţia noastră faţă de sâni. Ori de câte ori râgâia, Margo transforma sunetul în cuvântul: „Brrrrreast". Lily nu râgâia niciodată.

Cele două nemţoaice se cunosc. Amândouă îşi ţin părul ridicat cu câte o mână şi discută însufleţite, întrerupându-se una pe cealaltă, despre cineva numit Sigi. Pe mine mă ignoră complet. Închid ochii, lăsând apa fierbinte să facă bulbuci peste clitorisul meu, şi mă gândesc la Sam. Singură cu Sam, într-o cadă de apă gazoasă efervescentă, vizitând Bad Cannstatt pentru tratament... Gura mi se deschide în timp ce-i aştept buzele, şi iată-le că vin, sărutându-le pe ale mele; ne scufundăm

împreună în apa caldă, lipindu-ne unul de altul, înconjurați din toate părțile de balonașe. El e Domingo, iar eu sunt Anya. Este un gând atât de erotic, încât aproape că juisez. Dacă cele două femei n-ar fi aici, m-aș atinge. În schimb, ies din apă și mă șterg pe trupul înroșit, cu prosopul subțire al hotelului.

Maseuza, o blondă-roșcată masivă, pe nume Wanda, mă salută. Întinde niște prosoape de pluș pe o masă argintie care-mi amintește de cea pliantă de aluminiu pe care o folosea familia mea în picnicuri, iar eu mă sui deasupra. Culcându-mă cu fața în jos, închid ochii și mă las frământată ca o cocă de brațele acelea musculoase. Aș putea să cresc ca o pâine albă, dar coaja mea nu s-ar rumeni niciodată. Ar arăta ca și cum cineva mi-ar fi răzuit stratul de deasupra. Mâinile îmi împing mușchii.

– Au! țip eu ușor. Mă *doare!*

– Dar e normal să doară *puțin,* spune Wanda corect în engleză. Aveți noduri.

Am noduri. Nodurile leagă, nu-i așa? Noduri marinărești, noduri glisante, în opt... Le-am știut pe toate. La unsprezece ani, învățasem să navighez cu o Bluejay, și făceam tot soiul de noduri. Puteam să leg barca de orice ponton îmi ieșea în cale. Ceasuri de-a rândul exersam executarea nodurilor, cu o bucată de frânghie de rufe. Chiar și iarna!

– Ați mai fost vreodată aici? se interesează Wanda, vorbind cu un accent care-mi amintește dintr-odată de Ilsa, menajera lui Lily și a lui Henk.

Nu mă mai simt în siguranță. Se pare că umerii mi s-au încordat, căci Wanda îi netezește cu latul mâinii.

– Acum vizitez țara pentru prima oară. E foarte frumoasă, îi spun, deși n-am văzut aproape nimic, și am o senzație stranie de pericol –, însă am fost învățată să fiu mereu politicoasă cu gazdele.

– Eu trăiesc aici de când mă știu.

– Dar vorbiți atât de bine engleza!

– Da, destul de bine, dar am învățat-o la școală, nu în America sau Anglia. Cel mai departe am călătorit în Spania. O dată, m-am dus la Costa del Sol.

– În Spania... N-am fost niciodată acolo. În schimb, vom merge în Italia, spre sfârșitul turneului.

– Acum nu mai vorbiți, îmi spune Wanda, masându-mă cu mișcări energice. Aveți prea multe noduri.

În aceeași după-amiază, am pus la poștă o ilustrată pentru Lily și Henk. „Neapărat să-i spuneți Ilsei că în Germania sunt niște peisaje superbe", am scris, convinsă că Ilsa avea să citească ea însăși mesajul, scutindu-i de deranj pe soții Voorhees.

Mă plimbam prin târg, care se întindea de-a lungul pajiștilor din lunca râului Neckar, cu apele lui mocirloase. La tarabe vindeau femei îmbrăcate în costume tradiționale, cu rochii lungi, înflorate, și corsaje care le împingeau în sus piepții albi, astfel încât se revărsau ca spuma de bere peste marginea materialului; tonetele ofereau cârnați

(*knockwurst, bockwurst, bratwurst*) şi lager; în formaţiile de alămuri cântau elevi care suflau din toţi bojocii în tube enorme; pe ici, pe colo, se practicau jocuri de noroc; peste tot, florarii îşi ofereau marfa. Frunzele copacilor începuseră să-şi schimbe culoarea, din verde în nuanţe de galben şi brun. Scena mi se părea ciudat de incoloră.

O porţiune cu iarbă de pe malul râului era liberă, şi am ocupat-o. Stând câteva minute cu privirea spre caiet, am încercat să-i scriu lui Sam. I-am povestit despre drumul cu avionul, despre festival, despre băile cu bule. Cât de mult îmi doream să fi fost şi el cu mine, să stăm unul lângă altul în apa caldă şi efervescentă...

Absenţa nu-mi înmoaie inima. Îmi încâlceşte doar gândurile şi-mi ţine sufletul la distanţă. Îmi pierd încrederea în mine însămi. Aşa cum stăteam aşezată pe malul râului Neckar, ascultam orchestra care cânta o polcă şi simţeam cum mă cuprinde melancolia. Jason trecu grăbit prin apropiere, împreună cu liftierul, care între timp părea să-şi fi terminat programul: îşi schimbase uniforma cu un pulover negru pe gât şi nişte pantaloni strâmţi, tot negri. Păreau grăbiţi, ca şi cum ar fi întârziat undeva. Jason avea să-l uite pe Terry, în grădina armăsarilor. Eu urma să oftez după Sam, cu ochii la filele albe, dar eram departe de a uita ceva.

Jason susţinea că nu dormise în niciuna dintre cele două nopţi pe care le petrecuserăm la Stuttgart. Între întâlnirile cu soţiile militarilor inferiori, grupul Maicii Sfântului Petru şi numeroasele faţiuni ale

cluburilor nevestelor de ofițeri, am ocolit izvoarele minerale şi am citit ghiduri în camera mea. Visam cu ochii deschişi la *Împreună pentru totdeauna* şi tot reciteam scenariul. Culcată pe unul dintre paturi, cu toate cele patru perne sub cap, ciuleam urechile să aud când o să vină Jason. Aş fi vrut să-mi facă o vizită ca să mai stăm de vorbă. *Acum* eram pregătită să primesc un telefon de la Margo şi Sam, chiar şi unul în care să fiu făcută cu ou şi cu oțet. De ce nu putuse „Dosarul celebrităților" să întârzie cu câteva zile înainte de a anunța cea mai recentă combinație din lumea filmului? De ce nu putea Margo să fi explodat indignată acum, nu atunci? Acum, când eu eram pregătită să explic cu calm ce se întâmplase şi să-i spun lui Sam că-l iubeam şi că presa nu făcea decât să sădească sămânță de scandal. Să-i spun toate astea pe un ton oarecum amuzat. Telefonul acela distrusese totul. Acum nu mai puteam să fac altceva decât să sper că Emile Balfour avea să fie atât de bun şi să mă transforme în Anya.

Dintre toate locurile pe care le-am vizitat Jason şi cu mine în furtunosul nostru turneu, Nürnberg a fost cel mai ciudat. Am avut coşmaruri stranii şi un sentiment de *déjà vu,* în tot timpul cât am stat acolo. Despicat în două de râul Pegnitz, oraşul are un aer medieval, dar şi malefic în acelaşi timp. Fortăreață cu şanț de apărare, turle ca-n basme, demoazele la ananghie, frații Grimm, castelul vrăjitoarei, gargui, naziști. Oraşul lui Albrecht Dürer este şi oraşul lui Albert Speer.

Am simțit instantaneu că îmi era cunoscut. Îl visasem sau îl văzusem în niște cărți ilustrate.

Aceste străzi răsună de ecourile reverberate ale cizmelor soldaților din trupele de asalt. Glasurile strigând, dând instrucțiuni, recrutând, cerându-le cetățenilor să aplice soluția finală. Jurându-i credință lui Hitler. *Der Führer*. Lângă oraș se află un stadion imens unde oamenii obișnuiau să scandeze. Trăgând, strigând, târând, cântând, construind, dezlănțuind. Pulsiunile umane. Dar mai este și altceva.

În timp ce veneam de la Stuttgart, i-am cerut șoferului să oprească în fața Spitalului Sfântului Duh. Are o Curte a Crucificării. Mi-a dat fiori. Am stat pe bancheta din spate, aplecată înainte, cu privirea ațintită asupra clădirii ornamentale ale cărei fundații ajungeau până la matca râului, timp de câteva minute înainte ca Jason să-i spună șoferului să pornească.

– Ce-i cu tine? m-a întrebat.

– Nu știu, am răspuns.

Dar știam. Tatăl meu bombardase orașul Nürnberg în timpul războiului. Înainte de a deveni agent imobiliar, înainte de a se însura cu mama, înainte de a aduce pe lume trei fiice, fusese pilotul primului avion din formația a opta de aviație. Poate că tocmai această clădire, construită în secolul al XIV-lea, adăpostea fantomele care-i provocaseră insomnii tatei. Adevărata Dunăre Albastră curgea la doar câteva mile spre sud. Nu era semnificativ?

Tatăl meu s-a instruit pentru aviație cu un grup de băieți la vârsta studenției, care lupta pentru țară, se temeau de moarte, n-ar fi dorit să ucidă germani, dar voiau să omoare naziști. Au fost trimiși în Anglia. În cețoasa, verdea, mândra, perfida Anglie. Baza lor se afla la Wash, în nordul Londrei. Locuiau într-o baracă metalică Nissen unde tot timpul era umezeală. Jucau cărți și mergeau în permisie la Londra, unde stăteau la Mayfair, călăreau în Hyde Park, se îmbătau în Piccadilly, vedeau spectacole la Covent Garden, sărutau fete pe Blackfriars Bridge. Zburau în misiuni pe deasupra Germaniei și aruncau bombe, prin nori, peste niște orașe pe care nu puteau să le vadă, orașe care nu erau decât coordonate pe hărțile lor.

Când bombardierele intrau în spațiul aerian german ca o formație de gâște canadiene, avionul tatălui meu zbura în vârful V-ului. În timpul unei misiuni, a bombardat Nürnbergul. A trimis răniții, dintre care mulți nici nu erau naziști, la spitalul Sfântului Duh. Tata avea douăzeci și trei de ani. Nici nu e de mirare că, întotdeauna, făcea ce făcea și tot la Dunărea Albastră ajungea. Dacă gândești în termeni de pelerinaj, începe să aibă sens.

M-am gândit mult la tatăl meu cât timp am stat la Nürnberg. L-am vizualizat nu ca tatăl meu, nu ca o stafie, ci așa cum arătase atunci: cu chipiul de aviator și jacheta din piele maro, de bombardier (cu însemnele formației a opta de aviație și galoanele de sublocotenent), cu zâmbetul lui larg și

ochii căprui blânzi, surâzători, pe chipul slab, cu urechile clăpăuge şi nasul lung, caracteristic pentru familia Cavan.

Ori de câte ori mă gândeam la Sam, a cărui sinucidere nu sosise, mă scuturam şi-mi spuneam: cum te poţi gândi la *aşa ceva,* când tatăl tău a bombardat *acest oraş?* Devenise tactica de evaziune perfectă.

Îmi doream din tot sufletul să mă viziteze iar fantoma tatălui meu. În schimb, stăteam pe scenă cu Jason şi vorbeam despre tatăl meu din telenovelă, Paul Grant.

DELILAH: – O, Beck... tatăl meu n-o să ne ierte niciodată pentru evadarea asta din închisoare... Crede cu atâta tărie în sistemul judiciar! Mi-a promis că în urma apelului îmi voi recăpăta libertatea. În unele privinţe e atât de... inocent!

BECK: – Delilah, iubito. Nu aveam *timp* să aşteptăm până se pronunţa apelul. Ştiam despre revolta din închisoare. Voiai să fii prinsă la mijloc? Nu-ţi dai seama că Delilah Grant ar fi o ostatică de prima mână? Chiar credeai că aş fi *stat deoparte,* lăsând să se întâmple asta?

DELILAH *(docilă):* – Nu, nu mi-am imaginat aşa ceva... marea mea iubire! Eşti aşa de bun cu mine... Rişti totul... ştiai asta?

BECK: – O ştiu. Iar tatăl tău va înţelege. Paul Grant e un om bun. În curând, vei fi reabilitată şi vei putea ieşi la lumină. În curând, iubirea mea.

Spectatoarele au început să ovaționeze, iar unele chiar lăcrimau. Fiecare femeie prezentă avea un tată și aflase, la un moment dat, ce însemna să-l dezamăgească. În timp ce stăteam pe scena aceea din Nürnberg, distrându-le pe soțiile militarilor cu scene din telenovela mea, îmi dezamăgeam tatăl, pe James Cavan. La un moment dat, ne-a spus, mie, lui Lily și lui Margo, că n-ar trebui să vizităm niciodată Germania. Iar în timp ce zbura pe lângă Concorde, evitase să menționeze și escalele mele în țara asta. Desigur, aici n-avea să-mi apară nicio clipă.

Când am ajuns la Vicenza, Italia, ultimul nostru popas înainte de a ne întoarce la Paris, încetasem să-i mai scriu lui Sam. De fiecare dată când mă gândeam la proba de film, începea să mă treacă fiorii. Oare o să fiu destul de bună? O să fiu capabilă să improvizez? Învățasem lucrul acesta, dar aveam să-mi amintesc cum se procedează? Nutream convingerea că mi-aș fi amintit *numai dacă* aș fi absolvit facultatea. Absolvenții știu să improvizeze, dar cei ce s-au lăsat nu-s în stare de nimic. Dacă i-ați spune lui Susan Russell să improvizeze, să se poarte ca o mamă beată ai cărei copii au venit de Crăciun acasă, de la internat, v-ar da gin și vâsc. Emile Balfour mi-ar cere să mă port ca o actriță emoționată care dă probă pentru primul ei rol într-un film de cinema, și aș rata.

Îmi doream atât de mult rolul, încât umblam pe străzile din Vicenza imaginându-mi că eram o

bancheră italiană, o soție de colonel din Divizia 509 de infanterie aeropurtată, sau nevasta unui miner din San Francisco, în timpul goanei după aur. Voiam să mă pregătesc pentru momentul când Emile avea să spună: „Motor!" Doream să devin următoarea lui stea. Zăceam trează în hotel, sperând asta. Din Piazza dei Signori se înălțau voci, și-mi imaginam că vorbeau desre mine. Priveam pereții tencuiți cu alb, dorindu-mi să fiu adorată. Aveam să-mi văd numele în cronicile de film și în holurile cinematografelor. Oriunde mă duceam.

Dar, imediat după aceea, gândurile mi se întorceau la Sam, la nopțile pe care le petrecuserăm pe promontoriul din Watch Hill, când meteoriții brăzdau cerul negru și algele bioluminiscente străluceau în băltoacele mareice, în vreme ce Sam mă ținea de mână, iar degetele de la picioarele noastre se agățau de stâncile scăldate în apa sărată. Ne sărutaserăm atât de mult și vorbiserăm la nesfârșit, conversațiile acelea derulându-mi-se acum în minte. Era vorba despre familiile noastre, despre New York, despre actorie și oceanografie. Mă gândeam la spatele lui lat, la părul negru răvășit, la felul cum îi simțeam degetele pe umăr. La mirosul pielii lui. Fața de pernă pe care o adusesem cu mine în Europa ca să-mi amintească de mirosul lui devenise între timp inodoră ca rufele vechi.

Sam Chamberlain. Mă gândeam cu un regret detașat cât de trist era că petrecuserăm atât de puțină vreme împreună. Nu avuseserăm timp să consolidăm relația dintre noi. Nu ne îndrăgos-

tiserăm cu adevărat; fusese doar o atracție fizică. Ne influențase romantismul mării, al lunii septembrie, al stâncilor, al sirenelor de ceață. Friptura de vită în sânge a lui Margo nu folosise la nimic. Acum stăteam trează în Vicenza, gândindu-mă cum se risipea totul. Tatăl meu, literalmente, se făcuse scrum și plutea împrăștiat pe mare. Mama mea, ca de obicei, se retrăgea în propria ei lume de acuarelă. Lily se măritase cu Henk și avea să devină mamă. Margo urma să se mărite cu Matt. Iar Sam se îndrepta spre alte meleaguri la fel de brusc pe cât apăruse în viața mea. Refluxul era mai puternic și mai rapid decât fluxul. Unul câte unul, toți cei pe care-i iubeam aveau să mă părăsească. Dar dacă deveneam vreodată o stea de cinema, cel puțin aveam să fiu adorată. „Ai văzut cum se țineau după Emile Balfour", mi-am spus. „Ai văzut cum se uitau la el, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață. Pe tine te iubesc ca pe Delilah, dar asta e altceva. Este vorba de o iubire limitată. Ea vine din partea unor femei însingurate, femei americane, care deschid televizorul în fiecare zi la aceeași oră." Voiam să fiu adorată în întreaga lume. Zăcând în pat, mă gândeam la publicul fără chip care mă adora, înlocuindu-l pe Sam. Probabil că el renunțase deja la mine. Mă gândeam la asta, dar rămâneam trează, privind cum lumina de la farurile mașinilor în trecere descria arcuri pe tavanul camerei, și speram, speram, speram... Speram ca toate lucrurile de care mă temeam să nu fie adevărate.

15 A. M

Lumina... camera... motor! Trei bărbaţi stau tolăniţi în şezlonguri, fumând ţigări şi privind scena reprezentată de o porţiune de podea degajată de mobilă şi luminată de deasupra, cu proiectoare agăţate sub plafon. Sunt corpuri de iluminat portabile, prinse de ţevile sistemului de încălzire. O cameră înregistrează totul. Părul meu aramiu îmi mângâie gâtul şi umerii dezgoliţi de costumul negru de balet, la fiecare mişcare a capului. Le zâmbesc celor trei, apoi mă întorc surâzător spre obiectiv.

– Are nişte linii superbe, spune unul dintre ei americanul.

Sunt o navă, un iaht, un sloop alb care despică valurile în larg, dincolo de Napatree Point.

– OK. Filmăm. Una, cum te simţi? mă întreabă Emile Balfour, suflând un nor de fum în aer. Îl văd împrăştiindu-se în lumina puternică.

– Excelent.

– Ia întoarce-te puţin cu faţa la stânga, aşa... Şi acum, la dreapta. Eşti gata să ne şi spui câte ceva?

– Da.

– Dă-i drumul.

Trag adânc aer în piept.

– Zi tot ce-ţi trece prin minte.

Orice-mi trece prin minte? Inspir încă o dată, la fel de adânc. OK, tot ce-mi trece prin minte...

– „Dormi, nani, dormi, puişor, umbre se-adună-n pridvor", încep, amintindu-mi unul dintre cântecele de leagăn favorite ale lui Lily, după care mă gândesc la Hecate şi la cele trei surori. „Când ne vom întâlni din nou toate trei? În tunet, în fulger ori în ploaie? Când furtuna se va fi sfârşit, când bătălia se va fi pierdut şi câştigat."

Bătălia. Cicatricele din luptă. Mă gândesc la Nürnberg. Sunt o mamă tânără, o evreică în ascunzătoare. Nimeni nu ştie. Mă întorc acasă de la piaţă; am sacoşa plină cu ouă, lapte proaspăt şi pesmeţi. Şi nişte ciocolată amăruie pe care am primit-o la sediul conspirativ al rezistenţei. Acei membri ai rezistenţei par să aibă mereu produse de contrabandă. Abia aştept să le dau ciocolata copiilor mei, micuţii Eric şi Susie. Dar casa mea a dispărut. În locul unde se afla, azi-dimineaţă, n-a mai rămas nimic. Panaşe de fum se ridică din moloz, iar flăcările ling lemnăria. O sirenă se tânguieşte. Vecinii vin grăbiţi spre mine, îmi iau sacoşa, mă aşază cu forţa pe bordură. Îmi apasă capul pe genunchi; simt că sunt gata să leşin. Repet tot timpul:

– Eric... Susie...

Sunt în transă, iar lacrimile îmi şiroiesc pe faţă.

– Bun! strigă americanul. Orice-ar fi, e bun!

Uitasem de ei, de completul meu de judecată. Sau, mai bine zis, nu – n-am uitat, ci doar m-am transferat într-un alt plan. Iată-mă în faţa lor, improvizând ca o absolventă, iar americanul a spus

cu cine ce făceam. Acum, însă, praful s-a ales de toată concentrarea mea. Nu mă mai pot gândi la Nurnberg. Aştept să-mi treacă prin minte altă idee.

Ia spune-mi, cu ce se ocupă soţul dumitale, doamnă Spock? mă întreabă Emile Balfour. Ceilalţi doi chicotesc.

– Băhbată-miu? repet eu cu un accent sudist tărăgănat, lăsându-mi mâna să se bălăbăne prin dreptul sânului. Mă bat uşurel peste păr, îmi potrivesc gulerul, iar mâinile încep să-mi fâlfâie. Păh, îi scab. Câtu-i ziulica de lungă trece liniile mahcate. Ohiunde-ai avea o phoblemă, numa ce-l chemi pe Ralston, şi ţi-o hezolvă el.

– *Scab?* îl întreabă Emile pe unul dintre ceilalţi.

– Las-o să zică mai departe, îl potoleşte americanul, râzând. Deci, e scab. Şi dumneata? Dumneata ce lucrezi?

– Păh, io fac publicitate la anticoncepţionale.

De unde mi-o fi venit şi asta-n cap? Simt că mi se înroşesc obrajii.

– Dar ai şi dumneata copii, nu?

– Copchii? Dac-am copchii? Scumpete, glumeşti pesemne. Io mi-s una din şefele mişcăhii. La mine, ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Cahe copchii, de unde copchii? Nici vohbă de copchii!

– Bine, dar îţi place să ţi-o tragi, nu-i aşa?

– A, păh siguh. Siguh că da. Doahă-s muiehe natuhală. Natu...

– OK, hai să mergem şi prin Italia, maică, spune americanul. Fă-o pentru Emile. E puţin cam

sensibilos, cu chestiile astea din Alabama. Eşti pe cizmă – la Roma sau în alt oraş.

O italiancă. Aş putea vorbi cu accent italienesc. La New York, aveam o prietenă care lucra la Opera Metropolitană. Voia să cânte, dar era garderobieră, pregătea costumele pentru dive. Avea mereu un ac cu aţă înfipt la rever, iar în timpul liber sculpta în lut roz. Avusese mai multe expoziţii în SoHo şi era teribil de autoritară.

Îmi schimonosesc faţa şi spintec aerul cu palma.

– De ce-l copiezi pe Picasso, Gauguin? Trebuie să înveţi să fii *o-rii-giii-nalll!*

– Dar eu voiesc să fiu artist! răspunde Emile, în falset, lăsându-se în adâncul fotoliului de vinilin.

– Asta nu e artă! Pe când... sculptura în lut roz... Aia, *da,* artă! Aia este o-riiginală! Înţelegi?

– Da, doamnă.

(Gest nervos.)

– Nu înţelege.

– Ia spune-mi, Angela...

Emile face o pauză, în timp ce ceilalţi doi chicotesc.

– Eşti îndrăgostită?

Îmi înclin capul, acoperindu-mi faţa cu o mână. Apoi ridic privirea, cu un zâmbet sfios.

– O, da. E marinar. Pleacă pentru luni şi luni de zile, după care eu îl aştept în port. *Plângem* împreună.

Când zic „plângem", îmi dau ochii peste cap.

Îl aduc la mine acasă, unde-i fac clătite, fiindcă-i sătul de peşte până peste cap.

Bine, Una. De-ajuns atâta.

Camera se opreşte. Clipesc din ochi, în timp ies din lumina orbitoare a proiectoarelor. Cei trei au rămas în fotoliile lor. Între ei, pe măsuţa joasă, se află o scrumieră plină. Se uită toţi trei la mine, aşteptând să spun ceva. În sfârşit, Emile se ridică şi îmi strânge mâna.

– Îţi mulţumim. Nu mai rămâne decât să vedem cum dai pe film.

– Asta a fost tot?

Toţi trei râd. Omul care până atunci nu a scos un cuvânt se ridică şi mă sărută pe amândoi obrajii.

– Ce, te-aşteptai să-ţi spunem pe loc: „Gata, ai primit rolul!"?

Mă încrunt, dar imediat zâmbesc. Sigur că aşa am sperat, mârlan francez încrezut ce eşti!

– Nu, răspund, mă întrebam doar ce părere v-am făcut.

– Dar asta e foarte subiectivă, spune Emile, cu un aer amuzat, ridicând la buze un chiştoc de ţigară din care n-a mai rămas aproape nimic, înfipt într-o scobitoare de aur. Încă nici n-am apucat să stăm de vorbă între noi. Poate că mie mi-ai plăcut la nebunie, dar nu la fel gândeşte şi Jean. Trebuie să-mi acorzi şansa de a spune: „Dar *de ce* ai detestat ce-a făcut? Trebuie să-ţi placă, fiindcă are scânteia, viaţa..." Înţelegi?

Dau din cap atât de tare, încât mi se bălăngăne. Expresia mea spune: „O, ce naivă sunt!“ Îi fac pe toți trei să râdă. Emile se apropie puțin mai mult de mine. Mă privește drept în ochi.

– Mai târziu? îl întreb.

– La Crillon.

Deși nu trecuse decât o săptămână și jumătate de când plecaserăm din Paris, orașul părea mai rece, mai autumnal, plin de foșnetele frunzelor suflate de vânt pe bulevarde. La piața de flori, unde mă așezasem să-i scriu lui Sam, am văzut buchete de frunze colorate și fire de iarbă uscată, în locul florilor multicolore de vară. Toamna e anotimpul meu favorit; mă revigorează. Dar în săptămâna aceea mă simțeam obosită, ca și cum m-aș fi îmbolnăvit de gripă.

Ca să ne răsplătească pentru un asemenea succes al turneului publicitar, Chance Schutz insistase ca Jason și cu mine să mai stăm trei zile la Paris, pe spezele lui și ale lui Billy. Era un nou exemplu al generozității nemărginite a lui Chance, care înțelegea să răsplătească oamenii pentru o treabă bine făcută. Ne terminaserăm munca, eu mă așteptasem să-mi suport singură cheltuielile pentru timpul pe care-l petreceam acolo cu probele, iar Jason nu mai avea niciun motiv să mai stea la Paris – dar am acceptat. Noua mea cameră de la Hôtel de Crillon avea ferestrele orientate spre Place de la Concorde; traficul era intens pe bulevard, dar prin geamurile închise

ermetic nu răzbătea niciun sunet. Am încercat să le deschid, aşa cum deschisesem ferestrele acelea care dădeau în curtea interioară, dar se părea că oaspeţii nu puteau fi expuşi cu niciun chip zgomotelor străzii. Aşa că m-am aşezat pe scaunul meu Louis XVI şi am început să scotocesc prin birou, după hârtii şi articole de scris. Când le-am găsit, am închis sertarul fără să scot nimic din el.

Am început să mă plimb prin camera elegantă. Detaliile arhitecturale masive erau completate de tonurile cafenii, crem şi negre. Ar fi trebuit să port un taior Chanel şi pantofi negri din piele de aligator, cu baretă la spate. Pentru completarea ţinutei ar fi fost necesar un portţigaret din abanos. Camera sofisticată părea să mă provoace. Mi-am luat blugii şi i-am pus pe mine. Nici măcar nu m-am pieptănat. Înhăţându-mi poşeta neagră, am pornit grăbită pe culoar şi am bătut la uşa lui Jason.

– Da? îmi răspunse el, rezemându-se de tocul uşii, în halatul lui de mătase. În apartamentul meu, fibrele fine ale materialului s-ar fi agăţat inevitabil de o aşchie sau o zonă mai aspră, dar vopseaua de la Crillon, groasă precum smalţul, făcea ca lemnul să devină neted ca metalul.

– Hai s-o-ntindem de-aici.

– Şi unde să ne ducem?

– Nu ştiu. Cunoşti Parisul, nu-i aşa? Nu vrei să-mi arăţi câteva locuri mai interesante?

– Iubito, ţinuta asta nu e potrivită decât pentru Cartierul Latin – cel mult! Vreau să zic, parc-ai fi Americana cea urâtă. În Cartierul Latin voiai să mergi?

– Sigur. Oriunde.

– Cea care tocmai a dat probă pentru Balfour cel Mare, remarcă el, ironic.

N-am răspuns.

– OK, se înduplecă el, deşi cam fără convingere. Lasă-mă doar puţin, să mă pregătesc. O să coborâm separat cu liftul până jos, dacă nu te superi. Zău că eşti prea, mult prea *déclassée.*

– Mai bine să te aştept lângă zidul de la fântână, ce zici? Ca să nu te pun într-o situaţie jenantă.

– Perfect. În treizeci de minute.

A durat cincizeci şi cinci de minute, dar nu m-a deranjat. M-am rezemat de zidul de beton de lângă Place de la Concorde, înfiorându-mă în aerul răcoros al serii. Mă simţeam surescitată, la fel ca atunci când mergeam cu familia la Washington, D.C., în vacanţa de primăvară, şi ne pregăteam să vizităm Memorialul Lincoln noaptea, şi Smithsonian-ul, ziua. Flori de cireş, Spiritul din St. Louis, Rotonda Capitoliului, Grădinile Botanice... La un moment dat, văzuserăm patru senatori jucând o partidă de tenis la dublu.

Mama lui Jason era franţuzoaică; mi se părea firesc ca el să ştie toate locurile pe care merita să le vizităm. Aşa cum stăteam rezemată de zidul acela, cu capul dat pe spate, ca să privesc obeliscul profilat pe cerul albastru, mă simţeam cu adevărat independentă. Problema era că mă bazam prea mult pe surorile mele. Sau pe iubiţi. Nu-mi formasem un cerc de prieteni buni. O aveam pe Susan, desigur, dar ea urma să plece curând în turneu cu *Sora lui*

Hester. Şi-n plus, Susan, de una singură, nu putea fi considerată un cerc de prieteni. M-am gândit la Sam, iar durerea pe care am simţit-o era proaspătă şi vie. Încetasem să mă mai întreb ce se întâmplase cu scrisoarea lui: probabil se pierduse la poştă sau fusese reţinută la aeroport (dar la care aeroport? Trebuise să treacă prin atât de multe), se mânjise adresa, devenind ilizibilă... Dar nu conta. *Eu* eram aceea care bătea în retragere. Cea care se îndoia de sentimentele sale de odinioară („A, vechiturile alea...?"). Sau de forţa sentimentelor lui. Mai bine să nu fac altceva decât să mă ridic pe creasta unei probe de film.

Jason, arătând senzaţional în geaca lui de piele moale şi pantalonii asortaţi, se apropia de promenada din faţa hotelului. Purta o eşarfă maro la gât şi fuma o ţigaretă neagră. Vântul îi sufla pe spate părul şaten, accentuându-i începutul de chelie, dar încă arăta frapant de atrăgător.

– Mamă, ce continental eşti! am remarcat.

Făcu o plecăciune.

– Iar tu arăţi de parcă ai fi adunată de pe drumuri.

– M-am săturat să tot merg cu limuzine şi să mă simt *très élégante.* Du-mă undeva într-un loc boem.

– Un loc boem? Ia să vedem... *La Rive Gauche...* pe lângă Sorbona.

– Şi cum e, foarte proletar şi jegos?

Clătină din cap.

– Nu, e în genul Greenwich Village. Acolo unde burghezii se amestecă printre intelectuali şi fac pe boemii.

– Aş prefera să mergem în alt loc.

Voiam să mă ducă într-o vizită la mama lui. Puteam să-mi închipui uşor ce încântată ar fi fost să ne vadă. Mi-o şi imaginam: o bătrână adusă de spate, firavă, cu părul alb, având peste tot în casă şervețele de dantelă, un portret al lui De Gaulle agățat deasupra consolei...

– Nu spuneai că ai rude aici?

Îmi aruncă o privire tăioasă:

– Nu, *n-o* să le vizităm. Sunt doar nişte mătuşi bătrâne. N-ar vrea să mă vadă.

– Mătuşi bătrâne?

– Da, surorile mamei. Şi mai mult nu vei auzi de la mine despre ele. N-ai spus că vrei să vezi Muzeul Rodin?

– Stai puțin, mama ta a avut două surori? Au fost trei fete?

– Da, trei fete, la fel ca voi, nesuferitele surori Cavan. Şi acum, să uităm de ele şi să ne vedem de drum. Te duc să vezi *Sărutul.*

– Jason, mama ta mai trăieşte?

– Nu, dragă. A murit când aveam douăzeci şi şase de ani.

Luându-mă de braț, mă conduse spre Sena. Briza acesteia îmi sufla părul în gură. Am traversat un pod jos de piatră; un vaporaş turistic venea spre noi, iar glasul ghidului se auzea din megafoane.

– Ei bine, se pare că te-am adus pe Malul Stâng, remarcă Jason, în clipa când am păşit iar pe ţărm. O să mergem la Les Invalides.

Les Invalides. Numele îmi amintea de Nürnberg, de Spitalul Sfântului Duh. Traversam amândoi piaţa dominată de clădirile enorme ale spitalului. Tocurile ghetelor lui Jason bocăneau pe caldarâm.

– Uite, spuse el, ăsta e Hôtel Biron. Înăuntru se află Muzeul Rodin. Într-o vreme, aici îşi avea Rodin atelierul. Nu-i aşa că e frumos?

Privea clădirea cu un ochi închis, ca şi cum ar fi fost propria lui capodoperă arhitecturală.

– E extraordinar, am confirmat, încercând să-mi întipăresc în minte toate detaliile, ca să i le pot descrie lui Margo – la fel cum făcusem şi în Vicenza, când vizitasem Bazilica San Lorenzo, ca să-i pot povesti lui Lily despre frescele de Montagna şi Buonconsiglio. Specialistele personale în istoria artei.

Jason şi cu mine am vizitat muzeul, iar eu am cumpărat ilustrate şi un album pentru Margo.

– Te superi dacă dau o fugă până la toaletă? mă întrebă Jason, după ce am ieşit în grădina cu sculpturi.

– Câtuşi de puţin.

M-am aşezat pe o bancă şi am scos din geantă un pix. Apoi m-am uitat peste cărţile poştale ilustrate pe care tocmai le cumpărasem; două reprezentau *Sărutul,* cea mai pasională sculptură a doi îndrăgostiţi îmbrăţişaţi. Pe versoul uneia dintre ele am scris:

Dragă Sam,

Am revenit la Paris şi mă gândesc la tine. În curând am să mă întorc la New York. Am văzut sculptura asta şi mi-am amintit de Watch Hill. Furtuna cu trăsnete, în camera din turn... Abia aştept să te văd. Scrisoarea ta n-a ajuns la Nürnberg.

Cu drag, Una

Apoi, am găsit în portofel un timbru franţuzesc. Cumpărasem douăsprezece de la recepţie, în timpul şederii anterioare. L-am lipit pe cartea poştală. Peste câteva momente reveni şi Jason, atingându-şi şlițul ca să se asigure că şi-l încheiase. Gestul era discret, dar eu îl observasem. Am pornit spre Cartierul Latin. Din mers, am pus ilustrata în prima cutie poştală care ne ieşi în cale.

În seara aceea, Emile Balfour veni la Hôtel de Crillon ca să mă invite la cină în *Les Ambassadeurs*, sala de mese a hotelului. Purtam un pulover de culoarea safirului peste nişte colanţi negri. Ochii-mi erau conturaţi cu fard albastru asortat, iar pleoapele mele arătau ca nişte aripi de codobatură. Niciodată nu-mi văzusem ochii arătând mai albaştri. La Paris, nimic nu era vreodată prea scandalos; iar eu voiam ca toate capetele să se întoarcă după mine. Chiar înainte ca Emile să mă sune în cameră, am încercat să prind legătura cu Sam, la New York. Telefonul

lui sună de paisprezece ori, până când am ajuns la concluzia că trebuia să fie încă la biroul lui de la Columbia.

Sala *Les Ambassadeurs*, aflată chiar lângă holul hotelului, e spectaculoasă. Are pereții placați cu marmură de zece genuri diferite și cele mai extravagante aranjamente florale pe care le-am văzut vreodată. Mâna lui Emile mi se rezema ușor pe mijloc în timp ce treceam prin încăpere, pe sub candelabrele de cristal. O friză de heruvimi parcurgea toată sala; am aruncat o privire în sus spre îngerașii dolofani, ignorându-i pe oamenii așezați la mese care se uitau la noi prefăcându-se că nici nu ne observaseră. Îngerași ce ne privegheau pe mine și Emile Balfour, apărându-ne de rele acum și pururea și-n vecii vecilor. Mă gândeam la ei ca la niște agenți ai tatălui meu. Oare el ar fi fost de acord cu acea întâlnire? Da, atâta vreme cât nu-l invitam pe Emile sus, la un păhărel înainte de culcare.

Emile și șeful de sală luară poziția de drepți, ca doi străjeri înarmați sau doi subalterni, în timp ce mă așezam. Apoi Emile se instală și el, și ne-am zâmbit unul altuia, ascultând acordurile muzicii de pian.

– Ei, zise el, continuând să zâmbească. Am ceva să-ți spun.

Știam deja. Îmi dădeam seama după expresia lui mulțumită, după felul cum bătea în cuțit cu unghiile sale îngrijite. I-am surâs la rândul meu. Un chelner veni să ne întrebe ce doream să bem,

dar Emile şi cu mine eram prea ocupaţi să ne zâmbim unul altuia, aşa că ospătarul plecă în curând.

– Sunt pregătit să ţi-o ofer pe Anya, reluă Emile. Vei fi perfectă în rolul ei. Ai o anume calitate greu de definit... dar ţi s-a mai spus asta, *n'est-ce pas?*

– Nu, nu tocmai, am răspuns, nerăbdătoare să aud continuarea.

– În State eşti binecunoscută, dar numai de către un grup precis delimitat. Telespectatorii tăi sunt în marea lor majoritate femei.

– Aşa e, am confirmat, văzând cu ochii minţii imaginea unui public format preponderent din femei: având pe ele doar nişte legături zdrenţuite în jurul şoldurilor, cu părul albit de soare, musculoase şi bronzate, trăgându-şi bărbaţii de cravate ca de nişte lese. Multe femei urmăresc serialul, dar există şi unii bărbaţi...

Emile făcu un gest cu mâna, semn că nu era nevoie să spun mai mult.

– Te vrem fiindcă eşti nou-venită în cinematografie; în acelaşi timp ai talent. Şi un public foarte loial. Nou, într-o oarecare măsură. Şi, de asemenea, este o idee genială să distribuim în film o mare actriţă de telenovelă.

– Mulţumesc.

Trebuia să fac un efort supraomenesc ca să nu sar de pe scaun. Mi-am impus să nu mă reped la telefon ca să-i sun pe Sam, Margo, Lily, Chance... Aşa că am rămas aşezată pe propriile-mi mâini.

– Oamenii aceia de la studio, am spus. Erau producători?

– Da.

– Şi le-am plăcut?

– Le place cine le spun eu să le placă. Îmi recunosc autoritatea în materie de realizare artistică, altfel nu accept să lucrez cu ei. Eşti pregătită să petreci patru luni în Corsica, vara viitoare?

Vara viitoare. Acum era octombrie, şi urma să am toată iarna la dispoziţie ca să mă pregătesc pentru rol şi pentru plecarea de-acasă. Acasă: strada Hudson, New York, Coasta de Est, Statele Unite. Niciodată, până atunci, nu mai locuisem pentru o perioadă mai îndelungată în afara Statelor Unite. Fusesem în vacanţe la St. Barthélemy, în Canada şi în Scoţia, şi tocmai făcusem un turneu de două săptămâni prin Europa. Dar niciodată nu mai trăisem într-o ţară străină. Oare corsicanii ştiau engleza? Îmi treceau prin minte mii de întrebări, dar n-am pus niciuna din ele. Stăteam doar acolo, zâmbind extaziată spre Emile, în timp ce el comanda şampanie, şi mă gândeam la lucrurile care aveau să-mi lipsească cel mai mult. *Nu* New Yorkul vara, ci altele. La acea dată, copilul lui Lily urma să aibă şase luni. Aveam să pierd jumătate din primul lui an de viaţă. Iar Matt şi Margo urmau să fie căsătoriţi, şi aş fi putut să-mi mai petrec o vacanţă la Hanul Ninigret. Şi avea să-mi fie dor de Sam.

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că e o idee genială să distribuiţi în film o actriţă de telenovelă? l-am întrebat.

– Îmi imaginez deja cum o să promovez filmul. O să fie ceva fără precedent. Fără peisaje pustii, fără mări furtunoase. Voi adopta stilul anilor patruzeci, cu o inimă mare, roşie, încadrându-vă pe tine şi pe iubitul tău, şi o grafică ţipătoare. Va arăta fantastic.

M-am gândit pe îndelete, simţindu-mă uşor dezamăgită că *Împreună pentru totdeauna* n-avea să fie un Balfour *tipic*.

– Pe Domingo cine-o să-l joace? am întrebat.

– Tot un necunoscut. Încă nu l-am distribuit. Va fi francez.

Îmi displăcea profund acest lucru.

– Eu nu vorbesc franceza – va trebui s-o învăţ?

Emile râse zgomotos.

– Una, franceza nu se poate învăţa în opt luni. Vreau să zic, poţi să înveţi sensurile cuvintelor, dar nici să nu te gândeşti c-ai ajunge s-o vorbeşti ca un francez. Nu, la filmări o să vorbeşti în engleză. Totul, la *Împreună pentru totdeauna,* va fi nou pentru mine. Feţe noi, stiluri noi... Cum ţi s-a părut scenariul?

– Mi-a plăcut foarte mult, am răspuns eu, zâmbind.

Ideea de a o juca pe Anya mă făcea să mă înfior de plăcere. Rolul *era* aparent comercial, având un haz aparte, nemaiîntâlnit la eroinele lui Balfour.

– Deci, accepţi rolul?

Am înclinat capul.

– Aş zice că da, dar trebuie să vorbesc cu...

– Desigur, desigur. Ai nevoie de un sfătuitor. Însă va avea un mare impact asupra carierei tale. Data viitoare când o să luăm cina aici, toată lumea se va uita la tine, nu la mine.

Sosi şi şampania; de astă dată, Emile îl lăsă pe ospătar să destupe el sticla. Ridică paharul, într-un toast.

– Beau pentru misterul tău, spuse el.

– Misterul meu! am repetat eu, arborând o mină à la Mata Hari.

Dar Emile vorbea serios. Îşi rezemă braţul de spătarul scaunului meu, aşteptând să mă opresc din chicotit.

– Râzi? mă întrebă el, ridicând o sprânceană.

– Puţin, am răspuns, simţindu-mă stingherită fiindcă îmi fusese atât de greu să mă stăpânesc.

– Dar de ce, când eşti atât de închisă în tine, atât de enigmatică... Nu ţi se pare misterios? Crezi cumva că te-am descifrat greşit?

– A, nu, am scuturat eu din cap. Câtuşi de puţin. Sunt măgulită şi cred că asta mă face să fiu şi puţin nervoasă. Aşa că, ce să fac – chicotesc.

– Vezi, tocmai la asta mă refeream. O actriţă ca tine, cu milioane şi milioane de fani, se simte stânjenită când i se fac complimente. Găsesc calitatea asta absolut încântătoare, declară el, atingându-mă pe ceafă cu degetul.

Acum ştiam ce se întâmpla. Emile comandă mâncarea, vorbindu-i chelnerului, dar fără să-şi ia un moment ochii de la mine. „Ad-o la Paris,

răspândeşte zvonul că sunteţi amanţi, oferă-i un rol şi ţine-te de cuvânt." Aveam să ajung în pat cu Emile Balfour înainte de crăpatul zorilor.

Capodopera culinară care ni se aduse arăta ca vopselele pe o paletă. Legumele tăiate în felii delicate, contrastând atât de viu cu sosul de şofran... micuţele fire de mentă... bucăţelele roz de carne de scoică... feliile subţiri de friptură rece... Pe la jumătatea antreului, un ospătar îi şopti ceva lui Emile. Acesta îşi ridică ochii spre tavan, cu un aer exasperat, apoi se aplecă spre mine.

– Sunt căutat la telefon şi nu pot să refuz. Mă scuzi un minut?

– A, desigur.

Am început să plimb bucăţelele de mâncare prin farfurie, creând insulițe de sos. Minutele treceau, iar eu deveneam tot mai încordată. Simţeam că mai aveam doar foarte puţin timp în care să mă hotărăsc *ce să fac.* Pe tot parcursul acelei călătorii, mă lamentasem în legătură cu târguielile: dă-mi iubire, în schimbul sexului; dă-mi iubire, şi-ţi ofer loialitate; dă-mi un rol în filmul tău, iar eu îţi voi da tot ce-mi ceri. Că doar nu mă sileau sub tortură să fac un anumit lucru. Urcam de bunăvoie pe treptele de aur. Toţi bărbaţii cu care mă culcasem la viaţa mea fuseseră drăguţi, iubitori, atrăgători. Puteau spune cu deplină îndreptăţire că-i iubeam pe toţi – atunci, ca şi acum. Până şi pe John Luddington. Ne dăruiserăm unul altuia plăcere, iar ei îmi dăduseră, în plus, şi sentimentul de a fi iubită.

Când Lily şi cu mine mergeam la liceu, iar Margo încă mai era în clasa a opta, crezuserăm în versurile cântecelor de dragoste: Oscar Hammerstein, Carly Simon, Jackson Browne, Cole Porter. Gândindu-mă acum la unul dintre ele, am început să-l fredonez, cu privirea ațintită asupra frizei cu heruvimi. Surorile mele şi cu mine mergeam cu Volvo, toate trei pe bancheta din față, trei fete ațâțate, intonând cântecele, timp în care Margo fuma, iar Lily „dădea țâțu'" mașinilor care veneau din sens opus. Oare aş fi făcut un lucru chiar atât de rău dacă m-aş fi culcat cu Emile Balfour? O vreme, am cântărit în minte o asemenea posibilitate, apoi mi-am reproşat singură faptul că mă gândisem la aşa ceva. Cu trei săptămâni în urmă, mă îndrăgostisem de Sam Chamberlain. Oare avea vreo importanță că nu primisem nicio veste de la el? Îmi dădeam seama că n-ar fi trebuit să conteze. Ştiam că ar fi fost mai bine să mă agăț de o credință oarbă, numărând zilele până reuşeam să mă întorc acasă. Dragostea *lui* pentru mine era genul acela pe care-l căutasem ani în şir. Emile nu era decât un regizor, deşi foarte chipeş, care-mi oferea un rol fabulos şi o grămadă de bani pe măsură. Era timpul să învăț să fac deosebirea între una şi alta.

La întoarcerea lui Emile, îmi mâncasem toate feliile de friptură cu sos din farfurie. L-am întâmpinat cu un zâmbet larg.

– Ceva important?

– Nimic care să nu poată aştepta.

Chemă ospătarul şi comandă espresso şi *glace caramel.*

Ca şi cum ar fi aşteptat tocmai acest semnal, un bărbat în smoching porni spre masa noastră, cu un reportofon în mână, iar când ajunse, începu să-i vorbească lui Emile în franceză. Cu un gest elegant, Emile îi indică latura opusă a mesei, iar chelnerul aduse imediat un scaun. Am înţeles imediat despre ce era vorba – doar aveam experienţă! Emile îi vânduse acelui reporter pontul că urma să luăm cina la *Les Ambassadeurs* şi că avea permisiunea să ne intervieveze după comandarea desertului.

Foarte ceremonios, ziaristul făcu loc pe masă pentru reportofon, îl puse în funcţiune şi suflă în microfon. Apoi, rezemându-şi antebraţele pe faţa de masă albă, se uită solemn când la Emile, când la mine.

– Circulă un zvon... începu el, fără nicio inflexiune în glas, ca şi cum s-ar fi pregătit să ne întrebe ceva despre un transplant sau despre corupţie, nu despre un film.

– Mă scuzaţi, am spus, dar nu v-am reţinut numele.

Omul îl privi întrebător pe Emile, apoi se *relaxă.*

– *Pardonnez-moi.* Mă numesc Claude Troublais, *Mademoisselle* Cavan. Sunt gazetar.

– Dar ştiai deja *asta,* Una, nu-i aşa? întrebă Emile, făcându-mi cu ochiul.

Am dat din cap.

- Se zvoneşte, reîncepu Claude, că tocmai aţi distribuit-o pe *Mademoiselle* Cavan în următorul dumneavoastră film. Filmările vor avea loc în Corsica. E adevărat?

– Claude, toată lumea ştie că urmează să fac acest film în Corsica. Ştirea a apărut deja în presă. E o realitate, nu un zvon.

Pentru prima oară, pe buzele lui Claude apăru un zâmbet.

– OK, dar cum rămâne cu Una Cavan? Am auzit că se negociază contractele, iar acum vă vedem aici, la *Les Ambassadeurs*. Cine este agentul dumneavoastră, *Mademoiselle*?

– Georgianna Atwood, am răspuns, gândindu-mă ce încântată avea să fie Georgie, când îşi va vedea menţionat numele în paginile tabloidelor.

– Şi este adevărat? Că vă negociază contractul cu avocaţii lui Emile Balfour?

– Una ar prefera să nu discute despre asta, Claude, interveni Emile, în timp ce-mi acoperea mâna cu a lui. Să zicem doar că, dacă avem puţin noroc, vom ajunge la o înţelegere.

– Atunci, a spus da?

Pe chipul lui se citea surescitarea, ca şi cum ar fi fost vorba despre fratele lui, sau cel mai bun prieten.

Emile dădu din cap spre mine, dându-mi de înţeles că era cazul să spun şi eu ceva.

– Probabil, am răspuns.

– *Magnifique!* exclamă Claude, bătând din palme.

Apoi se întoarse spre Emile şi începu să-l chestioneze în franceză, la fel cum făcuse şi Arnaud în seara aceea, la Palace. Şi de data asta, eram exclusă, dar acum nu mă mai deranja. Stăteam acolo, simţindu-mă sigură de mine. Eram Una, nu Delilah sau Anya. Îl iubeam pe Sam Chamberlain, nu pe Emile Balfour. Lui Emile îi mulţumeam din toată inima, dar nu m-aş fi culcat cu el din recunoştinţă. Aveam să joc în filmul lui. Spectatorii din întreaga lume urmau să citească „Celebrity File" şi să creadă că Emile şi cu mine eram amanţi. Sam ştia că nu eram, fiindcă imediat ce se termina şi acest interviu aveam să-l sun. Până atunci, aşteptând ca reporterul să plece, mă uitam prin sala de mese, la fiecare mesean, la fiecare heruvim, şi fredonam *Loads of Love*. În acel moment, simţeam într-adevăr că debordez de iubire.

Singură, în camera mea, m-am dezbrăcat şi mi-am pus cămaşa de noapte albă. Apoi, m-am aşezat în fotoliu şi am format numărul lui Sam de la New York.

– Alo? răspunse pe un ton întrebător glasul lui cald pe care-l recunoşteam atât de bine.

– *Bonjour!* La telefon, steaua ta de cinema, i-am spus, săltând în fotoliu de emoţie – mă simţeam atât de *conectată!*

– Una?

M-am cam dezumflat. Nu părea deloc în culmea fericirii.

– Da, Una sunt. E proastă legătura?

– Nu, nu. Se aude perfect.

„Atunci, de ce vocea ta sună atât de ciudat?", am întrebat în sinea mea, furioasă.

– Ia ghici! Am primit rolul! Tocmai am terminat de luat cina cu Emile, aşa că să nu-ţi faci griji pentru ce vei citi în ziar, a fost doar o cină normală de afaceri, cu un reporter la desert, dar mi-a oferit *rolul!*

– Bravo. Felicitări. Când începeţi filmările?

– Vara viitoare. Va trebui să stau în Corsica din iunie până-n septembrie. Corsica e o insulă în Mediterana – franceză, deşi e mai aproape de Italia; se zice că ar fi foarte aspră şi sălbatică, şi...

Îndrugam verzi şi uscate. Am tras adânc aer în piept şi am încercat să nu mă mai tot întreb: *ce-i în neregulă, ce-i în neregulă, ce-i în neregulă...*

– Am fost în Corsica. E excelentă pentru scufundări, cu excepţia curenţilor. Sunt foarte periculoşi. Cunosc un biolog care a fost absorbit într-o grotă subacvatică de un curent.

Ei, poftim, acum purtam conversaţii transatlantice despre profesiunile noastre. Minunat. Câteva secunde domni liniştea. Eram dezolată, dar trebuia să întreb:

– S-a întâmplat ceva?

Pauză. Respiraţie. Pauză şi mai lungă.

– Nu, mai nimic.

– Haide, spune-mi.

– Am zis că nu s-a întâmplat nimic.

– Atunci, de ce vorbeşti pe tonul ăsta?!

– Păi, cred că-i vorba de pozele cu tine şi Emile Balfour pe care le tot văd prin ziare.

– *Poze?* Doar de două ori m-am întâlnit cu el... De trei, dacă pui la socoteală şi proba, dar acolo am fost mai *mulţi*...

– Da, ştiu că-i o singură fotografie, dar circulă prin tot oraşul. Sunteţi noul cuplu la modă.

– Credeam că *noi* suntem.

– Mda, şi eu.

Ce emoţionant! Sam era gelos. Eu însă, în loc să mă simt iubită şi dorită, nu ştiam ce să fac. Şi n-aveam nici cea mai vagă idee cum să-l liniştesc. Lipseam de lângă el de mai mult timp decât petrecuserăm împreună în Watch Hill. Aşa că am trecut la subiect:

– Ascultă, mâine mă întorc la New York. Voiam doar să-ţi spun.

În caz că te *interesează* – ce glumă!

– Bun. Mă bucur. Sună-mă când ajungi acasă.

– Sigur că da.

O pauză.

– Noapte bună.

Mă aşteptasem să se bucure pentru mine, să vibreze de pasiune, să-mi promită că avea să mă aştepte la aeroportul Kennedy... Când Emile se gândise să înrămeze în inimi roşii titlul filmului *Împreună pentru totdeauna,* eu mă gândisem la revederea cu Sam. Iar acum zăceam pe spate, uitându-mă la decoraţiunile din ipsos de pe tavan. N-aveam somn în Hôtel de Crillon, dar la fel de bine aş fi putut să fiu şi-n magherniţa din Bruxelles. Insomnia e tot insomnie.

16

În timpul zborului înapoi spre New York, Jason mi-a pus tot felul de întrebări despre probă şi despre intenţiile mele de a renunţa la serial. Discutam cu nervozitate, ca şi cum, în vreme ce dialogam, gândurile ni s-ar fi îndreptat în direcţii diferite. Îmi imaginam bule cu replici deasupra capetelor. Bula lui James conţinea o imagine cu el şi Terry, stând spate în spate, cu nişte expresii furioase pe chipuri, întrebându-se: „De ce?" În bula mea se afla o imagine cu mine şi Sam, tot spate-n spate, tot cu expresii furioase pe feţe, şi cu întrebarea: „Cine?"

– Deci, ce crezi, după cele patru luni de filmare în Corsica, ai să te întorci la *Dincolo...?* mă întrebă Jason, jucându-se nervos cu paharul de whisky.

– Nu ştiu. Depinde.

– Mda, s-ar putea să obţii un rol în alt film.

– Sau, poate, Chance mă va înlocui.

– A, de-asta mă îndoiesc. Ţine atât de mult la tine...!

Am încercat să mă gândesc la o replică politicoasă. În timp ce stăteam la taclale, vremea trecea mai repede, iar eu nu mă mai iluzionam că Sam se hotărâse, totuşi, să-mi facă o surpriză şi să mă aştepte la aeroport.

– Va trebui să găsească o nouă femeie care să-i trezească interesul lui Beck, am spus.

– Ce-a zis când i-ai povestit despre probă?

– Încă n-am vorbit cu el. I-am trimis doar o telegramă.

– Nu-mi vine să cred că vei juca într-un film. Aproape că aș fi în stare să te omor.

– Mulțumesc, i-am spus, zâmbindu-i.

Era atât de plăcut să mă bucur de invidia colegilor! Jason știa prea bine la ce mă refeream, așa că-mi zâmbi și el. Acesta a fost singurul moment, în tot timpul drumului, când între noi s-a stabilit efectiv o legătură. Dar, imediat, ne-am reluat valsul diversiunilor, punând întrebări politicoase, dând răspunsuri și mai politicoase și întrebându-ne ce avea să se întâmple la sosirea în New York.

Terry îl aștepta pe Jason la aeroport. În timp ce treceam prin vamă, l-am putut vedea lungindu-și gâtul și fluturându-și mâna.

– Am știut eu, murmură Jason, expirând prelung; pe față și gât îi sclipeau broboane de sudoare. I-am cumpărat și un cadou de la Stuttgart, pentru orice eventualitate.

Pentru prima oară în aproape trei săptămâni, a trebuit să iau un taxi.

Apartamentul meu mirosea a praf încălzit de soarele verii. Am deschis o fereastră, ca să las să intre puțin aer de octombrie. Oktombraer. Mă ducea cu gândul la Germania și la bere. Apoi, mi-am verificat corespondența. Făceam toate

mișcările ca și cum aș fi improvizat pentru Emile Balfour: femeia singură se întoarce acasă din Europa. Nu aveam nici măcar un câine, care să mă aștepte la vreun hotel pentru animale. O secundă, m-am gândit să dau un telefon la Margo sau la Lily, ca să le pun la curent cu detaliile pe care nu le menționasem în telegrame, dar până la urmă n-am făcut-o. M-am așezat la masa din bucătărie, simțindu-mă foarte departe de casă.

Îi spusesem lui Sam că aveam să-l sun la întoarcere. Conștiincioasă, i-am format numărul de-acasă, dar nu răspunse. Probabil era tot la Columbia, și cum numărul lui de la birou nu-l aveam, m-am gândit mai întâi să sun la centrală, după care însă mi-am amintit ce lezată mă simțisem la Paris și m-am dus în dormitor, ca să mă culc căci eram obosită ca urmare a decalajului orar.

Un promontoriu fermecat... În somn, am visat că mă aflam la Watch Hill, cu Sam, lângă zona întunecată a malului. Dintr-odată, m-am trezit într-un Brigadoon romantic din Noua Anglie... *Dincolo de pod*... dincolo de curcubeu... unde pot să se întâmple lucruri care nu s-ar întâmpla niciodată în New York sau în realitate în general. Dormeam, mă trezeam, dormeam, mă trezeam... Prin minte îmi trecu expresia „pe apucate", într-unul dintre acele momente de trezie care alternau cu visele. În aceeași clipă, am smuls receptorul din furcă și am format din nou numărul lui Sam.

– Alo? răspunse el pe același ton întrebător, pe care-l adoptase și atunci când îl sunasem de la Paris.

– Bună, Sam. M-am întors.

– Eşti în New York?

– De fapt, sunt chiar în apartamentul meu. Şi în patul meu.

– Ai luat cina?

Cina? Cât era ceasul, de fapt?

– Nu, încă n-am mâncat.

– OK, mai zi o dată, ce adresă ai? Vin eu acuma, cu ceva. Doar dacă nu vrei să vii tu pân-aici.

Venea la mine. Am alergat la baie şi mi-am examinat ochii în oglindă. Tulburi şi încercănaţi. Mi i-am clătit cu apă rece, regretând că nu aveam timp să mă culc şi să-i acopăr cu pliculeţe de ceai umede, pentru vreo zece minute. Am tras pe mine o pereche de blugi decoloraţi, pe sub cămaşa de noapte albă, şi am început să mă plimb prin apartament până la sosirea lui. L-am auzit sunând la uşa de jos şi am apăsat pe butonul de deschidere, ca să intre. Apoi, m-am învârtit prin antreul cât o debara, în timp de ascultam cum urca liftul, tras de cablurile sale vechi şi scârţâitoare. Primul etaj, al doilea, tot mai sus, tot mai aproape... Apoi uşile liftului se deschiseră, iar Sam Chamberlain apăru pe palier. Era chiar de cealaltă parte a uşii mele. Mă dusesem tocmai în Europa şi revenisem la New York, şi în sfârşit nu ne mai despărţea decât o uşă şi nimic mai mult – niciun ocean, niciun cablu transatlantic, niciun „Celebrity File" Am mai aşteptat o jumătate de secundă după ce a bătut la uşă, apoi am înlăturat şi ultima barieră.

Am rămas nemişcaţi, uitându-ne unul la altul. Părul lui părea mai lung, nu la fel de răvăşit cum era în Watch Hill. Bronzul i se mai ştersese, iar în jurul ochilor căprui avea mici riduri albe. Erau ochi de faun, şi exprimau bucuria de a mă vedea. I am recunoscut cămaşa de oxford albastră, sacoul de tweed maro, pantalonii kaki. Singurul articol vestimentar nou pentru mine erau pantofii negri şi cu vârf lat, în locul tenişilor rupţi şi fără şosete. În mâna stângă ţinea o pungă cu mâncare chinezească aromată.

– Bună, salută el când intră în apartament, aruncându-şi braţele împrejurul meu şi apăsându-mi pe spate punga cu mâncare fierbinte, în timp ce mă săruta, îndelung şi tandru, până când am simţit că mă topesc în braţele lui.

– Ce fericită sunt că m-am întors, am şoptit, cu buzele lipite de gura lui.

– Ce fericit sunt şi eu că te-ai întors, murmură şi el.

I-am luat punga din mână şi am pus-o pe bufetul imaculat din bucătărie. Ţinându-ne de mână, ne-am dus în dormitor, unde patul încă era cald după somnul meu recent şi agitat. Lumina portocalie caldă a lămpii mele de citit aşternea prin cameră umbre discrete. Abajurul era din sticlă chihlimbarie pe care erau pictate două personaje zbenguindu-se; îl cumpărasem de la un comerciant de antichităţi care-mi spusese că data din secolul al XIX-lea. Sam se uită la el, apoi la bibliotecă, la biroul înalt de mahon, la balansoarul de răchită,

familiarizându-se cu toate. Apoi, mă privi din nou, şi am început iar să ne sărutăm, ca şi cum am fi încheiat un acord nerostit să nu întrerupem contactul fizic pentru mai mult de câteva secunde la un moment dat. Îndesându-mă în el, i-am putut simţi erecţia prin haine. Mă apăsa în burtă. Sărutările noastre erau acum mai blânde, fiindcă ştiam că aveam tot timpul la dispoziţie. Îmi dădeau o senzaţie de leşin.

Ne-am îndepărtat unul de altul. Chipul lui Sam exprima surpriza, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să mă vadă acolo, în faţa lui.

– Ce? l-am întrebat amuzată, dar el nu făcu decât să surâdă, clătinând din cap.

– Nu-mi vine să cred că te-ai întors.

– Nici mie nu-mi vine să cred. E o senzaţie cu totul diferită de cea de la Watch Hill.

– Ba nu e diferită deloc.

Mă privea drept în ochi, în timp ce începea să-mi descheie nasturii cămăşii. Nu purtam sutien; Sam îşi coborî capul spre sânii mei şi începu să-mi sărute sfârcurile. Îşi descheie cureaua. Am auzit scrâşnetul fermoarului desfăcut. Mă aşeză pe pat, iar eu m-am lăsat pe spate, privindu-l cum se dezbrăca în lumina portocalie. Penisul său se înălţa în unghi ascuţit faţă de abdomenul plat, legănându-se când se aplecă să-şi dea jos pantalonii, precum şi atunci când veni spre mine, pentru a-mi scoate şi mie blugii. Îmi privi trupul, despre care ştiam că era foarte alb. Am schiţat o mişcare pudică de a-mi acoperi sânii cu mâinile, dar el mi

le luă într-ale lui şi le ţinu pe pat. Când se lăsă peste mine, am simţit cât de fierbinte-i era trupul. Ma făcea să uit de aerul răcoros al lunii octombrie ne învăluia. Mă sărută pe gât, apoi pe gură, până când am avut din nou senzaţia de leşin. Mă sărută pe tot trupul, de sus şi până jos. Am închis ochii şi l-am simţit dând drumul mâinilor mele. Apoi începu să mă sondeze uşor cu limba, până m-am cutremurat într-un orgasm violent.

Dar Sam nu avea de gând să-mi lase vreo clipă de răgaz. Îngenunche deasupra mea, astfel încât să mă uit drept la trupul lui, iar eu l-am apucat de şoldurile înguste, trăgându-i-le în jos ca să-i sărut penisul. Tremuram de frig, fiindcă trupul lui nu mai era lipit de al meu, ca să mă încălzească. Probabil îşi dădu seama, căci se culcă lângă mine şi mă întoarse pe o parte, după care începu să se mişte încet, într-un ritm sacadat. Se repezea înainte şi-napoi; niciodată nu mai făcuserăm dragoste aşa, cu torsul lui lipit de spatele meu, şi mă simţeam surescitată la maximum. Mă atingeam cu degetele, ceea ce-l excita şi pe el tot mai tare, cuprinzându-mă cu braţul ca să-mi atingă sânii, răsucindu-mi între degete un sfârc, apoi şi pe celălalt, ceea ce mă făcea să gem de plăcere. Am simţit că eram pe punctul să juisez în timp ce el îmi strângea convulsiv un sân în mână, şi i-am auzit expiraţia fremătătoare care mă duse cu gândul la un războinic, apoi am atins amândoi orgasmul, eu cu vreo douăzeci de secunde mai târziu decât el.

Au fost cele mai lungi douăzeci de secunde din viața mea.

– Uluitor... murmură el zâmbind, în timp ce mă strângea și mai tare în brațe.

– Acum te-ai convins că ceea ce scria în „Celebrity File" n-avea nicio bază reală? l-am întrebat, cuibărindu-mă sub pătură, la pieptul lui.

– Da, sunt foarte ușurat. Ai putea să mă consideri paranoic, dar ar fi trebuit să fii aici, să vezi cum e să intri-ntr-un magazin și să-ți vezi fața zâmbind dn toate tabloidele de pe stand. Cu Băiatul Drăgălaș Emily.

– Emile, l-am corectat. Nu e un om rău. Voia doar puțină publicitate pe gratis.

– A, sigur. Da' pun pariu că s-a și dat la tine.

Încă nu știam cum să interpretez acea ultimă seară la Crillon, când Emile mă atinsese pe ceafă. Tatăl meu ar fi spus că era un avans.

– Mă rog, așa, puțin... Dar l-am respins categoric.

– Totuși, cred că te-a și tentat. În fond, noi doi nu mai fuseserăm împreună de mult timp, și nu erai obligată să-mi fii credincioasă.

– Mă rog, și da, și nu... am recunoscut, simțindu-mă dintr-odată foarte profundă. Vreau să zic, nu ne-am jurat unul altuia iubire eternă, dar pe de altă parte, am *spus* că ne iubeam – deși n-am primit nicio scrisoare de la tine, tot timpul.

– Glumești! Am trimis o mulțime, la Nürnberg. În ziua plecării tale, chiar, am scris una lungă, în camera din turn. Matt și Margo au insistat să stau acolo.

– Chiar...?

Mi-l imaginam uşor pe Sam scriindu-mi, singur şi părăsit în camera din turn, pe acelaşi pat unde făcuserăm dragoste în timpul furtunii cu descărcări electrice.

– Niciuna n-a ajuns la mine. Tu pe ale mele le-ai primit?

– Trei dintre ele. M-au împiedicat să dau crezare poveştii despre tine şi Emily.

Era minunat să ştiu că şi Sam avusese aceleaşi îndoieli ca mine. Asta mă făcea să mă simt mai uşurată.

– Te-am iertat. Şi acum, povesteşte-mi despre film.

N-am omis niciun amănunt. I-am rezumat povestirea, apoi i-am spus cum se desfăşuraseră probele, oferta, aranjamentele pentru vara viitoare.

– Patru luni, hmm?

– Da, patru luni, ceea ce pare cam mult, dar cred că vor trece destul de repede.

Vorbeam cu o veselie forţată, încercând să-mi ascund teama că o despărţire de patru luni ar putea reprezenta o încercare prea grea pentru firava noastră legătură. Dar aveam o fantezie: aceea că va obţine o subvenţie ca să studieze algele din Corsica sau din apropiata Sardinie, şi că o să putem locui împreună, la fel ca Anya şi Domingo, într-o căsuţă albă cu zorele la ferestre. Urma să fim cununaţi de preotul îmbrăcat în negru al parohiei şi să ne petrecem după-amiezile de vară tocând frunze de măslin şi sărutându-ne unul pe

altul, pe crestele colinelor. Târându-l pe Sam/ Domingo departe de curenții submarini periculoși și de Gangster. O căsătorie cu Sam. Gândul mă făcu să mă cuibăresc la pieptul lui.

A doua zi, Sam plecă la lucru în timp ce eu încă mai dormeam. Chiar înainte de ora amiezii, am sunat-o pe Lily.

– Dulceață, bine ai venit! mă întâmpină ea pe un ton atât de sigur pe sine și încrezător, încât am intrat imediat la bănuieli. Nimeni, la vârsta ei, n-ar fi trebuit să fie autorizat să spună „dulceață".

– Mi-ați primit mielul? am întrebat-o.

– Da, l-am primit. A fost foarte drăguț. Și lui Henk i-a plăcut. Ai fost o dul... o scumpă, că l-ai trimis.

– Mă bucur că v-a plăcut.

Intrasem deja în alertă. Lily părea și mai schimbată decât ultima oară când vorbisem cu ea. Avea un lustru, un înveliș care încă nu se uscase perfect, și voiam să văd dacă reușeam să i-l fisurez puțin.

– Nu vreți să veniți la mine la cină, tu și cu Henk? Mi-e dor să vă văd și aș vrea să-l cunoașteți și pe Sam. Îl mai ții minte pe Sam?

– Glasul de la Watch Hill?

– Exact. Ce zici, mâine puteți?

– Mâine... Hmm... Stai puțin să mă uit în agendă. Poți să aștepți la telefon?

– Sigur.

Am aşteptat cu răbdare în timp ce Lily acoperea receptorul cu palma şi frunzărea nişte hârtii.

– De fapt, mâine nu prea pot.

Făcu o pauză şi am auzit-o inspirând zgomotos, ca şi cum ar fi plâns.

– Lily, ce-ai păţit?

O pauză.

– Absolut nimic. Ce te face să mă întrebi *asta?*

Vorbea pe un ton, de parcă „asta" ar fi fost cea mai scandaloasă întrebare.

– Nu ştiu. Pari... tulburată.

– Nu sunt tulburată deloc.

Din nou respiraţii întretăiate.

– Am primit telegrama ta. Felicitări pentru film.

Vorbea pe un ton sec.

– Îţi mulţumesc. De fapt, aş dori foarte mult să sărbătoresc cu tine. Ce-ar fi să ne vedem azi la prânz? Am să-ţi cumpăr un *milkshake*. Trebuie să bei cât mai mult lapte, nu?

– Credeam că vrei să iei cina cu mine *şi* cu Henk, se răsti ea, ignorându-mi întrebarea. Ce s-a întâmplat, nu-ţi mai place de Henk?

– Ba îmi place, dar aş dori să ne mai vedem şi singure, numai noi două, din când în când. N-avem voie să ne destăinuim câteva secrete?

Ea pufni. Un râs acru, aşa cum râdea Delilah când voia să-i plaseze lui Beck câte o aluzie: nu înţelegi *nimic*.

– Una, ştiu că tu nu eşti măritată, aşa că nici nu mă aştept să înţelegi. Eu nu am niciun secret faţă de Henk. Dacă vrei să mă vezi, va trebui să te întâlneşti cu noi amândoi.

Era de-a dreptul bizar. Aveam senzația că visam – un vis de tip carusel, care se tot repetă la nesfârșit, învârtindu-se în cerc fără să ajungă nicăieri, și din care nu poți scăpa. Dacă-i invitam pe amândoi la cină, Lily mă refuza. Dacă o invitam numai pe ea la prânz, mă acuza că nu-l puteam suferi pe Henk. Oare *chiar* nu-l puteam suferi pe Henk? Începeam să cred că avea dreptate.

– OK, am spus, aș vrea să iau cina cu tine și Henk. Când v-ar conveni?

– Când ne-ar conveni? repetă Lily, îngânându-mă. Ce formalistă ești! Jur, Una, că mă simt de parcă nici nu te-aș mai cunoaște.

– Și eu încep să am aceeași impresie apropo de *tine,* am replicat pe un ton ridicat. Lily și cu mine stăteam la cele două capete ale firului, în laturile opuse ale orașului, și plângeam. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat cu tine, am insistat.

– Nimic. Sincer. Iartă-mă, mă simt vlăguită. Nici nu știi cât mă obosește sarcina asta.

– Vreau neapărat să te văd.

– Și eu vreau neapărat să te văd. Și mi-ar face plăcere să-l cunosc și pe Sam. Margo zice că-i un tip extraordinar.

– Așa și este.

– Am să te sun diseară – după ce vorbesc și cu Henk. E bine așa?

– Bine, am răspuns, închizând telefonul și adormind din nou, ca efect al decalajului orar.

Dar Lily nu m-a mai sunat.

17

În săptămânile care au urmat, eu şi Sam ne-am făcut reciproc cunoştinţă cu câţiva dintre prietenii noştri cei mai apropiaţi.

La o gustare oferită de soţii Schutz, într-o sâmbătă dimineaţă, cu prilejul premiilor câştigate de serial şi a distribuirii mele într-un film de Balfour, Sam şi cu mine stăteam în livingul cenuşiu şi golaş al mansardei din Park Avenue, uitându-ne prin fereastra terasei spre ceaţa de noiembrie, în timp ce Billy ţinea ambele mâini ale lui Sam într-ale ei.

– Chance, Billy, aş vrea să-l cunoaşteţi pe prietenul meu, Sam Chamberlain.

– Încântată, Sam, spuse Billy, cu o licărire în ochi.

Îşi schimbase puloverul pe gât, nespălat, cu un bluzon de muselină, anume pentru acea ocazie, şi vedeam că pe gât şi pe braţe i se făcuse pielea de găină. Umezeala pătrunsese peste tot, în pofida aburilor calzi care şuierau prin ţevile instalaţiei. Ploua de şapte zile neîntrerupt.

– A, ăsta-i unul dintre ulcioarele tale? întrebă Sam, aplecându-se spre un vas înclinat, plin cu măceşe şi iarbă-de-baltă.

Fără să-i dea drumul, Billy îl conduse mai aproape. I-am privit pe amândoi, cu senzaţia că-l adusesem pe Sam la mama acasă. El vorbea cu Billy, lăudându-i oalele, ţinându-şi încrucişate pe piept

brațele lungi, ca și cum ea i-ar fi povestit cele mai interesante întâmplări din lume. Luându-l din nou de mână, Billy îl conduse într-o altă parte a încăperii, unde pe rafturile unei etajere înalte erau expuse alte ulcioare goale. După felul cum le priveau, mi-am dat seama că-l invitase să-și aleagă unul ca să-l ducă acasă. Apoi m-am gândit la adevărata mea mamă. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că, atunci când o să i-l prezint în fine și ei, Sam se va purta cu ea la fel de fermecător ca acum. Ea, însă, va adopta o atitudine diferită. O să se arate destul de prietenoasă, în stilul ei superficial, însă va deveni timidă și evazivă dacă Sam va încerca să se apropie prea mult de ea. Atunci, o s-o zbughească din loc ca un mustang.

Biroul lui Sam de la Columbia, aflat la jumătatea unui coridor întunecos, de la etajul întâi al unei clădiri gotice enorme, mă surprinse. În timp ce mă îndreptam într-acolo pentru prima oară, făceam aceeași greșeală ca în ziua aceea, la Watch Hill, când îl văzusem pe Sam citind o carte și mă așteptasem să fie un tratat de oceanografie, nicidecum un roman polițist intitulat *Locul întâlnirii: Bagdad.* Îmi închipuisem biroul lui Sam ca pe sanctuarul unui savant, cu teancuri de cărți cu titluri în latină acoperind linoleumul de pe jos și grămezi de ziare umplând toată tăblia biroului lat. Nu-mi imaginasem tablouri pe pereți, nici perdele la fereastră.

Avusesem dreptate în privința înghesuielii. Toate suprafețele erau acoperite cu manuscrise, foi volante, cărți și ziare. Dar atmosfera era intimă, încăperea având o personalitate surprinzătoare în raport cu clădirea aceea atât de mohorâtă. Sam își pusese pe perete o reproducere uriașă după Matisse, unul dintre decupajele jazz viu colorate, cu titlul *Les Bêtes de la Mer* – „Fiarele mării" Mai erau acolo o fotografie alb-negru a ambarcațiunilor din portul Padanaram, o colecție decolorată de flori sălbatice ofilite, conservate într-o ramă cu geam. La ferestrele mari atârnau niște storuri din hârtie de orez, cam îngălbenite. Venisem să mă întâlnesc cu Sam pentru a merge la cină și nu mă puteam abține să privesc în jur. Era prima oară când îl vizitam. De obicei, venea el la mine și, desigur, fuseserăm împreună la Hanul Ninigret.

Mi-o prezentă pe asistenta lui de cercetare, o studentă drăguță și supraponderală de la Columbia, pe nume Christie Clendennin. Christie purta o cămașă bărbătească albastră, uzată și roasă, peste niște pantaloni verzi de doc. Părul blond și lățos îi cădea în ochi, și nu se deranja să și-l dea la o parte. Se mișca încet și greoi, ca și cum n-ar fi avut niciun motiv să se grăbească. Într-un oraș ca New York, unde fiecare mișcare și fiecare gest se calculau în funcție de nivelul de eficiență, Christie era o anomalie. Avea să devină o oceanografă excelentă – făcând toată ziua plajă pe puntea unui vas ce se legăna alene pe valuri.

– Îmi pare bine, Una, mă salută ea, zâmbindu-mi larg, când Sam făcu prezentările.

Apoi puse cu grijă miezul bananei din care mânca pe coaja de care o curățase, aflată la rândul ei deasupra unei grămezi de hârtii mototolite, şi-şi şterse palma de pantaloni. Avea o strângere de mână fermă şi cleioasă.

– Şi mie, Christie, am răspuns. Am vorbit foarte des la telefon cu tine, iar acum mă bucur că pot să-ți asociez vocea cu o față omenească.

Lily încă nu-l întâlnise pe Sam. Mă gândeam la asta – la felul cum, pentru oamenii importanți din viața fiecăruia dintre noi, Sam şi cu mine eram încă doar nişte voci. Dar acest lucru începuse să se schimbe. Mă aflam față-n față cu Christie şi-i zâmbeam.

– Sam, va trebui să facem ceva în legătură cu seminarul acela de la Yale, spuse ea, plimbându-şi degetul peste un calendar de pe biroul lui Sam. Ai să ții prelegerea aia, sau ce-ai de gând?

– Te-ai gândit la vreun subiect suficient de amplu încât să-mi umple cinci zile? replică Sam.

– Cinci zile? am repetat eu. Când?

– La începutul lui decembrie, îmi răspunse Christie. Dacă mă ajută să-mi formez măcar o vagă idee despre ceea ce vrea să facă.

– Ascultă, pe ăia-i doare-n cot de prelegerea mea. Când vin şi aici, la noi, diverşi vizitatori, despre ce vorbesc? Despre nişte cercetări obscure, şi nimic altceva. Iar cercetările mele sunt la fel de obscure ca ale tuturor celorlalți.

– Aşa e, îi dădu dreptate Christie, înclinând din cap spre mine. Probabil Sam ţi-a spus cum merg treburile aici. Nu-l interesează neapărat cercetările profesorului Schmo, cum nici pe Schmo nu-l interesează ce face Sam, dar trebuie să se poarte frumos unul cu altul, ca să primească subvenţii, fiecare de la instituţia celuilalt.

– Ei, lasă, Christie, că nu-i chiar aşa, interveni Sam. Mă interesează şi cercetările altora.

– Da, ale lui *Willander,* nu?

Ce simţ ciudat al umorului!, mi-am spus. Cum puteau doi oameni angrenaţi în activităţi atât de dificile, ca oceanografia, să aibă asemenea atitudini ironice, când eu, actriţă de telenovelă, nu reuşeam să văd părţile amuzante din *Dincolo de pod?* Aveam câte ceva de învăţat de la ei, mi-am zis.

– Vrei să mergem la cină? mă întrebă Sam.

– Du-o la Acropolis, îi recomandă Christie. Îţi place mâncarea grecească?

– Păi, sigur...

– Acolo au cele mai bune sărmăluţe în foi de viţă, continuă Christie, începând să saliveze, cu ochii înceţoşându-i-se uşor, nostalgic. Şi souvlaki. Sau, şi mai bine, musaca...

– Patronul a vopsit toate suprafeţele din local, completă Sam. Până şi becurile.

– Asta e tipic pentru tine, Chamberlain! comentă Christie, lăsând să-i scape un oftat exasperat. Cina înseamnă mâncare, nu becuri pictate. Nici nu mă mir că eşti aşa de slăbănog.

– O auzi? îmi spuse Sam. Hai, îngraşă-mă.

Am zâmbit, şi am lăsat-o pe Christie să-şi recupereze banana şi s-o mănânce în continuare, în timp ce îşi relua lucrul.

În hol, ne-am întâlnit cu Victor Parkson. Se uita la un panou de avizier verde, acoperit cu hârtii care fâlfâiau ca nişte pânze în curentul de aer cald de la o instalaţie supraîncălzită de deasupra lui. Tuburile de neon din tavan făceau să-i strălucească chelia, pe care şi-o mângâia distrat. Partea dinapoi a capului îi era brăzdată de nişte însemne. De la distanţă, crezusem că era bătrân şi tatuat, dar de aproape mi-am dat seama că avea câţiva ani mai puţin decât mine.

– Vic, ea e Una Cavan, mă prezentă Sam, oprindu-se lângă avizier. Părul său negru începu să fluture uşor în curentul de aer.

Un zâmbet se aşternu pe chipul lui Vic. Îi puteam distinge perfect forma capului şi-mi imaginam cum arăta ca schelet, fără carne pe oase. Mi-am dat seama imediat că făcea chimioterapie pentru vreo formă sau alta de cancer.

– Sam mi-a spus că joci în serialul ăla. Prietena mea se uită la el.

– E atât de neobişnuit să fiu recunoscută pe culoarele academiei, am spus, perfect conştientă de faptul că mințeam. Vizita făcută lui Margo şi Lily la Brown, cu doi ani în urmă, reprezentase o încununare a faimei mele. Toate studentele mă recunoscuseră. Acum, însă, voiam să vorbesc, să-l împiedic pe Victor să observe că-mi dădusem seama de boala lui. Avea pe ceafă şi cap mici săgeţi

albastre şi roşii, indicând locurile spre care radiologul trebuia să-şi îndrepte razele. Radiologie şi chimioterapie, simultan; începea să mi se facă rău.

– Cum merge tratamentul, Vic? îl întrebă Sam.

Nu-l întreba... De ce-a trebuit să-l întrebi?, mi-am spus, uitându-mă peste umărul lui Vic, la un anunţ de pe panoul de afişaj.

Vic ridică din umeri.

– Nu prea grozav. Dar prefer aşa, decât să-mi mai fac şi alte operaţii. Cine poate şti? Pe Desmond l-ai văzut azi?

Sam îşi dădu ochii peste cap.

– Desmond, ce bou încălţat! Pe toţi ne trec năduşelile din cauza lui.

– Cine-i Desmond? am întrebat eu, bucuroasă că schimbaseră subiectul.

– Şeful de catedră, răspunse Vic. El îi dă lui Sam tot ce are de lucru.

– Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, am spus, ocolind în continuare problema lui Vic – dar Sam, nici gând! Îl luă pe Vic de braţ.

– Să ai grijă de tine. Toţi facem eforturi ca să te ajutăm.

– Ştiu, răspunse Vic.

Când am ajuns cu Sam în casa scării, urâtă şi întunecoasă, am grăbit pasul cât am putut, luându-i-o înainte. Îl auzeam cum se străduia să mă prindă din urmă.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă el, ajungând în dreptul meu abia după ce ieşiserăm în curtea luminată slab de razele asfinţitului, pe Morningside Heights.

– A, nimic, am răspuns.

– Te deranjează Vic?

– Arată ca şi cum ar fi cu un picior în groapă.

– E foarte grav bolnav. Are o tumoră în limbă, dar de murit, n-o să moară.

– Şi eşti sigur că vrea să vorbească despre asta cu oricine-i iese-n cale?

– Păi, sunt sfătuitorul lui, Una. Tot timpul discutăm despre problema asta.

– Totuşi, eu nu-i sunt sfătuitoare. Abia ne-am cunoscut. Probabil că i se pare umilitor să vorbească despre boala lui cu o străină.

Mă gândeam la tatăl meu, cu câtă grijă îşi păzise secretul radioterapiei.

– Vic are nevoie de sprijin. Nu cred că-l interesează de unde îl primeşte.

– Eu nu-s chiar atât de sigură.

Mi se tăiase complet pofta de sărmăluţe în frunze de viţă şi de admirat becuri pictate. Îmi venea să mă duc acasă singură, să mă vâr în pat, să-mi trag plapuma până sub bărbie şi să mă uit toată seara la televizor, plimbându-mă de pe un canal pe altul. Mai întâi, dezastrele relatate pe un ton sec la actualităţile locale, apoi vreun game-show sau două, şi în sfârşit câteva comedii de situaţie. În schimb, l-am lăsat pe Sam să mă târâie până la Acropolis, unde a comandat Demestica pentru amândoi. Demestica mă ducea cu gândul la Domestica, şi am început să mă întreb dacă doream într-adevăr să rămân îndrăgostită de Sam, sperând să ajung în starea de beatitudine ma-

trimonială şi casnică când, într-o zi din următorii patruzeci şi cinci de ani, unul din noi avea să moară, dacă nu chiar amândoi în acelaşi timp? Până şi rotocoalele multicolore de vopsea aplicată pe toate suprafeţele din restaurantul zgomotos mă duceau cu gândul la săgeţile albastre şi roşii de pe capul lui Victor Parkson.

– Vasăzică, eşti oceanograf, spuse Henk, privindu-l cu un aer superior pe Sam de la obişnuitul lui loc de onoare din bibliotecă. Sam stătea într-unul din cele două fotolii care flancau şemineul, în timp ce eu şi Lily, al cărei trup dobândea proporţii tot mai mari, stăteam pe canapea. De fiecare dată când simţea copilul mişcând, mă lua de mână şi mi-o punea pe burta ei.

– Întocmai, răspunse Sam.

– Un doctor al mării, deci. I-auzi, mai avem un doctor în cameră, îi spuse Henk lui Lily, pe un ton ironic menit să sugereze că numai *unul* dintre noi era doctor adevărat.

– Cred că oceanografia e fascinantă, comentă Lily, luându-mi mâna şi punându-şi-o pe şoldul drept. Ăsta-i capul, îmi spuse ea.

Apoi i se adresă lui Sam:

– Dintotdeauna m-a interesat foarte mult tectonica plăcilor. Deriva continentală, şi toate celelalte.

– Da, branşa geofizică a oceanografiei, completă şi Henk. De pe vremea când toate masele de pământ ale lumii formau doar un singur continent uriaş, numit Gondwanaland.

– Te interesează oceanografia? îl întrebă Sam.

Henk ridică mâna, cu un aer disprețuitor.

– Mă rog, nu mă interesează efectiv. Am prins doar şi eu câte ceva, de ici, de colo... Probabil de la vreun pacient.

Cât de inteligent trebuie să fii, ca să înveți oceanografia „prinzând şi tu câte ceva... de la un pacient"?, mi-am spus.

– Henk are nişte pacienți de-a dreptul fascinanți, adăugă şi Lily. Dragule, spune-le despre *neguțătorul de diamante.*

Iar Henk le povesti pe larg despre un pacient care, după cum o corectă el pe Lily, nici vorbă să fie „neguțător de diamante", ci era *broker* de diamante, cel mai bogat din tot Amsterdamul, de fapt. Îi plătise lui Henk onorariul medical în bani gheață, plus o frumoasă colecție de diamante nemontate, care se aflau acum în seif, împreună cu restul comorii lui Henk Pacienții erau atât de *recunoscători,* când le salvai viața!

– Şi am auzit că eşti tot istoric al artei, la fel ca sora voastră, tocmai îi spunea Sam lui Lily.

Am urmărit expresia lui Henk, sperând să-l văd dezumflându-se că fusese întrerupt în plină autoglorificare, dar chipul lui rămase impenetrabil ca de obicei.

– Totuşi, nu practic, preciză Lily.

– Da, dar cred că eşti una dintre cele mai bine informate vizitatoare ale muzeelor din New York, continuă Sam.

– S-ar putea să devină doctor docent, peste câțiva ani, după ce vor mai crește copiii, spuse Henk, ținându-și buzele într-un zâmbet fudul.

– Sau poate chiar muzeograf, ca să câștige și un salariu, am adăugat eu.

– În familia asta, avem o părere excelentă despre serviciile publice, preciză Henk, privindu-mă încruntat, ca pentru a mă incinta... Ori de câte ori mă uitam la el, aveam senzația că mă provoca la duel pentru vreun motiv secret. (Motivul, desigur, era Lily, dar nu mă grăbeam să recunosc asta. Sau, mi-era teamă s-o fac.)

– Ce fel de servicii publice? se interesă Sam.

– Colectare de fonduri, muncă voluntară... Oamenii în situația noastră, în calitate de profesioniști, au această responsabilitate, nu ești de aceeași părere?

– Nu prea am timp pentru muncă voluntară, spuse Sam. Dar la colectări de fonduri mă pricep. Hristoase, dacă nici eu nu știu să fac rost de fonduri... Orice om de știință își dă seama de faptul că subvențiile netezesc drumul.

– Da, dar subvențiile astea îți netezesc *ție* drumul. Trebuie să începi să-ți folosești talentele ca să aduni bani pentru cei nevoiași, pentru promovarea artelor...

Sam îmi zâmbi, peste întinderea trandafirie de covor persan.

– Mă rog, la progresul artelor contribui în felul meu.

O clipă, Henk păru să nu înțeleagă.

– Adică, te referi la Una?

– Mda. Nu peste mult timp, va scoate criticii din minți, cu *Împreună pentru totdeauna.*

– Înțeleg... murmură Henk, ridicând privirea spre tavan.

Dar Lily era mândră; altceva n-o interesa. Rolurile în filme erau ceea ce ea, Margo şi cu mine speraserăm întotdeauna să obțin, mai devreme sau mai târziu. Şi la Emile Balfour, pe deasupra! Îmi strânse mâna, apoi şi-o puse pe ombilic.

– Îl simți? mă întrebă.

Un apendice în formă de V îi împinse pielea din interior, apoi se retrase. Am dat din cap, simțind cum mi se umpleau ochii de lacrimi. În burta voluminoasă a lui Lily viețuia o micuță jumătate de Cavan. Era şi Voorhees pe jumătate, dar având-o ca mamă pe Lily, urma să fie o ființă minunată. Părea uluitor că până acum n-o observasem pe Lily cea gravidă; dintr-odată, era magnific de uriaşă, iar ultima dată când o văzusem mi se păruse slăbănoagă ca o mireasă.

– Mie nici acum nu-mi vine să cred că o să ai un copilaş, am spus încet.

– Sigur c-o să am – sunt fertilă precum câmpiile din Kansas, îmi şopti şi ea. Ochii-i străluceau şi, cu toate că părul ei blond îşi pierduse o parte din luciul de altădată, din cauza transferului temporar al vitaminelor în organismul copilului, pielea-i arăta de parcă n-ar fi intrat niciodată în contact cu aerul New Yorkului. Îmi țineam mâna

pe abdomenul ei, aşteptând mişcarea următoare. Îi zâmbeam lui Lily, care le surâdea lui Sam şi Henk, când deodată chipul ei se împietri şi-mi împinse mâna la o parte. Am ridicat privirea tocmai la timp ca să-l văd pe Henk cum se încruntase, dezgustat.

Toţi se uitară spre foc, încercând s-o ignore pe Lily, care începuse să suspine fără zgomot. Într-un coş de fier, pus pe vatra de piatră, se aflau câteva crenguţe subţiri, adunate de pe plajă; mă întrebam de unde le culeseseră Lily şi Henk – sau dacă nu cumva le cumpăraseră de la vreo florărie. În florăriile din New York se vindeau multe feluri de plante, de la ficuşi până la mărăcini. Dintr-odată, Henk pufni zgomotos:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai de gând să te duci să plângi în camera ta?

Lily se ridică în picioare cu multă demnitate, ţinând seama de gabaritul ei şi de faptul că se chinuia să nu scoată niciun sunet, şi ieşi repede din cameră, încrucişându-se din mers cu Ilsa. M-am ridicat ca s-o urmez.

– Stai aici, îmi ordonă Henk.

– Mai taci dracului din gură! m-am răstit şi am luat-o la fugă după Lily. Îi auzeam paşii bocănind pe dalele de marmură ale holurilor, dar nu reuşeam s-o văd. Parcă aş fi fost în labirintul dintr-o casă a ororilor, undeva într-un parc de distracţii. Mă uitam înnebunită prin încăperi pe care nu le mai văzusem niciodată: o cameră de cusut plină de tipare decupate din foiţă şi petice

de catifea şi mătase; o cameră de flori plină cu chiuvete de inox şi cozile tăiate ale unui pogon întreg de gladiole şi irişi; o cameră cu un televizor, pe ai cărei pereţi erau agăţate puşti cu patul bătut în sidef, o lance şi câteva portrete ale aceluiaşi bărbat, în uniformă completă de paradă – vreun strămoş războinic al lui Henk, fără îndoială; camere imaculate una după alta, toate decorate în tonuri de verde şi galben. Transpirată, în panică, am găsit-o în sfârşit pe Lily la capătul unui coridor lung, destul de departe de bibliotecă pentru a fi sigură că suspinele nu i se auzeau. Erau sălbatice şi înspăimântătoare. N-am să uit niciodată cum mi-au străpuns inima.

Zăcea cu faţa în sus pe un pat enorm, astfel încât abdomenul proeminent i se înălţa ca o insulă din mare, şi cu degetele de la picioare îndreptate spre tavan. Şi se tânguia de parcă i-ar fi murit copilul şi mai multe nu.

– Lily? am spus, aşezându-mă lângă ea şi luând-o de mână.

Mi-o strânse atât de tare încât începu să mă doară. Apoi, când plânsul i se mai potoli, slăbi strânsoarea. Am avut timp să mă uit prin cameră, să-i văd masa de toaletă acoperită cu cutii de bijuterii şi mici flacoane de cristal cu parfumuri şi farduri, stativul de haine ale lui Henk, susţinându-i costumul închis la culoare şi pantofii negri (ţinuta pentru funeraliile pacienţilor lui mai puţin recunoscători?), miniaturile în ulei, cu rame aurite, de pe toţi pereţii.

– Lily? am repetat.

– Ce...

Vocea-i era seacă, de parcă s-ar fi simțit totalmente înfrântă.

„Ce?“ Am încercat să mă gândesc la un mod cât mai diplomatic de a formula întrebarea care-mi bubuia în minte: ce cauți tu lângă un zbir ca Henk?

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, pe cel mai blând ton de care eram în stare.

– Nimic. Am devenit foarte emotivă din cauza sarcinii.

– Lui Henk nu i-a *convenit* că puneam mâna să simt mișcările copilului.

La asta, Lily încercă să se ridice, cu chiu cu vai, în poziție șezând, dar am bătut-o ușurel pe umăr, așa că se lăsă la loc pe pernă. Ochii ei părea să arunce săgeți spre mine.

– Ei, și poți să-l învinuiești? Vreau să zic, sarcina e o perioadă cu semnificații profunde pentru un cuplu. Chiar nu vor să se amestece nimeni.

„Nu vor“, ca și cum n-ar fi avut nimic de-a face cu Lily – ca și cum „ei“, cei care „nu vor“, ar fi fost Henk și nevasta lui robotizată.

– Poate, dar nu crezi că vrem să ne implicăm și noi? Adică eu, Margo și mama.

– Sunt sigură că vreți, însă chiar credeți că aveți dreptul?

Vorbea pe tonul acela arogant pe care-l auzisem de-atâtea ori la telefon, devenit acum și mai pronunțat din cauza plânsului.

– De fapt, da. Nu-i iau nimic lui Henk, dacă vreau să te mai văd şi eu din când în când. Înţeleg că e soţul tău – am continuat, încercând s-o liniştesc – şi că vrea să te apere. Şi că sunteţi... fericiţi împreună, am încheiat, cu o voce gâtuită.

– Suntem. Foarte.

– Atunci, de ce nu mă lasă s-o simt pe aia mică mişcând? O porţi în burtă pe nepoţica mea, am spus zâmbind, dar Lily explodă:

– Şi mai e şi asta! Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că s-ar putea să ne dorim un fiu?

– De Henk sunt sigură, am lăsat să-mi scape, şi imediat mi-am regretat cuvintele. Lily mă privi cu o expresie plină de satisfacţie răutăcioasă:

– Vezi? *Nu*-ţi place Henk. De la-nceput şi-a dat seama. Numai fiindcă familia Cavan a fost dintotdeauna o dinastie de femei, eu nu-s obligată să duc tradiţia mai departe. Henk şi cu mine suntem împreună în situaţia asta, Una. Chiar din primul moment a ştiut că nu-l puteai suferi. Nu ştiu dacă din gelozie, sau – continuă ea netulburată, fără să-mi ia în seamă mormăielile de protest – fiindcă te deranja părerea lui că telenovelele sunt inferioare teatrului. Adevărul e că nu te respectă pe plan profesional. Nu pari capabilă să înţelegi faptul că Henk te place ca persoană, dar nu are o părere prea grozavă despre meseria ta.

– Henk are o părere mizerabilă despre mine şi ca persoană. Tot timpul a vrut să te păstreze numai pentru el, de când v-aţi cunoscut. De-asta o tot suni pe Margo, în Watch Hill, dar pe mine,

care stau la New York, nu mă cauți niciodată: fiindcă sunt prea aproape de tine ca să te simți în largul tău.

– Scuză-mă, Una, dar e ridicol ce spui. Asta nu-i decât încă un exemplu care dovedește cât de deformat judeci când e vorba de Henk. Mă iubește și pe mine, și familia Cavan.

„Familia Cavan" – Lily se și separase de noi; simțeam asta în vocea ei. Lily, apărând un bărbat care tocmai o forțase s-o respingă pe sora ei cea încântată (adică, eu) și dornică să-i simtă mișcările copilului, după care o făcuse să fugă afară din cameră, plângând. Tulburată, mi-am lăsat capul în piept și am început și eu să plâng. Numai atunci când eram slabă și ea devenea stăpână pe situație, mă putea consola. Își răsuci pe deget o șuviță din părul meu.

– E-n regulă, Una, spuse ea încet. Căsătoria mea a adus niște schimbări enorme. Știu că toată lumea are nevoie de timp ca să se adapteze...

Am dat din cap, înghițindu-mi lacrimile.

– Și să știi că-mi place de Sam. Margo a avut dreptate în legătură cu el.

Din nou am încuviințat, sărutând-o pe frunte, și m-am întors în bibliotecă.

Henk și Sam așteptau în ușă. Sam avea mantoul pe el și-l ținea pe al meu pregătit. Mi-l întinse. Henk dădu din cap, cu aerul lui marțial.

– Ți-aș mulțumi dacă n-ai mai pronunța cuvântul „dracul" în casa mea, spuse el.

– Iar eu ți-aș mulțumi pentru că mi-ai mulțumit, am răspuns, luându-mi mantoul de la Sam și lăsându-mă condusă de el spre antreu.

– Imbecilo, mormăi Henk, printre dinții strânși.

– Nenorocitule, am mârâit și eu.

Pe trotuarul care mergea pe lângă East River, Sam mă strânse în brațe, pe când eu hohoteam cu fața înfundată în canadiana lui de schi. Un smoc de puf ieșea dintr-o ruptură, gâdilându-mă pe obraz. Furia îmi umplea ochii de lacrimi, împăienjenind luminile de pe Queensboro Bridge. De pe East River Drive, care trecea pe sub noi, se auzi claxonul unei mașini. Sau, poate, era goarna vreunui remorcher de pe fluviu. Sam mă mângâia pe păr.

– Ce nemernic, comentă el.

– Știu. Ți-am spus că o ține pe Lily prizonieră.

– N-ai exagerat.

– Și e o fată extraordinară! Sau, *era* așa... Nici nu mai pot fi sigură. S-ar putea s-o fi nenorocit pe viață.

– Oamenii se mai și schimbă.

M-am retras, privindu-l în ochii lui de un verde pal.

– Nu e un fleac – Lily este minunată. Situația asta *trebuie* să fie temporară. Ție ți-a plăcut?

– Da, dar n-a vorbit prea mult. Aveam senzația că fusese programată, sau că singură se autoprogramase.

Am clătinat din cap, refuzând cu îndărătnicie să cred un asemenea lucru.

Nu, e numai din cauza lui Henk. Dumnezeule, cât aş vrea să divorţeze de el! Până nu va fi prea târziu.

Prea târziu pentru ce anume? Suntem în noiembrie, iar în ianuarie o să nască.

Nu la asta m-am referit.

Atunci, la ce te-ai referit?

M-am încruntat, clătinând din cap.

Las-o baltă, am răspuns – dar numai fiindcă nu aveam idee ce să spun.

Într-o seară, pe când urcam spre apartamentul meu, Sam şi cu mine ne-am întâlnit cu Joe Finnegan şi o femeie gravidă, la cutiile de scrisori. Nu l mai văzusem pe Joe de luni de zile, încă dinainte de a fi plecat de la New York spre Watch Hill. Câteva secunde, am simţit tensiunea între omoplaţi şi înapoia ochilor, în timp ce încercam să anticipez lucrurile pe care Joe i le putea spune lui Sam. Mă aşteptam să se hlizească la mine pe la spatele lui Sam – dar, când colo, ochii i se umplură de lacrimi şi se îndreptară spre femeia însărcinată de lângă el. Părul ei, tuns cândva băieţeşte, crescuse, şi se mai şi îngrăşase cu cel puţin zece kilograme, dar am recunoscut-o în ea pe femeia cu care se plimbase pe Greenwich Avenue, în acea seară caniculară din vara trecută.

Una, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Patsy Connor, spuse el.

Încântată de cunoştinţă, am răspuns, apoi l-am luat pe Sam de mână. El e Sam Chamberlain. Joe Finnegan, Patsy Connor...

– Îmi pare bine, zise şi Sam.

– Ei bine, eu am să fiu tătic, adăugă Joe, cu lacrimile inundându-i ochii.

Tătic? *Spusese* cumva Patsy *Connor?* Ce avea să facă un tip macho ca Joe cu o femeie care-şi păstra propriul nume de familie după căsătorie? Era posibil...? M-am gândit şi la ipoteza de a avea un copil din flori, dar îmi veniră în minte imaginea solemnă a doamnei Finnegan şi catolicismul ei declarat, aşa că am alungat odioasa idee.

– Felicitări, Joe, am spus.

– Bravo! îl lăudă şi Sam, strângându-i mâna cu putere.

Patsy îi zâmbi lui Joe, sfioasă.

– Şi ne vom căsători la Crăciun.

Joe îşi şterse câteva lacrimi, cu vârful degetului arătător.

– Mda, aşa vrea puştiul. Toată familia ei trebuie să vină aici la nuntă, iar unul dintre fraţi nu se întoarce în State până-n decembrie.

– E la marină, ne explică Patsy.

– Aşa că, asta e: am dat-o pe spate în august, iar ea o ia cătinel, alege buchete de mireasă... Tu doar mă ştii, Una – nu-mi plac oamenii formalişti.

Am râs politicos.

– Da, numai gura e de tine, îl tachină Patsy. E mai emoţionat chiar şi decât *mine,* în legătură cu nunta. Recunoaşte, Joseph.

– Hai că vorbeşti prostii! o ciupi el de obraz. Da' serios, acuma, o s-o cam facem lată, la Wamataug Country Club, în Nyack. Sperăm să

puteți ajunge și voi doi. Mă omoară mama dacă nu te invit și pe tine, Una.

– Îți mulțumim, dar avem deja programată o nuntă la Crăciun. Se mărită Margo.

Joe clătină din cap.

– Iisuse Hristoase – voi, Cavanele astea... La fel de strâns unite ca întotdeauna?

– Cred și eu! am replicat, cu gândul la Lily.

– Ca boabele-ntr-o păstaie, completă și Sam.

– Nimic nu se compară cu o familie unită și fericită, remarcă Joe. Frații mei s-au bătut cu pumnii, ca să decidă cine va fi primul cavaler de onoare. Eu le-am zis: singuri hotărâți! Onoarea îi va reveni celui mai puternic.

Patsy îi dădu un pumn în braț.

– Ce monstru înfumurat ești! îl dojeni ea. Copiii probabil că n-au stat să se gândească nici zece secunde. Până la urmă, vor da cu banul la petrecerea burlacilor.

„Perfect", mi-am spus, „o femeie care nu se încovoaie în fața lui Joe Finnegan." Le prevedeam o viață fericită, deși cam agitată, împreună. Ne-am luat rămas-bun, iar Sam și cu mine am intrat în lift, lăsându-i pe Joe și Patsy să decidă care dintre ei avea cheia de la cutia de scrisori.

– Ăsta-i unul din foștii tăi iubiți? mă întrebă Sam.

– Da.

– Da?

Părea surprins. Se vedea cât se poate de clar că Joe și cu mine nu ne potriveam.

– Pentru scurt timp. E un tip drăguț.

– Nu mă îndoiesc. Se bucură că va fi tată. Oare chiar toți oamenii plâng de fiecare dată când sunt pe cale să devină părinți?

– Nu știu. Joe a plâns, Lily a plâns... Tu n-ai cunoscut niciun viitor părinte?

– Nu prea mulți. Cred că asta se explică prin faptul că oamenii de știință sunt niște inadaptați social. Ne petrecem cea mai mare parte din timp în laboratoare și pe nave, și nu ni se oferă aproape nicio ocazie de a întâlni Femeia Visurilor. Până acum.

Mă rezemă de peretele liftului și mă sărută. Am ieșit amândoi pe palier, iar eu am început să mă bat peste buzunare, în căutarea cheilor.

– Deci, eu sunt Femeia Visurilor tale? l-am întrebat.

Am găsit cheia și am vârât-o în broască.

– Da.

– Și care sunt visurile tale?

18

De Ziua Recunoştinţei, părinţii lui Sam participau la un seminar la San Miguel de Allende, în Mexic, şi i-au trimis lui Sam o *piñata* albastră în formă de măgăruş. În după-amiaza de duminică premergătoare acestei zile, zăceam amândoi în patul meu, înconjuraţi de hârtii, şi discutam despre felul cum aveam să ne petrecem sărbătorile. Mama mea ne invitase, împreună cu Matt, Margo, Lily şi Henk, la ea acasă. Analizam cu băgare de seamă această posibilitate. În ziare, erau prezentate tradiţiile familiale de sărbători. Pagina culinară conţinea reţeta de curcan cu garnitură de castane a bunicii autoarei şi cea de sos de portocale a bunicii soţului acesteia. La rubrica de băuturi erau enumerate cele mai bune vinuri roşii americane, cu referiri nostalgice la soiurile alese pe care probabil înaintaşele noastre le serviseră la cinele *lor*. Secţiunea de arhitectură ilustra o staţiune montană concepută de un singur om pentru a-i găzdui toată familia, în vacanţe; conţinea treizeci şi patru de paturi de campanie, fiecare cu vedere spre Mont Ellen, şi o masă în forma unei potcoave gigantice.

Eu, însă, nu mă simţeam pregătită să-i revăd chiar atunci pe Lily şi Henk, la atât de puţin timp după acea întâlnire penibilă. Data nunţii lui Margo se apropia cu repeziciune, iar familia avea să se întrunească din nou cu acea ocazie. Urma să mă

gândesc la asta, după care o să mi se pară ciudat să petrec Ziua Recunoştinţei departe de familie.

– Nu mă pot decide, i-am spus lui Sam.

– Mama ta ştie să gătească un curcan bun?

– Nu asta e problema – deşi n-a fost niciodată o bucătăreasă prea grozavă. Numai că nu sunt sigură că vreau deja s-o văd pe Lily. Pur şi simplu *detest* felul cum se poartă cu Henk.

– S-ar putea să fie mai bine pentru tine dac-o vezi. Poţi începe să faci planuri împreună cu Margo – nu vrei să-i organizezi o petrecere cu cadouri pentru copil?

Am clătinat din cap. Niciodată n-am putut suferi ideea petrecerilor cu cadouri. Femeile se duc acolo şi redevin puştoaice. Colecţionează panglicile şi lungesc cât mai mult despachetarea fiecărui cadou, având grijă ca benzile de scotch să nu rupă hârtia creponată, imprimată cu umbreluţe şi bobocei portocalii. Şi tot chiţăie.

– Nu, am răspuns, nu cred că Margo se dă în vânt după petrecerile cu cadouri.

– Atunci, poate reuşiţi s-o mai înveseliţi pe Lily, tu şi Margo. E prima ei sarcină; s-ar putea s-o sperie naşterea.

– Mă îndoiesc. Henk a convins-o că e una şi aceeaşi cu Maica Gaya.

Am remarcat nervozitatea cu care Sam începuse să întoarcă paginile. Şi ştiam ce-l irita: la un moment dat plânsesem pentru că Lily era nefericită, luându-i apărarea şi spunând că schimbarea stării ei de spirit era doar temporară,

iar în clipa următoare o condamnam şi-l blamam şi pe Sam fiindcă se situa pe poziţia ei. M-am întors pe-o parte, cu spatele spre el. Răsfoiam fascicula de arte şi divertisment, dar în sinea mea îmi spuneam: ce naiba să mă fac eu cu un bărbat care nu-i în stare să suporte o mică nehotărâre? Ce vrea de la mine, să fiu sută la sută consecventă? *Tot timpul?*

După o vreme, am început să citesc un articol. Era despre Kathleen Turner, actriţa care lansase telenovelele. Am început să râd. Sam nu mă întrebă de ce râdeam, dar îşi frecă piciorul de al meu, dându-mi de înţeles că-i plăcea cum ne citeam ziarele împreună, în pat. Ne plăcea să lenevim goi, duminica după-amiaza la ora două. Ne sculaserăm deja, luaserăm micul dejun şi ne întorseserăm în pat.

– Ia uite, ninge! remarcă el.

M-am rezemat într-un cot, lipită de trupul lui, ca să mă uit pe fereastra dormitorului. Fulgi mici pluteau prin văzduhul mohorât, contrastând atât de puţin cu cerul plumburiu-albicios, încât parcă nici n-ar fi nins.

– Prima zăpadă din anul ăsta, am spus.

Sam se aplecă spre mine, ca să mă sărute.

– Ca şi cum te-ai da în vânt după detaliile romantice.

Avea dreptate. Unele lucruri ca prima zăpadă, zona neagră a malului, forţele mistice ale naturii – reprezentând forţele mistice ale propriei mele naturi – le interpretam la fel ca ţigăncile care

ghicesc în cărțile de tarot. Prima zăpadă semnifica prepararea primului curcan care avea să fie al meu și-al lui Sam, și amânarea reuniunii de familie până la nunta lui Margo. O mai asociam cu atingerea penisului lui Sam, ca să se întărească. Propriile mele sfârcuri mă furnicau din cauza excitației; abia dacă mai aveam răbdare să aștept solstițiul de iarnă.

Mai aveam la dispoziție doar trei zile pentru cumpărături, înainte de Ziua Recunoștinței, așa că eram nevoită să-mi folosesc ca bază Studioul 3, de unde alergam prin oraș după cumpărături în fiecare pauză de filmări. Circula zvonul că Beck și Delilah aveau să fugă în Ajunul Crăciunului. Începând încă din prima săptămână a lunii decembrie, urmau să fie difuzate pe toate canalele o mulțime de reclame care conțineau aluzii în acest sens. După o amânare de două săptămâni a fimărilor, aveam gata episodul de Ziua Recunoștinței și ne pregăteam cu febrilitate pentru sezonul Crăciunului în Mooreland. Telespectatorii noștri loiali știau ce urma, chiar și fără toate acele semnale bătătoare la ochi. Delilah se tot îmbrăca în catifea roșie și petrecea mult timp privind contemplativ globurile aurii din pomul de Crăciun, în timp ce în surdină se auzea o versiune cu tremolouri a colindei *Stille Nacht*. Prin miracolele montajului de film, Art reușise să transforme globul din brad într-un mic ecran de cinema – ca o lanternă magică a memoriei lui Delilah –pe care

se derulau imagini romantice din ultimii şase ani petrecuţi alături de Beck: zbenguieli pe plajă, în zăpadă, pe câmpiile din Mooreland... primul lor sărut... lacrimile lui Delilah, când se revăzuseră după prima lor despărţire... chipul lui Beck, în timp ce Delilah deschidea cutiuţa cu primul ei inel de logodnă primit de la el... recenta lor revedere, după evadarea ei din închisoare... Da, plutea ceva în aer. O simţeam cu toţii, cei din *Dincolo de pod* şi telespectatorii. Era timpul ca, în sfârşit, Delilah şi Beck să se căsătorească.

Dar pe urmă? Ratingurile creşteau vertiginos în preajma nunţilor, şi se prăbuşeau imediat după căsătorie. Adeseori, soluţia lui Chance era aceea de a-l ucide pe unul dintre soţi. Şi, având în vedere faptul că urma să renunţ la serial ca să filmez la *Împreună pentru totdeauna,* Delilah era programată să moară spre sfârşitul primăverii. Un accident de navigaţie, o răpire pentru răscumpărare finalizată printr-un asasinat sau, pur şi simplu, o sinucidere – orice, cu condiţia ca trupul să nu fie găsit niciodată, iar Delilah să poată fi readusă la viaţă, cândva în viitor, dacă mă săturam de filme şi voiam să joc din nou în serial.

În pauzele de filmare, am cumpărat lumânări înalte, crem, pungi de celofan pline de alune în coajă, merişor proaspăt de la o tarabă coreeană de legume şi fructe de pe Broadway, o faţă de masă din pânză albă îngrozitor de scumpă, nişte napi de o consistenţă ceroasă, cinci kilograme de cartofi, câteva pâini albe cam vechi, salvie

proaspătă, pachete de sos instant – pentru orice eventualitate. În fecare seară, încărcată cu sacoşe de cumpărături, mă întorceam acasă cu taxiul, nu cu metroul. Cumpăram câte o revistă pentru femei care descria paşii spre o cină perfectă de Ziua Recunoştinţei.

CU PATRU ZILE ÎNAINTE: Comandă curcanul, cumpără alimentele neperisabile, comandă plăcintele.

CU TREI ZILE ÎNAINTE: Fă sosul de merişor, lustruieşte argintăria, verifică porţelanurile să nu fie ciobite, alege curcanul (dacă e congelat), începe decongelările.

CU DOUĂ ZILE ÎNAINTE: Cumpără zarzavaturi proaspete, alege plăcintele, taie legumele şi ţine-le în apă rece, pune masa de sărbători.

CU O ZI ÎNAINTE: Prepară cina şi aranjează-te să arăţi cât mai spectaculos.

Întrucât nu aveam la dispoziţie decât trei zile, eram nevoită să comprim etapele, ba chiar să le sar pe unele dintre ele. Am cumpărat un curcan proaspăt şi nişte mazăre congelată, de la Jefferson Market. Miercuri seara, stăteam aşezată la masa din bucătărie, aşteptându-l pe Sam să vină, şi citeam instrucţiunile pentru CU O ZI ÎNAINTE (de Ziua Recunoştinţei), ca să fiu pregătită să fac sosul, să le pun pe toate la fiert în momentele potrivite, să bag pasărea la cuptor destul de devreme ca s-o putem mânca la patru, când am auzit telefonul.

– *Allo!* făcu un glas.

Era străin, dar se auzea atât de tare încât parcă ar fi sunat de la o distanță de câteva case.

– Alo? am repetat.

– *Allo!* Aici Emile, sunt la New York!

În două minute, invitasem încă un musafir la cina de Ziua Recunoştinței. Emile Balfour era singur în oraşul meu; ce altceva aş fi putut să fac, decât să fiu ospitalieră?

– Noi, în Franța, nu sărbătorim „Ziua Recunoştinței", spuse Emile, plasând cuvântul între ghilimele, parcă pentru a sugera că o asemenea sărbătoare nici nu exista.

Sosise abia de trei minute şi stătea lângă Sam, pe canapeaua mea. Emile purta o cămaşă Vyiella galbenă, foarte elegantă, cu o broderie reprezentând un fir de pătrunjel negru cu auriu. Fuma. Avea părul ciufulit şi dat cu gel. Sam purta cămaşa albastră de oxford, dar din cauza vremii friguroase îşi pusese nişte pantaloni de catifea reiată bej în locul celor de pânză kaki. Emile nu părea să ia în seamă ostilitatea lui Sam. Eu, care mă tot agitam pe la bucătărie, scurgând în chiuvetă apa de la cartofii fierți, presărând nucşoară în toate oalele şi cratițele şi încercând să nu-mi pătez pantalonii mei marinăreşti de catifea electric-albastră, nu eram la fel de indiferentă – aşa că auzeam totul, şi în special lucrurile pe care Sam *nu* le spunea. Tăcerea lui friza grosolănia.

– Aşa că, iată-mă aici, să mă întâlnesc cu finanţatorii, când deodată aflu că-i o mare sărbătoare naţională, spuse Emile. Credeau că ştiu. Şi la urma urmei, cum a ajuns America să sărbătorească Ziua Recunoştinţei?

Stăteam la chiuvetă, cu o tigaie aburindă plină de napi, aşteptând răspunsul lui Sam. Nu se auzi niciunul. Am pus jos tigaia şi m-am repezit în living, unde Sam avea gura plină de stridii afumate şi obrajii umflaţi. Îşi ţinea un deget în sus, semn că avea să răspundă imediat ce înghiţea.

– De la Pelerini a început totul, am spus eu.

– John Alden şi Miles Standish, râse Emile, pronunţând numele „Miles" la fel ca pe „Emile": Emile Standish. *Acum* îmi amintesc şi eu povestea Pelerinilor voştri. Am auzit-o la şcoală, când eram mic.

– Ştii, Sam e din Padanaram, în sudul statului Massachusetts. E o localitate aflată foarte aproape de Plymouth Rock. Sam, de ce nu-i povesteşti lui Emile despre Plymouth Rock?

M-am întrebat dacă Emile remarcase monotonia monologului lui Sam, în timp ce-i vorbea despre turiştii care se duc la Plymouth, despre gardul de fier din jurul stâncii, despre cele mai neinteresante detalii. Am continuat să pasez napii, cu o vigoare sporită din cauza frustrării.

– Eu am fost pe *Calypso,* spuse Emile, într-un târziu. Odată, înainte de a începe să fac filme de ficţiune, am lucrat la un documentar despre Jacques Cousteau. Ce om extraordinar! Pe-atunci,

naviga prin jurul Madagascarului. Un oceanograf excepțional! I-a plăcut cum a ieşit filmul, şi mai zice şi acum că a fost cel mai bun film pe care l-a făcut cineva despre el. Am avut şi unele probleme, dă-mi voie să-ți spun. Când l-am coborât pe cameraman în mare, apa era plină de rechini, de tot felul. *Acum* există cuşti bune contra rechinilor, da' pe-atunci... vai şi-amar!

Mi-l puteam imagina uşor pe Emile clătinând din capul său elegant. Am mai presărat puțină nucşoară pe napi, grăbindu-mă să mă întorc în living ca să întrețin conversația.

Sam nu fusese deloc încântat să audă că-l invitasem pe Emile Balfour la cina de Ziua Recunoştinței. Ba chiar se înfuriase de-a binelea. Regretasem invitația aproape imediat ce o lansasem, dar ce altceva aş fi putut să fac? Omul care-mi oferise primul meu rol de film era la New York, singur, în timpul unei mari sărbători americane. Acționasem sub imperiul primului impuls. Impulsurile astea îmi cauzau necazuri atât de des, încât ar fi trebuit să mă învăț minte – dar eu, nici pomeneală! Nu făceam decât să dau din gură mai departe. Când Sam sosi la mine acasă, miercuri seara, m-a sărutat şi mi-a dat un buchet de crizanteme cam pleoştite. Apoi, când i-am spus că-l invitasem pe Emile la masă, am citit pe chipul lui o nedumerire ofuscată. Pe parcursul certurilor şi al perioadelor de tăcere care au urmat, niciunul dintre noi nu se mai ostenise să pună florile în apă. Acum, zăceau ofilite deasupra pubelei de

gunoi dn stradă. Probabil că vreo cerşetoare avea să le ia cu ea acasă, la Gara Pennsylvania. Speram ca măcar ei să-i aducă un dram de voie bună.

Sam nu putea înţelege cum fusesem în stare să-l invit pe Emile Balfour la cina „noastră" de Ziua Recunoştinţei, fără ca măcar să-l *consult* şi pe el. Ar fi trebuit să fiu mişcată de faptul că o numea „cina *noastră*" ca şi cum am fi alcătuit o familie, dar nu eram. Mă înfuriasem pe el pentru că-mi pusese judecata la îndoială şi fiindcă se purta nepoliticos cu oaspetele nostru. El se supărase pe mine fiindcă invitasem un bărbat despre care ziarele spuneau că ar fi fost amantul meu. Deşi eram furioasă pe el, nu puteam să-mi exteriorizez simţămintele. Mă învârteam întruna prin apartament, cu buzele strânse, ca într-un exerciţiu la facultatea de teatru: femeia asta e *ofuscată.* Sam se tot uita urât la mine şi, când rămâneam singuri, pufnea nervos. Amândoi clocoteam de furie.

Am scos curcanul din cuptor şi l-am pus pe bufet, ca să las sucurile să se adune timp de treizeci de minute înainte de a-i cere lui Sam să-l taie. Tocmai mă pregăteam să-l chem la bucătărie, unde urma să joc încă o scenă a dezamăgirii rănite, când i-am auzit glasul. Părea amuzat. Îi povestea lui Emile despre o scufundare în zona coastelor din Montauk, într-o cuşcă de rechini. M-am relaxat şi am verificat ultima oară lista, de-acum slinoasă, pentru Ziua Întâi.

Apoi, Sam intră în bucătărie ca să taie curcanul. I-am zâmbit, presărând făină fină în sos. Îmi zâmbi şi el. Fără o vorbă, cotrobăi prin sertarul bufetului, după trusa din piele cu setul meu de ustensile pentru tăiat carnea – o furcă fină de inox, cu doi dinţi lungi, şi un cuţit de Sheffield cu plăsele de os – pe care-l primisem în dar de la tatăl meu în anul când îmi luasem propriul apartament. Ustensilele se potriveau perfect în mâinile lui Sam. Trase cuţitul prin prima articulaţie, făcând să ţâşnească sucurile gălbui, limpezi. În living, Emile tocmai pusese un cântec al lui Terje Rydpal. Ştiam că nu putea să ne audă. Stând în spatele lui Sam, i-am încercuit mijlocul cu braţele şi mi-am rezemat obrazul de spatele lui, în timp ce el tăia feliile una după alta, perfecte.

– Nu-i rău curcanul ăsta, hmm? am întrebat.

– Mhmm, murmură el, binevoitor.

Mă aşteptam să şterpelească o bucăţică de carne, dar n-o făcu.

– Merge mai bine treaba cu Emile? V-am auzit discutând despre rechini.

– Merge...

Răspunsul lui scurt, declanşă în mintea mea un semnal de alarmă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu trebuia să-l inviţi, răspunse Sam, continuând să taie carnea.

M-am aplecat pe lângă el, ca să-i văd chipul, şi i-am întâlnit privirea rece ca gheaţa.

*

Cina a fost, în felul ei, un succes. Mâncarea era delicioasă. Sosul ieşise puţin cam prea gras, iar boabele de mazăre se sfărâmaseră, dar nimeni nu zise nimic. Numai eu am observat. Sam şi Emile povesteau despre diverse locuri de pe mare. A reieşit că Emile turnase filme în zone unde Sam studiase viaţa marină. Emile îi vorbi lui Sam despre *Împreună pentru totdeauna* şi-i spuse că era bine-venit să viziteze locurile de filmare, în Corsica. Sam îi mulţumi, zâmbind.

– Una ţi-a povestit despre fotografii din Paris? întrebă Emile. Toţi roiau în jurul ei.

– Am văzut cu ochii mei fotografia – toată America a văzut-o, răspunse Sam. Voi doi la nightclub.

– Ei, să nu-ţi faci griji, chicoti Emile, bătându-l pe umăr. Una abia se mai putea stăpâni; mi-a cerut să-i alung de-acolo. Nu-i aşa, Una?

– Aşa e.

Mă simţeam abătută; tensiunea de la masă era apăsătoare şi familiară. Încercam s-o identific. Am aruncat o privire spre Sam, care-i zâmbea lui Emile, ca şi cum ar fi fost cei doi membri fondatori ai unei noi frăţii. Bărbaţii se aliază instinctiv. De ce-mi făcusem griji că Sam avea să fie bădăran cu Emile? Acea perioadă iniţială de tăcere fusese trecătoare. Furia lui Sam nu avusese nimic de-a face cu Emile. Probabil că acesta îl privea cu compasiune pe Sam, pentru că se încurcase cu o scorpie ca mine. Şi mă

purtam ca o scorpie – deşi îmi consideram atitudinea justificată. Sam arunca priviri mai tandre curcanului decât mie. Eram pedepsită.

Mi-am mai turnat în pahar puţin cabernet sauvignon Grizzly Creek. Lumina lumânărilor îi dădea un luciu oranj-rubiniu. Am sorbit, apoi mi-am dat seama de ce tensiunea îmi părea familiară. Îmi amintea de serile din copilărie petrecute la cină, cu tatăl meu. Când îl apucau accesele de furie, se ducea drept la *Dunărea Albastră.* Apoi, timp de câteva zile în şir după aceea, îi trata cu răceală pe toţi cei de-acasă. La cină, întreba politicos cum fusese la şcoală, cum mai mergea pictura, dacă are cineva amabilitatea să-i dea şi lui piperul...? Tuturor ne dădea senzaţia că era îngrozitor de dezamăgit. Nu tocmai furios, ci doar mâhnit. Că se aşteptase la mai mult de la noi; de la viaţă; de la cina din seara aceea. Iar acum, Sam mă făcea să mă simt la fel: de parcă l-aş fi lăsat baltă.

Emile plecă imediat după plăcinta cu dovleac, iar Sam intră în bucătărie să mă ajute la spălatul vaselor.

– Nu e nevoie să te deranjezi, i-am spus eu pe un ton glacial.

– E-n regulă, răspunse el, aruncând resturile de napi în găleata de gunoi. Cina a fost delicioasă.

– Bun, am replicat, remarcând calificativul „delicioasă"; se referea numai la mâncare, nu şi la companie sau atmosferă.

Un timp, am continuat să curăţăm farfuriile de mâncare. Singurele sunete erau cele scoase de

furculiţe pe porţelan, ale resturilor căzând la gunoi, ale apei curgând, ale stomacului meu ghiorăind. Eram lihnită; simţeam o poftă nebună să înhaţ un copan şi să-ncep să-l rod, dar Sam trebuia să vadă cum îmi refuzam această plăcere. Numai aşa putea să-şi dea seama cât de rău mă făcea să mă simt.

– Curcanul ăla a fost foarte bun, spuse el.

– Mulţumesc.

Pe tot parcursul cinei, avusese grijă să-mi dea de înţeles că eu eram aia rea, iar acum îmi azvârlea un compliment.

– De ce te-ai purtat aşa de îngrozitor la masă? l-am întrebat, tremurând de furie şi foame.

– Ţi-am spus: eram supărat.

– Ai fi putut să fii mai drăguţ cu mine. Emile şi-a dat seama că era ceva în neregulă.

– Am fost drăguţ cu tine.

– La limită!

– Una, m-a deranjat că l-ai invitat la masă. Abia aşteptam să iau cina singur cu tine. Vrei să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Cu *el* te-ai purtat *excelent.*

– Credeam că voiai să fiu prietenos cu el.

– O, Doamne!

M-am uitat încruntată la tigaia cu curcanul. Ştiam eu că ar fi trebuit să cumpăr un rotisor de unică folosinţă.

– „O, Doamne", ce?

– Nici nu ştii cât de prost m-ai făcut să mă simt, fiind prietenos cu el şi rece cu mine. De parcă ai fi vrut să-mi dai o lecţie, ca să mă pedepseşti.

– Eram furios pe tine. Asta-i tot.

O vreme, niciunul dintre noi nu vorbi. Sam începu să spele vasele, în apa cu detergent, iar eu am început să le şterg. Mă simţeam dezumflată, ca şi cum mi-ar fi pierit toată pofta de viaţă. Marea mea poveste de dragoste, la fel ca toate predecesoarele ei mai neînsemnate, se apropia de sfârşit. Îmi dădeam seama de asta după graba cu care Sam înmuia farfuriile în apă şi le ştergea cu buretele, semn că abia aştepta să plece. Plafoniera ne scălda într-o lumină crudă, ca şi cum am fi fost doi actori pe scenă, jucând o tragedie.

Când termină cu vasele, întinse mâna după tigaia curcanului.

– Cu aia nu te deranja, l-am oprit.

– Cine-o s-o spele?

– O arunc, am răspuns, ridicând-o de pe bufet şi îndesând-o într-o pungă maro de cumpărături.

– Ce naiba, Una, era plină de unsoare! ţipă Sam, lăsându-se pe vine să şteargă cu buretele duşumeaua bucătăriei. Prin porii pungii se infiltra grăsimea gălbuie şi transparentă, picurând pe pantaloni lui Sam.

– Du-te de-aici, l-am alungat, împingându-l uşor. Las-o-n plata Domnului!

Se ridică în picioare, drept, uitându-se la mine de parcă l-aş fi pălmuit.

– Perfect.

– Poţi să şi pleci, dacă vrei.

– N-am spus că...

Am aruncat pe pardoseală ziarul din ajun, ca să absoarbă grăsimea. Instrucțiunile pentru Ziua Întâi nu pomeneau nimic despre o asemenea situație. Mă mișcam încet; lucrurile erau cât se poate de clare. Parcă aș fi văzut totul într-un vis: felul în care lumina din tavan se reflecta pe suprafața bufetului meu Formica, umbrele lăsate de aragaz și frigider pe dalele de gresie, ziarul îmbibat în untură... Respirația lui Sam. Ticăitul ceasului (dar eu nu aveam niciun ceas în bucătărie). Bătăile inimii mele.

– Ei, reluă Sam, vrei să plec sau nu?

– Tu vrei?

– Dar *tu,* ce vrei?

Am ridicat din umeri.

– Nu-mi pasă.

– Nu-ți *pasă?*

Sam începuse să se spele pe mâini. Smulse prosopul umed de vase, să se șteargă.

– Iisuse, Una, zi odată ce ai de zis! Vrei să plec? Ei bine, am să plec!

Și ieși din bucătărie. I-am auzit pașii: bocăneau sonor pe dușumea, începând apoi să sune mai înfundat pe covorul chinezesc din living, și din nou zgomotos, pe podelele din antreu. O ușă se deschise: își lua mantoul din debara. „Pleacă!" l-am îndemnat, în sinea mea. „Haide, pleacă odată! Și să nu te mai întorci. Niciodată, în veci să nu te mai întorci, în veci de veci de veci..." Încă mai repetam „de veci" în minte, când l-am auzit ieșind pe ușă. Am luat o mână de umplutură pentru curcan și am început s-o mestec.

*

Să-ți spui „Niciodată" când unul dintre visele tale iese pe uşă aduce ghinion.

Dar în zilele care au urmat m-am simțit răzbunată în chip straniu. Ca şi cum aş fi suspectat tot ce poate fi mai rău în natura umană şi s-ar fi dovedit că aveam dreptate. Fără frenezia pregătirilor pe care le făcusem pentru Ziua Recunoştinței, aveam senzația că zilele mele deveniseră complet goale. Mergeam cu pas greoi până la metrou, îmi continuam drumul prin subteran până la studio, jucam în fața camerelor de televiziune şi mă uitam melancolică la globurile pomului de Crăciun.

– Ai petrecut bine de Ziua Curcanului? mă întrebă Jason într-o după-amiază, între cadre.

Şedeam pe o canapea din decor, bând din ceşti cocktailul slab şi aromat pe care ni-l trimisese Margie MacDuff, prin intermediul lui Stuart.

– Nu.

– Nici eu. Sărbătorile mă indispun în cel mai înalt grad. Dar *sunt* emoționat de perspectiva Crăciunului. Am să mă duc cu Terry în Aruba.

– Nu mi-ar plăcea un Crăciun fără zăpadă.

– Nu eşti deloc politicoasă. S-ar cuveni să spui: „Ce noroc ai, Jason!", sau aşa ceva.

– Vai, ce noroc ai, Jason!

– Ceva nu-i în regulă în lumea ta, Una iubito, dar sper să se rezolve cât mai curând, spuse Jason, privindu-mă lung, cu îngrijorare.

*

Dar de ce ar fi fost nevoie ca să îndrept lucrurile? Vorbeam cu Sam în fiecare seară. Se simțea lezat fiindcă nu-l împiedicasem să plece; eu, la rândul meu, mă simțeam ofuscată fiindcă plecase totuși.

– Ești mai bine dispusă? mă întrebă el într-o seară, la telefon.

– Da, n-am nimic, am răspuns, cu un aer detașat.

– N-am vrut să plec, să știi, dar eram așa de furi...

– Știu că erai furios.

– Înțelegi ce simțeam față de Emile? Vreau să zic, e un tip de treabă, puțin cam egocentric, dar era ultimul om cu care aș fi vrut să iau cina de Ziua Recunoștinței.

– Ți-am mai spus, Sam – îmi pare rău pentru asta. Dar n-am avut încotro. Trebuia să-l invit.

Vorbeam cu mult calm și cu o mare stăpânire de sine. Se spune că bolnavilor de cancer, care au dureri insuportabile, li se dau uneori droguri halucinogene. Acestea nu alungă durerea, dar o fac să pară mai îndepărtată, ca și cum s-ar afla la două uși distanță de pacient, nu în craniul lui. Așa mă simțeam, în timp ce vorbeam cu Sam: prost, dar capabilă să vorbesc cu o anumită obiectivitate.

– Ascultă, Una, continuă el, ridicând glasul. Ai de gând să *vorbești* cu mine? Să-mi spui ce-ai de gând?

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a-ntâmplat.

– Nu mai tot spune că-ți pare *rău!* Nu vreau să-ți pară rău – gata, s-a terminat!

– Bine, am răspuns, întrebând în sinea mea: „Atunci, de ce-ai ieşit pe uşă?" Dar, dacă l-aş fi întrebat cu glas tare, l-aş fi făcut să se înfurie din nou. Mă aflam în aceeaşi dilemă ca pe vremuri, când tatăl meu pierdea nopțile, iar mie mi-era frică să țip la el. Dar Sam nu acționase din pică sau din disperare. *Re*acționase față de faptul că-l invitasem pe Emile Balfour la cina noastră de Ziua Recunoştinței. Cu cât mă gândeam mai mult, în timp ce Sam tăcea la celălalt capăt al firului, cu atât îmi dădeam seama mai clar că îi călcam pe urme tatălui meu. Dacă băutul la bar fusese cârja lui emoțională, a mea era menținerea armoniei cu toți oamenii din jur. Chiar dacă asta însemna să-l invit pe Emile, deşi nu voisem cu adevărat să vină, numai fiindcă mi-era mai uşor decât să nu-l invit. Riscam mai puțin să provoc resentimente. Desigur, ştiam că în cele din urmă aveam să mă confrunt cu mânia lui Sam, dar abordam toate incidentele în ordinea apariției. Renunțam la adevăr şi intimitate, în schimbul unei linişti temporare.

– Nu pot lua cina cu tine diseară, spuse Sam.

– De ce? l-am întrebat, readusă la realitate; durerea nu se mai afla la două case distanță.

– Christie şi cu mine trebuie să pregătim seminarul pe care-l voi ține la Yale. Joi plec la New Heaven

– Joia *asta?*

– Ştiai doar.

– Ştiam...?

Îmi spusese că urma să plece pentru cinci zile – dar... atât de curând?

– Totuşi, aş dori să te văd diseară, fie şi mai târziu, adăugă el.

– Am putea lua cina când vii. Dacă nu te deranjează să aştepţi.

– Speram să spui asta.

În drum spre casă, am luat metroul până la strada Fourteenth, iar de-acolo am pornit pe jos spre vest, către Hudson. Toate standurile de suveniruri forfoteau de cumpărători, răsunând de colindele cântate în ritm de salsa. Un Moş Crăciun de carton zâmbea din vitrina aburită a unui magazin de delicatese. Mi-am strâns sacoşa lângă trup.

La Bestfood, am început să-mi împing căruciorul printre rafturi. Mai întâi, mi-am propus să pregătesc spaghetti pentru cină, dar când am ajuns pe culoarul cu paste făinoase, nimic nu mi s-a părut tentant. M-am mai gândit la nişte piept de pui sauté, la sandvişuri cu friptură rece, la legume fierte în tigaie. Dar de fiecare dată când ajungeam la rafturile unde se găseau produsele respective, mă uitam lung la ele până când cutiile se înceţoşau în faţa ochilor mei, şi atunci plecam mai departe. Îi invidiam pe cumpărătorii ale căror cărucioare erau pline şi care înhăţau lucrurile de pe rafturi, semn că-şi plănuiseră cina de astă-seară încă din ajun – sau chiar mai dinainte.

În partea din față a magazinului, lângă o vitrină cu biscuiți de grâu fără sare, o femeie în costum german popular care-mi amintea de Bad Cannstatt împărțea eșantioane de biscuiți unși cu cremă de brânză bavareză – o pastă cu aromă de bere, stoarsă dintr-un spray. M-am oprit cu mâna pe mânerul cărucioriului, privind-o. Le zâmbea tuturor celor ce treceau prin apropiere.

– Sunt excelente pentru cocktailuri! îi spuse ea unei femei în taior negru.

Femeia luă o crochetă de pe tavă și-și văzu de drum, fără să-i mulțumească. Ce penibil, să ai treizeci și cinci de ani și să fii silită de patron să ieși în lume îmbrăcată în costum popular! Ori de câte ori nu mai trecea nimeni prin fața ei, femeii îi dispărea zâmbetul de pe buze. Își muta greutatea dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi durut-o picioarele. M-am întrebat dacă, în ghereta ei de carton, purta papucei bavarezi. Trecând prin dreptul ei, am luat o cutie de biscuiți și un spray de brânză și mi le-am pus în cărucior, zâmbindu-i. Îmi zâmbi și ea.

Din fața magazinului se auzeau scrâșnete de frâne. Tot ce aveam în coș erau biscuiții și crema de brânză. M-am așezat la coada de la casă, decisă să comand la cină pizza sau mâncare chinezească la pachet. O femeie îmi ceru un autograf, pe un număr din *Soap Opera Update,* apoi, alte două femei au înhățat la rândul lor câte un număr de pe raftul din spatele casei și le-au întins spre mine.

Casierița îmi factură nota de plată. Când bătu 4,32 dolari pentru cutia de brânză, am fost gata să-i spun că renunț.

Acasă, în timp ce-l aşteptam pe Sam, mi-am pus pe mine o pereche de blugi şi unul dintre tricourile lui vechi. Radiatorul fusese deschis toată ziua; l-am închis şi am deschis nişte ferestre. Până acum, iarna fusese umedă; tânjeam după un aer geros, dar în atmosferă plutea o căldură vagă. Mirosea a gaze de eşapament şi a covrigi; ştiam că precipitațiile urmau să fie sub formă de ploaie, nu de ninsoare.

Am dat drumul la radio, dar tocmai se cânta acea melodie în care gâştele gâgâie *Jingle Bells,* aşa că l-am închis la loc. Am hotărât să dau un telefon la gară, ca să aflu mersul trenurilor spre Watch Hill. Margo avea să se mărite peste două săptămâni. Hanul Ninigret urma să se umple de Cavani, Lincponi şi prieteni din toată țara. Margo spunea că Matt comandase o sută douăzeci şi cinci de metri de ghirlande de lauri, un molid albastru înalt de opt metri şi un porc de o sută cincizeci de kilograme, ca să fie făcut la frigare.

Când am sunat la gară, mi-a răspuns un robot care-mi spunea că toate liniile erau temporar ocupate, dar la apelul meu avea să răspundă primul agent care se va elibera. Am închis, m-am dus la bucătărie, m-am oprit în fața frigiderului şi mi-am dorit să fi cumpărat ceva pentru cină. Sau, cel puțin, pentru o gustare – pe crochetele cu brânză nu puteam să contez. Mă întrebam la ce oră avea să

sosească Sam. Luând în mână cutia cu biscuiți, am revenit în living şi am început să mă uit la televizor. Urmăream canalul unde se transmitea *Dincolo de pod,* deşi nu mă interesa cu adevărat emisiunea care tocmai se difuza. Era vorba despre o catastrofă aviatică survenită în Anzi. Mă uitam din loialitate, sau din plictiseală, ori cu speranța că avea să se dea şi una dintre reclamele la *Dincolo...,* cu o aluzie la fuga lui Delilah. Se făcuseră trei asemenea reclame, iar eu apăream în toate.

Când sosi Sam, adormisem. Descuie uşa cu cheia pe care i-o dădusem eu şi intră în apartament. Zgomotul mă trezi. Culcată pe canapea, l-am ascultat cum îşi scotea haina şi-şi lăsa servieta să cadă pe jos. Eram buimacă de somn, dar m-am ridicat într-un cot. Stătea în uşă, privindu-mă. Părul lui negru îi cădea în ochi, iar pe buze avea un zâmbet larg.

– Cât e ceasul? am întrebat.

– Unsprezece jumate. Revizuirea materialului a durat mai mult decât mă aşteptasem.

Am dat să mă ridic de pe canapea.

– Ar trebui să comandăm mâncare chinezească – cred că după miezul nopții nu mai livrează.

– Chiar ți-e foame?

– Nu. Doar somn.

– Şi mie.

Şi, luându-mă de mână, mă trase după el, intrând înaintea mea în dormitor.

Ne-am oprit lângă pat, în camera întunecată, sărutându-ne.

– Nu aprinde lumina, i-am spus, apucându-l de antebraț. Arăt îngrozitor.

– Prea târziu. Te-am văzut deja în living.

M-am vârât în așternut, pe când Sam își golea buzunarele. Își ținea portofelul într-un buzunar al pantalonilor, și carnetul de cecuri în celălalt, iar agenda și pixurile le avea în buzunarul de la piept. Era un om extrem de organizat. Existau toate șansele ca, în liceu, să fi fost genul de elev care folosea un înveliș protector de plastic pentru buzunare. M-am gândit să-l întreb, dar n-am făcut-o. În schimb, m-am ghemuit sub plapumă. Trecuseră multe nopți de când nu mai împărțisem patul cu Sam. În timp ce era la baie, m-am gândit la toate femeile din familia Cavan care se pregăteau de culcare în noaptea aceea – la toate, în afară de mama mea. Margo se cuibărea lângă Matt, în Watch Hill, Lily lângă Henk, la New York, iar eu încălzeam patul pentru Sam.

Intră în dormitor și aprinse lumina.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse el, când ajunse lângă mine.

– Și mie. Am avut impresia că n-aveai să te mai întorci.

– A trebuit să pregătesc seminarul.

– Ăsta-i singurul motiv pentru care nu te-am văzut?

– Da.

Nu l-am contrazis, deși știam că nu era așa. Mă speria gândul că Sam avea capacitatea de a se detașa de mine. Oricât de tulburată m-aș fi simțit,

aveam să optez întotdeauna pentru prezența partenerului, în pofida tăcerilor, strigătelor, certurilor. Prezența e totul. Eu n-aș fi putut să plec niciodată – să gândesc, să fiu singură, să cuget pe îndelete, să mă răcoresc, să mă calmez. Niciodată n-aș fi putut pleca, indiferent din ce motiv. În timp ce stăteam culcată lângă Sam, îi auzeam respirația regulată, înainte de a adormi. Mi-am strecurat brațul pe sub capul lui, petrecându-i-l pe sub bărbie. N-avea să mai plece nicăieri.

19

Delilah s-a măritat cu Beck în săptămâna dinaintea Crăciunului. Billy, apărând în rolul episodic al judecătoarei Deborah Buell, a oficiat căsătoria. Deși fericitul cuplu plănuise să se refugieze la o cabană de schi din Utah, Paul Grant aflase de intențiile lor și-și făcuse și el niște planuri în funcție de acestea. Nici nu putea fi vorba ca Delilah, fiica lui favorită, să se căsătorească fără ca el să i-o încredințeze ginerelui! Așa că, în noaptea dinainte ca Beck și Delilah să plece în „vacanță", Paul și soția lui (Selena, care începuse să-l otrăvească pe Paul adăugându-i cantități mici de arsenic în paharul de scotch pe care acesta îl bea în fiecare seară) au dat un dineu – având ca invitați toată familia Grant, câțiva cunoscuți din Mooreland și pe judecătoarea Buell. I-a cerut lui

Delilah, ca favoare specială pentru el, să poarte o anumită rochie albă de vară, foarte frumoasă.

– Rochia mea de vară? a exclamat Delilah. Dar, tăticule, e *Crăciunul!*

– Fă-mi hatârul, draga mea, o rugă Paul, cu o lucire în ochi.

Douăzeci de minute mai târziu, când Delilah apăru la conacul familiei Grant, fu uimită să constate că Beck şi tatăl ei erau îmbrăcaţi în smochinguri.

– Ce-i cu voi aici, în ţinuta asta de gală? întrebă ea.

Paul o sărută pe obraz, apoi îi oferi braţul.

– Mergem? o întrebă el, arătând cu capul spre living, unde stăteau aşezaţi toţi musafirii, privind nerăbdători peste umăr, spre holul în care aşteptau Delilah, Beck şi Paul. Beck o sărută pe Delilah pe celălalt obraz şi intră în living, pentru a se opri în faţa judecătoarei Buell şi a pomului de Crăciun. Cineva începu să cânte la orgă *Stille Nacht.* Ochii lui Delilah se umplură de lacrimi, în timp ce tatăl ei îi înmâna buchetul de trandafiri albi.

– O, tăticule! şopti ea.

Jennifer, mica ei fiică nelegitimă, îmbrăcată într-o rochiţă de catifea roşie, se tot trăgea de tivul din dantelă albă al acesteia.

– Mămico, ne măritäm? întrebă.

Cu ochii plini de lacrimi, Delilah râse.

– Da, iubito, ne măritäm.

Apoi, Delilah strânse braţul tatălui ei, şi cele trei generaţii de membri ai familiei Grant porniră pe culoarul dintre scaune.

*

Lacrimile mele erau adevărate. Am plâns pe tot parcursul ceremoniei. Aveam realmente senzația că Stuart MacDuff, în rolul lui Paul Grant, mă încredința lui Jason Mordant, care-l juca pe Beck Vandeweghe. În mintea mea, se amestecau cu James Cavan și Sam Chamberlain. *Da! Da!* repetam în gând răspunsul la întrebarea judecătoarei. Nici nu e de mirare că orice fată ține atât de mult la ziua nunții ei: atunci i se oferă iluzia supremă a protecției. Are ocazia să meargă pe culoarul dintre locuri la dus cu tatăl, iar la întoarcere cu proaspătul ei soț. Tatăl ei o încredințează altui bărbat, ca pe o vită de soi ales. Efectiv, o oferă: poftim, ia-o, dar să ai mare grijă de ea. Că de nu... Stând de una singură la propria mea nuntă de televiziune, aveam senzația că eram personajul central al cine știe cărui ritual primitiv. O mireasă virgină, îmbrăcată complet în alb, bucurându-mă de iubirea tatălui și a soțului. Mă simțeam amețită din cauza conotațiilor freudiene ale scenei.

Billy, îmbrăcată într-o robă neagră, avea un aer solemn. Ținea în mâini o biblie cu scoarțe negre, deschisă, dar rostea replicile unei ceremonii civile. Prin încăpere fuseseră puse unele dintre ulcioarele ei, cu crengi de brad, vâsc și imortele. Pe genericul final al episodului, avea să scrie: „Ceramica, de Willimore Schutz". În timp ce-mi rosteam jurămintele, mă privea în ochi. Apoi, se uită într-ai lui Jason. Mai jucase în serial și înainte, o dată în rolul unei agente sub acoperire, iar altă

dată ca trecătoare pe stradă. Dădu din cap şi ne spuse că puteam să ne sărutăm. Jason îmi luă faţa în mâini. Se uită la mine câteva secunde, apoi mă sărută cu mai multă pasiune ca oricând. Gura-i era fierbinte, iar limba lui îmi atinse buzele. Când m-am retras, am încercat să-mi ascund surprinderea de obiectivul camerei. Jason plângea.

După ce am terminat de filmat episodul, Chance ne duse într-o porţiune nefolosită a studioului, unde fuseseră pregătite nişte mese lungi, cu mâncăruri şi băuturi. Vocile noastre şi colindele de Crăciun reverberau prin spaţiul imens, stârnind ecouri. Billy, care încă mai avea pe ea roba neagră, veni în grabă la mine. Nu eram obişnuită s-o văd fardată – şi cu atât mai puţin cu machiaj de platou.

– Ai fost o mireasă de toată frumuseţea, mă felicită ea. Când o să te vedem aşa şi-n realitate?

– Deocamdată, o nuntă ajunge – Margo se mărită săptămâna viitoare.

– Da, dar cu tine şi Sam cum rămâne? Îmi place de el.

– Şi mie. Însă nu ne-am făcut niciun fel de planuri...

Billy mă atinse pe obraz.

– O să vă faceţi, spuse ea.

L-am găsit pe Jason bând bourbon, la bar.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Te referi la sărut?

– Da, şi la plâns. Ce-i cu tine?

– A, obişnuita melancolie de sărbători. În plus, m-a emoţionat rochia ta albă.

Am încercat să mă dumiresc dacă glumea sau nu, în vreme ce el îşi dădea ochii peste cap.

– Nu-i mare scofală, am mai sărutat şi alte femei la viaţa mea.

– Mă rog, pe mine nu m-ai mai sărutat aşa niciodată, am răspuns cam stânjenită, regretând că am adus vorba de asta. Se uita în pahar cu o atenţie atât de mare, de parcă tocmai ar fi văzut intrând acolo o muscă.

– Şi când pleci în Aruba? l-am întrebat.

– A, asta s-a contramandat. Ni s-a anulat zborul, aşa că Terry se va duce la San Francisco. Se gândea ca de-acolo să plece în Okinawa, în vizită la bunica lui, care e pe moarte.

– Dar se mai întoarce? m-am interesat, întrebându-mă de ce părea atât de abătut.

Dădu din cap.

– A promis să fie aici de Anul Nou. Dă o petrecere – vrei să vii şi tu?

– O, îţi mulţumesc, dar nu ştiu sigur ce planuri o să ne facem şi noi.

– Ai în continuare probleme cu Sam?

– Da, am răspuns, ştiind că acesta era adevărul – şi că problemele deveneau tot mai complicate, de la o săptămână la alta. Dar e plecat pentru cinci zile. La Yale.

Jason se prefăcu oripilat.

– Nu rosti cuvântul ăla de patru litere...

El studiase la Harvard, aşa că am zâmbit, mulţumită că-l mai auzeam şi glumind. În Europa, îmi dovedise că are un remarcabil simţ al umorului.

– Bună, copiii mei, ne salută Stuart MacDuff, cuprinzându-ne cu braţele pe după umeri. Părul lui cărunt strălucea în lumina puternică a reflectoarelor de pe platou; folosea un şampon albăstrui, ca să nu i se îngălbenească. Ia ascultă, Beck, o să ai grijă de fata mea, aci de faţă, sau nu?

– Promit s-o iubesc şi s-o preţuiesc, răspunse Jason, făcându-i semn barmanului să-i aducă încă un pahar de bourbon. Acesta încercă să-i capteze privirea, dar Jason se uită în altă parte.

– Spuneţi-mi ce planuri aveţi pentru Crăciun, amândoi, ne ceru Stuart, cu ochii spre uşă; am bănuit că-i pomenise lui Margie despre petrecere şi o aştepta să apară.

– Sora mea se mărită, în Watch Hill.

– Iar eu nu mă mai duc în Aruba.

– N-ai vrea să petreci Crăciunul cu familia MacDuff, Jason? Cred c-o să se adune toată dinastia. Îţi place şunca?

– Ador şunca, dar n-aş vrea să vă deranjez de sărbători. Şi nu doresc nici să mă las influenţat de stabilitatea vieţii de familie.

– Prostii. Budinca de smochine îţi place, băiete?

– Mor după ea.

– Ei bine, nu mai e nevoie să spun că Margie MacDuff face o budincă de smochine nemai-

pomenită. Şi ştii cât de mult s-ar bucura să te aibă printre invitaţi.

– Mulţumesc, Stuart, răspunse Jason, punându-i o mână pe umăr; amândoi arătau chipeşi şi arhaici, în smochingurile lor negre, elegante. Îţi promit c-am să mă gândesc la propunerea ta.

– Bravo. Îţi urez distracţie plăcută la nunta surorii tale, Una...

Apoi, mă privi nedumerit:

– Totuşi... parcă s-a măritat recent, nu?

– Aia-i *cealaltă* soră a mea.

– Aha... Voi, fetele, mergeţi în haită. Îţi vine şi ţie rândul. Ei bine, petrecere frumoasă.

Mă sărută pe obraz şi se duse s-o întâmpine pe Margie, care tocmai i se alăturase lui Billy.

– E ca un tată, spuse Jason, zâmbind, în timp ce clătina din cap. Am observat că părul lui şaten avea fire albe, în lungul cărării.

– Ar trebui să te duci la ei de Crăciun. A vorbit serios, să ştii.

– Locuiesc în Westchester, răspunse el abătut, ca şi cum numai acest lucru ar fi fost de ajuns ca să-l împiedice să se ducă.

– Şi care-i problema? În Westchester ai să te simţi ca la ţară. Poţi să-ţi iei cu tine un mic bagaj pentru noapte şi să-ţi închipui c-ai rămas înzăpezit.

– Probabil că-n Westchester chiar *am să rămân* înzăpezit. Blocat de nămeţi în aceeaşi casă cu Margie MacDuff – Doamne, nu mă lăsa!

Am râs amândoi, iar Jason îmi dădu un pahar de grog cu mirodenii.

– Tu şi Sam chiar vă iubiţi?

– Da.

– Crezi c-o să rămâneţi împreună?

– Nu ştiu, Jason... Aşa sper – dar cine poate şti?

Vorbeam cu precauţie. O secundă, fantazasem pe tema heterosexualităţii lui Jason în cazul în care ar fi avut vreo şansă cu mine. Nu trebuia decât să păşesc uşurel.

– Eu caut mereu iubirea, spuse el. Ceva pe termen lung.

– Dar şi cu Terry eşti de mult timp. De mai multă vreme decât mine cu Sam.

Mă privi lung câteva secunde, încercând să aprecieze cât adevăr conţineau cuvintele mele. Apoi, clătină din cap.

– Nu, e cu totul altceva. Îmi dau seama după felul cum vorbeşti despre el. Tu te aştepţi să dureze. Chiar şi când sufereai, imediat după Ziua Recunoştinţei, am ştiut că nu era decât o chestiune de timp până să vă împăcaţi. Vă invidiam atât de mult, deşi pe-atunci şi mie-mi mergea bine cu Terry. Ştii, nu ni s-a contramandat niciun zbor. Terry pur şi simplu s-a răzgândit.

– Îmi pare rău.

– Mereu îmi face figuri din astea. Mă părăseşte şi pe urmă se întoarce la mine. Iar eu îl primesc înapoi întotdeauna. Întotdeauna.

– Dar nu eşti obligat. Dacă se poartă aşa cu tine, poate-ar fi mai bine să te desparţi definitiv de el.

– Problema e că-l iubesc. Deşi mă tratează ca pe ultimul om.

Făcu o mutră de clovn.

– Deci, ce zici de asta?

L-am sărutat pe buze.

– Zic că meriţi ceva mai bun decât atât, am răspuns.

Apoi, Jason plecă.

20

În dimineaţa când urma să plecăm la Watch Hill, ningea, iar Sam îmi făcu surpriza de a închiria o maşină. Spuse că se ducea să cumpere covrigi pentru micul dejun şi se întoarse cu un vehicul. Ne-am luat micul dejun în timp ce mergeam spre nord, pe New York Thruway. Portbagajul şi bancheta din spate erau pline de valize, cadouri de nuntă şi de Crăciun, cărţi despre păsări, binocluri şi cizme pentru zăpadă. Fulgii de nea loveau parbrizul, iar ştergătoarele îi îndepărtau. Pe şosea se depusese deja un strat de vreo şase degete. Maşinile abia se târau; Sam conducea cocoşat înainte, cu ambele mâini pe volan. Instalaţia de dezgheţat nu funcţiona bine, iar eu tot ştergeam parbrizul pe dinăuntru, cu un şervеţel de hârtie.

– Acum aş vrea să-ţi fi făcut o surpriză cu nişte bilete de tren, spuse el.

– Vrei să conduc şi eu, o vreme?

– Încă nu. Povesteşte-mi ceva, orice... Sau dă drumul la radio.

I-am povestit despre Vigil şi Ante, spunându-i cum fuseseră Lily şi Margo bodyguarzii mei emoţionali.

– Nu mi-o pot imagina pe Lily tăind cauciucurile cuiva, zise el, râzând şi mângâindu-mi genunchiul.

– Şi totuşi, a făcut-o. Acum se poartă foarte *cuviincios,* dar ăsta nu-i decât un paravan.

– Voi, surorile, trebuie să fi fost mari figuri.

– Şi încă mai suntem. Nu-mi vine să cred că Margo se mărită.

– Sora ta cea mai mică, măritată şi ea înaintea ta, îmi aruncă el o privire surâzătoare.

– Cui îi pasă? Mă bucur că se mărită cu Matt.

Ceva din expresia lui mă făcea să mă înfior, ca şi cum ar fi luat în calcul nunta noastră, nu a lui Margo. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

– Mă rog, şi eu sunt măritată – în serial.

– Doamna Delilah Vandeweghe.

– Nu, îmi păstrez numele de Grant având în vedere faptul că am ajuns o psihoterapeută de succes. Sunt destul de îngrijorată din cauza lui Jason.

I-am relatat lui Sam conversaţia pe care o avuseserăm.

– Se spune că la Crăciun se înregistrează cele mai mari rate ale sinuciderilor. Oamenii îşi amintesc cât de fericiţi au fost în copilărie şi se aşteaptă la aceleaşi lucruri pe tot parcursul vieţii.

– Poate ar fi bine să-i dai un telefon de la Watch Hill. Să ţineţi legătura până te întorci la New York.

– Nu-i rea ideea, am încuviinţat.

Apoi, Sam comentă un articol pe care-l citise în *The Times,* în acea dimineaţă. Eu ştergeam parbrizul cu şerveţelul. Aş fi vrut să mă apropii mai mult de Sam, dar pe un asemenea viscol putea fi periculos. Preţ de câteva secunde, îşi luă mâna dreaptă de pe volan, ca să mi-o ţină pe a mea. Am început să cânt: *Hark, the Herald Angels Sing,* iar Sam mi se alătură. Apoi, îşi puse mâna la loc pe volan. Siguranţa noastră conta mai presus de orice.

Zăpada acoperea acoperişul, verandele şi peluza Hanului Ninigret. Acoperea şi stâncile, până la far, şi plaja, până la marginea apei; marea era la flux. Valurile izbeau malul. Fulgii albi cădeau pe suprafaţa gri-verzuie a oceanului. Mă străbătu un fior şi-mi veni s-o iau la fugă pe plajă, împreună cu Sam, dar braţele amândurora erau pline de pachete.

– Bine aţi venit! ne salută Matt, ieşindu-ne în întâmpinare pe lângă bradul uriaş, încă neîmpodobit, din hol; mi s-a părut că arăta schimbat şi, când ne-am sărutat, mi-am dat seama că simpatica lui barbă aurie dispăruse. Toţi ceilalţi sunt deja aici. Mama ta a venit încă de aseară, iar Lily şi Henk au ajuns azi-dimineaţă.

– Unde sunt?

– Toată lumea e în living. Ai mei nu vin până mâine, aşa că voi, Cavanii, aveţi deocamdată toată casa la dispoziţie.

– Reuniunea de familie pe care Margo o plănuia pentru septembrie anul trecut... am remarcat eu.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, spuseră Matt şi Sam, într-un glas.

Am intrat în living, unde Margo, mama mea şi cu Henk stăteau în picioare, în faţa focului care duduia în şemineu. Consola, ramele ferestrelor şi balustradele erau împodobite cu ghirlande de lauri legate cu panglici roşii. Lily stătea întinsă pe un şezlong de răchită. Margo veni să mă sărute; toţi păreau uşor tulburaţi, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte cum mă chema.

– Mamă, el e Sam Chamberlain, am spus, oprindu-mă între ei cu braţele întinse, ca o moară de vânt.

– Bună ziua, doamnă Cavan, zise Sam, clătinând din cap.

– Te rog, spune-mi Grace, îl îndemnă ea, apoi mă sărută, ţinându-şi bazinul cât mai departe de al meu. Bună, dragă.

– Nu ţi se pare un loc ideal pentru o nuntă? am întrebat, uitându-mă prin cameră.

– Scuză-mă, interveni Lily, nu cumva te cunosc de undeva?

M-am aplecat s-o sărut. Părea la fel de voluminoasă ca în urmă cu o lună.

– Ce mai faci? Tot luna viitoare urmează să naşti?

– Oricât de tare te-ai strădui, tot nouă luni durează, n-ai ce-i face.

I-am zâmbit, apoi m-am ridicat şi am dat din cap spre Henk. Nu ne-am adresat nicio vorbă unul altuia. Părea iritat, şi încercam să-mi imaginez de ce. Apoi, imediat ce salutările se încheiaseră, îşi reluă discuţia cu mama mea. Aceasta îl privea fascinată.

– Deci, cum spuneam, am o colecţie preţioasă de acuarele franţuzeşti – în special Degas şi Renoir.

– O, Renoir! interveni Lily. Mor după femeile lui. Sunt aşa de materne...

Margo mă privi semnificativ, cu o sprânceană ridicată. Sam îmi strânse mâna.

– Da, nu ţi l-ai imagina pe Renoir acuarelist, nu-i aşa? întrebă maică-mea.

– Vă asigur că acestea sunt nişte acuarele extraordinare, spuse Henk, râzând.

– A, sunt sigură că aşa sunt. N-am vrut să... începu mama, încurcată, grăbindu-se să dreagă posibila gafă.

– Nu vreţi să vă refrişaţi după drum? ne întrebă Matt pe Sam şi pe mine. Sau să vă odihniţi...?

– Unde-i camera noastră? m-am interesat.

– A, ca de obicei, răspunse Margo. În turn, bineînţeles. Încă nu e încălzită, dar o să vă dăm nişte plăpumi de puf în plus. Sam va trebui să furnizeze căldura corporală.

– Cu mare plăcere, îmi şopti Sam la ureche.

Toţi râseră, inclusiv mama mea. Peste două zile, Sam şi cu mine aveam să rămânem singurul cuplu necăsătorit din familie. Dacă Margo avea de gând să-şi arunce buchetul de mireasă, urma să ţintească în direcţia mea.

– Hai să ne ducem lucrurile sus, am propus eu. Pe urmă, putem să ne întoarcem.

– Bine, spuse Sam, urmându-mă.

Am urcat scările strâmte şi abrupte, simţind cum pe măsură ce treceam de fiecare tronson se făcea tot mai frig. Vedeam aburii pe care-i scoteau respiraţiile noastre. Când ajunse la uşa camerei din turn, Sam se opri, zâmbindu-mi. Apoi, o deschise. Mai întâi am admirat priveliştea mării de un verde îngheţat întinzându-se spre orizontul albicios. Apoi am observat şi patul, acoperit cu un munte de plăpumi albe şi moi. În aer se simţea un iz familiar de mucegai. Mirosea a lemn vechi, a aer sărat şi a mare. În sfârşit, am văzut frapiera în care se afla sticla de şampanie, cu o panglică roşie legată la gât.

– Te pomeneşti c-o fi îngheţat! am spus, simţindu-mi propriile degete reci ca nişte ţurţuri.

– Cred că e un cadou de dată recentă, zise Sam.

Ridică sticla din frapieră şi scoase de sub panglică un cartonaş pe care scria doar atât: „Una". Mi-l întinse, iar eu l-am întors şi am citit: „Asta-i în locul buchetului pe care n-am să-l arunc. Te iubesc. Margo."

– Nu cred că avem nevoie de frapieră, tu ce zici? întrebă Sam, punând sticla pe birou.

Mă strânse în braţe, ţinându-mă cu capul întors astfel încât să pot privi marea. Pe suprafaţa apei continuau să cadă fulgi de zăpadă; m-am gândit la stelele căzătoare din vara trecută, la felul cum spusese Margo că sfârâiau în clipa când atingeau suprafaţa oceanului.

– Mi se pare mie sau am simţit o uşoară tensiune la parter? întrebă Sam.

– Puţină, poate.

– Atunci, dă-mi voie să-ţi spun ce avem de făcut. Imedat ce pot, am să-l antrenez pe Henk într-o conversaţie. Şi atunci tu, Margo şi Lily ieşiţi toate trei din cameră.

– Unde să ne ducem?

– Oriunde. Numai să fiţi împreună.

– Bine. Am să-ncerc.

– Dar mai întâi... continuă el, fixându-mă cu ochii săi verzui, şi mă trase peste movilele albe, reci şi moi de pe pat.

Soarele începea să coboare spre asfinţit. În livingul hanului, aflat pe latura de nord-est, era frig, în pofida focului ce ardea în cămin. Tăciunii aveau o culoare închisă ca a granatelor. Mama mea şedea într-un balansoar de răchită, cu spatele drept, privind spre foc. Lily îşi ţinea capul în poala lui Henk, iar acesta îi mângâia părul blond. Margo stătea într-un fotoliu mare, aşezată de-a curmezişul, cu capul rezemat de un braţ al acestuia şi

picioarele peste celălalt. Citea un roman polițist cu copertă multicoloră.

– Poate ar fi cazul să dau drumul la boiler, propuse Matt. Să se mai încălzească și coșmelia asta.

– Unde-i boilerul? întrebă Sam.

– În pivniță. Cine vrea să facă o vizită în camera boilerului? continuă Matt – și am știut pe loc că Sam îi va cere ajutorul pentru misiunea noastră.

– A, vin eu! se oferi mama mea, care înțelegea că, ori de câte ori cineva lansa invitația de a face un tur al casei, orice oaspete politicos accepta. Oricărui proprietar îi plăcea să-și arate moșia.

– Pe mine să nu contați, spuse Margo. Am petrecut prea multe ore în pivnița aia, spălând rufele clienților hotelului.

– De ce nu? se declară de acord Henk, ridicându-se de sub capul lui Lily.

El, Sam și mama mea porniră după Matt. Le-am auzit pașii coborând treptele de lemn.

– Turul casei a început, anunță Margo, ridicându-se de pe scaun. Haideți să facem o croazieră pe mare.

– Of, și eu stăteam așa de bine... se plânse Lily, împreunându-și mâinile peste burtă.

– Insist să vii, spuse Margo.

Se apropie de Lily, privind-o de sus în jos.

– Chiar insist.

– N-avem încotro, am intervenit și eu, venind lângă Margo.

După ultima scenă din New York, voiam ca Margo să facă presiuni, iar eu să-mi păstrez calmul. Lily se uita la noi de parcă s-ar fi temut că ne pierduserăm mințile. Ninsoarea încetase, dar era foarte posibil ca unele drumuri să nu fi fost deszăpezite. Lily se pregătea să devină mamă, iar Margo urma să fie mireasă. Aveam atâtea de pierdut...

– Dacă mergem, trebuie să lăsăm un bilet, spuse ea, sărind de pe canapea cu o iuțeală surprinzătoare. Am putea să le spunem că a trebuit să luăm ceva important de la magazin... ceva cât mai convingător.

– Ce-ați zice de o jartieră pentru Margo? am întrebat eu.

– Nu, mai bine zicem că aveam nevoie de tampoane, propuse Lily. Niciun bărbat nu se poate opune când e vorba de tampoane.

– Lily, râse Margo, nimeni n-o să creadă că ai avut nevoie și tu de tampoane!

– Nu, dar ai putea să ai *tu* nevoie. Nu-ți face griji, o să meargă.

Începu să-și alinieze nasturii, în partea din față a rochiei de velur corai. Margo și cu mine nu ne uitam una la alta. Ne întristasem la gândul că trebuia să-i scrie lui Henk un bilet convingător. Am pornit spre debarale și ne-am luat pe noi paltoanele.

– Va fi o senzație ciudată, să ne căsătorim fără ca tata să fie și el de față, spuse Margo, încălțându-se cu cizmele pentru zăpadă; erau din cauciuc, cu carâmbi de piele roasă.

– Poate că reuşeşte să pună Una o pilă – ce zici, o să-şi facă apariţia? întrebă Lily, atingându-mă pe umăr.

– E posibil.

– OK, eu aduc maşina, spuse Margo, luând-o la fugă prin curte, spre Land Roverul ruginit.

Eu am scris în grabă un mesaj: „Venim imediat – trebuie să cumpărăm tampoane." L-am lăsat pe masa din antreu şi am luat-o pe Lily de cot, în timp ce traversam veranda lată. Sub balustrade şi lângă trepte, vântul troienise zăpada, iar podelele de scânduri cenuşii erau acoperite de o pulbere albă fină. Valurile se spărgeau cu vuiet pe plajă. Margo aduse Land Roverul aproape de trepte, iar eu am urcat, încălecând schimbătorul de viteze. Lily se aşeză şi ea, lângă mine. Margo îşi aprinsese deja o ţigară, iar maşina începea să se umple de fum. Stăteam toate trei în şir, ca în vremurile bune, dar mai înghesuite acum.

– Ceva nu-i în regulă aici, spuse Lily. Ar trebui să conduc eu.

– Nu! ne-am opus la unison Margo şi cu mine.

Margo dădu să bage în marşarier, dar Lily întinse mâna prin faţa mea, pentru a o apuca de încheietură.

– Să nu-mi spui că ştii să conduci un Rover cu dublă tracţiune, spuse ea.

– Ba ştiu.

– Lasă-mă pe mine, îi ceru Lily, deschizând portiera şi făcând un ocol până când ajunse în dreptul volanului.

Margo ridică din umeri şi coborî, venind lângă mine.

– Nicio grijă, ne linişti Lily. Sarcina nu-mi afectează aptitudinile de a conduce. Cum angajezi dubla tracțiune?

– E angajată, răspunse Margo.

Lily ambală motorul. Prin uşa hanului, am putut vedea că Matt, Sam, Henk şi mama mea reveniseră în living. Stăteau în semicerc, în jurul şemineului. Henk se oprise cu spatele spre uşă; ne observase lipsa, dar probabil credea că ne duseserăm la etaj, ca să ne uităm la rochia lui Margo. Pe Sam l-am văzut aruncând o privire spre noi, pentru a ne ura de la distanță drum bun. Mi-am amintit cum îl sărutasem pentru prima oară.

– În seara asta, zburăm! exclamă Lily şi apăsă pe accelerator.

Roverul se repezi pe alee, aruncând zăpada de sub roți, ca o mătură supraîncărcată. Cele trei vrăjitoare Cavan. Am trecut de cotitură, şi iată-ne pe drum, libere, gonind în lungul țărmului. Ne uitam înainte prin parbriz, cu capetele mişcându-ni-se perfect sincronizat ori de câte ori apele întunecate ale Atlanticului apăreau prin spațiile dintre casele mari de vară. Dintr-odată, porniserăm într-o croazieră pe mare – şi cum ajunseserăm acolo? Prin puterea minții, aşa cum Margo şi cu mine lansaserăm provocarea, la fel cum Lily o acceptase fără a sta prea mult pe gânduri. Ochii verzi ai lui Lily săgetau spre marginea drumului, poate căutând un loc unde să întoarcă maşina.

N-o întoarse. La o milă distanță de han, dădu drumul la radio și găsi un post rock zgomotos.

– M-am săturat până peste cap de spiritul Crăciunului! declară ea, pufnind în stilul soțului ei. Un post ca ăsta n-o să-l pună pe Bingo să cânte *White Christmas* din zece-n zece minute.

– Anul ăsta l-ai auzit pe Dino cântând *Rudy the Red-Nosed Reindeer?* întrebă Margo.

– Mai scuteşte-mă, replică Lily.

Conducea maşina prin fața caselor de vacanță, acum pustii, de pe drumul care ducea spre Point Judith. Zăpada acoperea toate suprafețele, cu excepția stâncilor care se ridicau din pământ. Pe acestea le curățase vântul. Toate trei fredonam *White Christmas.* Când felinarele de pe marginea drumului se aprinseră şi ne-am dat seama că merseserăm destul de departe, Lily coti pe o alee, apoi întoarse maşina în trei puncte şi o îndreptă înapoi, spre han.

La întoarcere, am rămas tăcute, cu gândul la ceea ce putea să se întâmple când ajungeam acasă. Mi-l imaginam pe Henk aşteptând în fața casei, cu bagajele lângă un taxi, pregătit s-o ducă pe Lily direct la New York, unde urma să-i administreze pedeapsa binemeritată. Mă gândeam la Sam şi la rolul pe care-l jucase în evadarea noastră. Înghesuită între Lily şi Margo, îmi rezemam uşor brațul de copilul din burta lui Lily. L-am înghiontit încet. Lily zâmbi.

– Povesteşte-mi despre căsătorie, îi ceru Margo.

– Are suişurile şi coborâşurile ei, răspunse Lily. Dar un lucru e sigur – ai întotdeauna pe cineva care să-ți care bagajele.

Când a spus asta, Margo şi cu mine ne-am uitat fix la ea – era evident că amândouă ne gândiserăm la acelaşi lucru în legătură cu Henk – că aştepta cu bagajele.

– Asta-i o glumă, sau ce e? întrebă Margo. Eu mă mărit în câteva *zile*, şi nu m-ar deranja deloc câteva cuvinte de încurajare.

– Este extraordinar, dar ai nevoie de ceva vreme până te obişnuieşti. Ca în cazul oricărei schimbări importante.

– Ba chiar, foarte importante, am subliniat eu.

– Nu, pe bune – dac-ați putea doar să vedeți nota de plată a *verdeţurilor* pentru sărbătoarea asta, spuse Margo.

Când am pornit în susul pantei spre han, am rămas din nou tăcute. Rover-ul încetini. Matt aprinsese reflectoarele de afară, care luminau aleea şi peluza înzăpezită a hanului.

– Curaj, găină, că te tai! spuse Margo, iar Lily o fulgeră din priviri.

Ne-am oprit pe alee, toate trei una lângă alta. Ne-am luat de braţ, cu Lily în mijloc, aliniate după vârstă şi înălţime. Întotdeauna păruse firesc ca eu, cea mai mare, să fiu şi cea mai înaltă. Am pornit prin zăpadă. Henk stătea în uşă, luminat din spate, cu chipul în umbră. Mi-l imaginam clocotind de furie. Uşa se deschise, iar Henk ieşi afară fără palton.

– *Liebchen,* spuse el pe un ton sever, te-am aşteptat ca să decorăm bradul.

Am rămas surprinsă când am văzut cât de trişti îi erau ochii.

Margo şi cu mine eram gata să luăm toată vina asupra noastră, să dăm explicaţii despre tampoane, când deodată Sam se repezi pe lângă Henk şi mă apucă de braţ. Am luat-o amândoi la fugă prin curte, pe lângă reflectoare, tot mai repede, pe cărarea îngustă dintre tufişurile desfrunzite. Pantalonii ni se agăţau în ghimpi. În spatele nostru, hanul strălucea, dar cărarea din faţă era neagră. Am ştiut că ajunseserăm pe plajă când am simţit sub cizme nisipul moale şi afânat. Cotind brusc la dreapta, ne-am continuat goana până am ajuns la băltoacele mareice, ameţiţi de efort, cu plămânii plini de aerul rece. Pe cer zburau forme nedesluşite. Erau zdrenţe de nori, puncte luminoase, fantome ale celor dragi, aurora boreală. Ochii aurii ai lui Sam mă priveau zâmbitori. Mă strânse în braţe şi-şi lipi buzele de ale mele. Aveam respiraţia tăiată de la alergat. Formele de pe cer continuau să se mişte.

21

Ziua următoare era surprinzător de însorită şi rece. Electricitatea statică îmi trosnea prin păr şi pe fibrele puloverului de lână, provocându-mi mâncărimi şi făcându-mă să-mi tot scutur capul. Sam şi Matt au ieşit să cureţe zăpada de pe toate cărările din jurul hanului. Eu m-am întins pe o canapea din living, schimbându-mi încontinuu poziţia şi dorindu-mi să fi avut o carte bună de citit. Lily şi Margo jucau dame pe o masă joasă de răchită; Lily, care nu se putea îndoi de mijloc, îi dădea indicaţii lui Margo cum să-i mute piesele la care n-avea cum să ajungă prea uşor. Henk se prefăcea că citea o revistă medicală, privind pe ascuns spre Lily. Mama mea picotea în fotoliul de lângă mine, cu o pătură peste picioare şi un roman poliţist pe genunchi.

Ca şi cum electricitatea statică mi-ar fi invadat şi trupul, mă simţeam cuprinsă de anxietate, deşi nu-mi dădeam seama care era motivul. Toţi cei dragi mie se aflau în preajma mea. Auzeam lopata lui Sam răcâind pietrele din curte. De la decizia lui Lily de a-şi urma instinctele şi a ni se alătura în escapada din seara precedentă, puteam chiar, printr-un efort de imaginaţie, să simt o anume bunăvoinţă faţă de Henk. În clipa aceea, se uita la Lily cu o expresie de adoraţie îndurerată.

Pe neaşteptate, mama se trezi din somn, surprinsă, dar cu zâmbetul pe buze.

– Ce vis ciudat am avut! îmi spuse ea.

I-am zâmbit la rândul meu, încurajând-o să mi-l povestească.

– Era vorba despre camera din turnul hanului ăstuia – unde dormiți tu și Sam. Numai că, în vis, acolo se afla o bibliotecă, iar înăuntru era tatăl tău, îmbrăcat în costumul lui Glen în carouri – îl știi, ăla de la magazinul lui Collins – așteptându-te să aduci înapoi cărțile pe care le luaseși cu împrumut.

– Ai dreptate! am răspuns, dar peste nici patru minute am găsit un pretext de a mă scuza și m-am repezit în sus pe scările turnului.

Camera din turn era goală și rece ca gheața, în ciuda soarelui care intra prin ferestre. Am simțit că mi se frângea inima. Fusesem convinsă că aveam să-l găsesc pe tatăl meu acolo; încă din vara trecută mă așteptasem să-l văd apărându-mi în turn. Dârdâind, m-am oprit într-un loc luminat de soare. Jos, în curte, îl vedeam pe Matt, care arăta mai îndesat din cauza hainelor groase și a unghiului meu de vedere, rostogolind un bulgăre mare, ca să facă un om de zăpadă. Sam nu se zărea nicăieri. Lipindu-mi fața de geamul rece, am încercat să-l reperez.

Dintr-odată, un nor acoperi soarele. M-am uitat la el și am recunoscut un cumulus masiv, extrem de pufos. Era un nor de vară; nu avea ce să caute pe cerul lunii decembrie. Îl priveam lung, cum se profila pe lumina soarelui. La marginea lui stătea o pasăre – un pescăruș, poate, dând din

aripi. Sau o scamă de vapori, ce se desprinsese de nor. Sau o siluetă care gesticula agitat. Mi-am mijit ochii, după care m-am repezit la parter să-mi iau binoclul.

Noroc că acesta se afla pe un raft de cărți, la baza scării, așa că n-a trebit să dau ochii cu ceilalți. Alergând înapoi în camera din turn, mi-am ridicat binoclul la ochi încă înainte de a ajunge la fereastră. Și acolo, pe marginea norului, l-am văzut pe tatăl meu, stând în costumul lui cadrilat Glen și făcându-mi cu mâna. Deschizând o fereastră, am început să-i fac și eu semne, fluturându-mi brațul. Respiram sacadat. De-atâta vreme, încă de când zburasem cu avionul peste Atlantic, adunasem în minte o mulțime de lucruri pe care să i le spun, și întrebări pe care să i le adresez. Am încercat să strig, dar de pe buzele mele a ieșit doar un horcăit. La un moment dat l-am pierdut din vedere, apoi l-am găsit din nou. Își arăta propria gură, cu un gest demonstrativ, ca și cum mi-ar fi sugerat să-i citesc de pe buze. M-am simțit cuprinsă de panică. Ce putea să însemne asta? Chiar se aștepta să cunosc limbajul surdomuților? Această vizită, la fel ca și cea de data trecută, era celestă. Oare ajunsese definitiv în cer?

Mă uitam prin binoclu. Pe un braț ținea un mantou bleumarin de lână cu guler din blană de raton, foarte diferit de Chesterfield-ul lui obișnuit. Își arătă ceasul, apoi din nou gura.

– Vino-aici *jos,* fir-ar să fie! am răcnit.

– Nu pot, răspunse el, cât se putea de clar.

Ce ciudat!, mi-am spus, privindu-i buzele şi auzindu-i glasul.

– Poţi să mă auzi? am articulat silenţios.

– Vorbeşte mai tare, iubito – nu aud ce spui.

I-am strigat cu voce puternică, aplecându-mă afară pe fereastră:

– Tată, ai să vii la nunta lui Margo? Asta vrei să-mi spui?

– Nu, n-am să vin. N-am cum. Ăsta e norul meu. Ceea ce vreau să-ţi spun...

– Norul *tău?* am repetat cu o voce gâtuită. Tată, doar n-ai rămas pe norul ăla... la nesfârşit, nu-i aşa?

Zâmbi, clătinând din cap. L-am auzit chicotind şi m-am bucurat să văd că-şi pusese dinţii.

– Şi acum, ascultă-mă, fiindcă n-avem mult timp. Mi-e tot mai greu să ajung la tine, îngerul meu. Trebuie să plec; ştiu că eşti fericită.

– O, da, sigur că sunt! Îl iubesc pe Sam, tată.

– Ştiu asta. Şi Margo îl iubeşte pe Matt, deşi niciodată nu m-am aşteptat să se lase cucerită de un tip cu barbă. Mă bucur că şi-a ras-o.

– Şi de Lily ce ştii? E fericită?

– Ei, şi Lily devine tot mai fericită. Îşi găseşte calea, aşa cum facem cu toţii.

Chicoti din nou, ridicând mâna să-şi atingă pavilionul urechii drepte, aşa cum făcea întotdeauna. Am chicotit şi eu împreună cu el.

– Henk e un om de treabă, Una. Un nesimţit şi jumătate, dar are intenţii bune. E nesigur pe sine.

La asta, am zbierat:

– Dacă mai aud o singură dată...

– Dar o vei auzi. Fiindcă aşa este, şi trebuie să fii răbdătoare cu el. Şi *iubitoare,* Una, continuă el, mai sever. Fă-l să se simtă ca un membru al familiei. E-n regulă? Ai s-o faci?

– În regulă, am răspuns posomorâtă, gândindu-mă ce tupeu avea tatăl meu să-mi ordone să simpatizez un om pe care el nici măcar nu-l întâlnise vreodată. „Mai vedem noi", am adăugat, în sinea mea.

– O să-ţi fie mai uşor decât crezi, mă asigură el, citindu-mi gândurile.

Privindu-l cum zâmbea pe norul lui însă, am fost nevoită să surâd şi eu.

– Tată, pari mai fericit, am spus în cele din urmă.

– Ei, da, sunt.

– Ai pătruns în visul mamei? Aşa ai ajuns la mine de data asta?

Ezită o clipă.

– Da, şi n-a fost corect.

Clătină din cap, de parcă ar fi încercat să-şi alunge un gând dureros.

– N-a fost bine. Ea încă... mă iubeşte prea mult. Aşa cum o iubesc şi eu. O afacere neterminată, Una. Nu pot să-i dau speranţe. Nu mă mai întorc.

– Niciodată?

– Pentru foarte mult timp. Dar voi şti întotdeauna. Ce faci, dacă eşti fericită...

– Te iubesc, tată! am strigat eu, pe fereastra deschisă.

– Şi eu te iubesc, scumpo! răspunse el. Şi acum, uită-te în altă parte, înainte de a mă face nevăzut. Găseşte-ţi o ocupaţie, ca să nu mă vezi cum dispar.

I-am studiat chipul, prin binoclu. În mod ciudat, întinerea. Obrajii slabi, părul cârlionţat – acum mai castaniu decât înainte de a muri – ochii strălucitori... Semăna izbitor cu fotografiile tânărului James Cavan, din Air Force. Zâmbetul îi era larg.

– Ţine minte! mai strigă el.

– Ce? l-am întrebat.

– Totul! Şi acum, nu te mai uita la mine!

I-am făcut cu mâna, fără să mai văd nimic, am închis fereastra şi m-am dus la uşă. Sam urca în goană scara. Ne-am îmbrăţişat strâns şi, deşi tocmai venise de afară, am simţit că eu eram mai rece decât el.

– Ia-ţi o haină pe tine, îmi spuse. Mergem să facem o plimbare.

Când am ieşit din casă, cerul scânteia de stele, iar priveliştea lui fără niciun nor mă întristă.

În timp ce porneam spre promontoriu, aflat la vest, am văzut nişte cormorani negri sclipitori care-şi uscau aripile pe stânci. Soarele topise toată zăpada de pe plajă, deşi aceasta mai persista pe panta falezei şi pe peluzele din lungul ei. Sam avea pe el un pulover gros de iarnă şi mănuşi de schi din piele. Chipul ars de vânt îi lucea. I-am mângâiat obrazul roşu cu dosul mâinii. Scoţându-şi o mănuşă,

îmi apucă strâns mâna şi o vârî, împreună cu a lui, în buzunarul canadienei mele de schi.

– Matt e emoţionat. Consideră că şi-a împlinit menirea, ca hangiu – să-şi distreze vizitatorii la propria lui nuntă, spuse Sam, mijind ochii în soare. Cerul ăsta... îmi aminteşte de vară.

– Într-adevăr. Şi mie.

– Suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Îmi strânse mâna. Stâncile şi algele de pe promontoriu erau îmbrăcate în gheaţă. Oceanul era la reflux.

– Azi aş cădea cu siguranţă, am spus, arătând spre băltoaca mareică unde alunecasem în septembrie.

Sam se opri brusc, apoi se apropie de vegetaţia de la marginea nisipului, trăgându-mă după el. Dintr-un tufiş de măceş, desfrunzit şi bătut de vânt, scoase două pături făcute sul.

– M-am întrerupt puţin din curăţatul zăpezii, ca să le ascund pe astea aici, spuse el. Cumva, m-am gândit că vom avea nevoie să scăpăm puţin de ceilalţi – deşi totul decurge normal.

Am scuturat o pătură, am întins-o repede pe nisip, apoi ne-am culcat pe ea unul lângă altul şi ne-am acoperit cu cealaltă.

– E nemaipomenit că ţi-a venit ideea asta, am spus, cu dinţii clănţănindu-mi de frig după ce mai devreme mă încălzise mersul energic pe plajă. Dar, după un timp, îndesat în mine, trupul lui Sam îmi transmise căldura lui, printre toate straturile de bumbac, lână şi puf. Mă sărută prelung, pasional.

– Şi acum, poţi să-mi spui, zise el.

– Ce să-ţi spun? am întrebat, cu fălcile încleştându-mi-se iar ca urmare a efortului de a nu clănţăni.

– De ce răcneai pe fereastra camerei noastre? Te-am auzit tocmai de pe plajă; am alergat înapoi la han, şi atunci te-am întâlnit pe scară.

Cum aş fi putut să-i spun că purtasem o conversaţie, ultima pentru multă vreme, cu tatăl meu cel mort de-atâta timp? În fond, de ce nu mă întrista acest lucru? Mă simţeam împăcată; promisese că avea să-mi poarte de grijă la nesfârşit, şi presupun că nicio fiică n-ar fi putut cere vreodată mai mult decât atât. Studiam luminiţele din ochii lui Sam, care mă duceau cu gândul la firele de aur învolburate într-un torent verde. Ochii lui zâmbeau, în aşteptare.

– Vorbeam cu tatăl meu, i-am spus.

– Dar tatăl tău e...

– Mort.

O, cât detestam acest cuvânt! Trupul lui era mort, dar el devenise de-acum un înger. Voiam să-i explic acest lucru lui Sam.

– Poţi să înţelegi că am vorbit cu el? Că m-am uitat pe fereastră şi l-am văzut în cer?

Sam ezită, apoi râse.

– Poate aş înţelege... Dacă părinţii mei ar muri, s-ar putea să mă uit şi eu pe cer, după ei. Chiar l-ai văzut cu adevărat?

– Îţi jur, Sam. Şi nici n-a fost pentru prima oară.

Râse din nou, şi mai zgomotos, trăgându-mă atât de aproape, încât am ajuns să-i ating gâtul cu buzele. Părul lui negru contrasta izbitor cu albul lăptos al puloverului. Picioarele ni s-au înlănţuit, în timp ce Sam râdea mai departe.

– Te cred, Una, spuse el, şi o vreme am râs împreună, culcaţi sub pătură. Uitându-mă peste umărul lui, am văzut cum creştea fluxul, cu valurile lingând alene stâncile. Am văzut şi zona neagră a malului, scânteind sub gheaţă, ca onixul, ca lumina lunii lucind pe apa unui lac negru şi fără fund.

– Îl iubeşti pe tatăl tău prea mult ca să-i dai drumul să plece, spuse el într-un târziu.

– Asta e o posibilă explicaţie. M-ai mai crede şi dacă ţi-aş spune că lucrurile sunt ceva mai complicate?

– Ai venit la omul potrivit – mi-am făcut o carieră din a studia algele. Oare majoritatea oamenilor consideră că algele sunt complicate? Noi, savanţii, avem vederi foarte largi.

– Îţi mulţumesc.

– Iubirea mea, spuse el, înainte de a mă săruta.

Buzele lui erau calde şi cu gust sărat, şi m-au dus cu gândul la zilele din septembrie trecut. Zăceam pe plajă, în toiul iernii, sub un cer estival. Cuibărită la pieptul lui, nu mai simţeam frigul.

– Asta e, spuse Sam.

Când am deschis ochii, am văzut că şi ai lui erau deschişi, privindu-mă. Cerul era orbitor de senin.

„Asta e": ştiam ce însemna. În clipa aceea trăiam un moment al adevărului. Peste ani şi ani de zile, aveam să ni-l amintim în cele mai mici detalii. Limpede şi curat, ca prima linie din proiectul unui arhitect, acest moment avea să devină o cheie de boltă. Îl recunoşteam ca atare, fiindcă înainte mai trăisem experienţe similare. Asemenea momente au o claritate perfectă. Nimic nu se întâmplă, ca să marcheze trecerea timpului; m-am uitat în jur şi n-am văzut niciun vapor care să-şi lase dâra de fum la orizont, niciun nor care să traverseze cerul, nimic care să se apropie sau să îndepărteze. Ziua se oprise în loc. Ştiam ce aveam de făcut.

– Te-ai gândit vreodată că vom petrece Crăciunul împreună în camera din turn? l-am întrebat.

Sam ezită.

– Nu pot spune sincer că am considerat imposibil acest lucru.

– Serios? am replicat, luată pe nepregătite. Spune-mi de ce.

– Am încredere în instinctele mele. Îmi amintesc timpul petrecut cu tine în septembrie, când voiam să ştiu totul despre tine, încă de la început. Vorbeai despre surorile tale cu atâta patos, încât m-ai făcut gelos. La gândul de a fi iubit aşa...

– Dar şi pe *tine* te iubesc aşa! am spus, încruntându-mă la vederea expresiei îngrijorate din ochii lui. De fapt, te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Sam îşi îmblânzi privirea şi mă strânse mai tare la piept. M-am gândit la ceea ce tocmai spusesem, că-l iubeam mai presus de orice pe lume. Asta însemna mai mult şi decât pe Margo şi Lily; până la Sam, acest lucru mi s-ar fi părut imposibil. Mă gândeam la surorile mele şi la schimbările prin care treceau, schimbări majore, ca măritişul şi naşterea unui copil, şi le iubeam mai mult decât oricând. Apoi, m-am gândit la mama mea şi la tandreţea cu care tatăl meu vorbise despre ea, şi m-am simţit copleşită. Faptul că mă gândeam la iubire ca la un sentiment ce nu putea fi măsurat sau raportat la altele părea un semn că aveam dreptate să consider acel interludiu un moment al adevărului. M-am uitat în jur, ca să mă asigur că timpul se oprise în loc. Un petrolier, sau poate un cargou tocmai apărea la orizont, lângă Block Island. Dar era destul de departe ca să menţină iluzia.

– Sam, am spus, uitându-mă drept la el. Ai să te însori cu mine?

Îmi susţinu privirea fără să tresară şi, încet, am devenit rece ca gheaţa. Cred că simţeam stropi de sudoare brobonându-mi fruntea şi îngheţând pe loc. Apoi, l-am văzut zâmbind – un zâmbet care devenea tot mai larg... cel mai minunat zâmbet pe care-l văzusem vreodată. Nu spuse nimic; în schimb, mă sărută.

Ar fi vrut ca sărutul să dureze la nesfârşit; îmi dădeam seama după felul cum trupul i se lipea

de al meu, după cum mâna lui îşi croia drum prin părul meu, ca să mă ţină strâns de ceafă. Mi-era mai frig ca oricând şi am început să tremur. Oare acel sărut era pentru el un pretext pentru a-şi aduna gândurile, pentru a câştiga puţin timp înainte de a mă refuza? M-am retras.

– Sam, am spus, încercând să-mi înăbuş panica. Ai să te *însori* cu mine?

– Da, Una, răspunse el, zâmbind din nou. Mă însor cu tine. E extraordinar – chiar mă ceri tu pe mine de bărbat? întrebă, încântat şi amuzat deopotrivă.

– Da, asta fac, am spus încet, cu un aer solemn.

– Aveam senzaţia că luam totul de-a gata – şi viitorul, şi celelalte... Cred că porneşte de la faptul că nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Continuând să surâdă, clătină din cap. Soarele îi mângâia părul ondulat, aurindu-i-l pe alocuri.

– Luai totul de-a gata? am repetat. Vrei să spui că nu considerai necesară o cerere în căsătorie?

Pesemne mă încruntasem, căci degetul lui Sam îmi urmări conturul buzelor până când am început să râd.

– Acum mă jenez că i-am cerut mâna unui bărbat care tocmai a acceptat să se însoare cu mine.

– Ai un stil aparte de a lua în vizor tocmai părţile cele mai rele, zise el drăgăstos. Când am

spus că iau viitorul nostru de-a gata, ar fi trebuit să asculți și continuarea: că nu-mi pot imagina viața fără tine.

L-am sărutat pe gât, ca să-i dovedesc că înțelesesem, dar între timp mă uitam la vaporul care venea tot mai aproape. Era un cargobot; îi vedeam coca ruginită și gruiele îngălbenite. Pe coșurile sale ieșea fum, dizolvându-se în aerul pur și rece. Apropierea lui marcase trecerea timpului, dar interludiul nostru, al meu și al lui Sam, rămânea ancorat în clipa de față.

Sfârșit